

ΟΜΗΡΟΤ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΕΞ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟΥ

ΤΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΑΖΗ

ΝΤΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΗΣ

“Η προστίθεται καὶ Βατραχομυομαχία σὺν τῇ
ιδίᾳ παραφράσει ἐκδιδομένῃ τὸ δεύτερον .

ΠΑΡΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΘΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

Τόμος Δ.

ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ,
ἐκ τῆς Τυπογραφίας Νικολάου Κάρλη
φωιβ.

Τ Η Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑ Υ.

Ως οἱ μὲν παρὰ νησὶ κορωνίσι Θωρίσσοντο
· Αμφὶ σὲ, Πιλέος υἱὲ, μάχης αἰάριτον Ἀχαιοῖ·
Τρῷες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ Θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορίνδε καλέσσαι
5 Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· οὐδὲ ἄρα πάντι
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπένν, νόσφ' Ὄκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, ταὶ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποίηντα.
10 Ἐλθόντες δέ ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῆς αἰθουσγυσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ¹
· Ήφαιστος ποίησεν ἴδυίησι πραπίδεσσιν.
· "Ως οἱ μὲν Διὸς ἐνδον ἀγηγέρατ· οὐδὲ Ἐνοσίχθων
Νηκούστητε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἀλὸς ἥλθε μετ' αὐτούς.

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Υ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ούτως οὗτοι μὲν παρὰ ταῖς ναυσὶ ταῖς καμπυλοπρύμναις καθωπλίζοντο περὶ σὲ, ὡς οὐτε τοῦ Πιλέως, τοῦ πολέμου ἀπλιστον, οἱ Ἑλλινες· οἱ Τρῷες δὲ αφ' ἑτέρου μέρους ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ τόπῳ τῆς πεδιάδος, ἥγουν ἐπὶ τῇ Καλλικολῶιῃ· ὁ Ζεὺς δὲ τὸν Θέμιστα ἐκέλευσε συγκαλέσαι εἰς ἐκκλησίαν τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ πολλὰς ἀνακλίσεις ἔχοντος Ολύμπου· αὕτη δὲ πάντοτε πορευθεῖσα, ἐκέλευσε πορέυεσθαι εἰς τὸ οἴκημα τοῦ Διός· οὕτε τις οὖν τῶν ποταμῶν ἀπῆν ἔξω (ἄνευ) τοῦ Ωκεανοῦ, οὕτε τις τῶν Νυμφῶν, αἴτινες τὰ περικαλλῆ ἀλιση κατοικοῦσι, καὶ τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν, καὶ τὰ ἔλη τὰ βοτανώδη· Αφικόμενοι δὲ εἰς τὸ οἴκημα τοῦ Διός τοῦ τὰς νεφέλας αἴθροιζοντος, ἐκάθισαν ἐπὶ τοῖς ἔξεσμένως κατεσκευασμένοις προσώοις, καὶ ύφ' ἥλιου καταλαμπομένοις, ἀπέρ ὁ Ἡφαιστος τῷ Διὶ τῷ πατρὶ ἐποίησεν ἐπισταμέναις φρεσίν· Οὕτως οὗτοι μὲν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διός συνθροίσθησαν· οὐδὲ Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν ἤπειθησε τῇ θεῇ, ἀλλὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἥλθε πρὸς αὐτούς,

15 "Ιζε δ' ἂρ εν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν.

Τίπτ' αὖ, ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορίνδ' ἐκάλεσσας;
· Ή τι περὶ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἀγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
20 Εγρας, Εννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στύθεσι βουλὴν·

· Ων ἔνεκα ξυνάγειρα, μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
· Άλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
· Ημενος, ἔνθ' ορόων φρένα τέρφομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
· Ερχεσθ', ὅφρ' ἀν ἔκποθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
25 Αμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπι νόος ἐστὶν ἐκάστου.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρῷεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα,
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ύποτρομέεσκον ὅρῶντες·
Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἔταίρου χώεται αἰνῶς,
30 Δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.

· "Ως ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
· Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
· Ηρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
· Ήδὲ Ποσειδάων γαιόχος, ιδ' ἐριούντις
35 Ερμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέκαστο·
· "Ηφαιστος δ' ἄμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεάνων,
· Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κυῆμαις ρώοντο ἀραιί.
· Ες δὲ Τρῶας Ἀρις κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
· Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ιδ' Ἀρτεμις ιοχέαρα,
40 Λιπτώ τε, Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Αφροδίτη.
· Εἴως μέν ρ' ἀπάνευθε θεοὶ θυητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
· Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, οὖντες Ἀχιλλεὺς

ἐκάθισε δὲ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἥράτισε δὲ τὸν βουλὴν τὸν Διός· Τίποτε δὴ, ὁ λαμπροκέραυνε, συνεκάλεσας εἰς ἐκκλησίαν τοὺς θεούς; ἢ φροντίζεις καὶ μεριμνᾶς τι περὶ τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων; τούτων γὰρ νῦν ἐγγύτατα μάχη, καὶ πόλεμος διακέκαυται καὶ διεγήγερται. Προς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ τὰς νεφέλας ἀθροίζων Ζεύς· Κατενόησας Πόσειδον, κινητὰ τῆς γῆς, τὴν ἐν τοῖς ἔμοις στήθει βουλὴν· οὗτοι ὡν χάριν συνήθροισα ύμᾶς, διὰ φροντίδος εἰσὶν ἔμοι ἀναρούμενοι. ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν ἐνταῦθοι παραμενῶ ἐν τῇ ἀποκλίσει τοῦ Ὄλύμπου καθίμενος, ἐντεῦθεν ὄρῶν κατὰ διάνοιαν χαρίσομαι· οἱ ἄλλοι δὲ πάντες πορεύεσθε, ἔως ἂν αφίκησθε πρὸς τοὺς Τρώας καὶ τοὺς Ἑλλήνας, ἀμφοτέροις δὲ βοηθείτε ὅπερ βουλησίστε καὶ εὔνοια ἐκάτευτον ἔχετε· ἐὰν γὰρ Ἀχιλλεὺς μόνος ἐπὶ τοὺς Τρώας πολεμήσῃ, οὐδὲ ἐπὶ ὅλιγον ἀνθέξουσι τῷ ταχύποδι υἱῷ τοῦ Πιλέας· καὶ δὴ καὶ πρότερον αὐτὸν ὄρῶντες ὑπέτρεμον καὶ ἐπποῦντο· νῦν δὲ ὅπινίκα δὴ καὶ ἡ (κατὰ) Φυχὴν (ν) αὐτοῦ σφόδρα ὄργιζεται ἐνεκα τοῦ φίλου, χαλεπῶς δέδοικα, μὴ καὶ τὸ τεῖχος ὑπερμόρως καὶ παρὰ τὸ εἰμαρμένον καθέλῃ, καὶ τὴν πόλιν ἐκπορθήσῃ. Οὕτως εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου· πόλεμον δὲ ἄφυκτον συνέστησε, καὶ συνηύξησεν· ὥρμισαν δὲ πορεύεσθαι εἰς τὸν πόλεμον οἱ θεοί, διγρυμένως ἔχοντες τὴν Φυχὴν καὶ μὴ ὄμοιοσύντες· Ή μεν Ἡρα ἐπὶ τὸ ἀθροίσμα τῶν νεων καὶ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν ὁ συνέχων τὴν γῆν, καὶ ὁ πολυωφελῆς (ερευνητικὸς) Ἐρμῆς, δις διανοίᾳ συνετῆ ἐκεκόσμητο· ἀμα δὲ τούπις καὶ ὁ Ἡφαιστος ἐπορεύετο δυνάμει ἐνθουσιῶν, σκάζων, αἱ ἀσθενεῖς δὲ κυῆμας αὐτοῦ ἐρρώμενως ἐπειρῶντο βαδίζειν. Πρὸς τὰς Τρώας δὲ Ἀρης ὁ συνέχως τὴν περικεφαλαίων κινῶν, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ Ἀπόλλων ὁ μὴ κειρόμενος τὴν κόμην, καὶ ἡ Λητώ, καὶ ὁ Ζάνθος, καὶ ἡ φιλόγελως Ἀφροδίτη· Ἔως μὲν οὖν οἱ θεοὶ πόρρω ἥσαν τῶν θυντῶν ἀνδρῶν, ποτνικαῦτα οἱ μὲν Ἑλληνες μεγάλως ἐδοξάζοντο, διότι ὁ Ἀ-

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπέλυθε γυῖα ἔκαστον,
 45 Δειδιότας, ὅθ' ὥρῶντο ποδάκεα Πηλείωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἵσον "Αριΐ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἥλυθον ἀνδρῶν,
 "Ορτο δ' Ἔρις κρατερή. λαοστός· αὐτε δ' Ἀθήνη,
 Στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ πάφρον ὄρυκτὴν, τείχεος ἐκτὸς,
 50 "Αλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὔτε·
 Αὐτε δ' Ἀρις ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἵσος,
 "Οξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεως Τρώεσσι κελέυων,
 "Αλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώγῃ.
 "Ως τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὅτρύγοντες,
 55 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἐριδα ρήγυνυτο βαρεῖα·
 Δειπὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 "Τψύθεν· αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίγαξε
 Γαῖαν ἀπειρεσίν, ὄρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάιτες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου "Ιδης,
 60 Καὶ κορυφαῖ, Τρῷων τε πόλις, καὶ ιῆες Ἀχαιῶν.
 "Εδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων, Ἀΐδωνεὺς,
 Δεισας δ' ἐκ θρόνου ἀλτο, καὶ ἵαχε· μή οἱ ὑπερθε
 Γαῖαν ἀναρρίξει Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ Θητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείν
 65 Σμερδαλέ', εὐράεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
 Τόσσος ἄρα κτυπος ὥρτο θεῶν ἐριδι ξυνιόντων.
 "Ητοι μὲν γὰρ ἐναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 "Ιστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ιὰ πτερόεντα·
 "Αντα δ' Ἔνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 "Ηρη δ' αντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,

χιλλεὺς ἐπεφάνη, ἐπὶ πολὺ δὲ ἔληξε τοῦ χαλεποῦ καὶ ὅδυνηροῦ πολέμου· τοὺς Τρῶας δὲ τρόμος χαλεπὸς ἐπῆλθε πάντας κατὰ τὰ μέλη φοβουμένους, ὅτε ἔώρων τὸν ταχύποδα υἱὸν τοῦ Πιλέως τοῖς ὅπλοις περιλαμπόμενον, ὅμοιον τῷ ἀνθρωποκόπῳ "Αρεῖ· ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν αἰδρῶν ἥλθον οἱ οὐράνιοι, διηγέρθη ἡ κρατιὰ, καὶ ἴσχυρὰ" Ερις ἡ τοὺς λαοὺς παρορμῶσα, ἐφώνει δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ποτὲ μὲν ἐστῶσα παρὰ τὴν ὄρωρυμένην τάφρον, ἔξω τοῦ τείχους, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἐπυρμένων παραθαλασσίων τόπων μεγάλως ἐβόα· ἐφώνει δὲ ὁ Ἀρης αἱρέτερου μέρους ὅμοιος σκοτεινῇ καταγίδι, καὶ τῇ σὺν ὑετῷ συστροφῇ αὐτέμοι, ὁξέως καὶ ἔξανουστως ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως παρακελευόμενος τοῖς Τρωσὶ, ποτὲ δὲ παρὰ τὸν Σιμοῦντα ποταμὸν, τρέχων ἐπὶ τὸν ύψιλὸν τόπον τοῦ πεδίου, ἢν Καλλικολῶνην ὄνομάζουσιν. Οὕτω τούτους ἀμφοτέρους οἱ μακάριοι θεοὶ παροξύνοντες συνέβαλον, ἐν αὐτοῖς δὲ ἔριδα χαλεπὸν συνετέλουν· φοβερῶς δὲ ἐβρόντισεν ὁ πατήρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν ἀνωθεν ἐκ τοῦ Ὅφους· καταθεν δὲ ὁ Ποσειδῶν ἔσεισε τὴν ἀπέραντη γῆν, καὶ τῶν ὄρέων τὰς ύψιλας κορυφάς· πᾶσαι δὲ αἱ προβάσεις καὶ αἱ ύπώρειαι τῆς πολλὰς πηγας ἐχούστις" Ιδις ἐκινοῦντο, καὶ αἱ ἀκρώρειαι, καὶ ἡ πόλις τῶν Τρώων, καὶ αἱ νῆες τῶν Ἑλλήγων· ἐφοβήθη δὲ ὑποκάτωθεν δὲ βασιλεὺς τῶν αἰδρῶν "Αἰδης, φοβιθεὶς δὲ ἐκ τοῦ θρόνου ἀνεπιδησε· καὶ ἐβόησε, μὴ ἀνωθεν αὐτῷ τὴν γῆν ἀνάστατον ποιήσειε Ποσειδῶν ὁ τὴν γῆν σείων, τὰ οἰκήματα δὲ τοῖς τε θυντῆς αἰνθρώποις, καὶ τοῖς αἰθανάτοις θεοῖς φωρεά γένοιντο, τὰ φοβερὰ καὶ σκοτεινὰ, ἄπερ δεδοίκασι καὶ οἱ θεοί· ποσοῦτος δὴ κτύπος διηγέρθη τῶν θεῶν συνερχομένων ἐριστικῶς καὶ φιλονείκας· Εναντίον μὲν γὰρ Ποσειδῶνος τοῦ βασιλέως ἔστη Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς κατέχων τοὺς ἐπτερωμένους οἴσοις· ἐναντίον δὲ τοῦ "Αρεος ἡ θεὰ ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ· τῇ "Ηρα δὲ ἀντέστη ἡ καλλίτοξος ἡχητικὴ καὶ πολύηχος

"Αρτεμις ιοχέαιρα, κασιγυνήτη 'Εκάτοιο·

Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος 'Ερμῆς·

"Αντα δ' ἄρ' 'Ηφαιστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,

"Οὐ Ξάνθεν καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

75 "Ως οἱ μὲν θεοὶ ἀντα θεῶν ἵσαν· αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς
"Εκτορος ἀντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον

Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ρι μάλιστά γε θυμὸς ἀνάγει
Αἴματος ἀστις" Αρπα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Αἰνείαν δ' ιθὺς λασσόσος ὥρσεν 'Απόλλων

80 'Αντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἥν·

Τιέσι δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνὴν,

Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς νίκης 'Απόλλων·

Αἰνεία, Τρώων βουληφέρε, ποῦ τοι ἀπειλαῖ

"Ας Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἴγοποτάζων,

85 Πηλείδεω 'Αχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;

Τὸν δ' αὐτὸν Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·

Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
'Αντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;

Οὐ μὲν γάρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Αχιλῆος

90 Στήσομαι, ἀλλ' ἥδη με καὶ ἀλλοτε δουρὶ φύβησεν,

"Εξ "Ιδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν·

Πέρσε δὲ Λυρυνσδὸν καὶ Πίδασον. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσαθ', ὃς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.

"Η κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν 'Αχιλλῆος καὶ 'Αθηέης,

95 "Η οἱ πρόσθεν ιοῦσα τίθει φάος, ήδ' ἐκέλευεν

"Εγχει χαλκείω Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.

Τῷ οὐκ ἔστι 'Αχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι.

Αἰεὶ γάρ πάρα εἴς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.

“Αρτεμις ἡ χαίρουσα τοῖς σῖστοῖς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος· τῇ Διτοῖ δὲ ἀντέστη ὁ σωσίοικος καὶ πολυ-
ωφελῆς Ἐρμῆς· ἐναντίον δὲ τοῦ Ἡφαίστου ἔστι ὁ μέ-
γας βαθύρρους ποταμὸς, ὃν οἱ θεοὶ ὄνομάζουσι Ξάν-
θον, οἱ ἄγρες δὲ Σκαμανδρον. Οὕτω μὲν οἱ θεοὶ¹
ἐναντίον τῶν θεῶν ἔστησαν. Οἱ Ἀχιλλεὺς δὲ ἐναντίον
τοῦ Ἐκπορος μάλιστα ἐπεθύμει εἰσελθεῖν εἰς τὸ πλῆ-
θος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, τούτου γὰρ δὴ μάλιστα ἡ
ψυχὴ προέτρεπε τοῦ αἵματος κορέσαι τὸν ὑπομονητικὸν
καὶ τολμηρὸν μαχητὴν” Ἀριν. Τὸν Αἰνείαν δὲ διύγει-
ρεν Ἀπόλλων ὁ τοὺς λαοὺς παρορμῶν εὐθὺς κατεναυ-
τίον τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἐνέβαλε δὲ αὐτῷ προδυ-
μίαν χρηστὴν· ὡμοιώθη δὲ κατὰ τὴν φωνὴν τῷ Δυ-
νάονι τῷ υἱῷ τοῦ Πριάμου· τούτῳ ὄμοιωθεὶς εἰπε πρὸς
αὐτὸν Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τοῦ Διός· ²Ω Αἰνεία βουλευ-
τὰ καὶ γνωμοδότα τῶν Τρώων, ποῦ σοι αἱ καυχήσεις
καὶ διῆσχυρίσεις, ἀς τοῖς βασιλεῦσι (τοῖς ἄρχουσι)
τῶν Τρώων ἐπηγγείλω πίνων καὶ ευωχούμενος, ἐν-
αντίον Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως μάχεσθαι βι-
αίως; Πρὸς τοῦπν δὲ ἀποκρινόμενος ὁ Αἰνείας εἶπεν·
“Ω υἱὲ τοῦ Πριάμου, τί δὴ με ταῦτα καὶ μὴ βουλό-
μενον προτρέπεις πολεμεῖν ἐναντίον τοῦ μεγαλοφύ-
χου υἱοῦ τοῦ Πηλέως; οὐ γὰρ νῦν πρῶτον ἐναντίον τοῦ
ταχύποδος Ἀχιλλέως στίσομαι, ἀλλ’ ἦδη με καὶ ἄλ-
λοτε εἰς φυγὴν ἔτρεψε τῷ δόρατι ἐκ τῆς Ἰδης, οὐκία
ἐπῆλθεν ταῖς ἡμετέραις βουσὶν, ἐξεπόρθησε δὲ τὸν
Δυρρυστὸν, καὶ τὸν Πύδασον, ἐμὲ δὲ ὁ Ζεὺς ἔσωσεν,
ὅς μοι παρώξυνε τὴν προθυμίαν, καὶ τὰ τάχέα γό-
νατα. ὅντως ἀνηρέθην ἀν ύπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀχιλ-
λέως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις αὐτοῦ ἔμπροσθεν πορευ-
ομένη ἐποίει φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ ἐπέταξε δόρατι
σιδηρῷ τοὺς. Λέλεγας καὶ τοὺς Τρώας ἀποκτείνειν.
διὰ τοῦτο οὐκ ἔστι δυνατὸν ἄγρα τινὰ πολεμεῖν ἐν-
αντίον τοῦ Ἀχιλλέως· αἱ γὰρ πάρεστιν εἰς τῶν θε-
ῶν, ὃς τὸν ὄλεθρον ἀποσοβεῖ· καὶ δὴ καὶ ἄλλως

Καὶ δὲ ἀλλῶς τοῦ γ' οὐθὲν βέλος πέτετ', οὐδὲ ἀπολιγύει,
 100 Πρὸν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν· εἰ δὲ θεός περ
 Ἰσον τείνειν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ρεῖα
 Νικῆσει, οὐδὲ εἰ παγχάλκεος εὗχεται εἶναι.

Τὸν δὲ αὐτέν προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 "Ηρως, ἀλλά γε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτυσιν
 105 Εὔχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 'Η μὲν γὰρ Διός ἐσθ', οὐδὲ εἴξις ἀλίοιο γέροντος.
 'Αλλ' οὐτὸς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
 110 'Ως εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
 Οὐδὲ ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκάλενον" Ήριν,
 'Αντία Πηλείωνος οὐτὸν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 'Η δὲ ἀμυδίς καλέσασα θεοὺς μετὰ μῆθον ἔειπε·
 115 Φράξεσθον δὴ σφῶι, Ποσείδαον, καὶ Ἀθήνη,
 'Εν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα.
 Αἰνείας οὖδὲ ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 'Αντία Πηλείωνος· αὐτὴν δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 'Αλλ' ἀγεθ', οὐμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὄπισσω
 120 Αὐτόθεν· οὐ τις ἔπειτα καὶ οὐμείων Ἀχιλῆι
 Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 Δευέσθω· οὐα εἰδῆ, ὅ μιν φιλέουσιν ἀριστοί·
 'Αθανάτων· οἱ δὲ αὐτὸν ἀνεμάλιοι, οἱ τὸ πάρος περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ διηστῆτα.
 125 Πάντες δὲ Οὐλύμποιο κατήλθομεν αὐτίοντες
 Τῆσδε μάχης, οὐα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθησε

τούτου τε τὸ δόρυ εὐθὺν φέρεται, οὐδὲ ἀποπαύεται, πρὶν ἡ διὰ σώματος αἰδρικοῦ διελθεῖν· εἰ δέ γε θεὸς ὁμοίως στήσειε τὰ τοῦ πολέμου, μιδενὶ βοηθείας προσούσις· οὐ πάνυ ῥαδίως με τροπώσεται, οὐδὲ εἰ καυχάται εἶναι ὅλος σιδηροῦς· Πρὸς τοῦτον δὲ εἰπεν Ἀπόλλων ὁ Βασιλεὺς ὁ ὑιὸς τοῦ Διός·³ Ω ἡρως, ἀλλὰ ἔχειγε καὶ σὺ τοῖς ἀεὶ οὖσι θεοῖς εὐχοῦ· καὶ δὴ καὶ σὲ λέγουσιν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τῆς θυγατρός τοῦ Διός τεχθῆναι· ἐκεῖνος δὲ ἐκ θεοῦ ἡττονος ὑπάρχει· ἡ μὲν γάρ εστιν ἐκ τοῦ Διός, οὐ δὲ ἐκ τοῦ θαλασσίου γέροντος· ἀλλὰ ἄφες κατ' εὐθεῖαν τὸν ἀκαταπόντον σίδηρον, μιδὲ παντελῶς σε ρύμασι δεινοῖς ἀποκρουέπω, καὶ τῇ ἀπὸ τοῦ Ἀρεος βλάβῃ· Οὕτως εἰπὼν εὐέβαλε προθυμίαν μεγάλην τῷ βασιλεῖ τῶν λαῶν· ἐπορεύθη δὲ διὰ τῶν πρωταγωνιστῶν καθωπλισμένος σίδηρῳ λαμπρῷ· οὐδὲ ἔλαθεν ὁ ὑιὸς τοῦ Ἀγχίσου τὴν λευκόπτηχν Ἡραν, ἐναυτίον τοῦ ὑιοῦ τοῦ Πιλέως ἐπερχόμενος κατὰ τὴν ταξίν τῶν ἀνδρῶν· αὗτη δὲ ὁμοῦ συγκαλέσασα τοὺς θεοὺς εἰπεν ἐν αὐτοῖς λόγον· Σκοπεῖτε νῦν ὑμεῖς, ὡς Πόσειδον, καὶ Ἀθηνᾶ, ἐν τῇ ὑμετέρᾳ διανοίᾳ πῶς γενισονται ταῦτα τὰ ἔργα· ὁ Αἰνείας οὐ τος ἐπορεύθη καθωπλισμένος σίδηρῳ λαμπρῷ ἐναυτίον τοῦ ὑιοῦ τοῦ Πιλέως, αὐτέπεισε δὲ καὶ παρώρμισεν αὐτὸν Ἀπόλλων ὁ καθαρός· ἀλλὰ ἔγετε ὑμεῖς γε ἀποτρέψωμεν αὐτὸν εἰς τούπισω ἐκεῖθεν, οὐ τις δὴ καὶ ὑμῶν τῷ Ἀχιλλεῖ παραγένοιτο, παράσχοι δὲ γίκνων μεγάλην, μιδαμῶς δέ τινος κατὰ φυχὴν προσδείσθω, ὅπως γνῶστι φιλοῦσιν αὐτὸν οἱ κράτιστοι τῶν θεῶν· οὐ τοι δὲ ἄκαροι καὶ μάταιοι εἰσιν, οἵ πρότερον γε τοῖς Τρωσὶν ἀποσοβοῦσι τὸν πόλεμον καὶ τὴν μάχην· πάντες δὲ ἐκ τοῦ Ὁλύμπου κατήλθομεν μεθέξοντες τοῦδε τοῦ πολέμου, ὅπως μιδὲν ἐν τοῖς Τρωσὶ πάθη τίμερον· μετὰ ταῦτα

Σύμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἀστα οἱ αἰστα
Γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·

Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὄμφης,

130 Δείσετ' ἐπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίθιον θεὸς ἐλθῃ
Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς·

Τὴν δὲ ἡμείβετ' ἐπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

“Ηρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή·

Οὐκ ἀν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἐριδι ξυνελάσσαι

135 Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ πολὺ φέρτεροι ἡμεν·
Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἐπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιὸν, πόλεμος δὲ ἀνδρεσσι μελίσσει·

Εἰ δέ καὶ Ἀρις ἄρχυσι μάχης, ἦ Φοῖβος Ἀπόλλων

“Η Ἀχιλῆς” ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι·

140 Αὐτίκ' ἐπειτα, καὶ ἀμμι παρ ἀυτόφι νεῖκος ὄρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δὲ ὡκα διακρινθέντας οἵω
“Ἄντι μεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὄμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρης υπὸ χερσὶν ἀνάγκη ἵφι δαμέντας.

“Ως ἄρα φωνήσας ήγήσατο Κυανοχαίτης

145 Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
Τψηλὸν, τὸ ρά οἱ Τρῷες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέαιτο,
Οππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ιιόνος πεδίονδε·

“Ειθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,

150 Ἀμφὶ δὲ ἄρ' ἄρρικτον νεφέλην ἄμοισιν ἔσαντο·
Οἱ δὲ ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρύσι Καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σὲ, οἵτε Φοῖβε, καὶ Ἀρια πτολίπορθον.

“Ως οἱ μέν ρ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωτες

Βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο

δὲ πείσεται, ἅπερ αὐτῷ ἡ μοῖρα τικτομένῳ ἐπέκλωσε τῷ λίνῳ, οὐκέτι αὐτὸν ἔτεκεν ἡ μάτιρ. εἰ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα οὐκ ἀκούστεται ἐκ τῆς φωνῆς τῶν θεῶν, φοβηθήσεται δύπου, ἅταν τις θεὸς κατὰ βιαίων ἐναντίωσιν ἐπέλθῃ κατὰ τὴν μάχην, χαλεπῶς δὲ καὶ δυσκόλως ἔχει ὄρασθαι τοὺς θεοὺς φανερῶς. Πρὸς ταῦτην δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν· Ὡ Ήρα, μηδ ὄργιζου παραλογως, οὐδαμῶς γάρ σε δεῖ· οὐκ ἔγωγε βουλοίμην ἀν τοὺς θεοὺς συναθῆσαι καὶ συνάψαι ἐριστικῶς καὶ φιλονείκως ἡμᾶς γε τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ πολλῷ κρείττους ἐσμέν· ἀλλ' ἡμεῖς μὲν καθίσωμεν πορευθέντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν περιοπὴν, ἡ μάχη δὲ τοῖς ἄνδρασιν ἔσται διὰ φροντίδος· ἐάν δέ ὁ Ἀρης ἀρχῆται πολέμου, ἡ Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς, ἡ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐμποδῶν γίνωνται, καὶ οὐκ ἔωσι πολεμεῖν, εὐθέως δὲ καὶ ἡμῖν πάρ' αὐτῷ φιλονείκια καὶ μάχη διαναστήσεται πολέμου, πάνυ δὲ ταχέως διαχωρισθέντας οἵομαι ὀπίσω πορευθῆναι εἰς τὸν Ὀλυμπὸν, εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἄλλων θεῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, ἐν ἐπικρατείᾳ ἰσχυρῶς καταπονηθέντας. Οὕτω δὴ εἰπὼν προεπορεύθη ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸ περικεχυμένον τεῖχος τοῦ θείου Ἡρακλέους, τὸ υψηλὸν, ὃ δὴ αὐτῷ οἱ Τρῷες, καὶ οἱ πολεμικὴ Ἀθηναὶ κατεσκεύαζον, ὅπως τὸ κῆπος ἐκκλίνας διαφύγοι καὶ σωθείη, ὅταν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αἰγαίου ἐπιδιώκοι εἰς τὸ πεδίον. ἐκεῖ ὁ Ποσειδῶν ἐκάθιστε, καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ, νεφελὴν δὲ ἰσχυρὰν καὶ ἀθραυστὸν τοῖς ὥμοις περιεβάλοντο. οὐ τοι δὲ κατὰ τὸ ἔτερον μέρος ἐκάθισαν ἐν τοῖς ἐπύρμένοις μέρεσιν τῆς Καλλικολάνης, περὶ σὲ, ὡς Ἀπολλον τοξότα, καὶ τὸν τὰς πόλεις ἐκπορθοῦντα Ἀρην. Οὕτως οὖτοι μὲν οὖν ἐκατέρωθεν ἐκάθισαν τοι βουλευόμενοι βουλάς, ἀρχειν δὲ τοῦ χαλεποῦ καὶ ὁδυγηροῦ πολέμου ἀνεβάλλοντο ἀμφότεροι·

155 Ὡκνεον ἀμφότεροι, Ζεὺς δ', ἥμενος ὑψι, πέλευε.
 Τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
 Ἀνδρῶν ἡδ' ἵππων· κάρκαρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὁρυμένων ἀμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχοι ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐπεβίκει,
 Νευστάζων κόρυθι βριαρῷ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
 Πρόσθεν ἔχει στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος,
 Πηλείδης δὲ ἐτέρωθεν ἐναντίον ὥρτο, λέων ὡς
 165 Σίντης, ὃν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάσιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· οὐδὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρνιθόων αἰζηνῶν
 Δουρὶ βάλῃ, ἐάλι τε χανῶν, περί τ' αὐρός οδόντας
 Γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ πραδίη στένει ἀλκιμον ἥτορ,
 170 Οὐρῷ δὲ πλευράς τε καὶ ἴσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Γλαυκιόων δ' ἴθυς φέρεται μένει, ἔντινα πέφνῃ
 Ἀνδρῶν, οὐδὲ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὄμιλῳ·
 "Ως Ἀχιλῆς" ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς αγήνωρ
 175 Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλύτορος Αἰνείαο
 Οἱ δὲ δὴ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς:
 Αἰνεία, τί σὺ, τόσον ὄμιλου πολλὸν ἐπελθὼν,
 "Εστις; οὐ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 Ἐλπόμενοι Τρώεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴκεν ἔμ' ἐξεναρίζης,
 Οὔτοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν' χερὶ θήσει·

τούτων δὲ πᾶσα ἡ πεδιὰς ἐπληρώθη καὶ περιελάμπετο σιδήρῳ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἵππων, ἐκινεῖτο δὲ ἡ γῆ τοῖς ποσὶ διεγειρομένων καὶ ἐφορμώντων ὁμοῦ· δύο δὲ ἄνδρες ἐξόχως κράτιστοι εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων συνῆλθον προθυμούμενοι πολεμεῖν, ὁ τε Αἰγείας ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, καὶ ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς. ὁ Αἰγείας οὖν πρῶτος καυχησάμενος καὶ διατεινάμενος ὥρμησεν, ἐπινέψαν τῇ βαρείᾳ περικεφαλαίᾳ, τὴν ἀσπίδα δὲ τὴν μεγάλην (πολεμικὴν) κατεῖχεν ἐμπροσθεν τοῦ στέρνου, ἔσειε δὲ τὸ σιδηροῦν δόρυ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πηλέως ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους ἐξεναρτίας ἐφώρησεν ὥσπερ λέων βλαβερὸς, ὃν οἱ μὲν ἄνδρες ἀποκτεῖναι προθυμοῦνται συναθροιζόμενοι ἀπας ὁ δῆμος· οὐτος δὲ πρῶτον ἀτιμάζων καὶ περιφρονῶν ἐπέρχεται· ἀλλ' ὅπαν τις τῶν ἐν πολέμῳ εὐκινήτων νέων τρώσῃ τῷ δόρατι, συνεστραφεὶ τε κεχηνώς, καὶ περὶ τοὺς ὄδόντας ἀφρός γίνεται, ἐν τῇ καρδίᾳ δὲ αὐτοῦ στεγάζει ἡ ἴσχυρὰς θυχὴν, τῇ οὐρᾷ δὲ κατὰ τὰς πλευρὰς, καὶ τὰ κοῖλα τῶν γλουτῶν ἀφ' ἐκατέρου μέρους μαστίζεται, αὐτὸς δὲ ἐαυτὸν διερεθίζει πρὸς μάχην, πυρῶδες δὲ καὶ φεβερὸν βλέπων εὐθὺς ὄρμα, καὶ παραμένει ὅπως τινὰ ἀποκτείνῃ ἄνδρα, ἢ αὐτὸς ἀναιρεθῇ ἐν τῇ πρώτῃ συστροφῇ τῆς μάχης. οὕτως τῷ Ἀχιλλεῖ παρωξύνετο ἡ ἴσχυς καὶ ἡ ἄνδρεία θυχὴ ἐπελθεῖν ἐναντίον τοῦ μεγαλοθύχου Αἰγείου. οὐτοι δὲ οὐκέτι δὴ πλησίον ἐγένοντο ἐπ' ἀλλίλους ἐρχόμενοι, πρὸς τοῦτον πρότερον εἶπεν ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς. ³Ω Αἴγεια, τί δὴ σὺ γε τοσοῦτον πολὺ ἐφορμήσας διὰ τῆς συστροφῆς τοῦ πλήθους ἔστις; ἢ σέ γε προτρέπει ἡ θυχὴ πολεμῆσαι ἐμοὶ, ἐλπίζοντα βασιλεύσειν τῶν ἵππικῶν Τρώων μετὰ τιμῆς τοῦ Πριάμου (ἀντὶ τῆς βασιλείας τοῦ Πριάμου); ἐὰν δὲ ἐμὲ ἀποκτείνης, οὐ σοι τούτου ἐνεκά σοι Πριάμος ἐμβαλεῖ εἰς τὰς χειρας τὴν τιμὴν, καὶ τὸ ἀθλον τοῦτο. εἰσὶ γὰρ αὐτῷ πᾶδες, οὐπος δὲ

Εἰσὶν γάρ οἱ παιδεῖς· οὐ δὲ ἔμπεδος, οὐδὲ ἀεσσίφρων.
 Ἡ νῦ τί τοι Τρῷες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμηναι,
 Αἴκεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 Ἡδη μὲν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
 Ἡ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἀπὸ μοῦνον ἐόντα,
 Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὄρέων ταχέεσσι πόδεσσι;
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὕτι μετατροπαλίζεο φεύγων.
 Ἔνθεν δ' ἐς Λυρυησσὸν ὑπέκρουγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορμιθεὶς σὺν Ἀθηνῇ καὶ Διὶ πατρί·
 Ληιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἥμαρ ἀπούρας,
 Ἡγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι δίομαι, ὡς ἐνὶ Θυμῷ
 Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρίσαντα κελεύω
 'Ες πληθὺν ἴέναι, μιδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρίν τι κακὸν παθέειν· ρέχθεν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὐτὸν Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πιλείδη, μὴ δὴ μὲν ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς,
 Ἡμὲν κερτομίας, οὐδὲν αἴσυλα μυθίσασθαι.
 Ἡδμεν δὲ ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεια θυητῶν αὐθρώπων.
 205 Ὁφει δὲ οὐτὸν ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδεις, οὐτὸν ἄρ εἴγω σους.
 Φασί σε μὲν Πιλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δὲ ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἀλοσύδηνης.
 Αὐτὰρ εἴγων σιδης μεγαλήτορες· Αγχίσαο
 Εὔχομαι ἔκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ζήστη· Αφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἔτεροί γε φίλον παιδα κλαύσονται

εὐσταθίς καὶ νουνεχής, οὐδέ τις κοῦφος καὶ ἀσύνετός. ἐστιν· ἡ δή σοι οἱ Τρφεῖς ἀγρόν τινα ἀπένειμαν διαφερόντως τῶν ἄλλων περικαλλῆ, φυτοπέδου, καὶ στοπέδου, ἵν' αὐτὸν καρποῖ, ἐὰν ἀποκτείνῃς ἐμέ; δυσκόλως δέ σε τοῦτο πράξειν ἐλπίζω· ἥδη γάρ σέ γε οἵμαι καὶ ἄλλοτε τρέψαι εἰς φυγὴν τῷ δόρατι. ἢ οὐ μημονεύεις ἥνικα σε ἀπὸ τῶν βοῶν μόνον ὅντα ἐδίωξα· ἐκ τῶν τῆς Ἰδης ὁρέων ταχέσι ποσὶ, πάνυ εὔκανήτως, τότε δὲ οὐδαμῶς μετεστρέφου φεύγων. ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸν Λυρνησσὸν κατέφυγες, ἐγὼ δὲ τὴν πόλιν αὐτὴν ἐξεπόρθησα ἐφορμήσας σὺν τῷ Ἀθηνᾷ, καὶ τῷ Διὶ τῷ πατρί· αἰχμαλώτους δὲ τὰς γυναικας, τὴν ἐλευθέραν ζωὴν αφελόμενος, ἀπῆγον, σὲ δὲ ὁ Ζεὺς ἐλευθέρωσε καὶ ἐσωγε, καὶ οἱ ἄλλοι θεοί· ἀλλ' οὐ νῦν σε σώσειν ὑπολαμβάνω, ὥσπερ εἰς λογισμὸν σὺ ἐμβάλλεις καὶ διαλογίζῃ· ἀλλ' ἐγωγε ἀναχωρήσατά σε κελεύω πορεύεσθαι εἰς τὸ πλῆθος, μιδὲ ἴσαστο ἐναντίον ἐμοῦ, πρὸ τοῦ παθεῖν τι δεινὸν, πραχθὲν δὲ καὶ γενόμενον τὸ κακὸν καὶ ὁ μωρὸς κατενόπιστε. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνατο ὁ Αἰνείας, καὶ εἶπεν· "Ω ύιε τοῦ Πηλέως, μιδαμῶς με ρήμασίν ὥσπερ νύπιον καὶ ἀφρονα ἐλπίζε ἐκφοβήσειν, ἐπειδὴ φανερῶς ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ καὶ λοιδορίας, καὶ τὰς παρὰ τὸ καθῆκον ἀπειλὰς εἰπεῖν· οἴδαμεν δὲ τὸ γένος ἐκατέρου ἡμῶν, οἴδαμεν δὲ τοὺς γονέας, προηκουσμένους καὶ προεγνωσμένους λόγους ἀκούοντες τῶν φθαρτῶν ἀνθρώπων· τοῖς ὄφθαλμοῖς δὲ οὔτε σὺ τοὺς ἐμοὺς ἐθεάσω, οὐτ' ἐγὼ τοὺς σούς· λέγουσι σὲ μὲν τοῦ ἀμωμάτου Πηλέως ύιὸν εἶναι, καὶ ἐκ μητρὸς Θέτιδος τῆς καλλικόμου θαλασσίας· ἐγὼ δὲ ύιὸς τοῦ μεγαλοφύχου Αγχίσου διῆσχυρίζομαι εἶναι (γεννηθῆναι), μήτηρ δέ μοι ἐστὶν ἡ Αφροδίτη· τούτων οὖν νῦν οἱ ἔτεροι τὸν ἀγαπητὸν ύιὸν θρηνήσουσι σήμερον· οὐ

Σύμερον· οὐ γάρ φημί ἐπέεσσι γε νηπυτίοισιν
 Ὁδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι·
 Εἰ δὲ ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαίμεναι, ὅφε εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἀνδρες ἵσασι,
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίνην, ἐπεὶ οὐ πω "Ιλιος ἵρη
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
 Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας φκεον πολυπιδάκου "Ιδης·
 Δάρδανος αὖτέκεθ' οὐδὲν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 "Ος δὴ ἀφνειότατος γένετο θυντῶν ἀνθρώπων·
 Τοῦ τρὶς χίλιαι ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο
 Θύλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσι·
 Τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο βοσκομενάων,
 "Ιππω δὲ εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
 225 Αἱ δὲ ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
 Αἱ δὲ ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
 "Ακρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 "Ακρον ἐπὶ ρήγυμηνος ἀλός πολιοῦ θέεσκον·
 230 Τρῶα δὲ Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἀνακτᾶ·
 Τρφός δὲ αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 "Ιλός τ', Ἀστάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 "Ως δὴ κάλλιστος γένετο θυντῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρεῖ φαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
 235 Κάλλεος εἴνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείν·
 "Ιλος δὲ αὖ τέκεθ' οὐδὲν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δὲ ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
 Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἰκετάοντα τ', οὖζον "Αρηος·

γάρ οἵματι ρύματι μαροῖς καὶ ματαίοις οὕπως (εὐθάδε) διαχωρισθέντες αναχωρῆσαι τῆς μάχης. εἰ δὲ βούλει καὶ ταῦτα μαθεῖν, ὅπως καλῶς γνῶς τὸ οὐ μέτερον γένος, πολλοὶ δὲ ἄνδρες αὐτὸν οἴδασι. Δάρδανον δὴ τὰ πρώτα ἐγέννησεν ὁ τὰς νεφέλας αἴθροι-
ζων Ζεὺς, ἔκτισε δὲ τὴν Δαρδανίαν, ἐπειδὴ οὕπω
ἡ ιερὰ Ἰλιος ἐν τῇ πεδιάδι φωδόμητο καὶ φκιστο,
πόλις τῶν μεμερισμένην ἐχόντων τὴν φωνὴν αὐθρώ-
πων, ἀλλ᾽ ἔτι τὰς προβάτεις, καὶ τὰς πέζας κατ-
ώκουν τῆς πολλὰς πηγὰς ἐχούσης" Ιδης. ὁ Δάρδα-
νος δὲ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Βασιλέα Ἐριχθόνιον, ὃς
δὴ πλουσιώτατος ἐγένετο πάντων τῶν φθαρτῶν αὐ-
θρώπων· τούτου ἵπποι τρισχίλιαι κατὰ τὸ ἔλος ἐβό-
σκουτο, φορβάδες, πάλοις τερπόμεναι νεογενέσιν (νε-
ογυναῖς). πούτων καὶ ὁ Βορέας ἥρασθη βοσκομένων·
ἵππω δὲ δόμοισι μελανότριχι ἐμίγη αὐταῖς, αὐ-
ται δὲ ἐγκυμονήσασαι ἔτεκον δώδεκα πώλους· αὐταῖς
δὲ ήνίκα μὲν ἐσκίρτων κατὰ τὴν γῆν τὴν τὰ πρὸς
τὸ ζῆν δωρουμένην, κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ καρποῦ τῶν
ἀσταχύων διέτρεχον (ἐν τοῖς σάχυσι λεπτῶν αὐθέρων),
οὐδέ τι κατέθραυν· ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἐσκίρτων κατὰ τὰ
πλατέα νῶτα καὶ τὴν μεγάλην ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσ-
σης ἀνω κατὰ τὴν ἐπι φάνειαν τῆς λευκῆς θαλάσσης
διετρεχον· Ἐριχθόνιος δὲ ἐγέννησε τοῖς Τρωσὶ βα-
σιλέα τὸν Τρῶα, ἐκ τοῦ Τρωὸς δὲ τοῦ αἰμαμύτου
τρεῖς υἱοὶ ἐγεννήθησαν, ὁ τε Ἰλος, καὶ ὁ Ασσάρακος,
καὶ ὁ ισόθεος Γανυμήδης, ὃς δὴ ἐγένετο ἀραιότατος
πάντων τῶν θυητῶν αὐθρώπων· τοῦτον καὶ ανήρπα-
σαν οἱ θεοὶ οἰνοχοεῖν τῷ. Διῆ, ὡνα ἐν τοῖς αθανά-
τοις εἴη ἔνεκα τοῦ ἐαυτοῦ κάλλους· ὁ Ἰλος δὲ ἐγέν-
νησεν υἱὸν τὸν αἰμάτην Λαομέδοντα· ὁ Λαομέδων
δὲ ἐγέννησε τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Πρίαμον, καὶ
τὸν Λάμπτον, καὶ τὸν Κλυτίον, καὶ τὸν τοῦ Ἀρεος
κλάδον Ἰκετάονα. Ασσάρακος δὲ τὸν Κάπυν, οὗ τος

Ασσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δὲ ἄρδεις Αγχίσιν τέκε παιδα.

240 Αὐτὰρ ἔμ' Αγχίσιν, Πρίαμος δὲ ἔτεχος Εκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γενεῖς τε καὶ αἴματος εὔχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δὲ ἀρετὴν ἀνδρεστιν ὄφέλλει τε, μινύθει τε,
 "Οππως κεν ἐθέλησιν· ὁ γάρ καρτιστος ἀπάντων.
 'Αλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὡς.
 245 'Εσταότ' εν μέσην υσμίνη δηϊοτῆτος.
 *Εστι γάρ αἴματοτέροισιν ὄνείδεα μιθίσασθαι
 Πολλὰ μάλ· οὐδὲ ἀνηκούσιγος ἀχθός ἄροιτο.
 Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἔστι βροτῶν, πολέες δὲ ἐνια μῆθαι,
 Παντοῖοι· ἐπίων δὲ πολὺ νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 'Οπποῖόν κέ εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κέ ἐπακούσαις,
 'Αλλὰ τέντοι εἴριδας καὶ νείκεα νῶιν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικας,
 Αἴτε χολωσάμεναι εἴριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι,
 255 Πόλλας δέ τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 'Αλκῆς δὲ οὐ μέτεεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
 Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 *Η ρά, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἥλασε χάλκεον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέω, μέγα δὲ ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκακῆ.
 Πιλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕος χειρὶ παχείγ
 "Εσχετο ταρβήσας· φάτο γάρ δολιχόσκιον ἔγχος
 'Ρεῖα δὲ ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
 Νήπιος, οὐδὲ ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 265 'Ως οὐ ρήδιος ἔστι Θεῶν ἐρικιδέα δῶρα
 'Ανδράσι γε θυτοῖσι δαμάσμεναι, οὐδὲ υποείκεν.

δὲ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀγχίστην, ἐμὲ δὲ ὁ Ἀγχίστης, ὁ Πρίαμος δὲ ἐγέννησε τὸν ἐνδοξότατον Ἐκτορα. τούτου δὴ τοῦ γένους καὶ τοῦ αἵματος διῆσχυρίζομαι ὑπάρχειν. ὁ Ζεὺς δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ αὖξει καὶ ἐλαττοῖ τὴν ἀρετὴν, ὥπως ἀν βούληται, οὗτος γάρ ἐστιν ἴσχυρότατος πάντων. ἀλλ’ ἄγε μικέτι ταῦτα διαλεγώμεθα, καθάπερ νήπιοι καὶ ἄφροιες, ἐστῶτες ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης τοῦ πολέμου, ἔστι γάρ ἀμφοτέροις ὄνειδη καὶ λοιδορίας εἰπεῖν πάνυ πολλὰ, οὐδὲ ἀν ναῦς πολυκάθεδρος τὸ βάρος ἀνέλοιτο καὶ βαστάζειν, εὔμετάθετος δὲ καὶ ευκίνητός ἐστιν ἡ γλῶσσα τῶν αὐθρώπων, πολλοὶ δὲ ἐνεισὶ λόγος παντοδαποί, ρημάτων δὲ πολλὴ περιαγωγὴ καὶ διαγομὴ τῇδε κακεῖστε· οἷον ἀν λόγου εἴπης, τοιοῦτον ἀν ἀντακούσαις. ἀλλὰ τί δὴ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἡμῖν ἀνάγκη φιλονεικεῖν καὶ ἐρίζειν ἐναντίον ἀλλήλοις, ὥσπερ γυναικες, αἵτινες περὶ ἔριδος φυχοφθόρου εἰς χόλον ἀχθεῖσαι, φιλονεικοῦσιν ἀλλήλαις εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ παρελθοῦσαι, πολλὰ ἀλιθῆ τε καὶ μὴ, ἡ ὄργη δὲ (γάρ) καὶ ταῦτα λέγειν προτρέπει· τῆς εὐτόλμου δὲ ἴσχυος οὐδέποτέ με λόγοις αποτρέψεις, καὶ ἀποστίσεις προθυμούμενον, πρὸν ἡ πολεμῆσαι κατεναντίον σιδήρῳ· ἀλλ’ ἄγε τάχιον ἀφώμεθα ἀλλήλων τοῖς σιδήρῳ ἐστομωμένοις δόρασιν. Εἰπε δὴ καὶ ἐν τῇ φοβερῇ ασπίδι ἔπιξε τὸ ἴσχυρὸν δόρυ τῇ καταπληκτικῇ, μεγάλως δὲ περιχωσεν ἡ ασπὶς τῇ ἐπιδορατίδι τοῦ ἀκοντίου. Οὐ υἱὸς δὲ τοῦ Πιλέως τὴν μὲν ασπίδα ἀποθεν ἐαυτοῦ τῇ παχείᾳ χειρὶ κατέσχε φοβηθεὶς, φύθη γάρ τὸ μακρὸν δόρυ ράδιος περάσειν τοῦ μεγαλοφύχου Αἰνείου· ὁ εὐίθης, οὐδὲ ἐνόησε κατὰ λόγον τε καὶ κατὰ διάνοιαν, ὅτι οὐκ εἰσὶ ράδια τὰ ὑπερένδοξα δῶρα τῶν θεῶν καταπονηθῆναι υπὸ φθαρτῶν ἀνδρῶν, οὐδὲ ὑπείκειν καὶ ἐνδιδόναι καὶ παραλύεσθαι· οὐ γάρ τότε τὸ ἴσχυρὸν δόρυ τοῦ

Οὐδὲ τότε Αἰνείαο δαΐφρονος ὅβριμον ἔγχος
 'Ρῦξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖς·
 'Αλλὰ δύω μὲν ἐλασσε διὰ πτύχας, αἱ δὲ ἄρ' ἔτι τρεῖς
 270 Ἡσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἥλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δὲ ἔνδοθι καστιτέροιο,
 Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν· τῇ δὲ ἔσχετο μείλινον ἔγχος·
 Δεύτερος αὖτ' Αχιλεὺς προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε γίνην,
 275 Ἀντυγένη πρότινον, ἢ λεπτότατος θέει χαλκός·
 Λεπτοτάτη δὲ ἐπέντινον ρίνδος βούς· οὐδὲ διὰ πρὸ^{την}
 Πηλιαὶς ἥξεν μελίνη, λάκε δὲ ἀσπὶς ὑπὸ αὐτῆς,
 Αἰνείας δὲ ἐάλην, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδανέσχε
 Δείσας· ἔγχείν δὲ ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαέῃ
 280 Ἐστι ιερένη, διὰ δὲ ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 'Ασπίδος ἀμφιβρότης· οὐδὲ δὲ αἰλευάμενος δόρυ μακρὸν,
 'Ἐστι, καδδὸς ἄχος οἱ χύτοι μυρίον ὄφθαλμοῖσι,
 Ταρβίσας, οἱ οἰ δύγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
 'Ἐμμεμαώς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος οὖς,
 285 Σμερδαλέα ίδχων· οὐδὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ^ν
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, οὐδὲ δύο γένηδρε φέροιεν,
 Οἷος νῦν Βροτοί εἰσι· οὐδὲ μιν ρέα πάλλε καὶ οἶσι·
 'Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεστύμενον βάλε πέτρῳ,
 'Η κόριθ', οὐδὲ σάκος, τό οἱ ἥρκεσε λυγρὸν ὅλεθρον·
 290 Τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορε θυμὸν ἀπιύρα,
 Εἰ μὴ ἄρ' οὖς νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Αὐτίκα δὲ ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 'Ω πόποι, οὐ μοι ἄχος μεγαλύτορος Αἰνείαο,
 'Ος τάχα Πηλείων δαμείς διδόσδε κάτεισι,

συνετοῦ Αἰνείου διέρρηξε καὶ διέκοψε πᾶσαν τὴν ἀσπίδα· ὁ χρυσὸς γὰρ διεκάλυσε, καὶ ἐπέσχε τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ· ἀλλὰ τὰς δύο μὲν ἐπιδιπλώσεις διῆλθε καὶ διέκοψεν, ἔτι δὲ αἱ τρεῖς ὑπῆρχον, ἐπειδὴ πέντε διπλώσεις ἐφίπλωσεν· Ἡφαιστος ὁ χωλός, τὰς δύο χαλκᾶς, καὶ τὰς ἔιδοθεν δύο κασσιτερίνας, τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὲ μίαν, χρυσῆν, ἐν ταύτῃ δὲ ἐνεσχέδη τὸ ἐκ μελίας δόρυ, καὶ τῆς εἰς τὸ πρόσωπον ὄρμης διεκαλύθη· Δεύτερος δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀφῆκε τὸ μακρὸν δόρυ, καὶ ἐβαλε κατὰ τὴν τοῦ Αἰνείου ἀσπίδα τὴν πάντοθεν ἵστη καὶ κυκλοτερῆ, ὑπὸ τὴν πρώτην περιφέρειαν, ἐνθα δεπτότατος ὁ χαλκὸς διέτρεχε, καὶ περιέκειτο, λεπτότατον δὲ τὸ δέρμα τοῦ βοὸς ἐπῆν, αὐτὶ δὲ εἰς τὸ πρόσωπον διῆλθεν ἢ ἐκ τοῦ Πιλίου ὄρους μελία, διεκοπή δὲ ἢ ἀσπὶς ὑπὸ αὐτῆς· ὁ Αἰνείας δὲ συνειλήθη, καὶ ἀπὸ ἑαυτοῦ ἀνέσχε τὴν ἀσπίδα φθυνθεὶς, τὸ δόρυ δὲ ὑπεράνωθεν τοῦ νώτου εἰς τὴν γῆν ἐνεπάγη ἐφορμῶν, διεῖλε δὲ καὶ διέκοψεν ἀμφοτέρους τοὺς κύκλους τὸν βύρσινον, καὶ τὸν χαλκοῦν τῆς ἀσπίδος τῆς περιεχούσης τὸ σῶμα, οὗτος ἐκκλίνας καὶ φυλαξάμενος τὸ μέγα δόρυ ἔστη, λύπῃ δὲ μεγίστη περιεχύθη τοῖς ὄφθαλμοῖς αὐτοῦ, φοβηθεὶς, ὅτι ἐγγὺς αὐτοῦ ἐνεπάγη τὸ δόρυ· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ μάλα προθυμούμενος ἐφωριπτε σπασθενος τὸ ὄξεν καὶ τυπικὸν ξίφος καταπλικτικῶς βοῶν, οὗτος δὲ λίθον χειροπλιθῆ ἐλαβε τῇ χειρὶ ὁ Αἰνείας μέγα ἄχθος (σῶμα), ὅπερ οὐκ ἀν φέροιεν ἀνδρες δύο οἷοι νῦν ἀνθρώποι εἰσιν· οὗτος δὲ ῥάδιως αὐτὸν ἐκίνει καὶ μόνος. τότε ἀν Αἰνείας μὲν ἐφορμῶντα ἐπλιξε τῷ λίθῳ ἢ κατὰ τὸ κράνος, ἢ κατὰ τὴν ἀσπίδα, ἢ τις ἀπεσόβησεν ἀν αὐτῷ τὸν χαλεπὸν θάνατον, τοῦτον δὲ ὁ οἰδητοῦ Πιλέως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ξίφει τὴν ψυχὴν ἀφείλετο ἀν, εἰ μὴ ταχέως δὲ ἐθεάσατο Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν, παραχρῆμα δὲ ἐν τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς λόγουν εἶπε· Φεῦ φεῦ, οὐ ποιοι λύπη ἐστὶν ἐνεκατοῦ μεγαλοφύχου Αἰνείου, ὃς ταχέως ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τῷ οὐκ Πιλέως εἰς ἄδε κατελεύ-

295 Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·

Νύπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὅλεθρον.

Ἄλλα τίν νῦν οὗτος ἀγαίτιος ἀλγεα πάσχει,

Μὰ τὸ ἔνεκ ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ

Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;

300 Ἀλλ' ἀγεθ', οὐ μεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,

Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν Ἀχιλλεὺς

Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,

Οφρα μὴ ἀσπερμος γενεὴ καὶ ἀφαντος ὅληται

Δαρδάνου, δὲν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παιδῶν,

305 Οὐδὲν ἔχεγένοντο, γυναικῶν τε θυντάων.

Ηδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἦχθηρε Κρονίων.

Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίν Τρώεστιν ἀνάξει,

Καὶ παιδες παιδῶν, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.

Τὸν δὲ οὐμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ηρη·

310 Ἐννοσίγαι, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον

Αἰνείαν, οὐ κέν μιν ἐρύσσεαι, οὐ κεν ἔάσης·

Ητοι μὲν γέρη νῶι πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους

Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἥμαρ,

315 Μηδὸν ὅπότ' ἀν Τροίην μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάνται

Δαιομένην, δαιώσι δὲ ἀρπίοις υἱες Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τογύ ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Βῆ ρ' οὐεν ἀν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλένον ἐγχειάων,

Ιξε δ', οθ' Αἰνείας, οὐδὲ ὁ κλυτὸς ἥεν Ἀχιλλεὺς.

320 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,

Πιλείδη Ἀχιλῆ. οὐ δέ μελίνη ἐύχαλκον

Ασπίδος ἐξέρυσεν μεγαλύτορος Αἰνείαο.

σεται πεισθεὶς τοῖς λόγοις τοῦ μακροβόλου Ἀπόλλανος, ὁ εὐήθις· οὐ γάρ τι αὐτῷ ἀποσοβίσει τὸν χαλεπὸν θάνατον. ἀλλὰ τί δὴ οὐτος νῦν αἴθως λύπας καὶ ὁδύνας πάσχει ματαίως ἔνεκα θλίψεων ἀλλοτρίων, χαρίεντα δὲ αεὶ δῶρα τοῖς θεοῖς ἀπαφέρει, οἵ τον πλατύν καὶ μέγαν οὐρανὸν κατοικοῦσιν; ἀλλ' ἂγετε ἡμεῖς γε αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου ρυσώμεθα, μήπως καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ὄργισθῇ, εἰὰν ὁ Αχιλλεὺς αὐτὸν ἀποκτείνῃ, εἰμαρμένον γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐκφυγεῖν, ὅπως μὴ ἄγονος καὶ ἀφανῆς διαφθαρείν οὐ γενεὰς τοῦ Δαρδάνου, ὃν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου μᾶλλον τῶν ἀλλῶν ἀπάντων υἱῶν ἐφίλησεν, οἵ ἐξ ἑαυτοῦ ἐγεννήθησαν, καὶ γυναικῶν φθαρτῶν· ἦδη γάρ τὴν γενεὰν τοῦ Πριάμου ἐμίσησεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου. νῦν δὲ δὴ οὐ τοῦ Αἰνείου ἴσχυς βασιλεύσει τῶν Τρώων, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν, οἵ ἀν καὶ γεννηθῶσι μετὰ ταῦτα. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα οὐ εὐόφθαλμος σεβαστὴ Ἡρα· Ω κινητὰ γῆς, σὺ αὐτὸς ἐν τῷ σῷ διανοίᾳ νόησον, ὅπως οὐ σώσῃς τὸν Αἰνείαν, οὐ καταλίπῃς· ἡμεῖς μὲν γάρ πολλοὺς ὅρκους ὠμόσαμεν ἐν πᾶσι τοῖς αἴθανάτοις θεοῖς, ἔγω καὶ οὐ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, μιδέποτε τοῖς Τρωσίν ἀποσοβίσειν τὴν κακὴν ἡμέραν βοηθοῦσαι αὐτοῖς, μιδὲ δταν οὐ Τροία κατακαίηται πᾶσα, πυρὶ καυστικῷ καὶ ἀναλωτικῷ καιομένην, καίωσι δὲ αυτὴν οἱ πολεμικοὶ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἥκουσε Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν, ὥρμισε πορεύεσθαι εἰς τὸν πόλεμον, καὶ εἰς τὴν ταραχὴν τῶν δοράτων· ἀφίκετο δὲ ὅπου ὁ Αἰνείας καὶ ὁ ἔνδοξος ἦν Ἀχιλλεὺς, καὶ παραχρῆμα τούτῳ μὲν κατέχεεν ἐπὶ τοὺς ὄφθαλμούς ὅμιχλην τῷ Ἀχιλλεῖ τῷ υἱῷ τοῦ Πηλέως· αὐτὸς δὲ τὴν καλὸν σίδηρον ἔχουσαν μελίαν ἔξείλκυσεν ἐκ τῆς ασπίδος τοῦ μεγαλοφύχου Αἰνείου· καὶ ταύτην μὲν ἔθηκεν ἐμπρα-

Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐθικεν,
Αἰνείαν δὲ ἐστευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ· αείρας·

325 Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, Θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὄρουσας·
Ἴξε δὲ ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάικος πολέμοιο·
Ἐνθα δὲ Καύκανες πόλεμον μέτα θωρῆσσοντο·
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἥλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
330 Καὶ μιν φωνήσας ἔπει πτερεψετα προσπύδα·
Αἰνεία, τίς σ' ὥδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
Ἄντια Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
Ος σευ ἄμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν,
Ἄλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
335 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκαι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπυ,
Θαρσήσας δὴ πειτα, μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.

“Ως εἰπὼν, λίπεν αὐτόθι, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα·
340 Αἴψα δὲ ἐπειτ “Ἀχιλῆος ἀπὸ ὄφθαλμῶν σκέδαστος ἀχλὺν
Θεσπεσίην· οὐδὲ ἐπειτα μέγ' ἐξίδειν ὄφθαλμοῖσιν·
Οχθήσας δὲ ἄρα εἶπε πρὸς δὲ μεγαλύτορα Θυμόν·
“Ω πόποι, οὐ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρῶμαι·
Ἐγχρεῖς μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
345 Λεύσσω, τῷ ἐφένκα, κατακτάμεναι μενεαίνων·
“Ηρία καὶ Αἰνείας φίλος αἰθανάτοισι θεοῖσιν
“Ηεν· ἀτέρ μιν ἔφην μάτιον αὐτῶς εὐχετάσθαι·
“Ερρέτω· οὐδὲ οἱ Θυμός ἐμεῦ ἐτί πειρηθῆναι
“Ἐσσεται, οὐδὲ καὶ νῦν φύγεν ἀσμενος ἐκ Θανάτοιο·
350 Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,

σθεν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλλέως· τὸν Αἰνείαν δὲ ἔφερεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ὕδας ἄρας καὶ κουφίσας· πολλὰς δὲ τάξεις ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων ὁ Αἰνείας ὑπερεπήδησε καὶ ὑπερέβη ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ ὄρμῆσας· ἀφίκετο δὲ εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ πολυορμήτου πολέμου, ἔνθα δὴ οἱ Καυκανες εἰς τὸν πόλεμον καθωπλίζοντο· τούτῳ δὲ παρεγένετο πάνυ ἐγγὺς Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν, καὶ φωνήσας, λόγους ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτὸν· Ὡ Αἰνεία, τίς δὴ σε τῶν θεῶν οὔτως ἀφράνοντα (ἀφρογυιστοῦντα) προτρέπει ἐναντίον τοῦ μεγαλοφύχου υἱοῦ τοῦ Πηλέως πτολεμεῖν, ὅστις ἂμα κρείττων (ἰσχυρότερος) σοῦ καὶ φίλτερος τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ὑπάρχει· ἀλλ' ἀναχώρησον, ὅταν αὐτῷ ἀπροοράτως συμβάλῃς, μήπως καὶ παρὰ τὸ εἰμαρμένον ἀπέλθῃς εἰς τὸν οἰκον τοῦ Ἀιδου· ἐπειδὰν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν θάνατον καὶ τὸν μόρον ἐπιδέξηται, θαρρήσας δὴ μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς μάχου, οὐδεὶς γάρ σε ἀλλος τῶν Ἑλλήνων ἀποκτενεῖ· Οὐτος εἰπὼν κατέλιπεν αὐτὸν αὐτὸθι, ἐπειδὴ πάντα ἐδήλωσε· ταχέως δὲ μετέπειτα ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν τοῦ Ἀχιλλέως διέλυσε καὶ ἥφαντε τὴν ομίχλην τὴν θαυμαστὴν, οὗτος δὲ μετὰ ταῦτα μεγάλως κατεῖδε τοῖς ὄφθαλμοῖς· στενάξας δὲ ἄρα εἰπε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόφρονα φυχήν· Φεῦ φεῦ ὄντως μέγα θαῦμα τοῦτο θεῶμαι τοῖς ὄφθαλμοῖς, τὸ μὲν δόρυ τοῦτο κεῖται ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδαμῶς δὲ τὸν ἄνδρα ὄρω, ὡτινι ἐφῆκα, ἀποκτεῖναι προθυμούμενος· ὄντως δὴ καὶ ὁ Αἰνείας φίλος τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἦν, ἐγὼ δὲ αὐτὸν ὡνθην μάτην οὔτως καυχᾶσθαι· ἀπίτω μετὰ φθορᾶς, οὐκ αὐτῷ προθυμία τοῦ λοιποῦ πειραθῆναι ἐμοῦ ἐσται, ὅστις καὶ νῦν ἀσμένως καὶ ὑδέως ἔφυγεν ἐκ τοῦ θανάτου· ἀλλ' ἄγε δὴ τοῖς πολεμικοῖς Ἑλλησι παρακελευσάμενος τῶν ἀλλων Τρώων πειράσωμαι ἐξ-

Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.

”Η, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστῳ·
Μικέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δῖοι Ἀχαιοί,

355 Ἀλλ' ἄγ, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεσθας,

Τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθας
Οὐδέ καὶ Ἀρης, ὅσπερ Θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ καὶ Ἀθῆνη,
Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.

360 Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε, ποσίν τε,
Καὶ σθένει, οὐ μὲν ἔτι φημὶ μεθισέμεν οὐδὲ ἥβαιόν·

’Αλλὰ μάλα στιχὸς εἴμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρίσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἐλθῃ.

”Ως φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαιδίμος” Εκτωρ
Κέκλεθ' ὄμοκλήσας, φάτο δὲ μεναὶ ἀντ' Ἀχιλῆος·

365 Τρῷες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα.

Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,

”Εγχεῖ δὲ ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·

Οὐδὲ Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,

’Αλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεστηγὸν κολουέε.

370 Τῷ δὲ ἐγὼ ἀντίος εἴμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δὲ αἰδῶνι σιδήρω.

”Ως φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δὲ ἀντίοις ἔγχε ἀειραν

Τρῷες· τῶν δὲ ἀμυδίς μίχθη μένος, ὥρτο δὲ αὔτη·

Καὶ τότ' ἄρετος” Εκτορα εἰπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·

375 ”Εκτορ, μικέτι πάμπαν Ἀχιλλῆος προμάχιζε,
’Αλλὰ κατὰ πλιθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,

Μήπως σ' οὐδὲ βάλῃ, οὐδὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

”Ως ἔφαθ·” Εκτωρ δὲ αὐτὶς ἐδύστατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,

εναντίας ἐπελθών. Εἰπε, καὶ ἐπὶ τὰς πάξεις ἐπίδησε, παρεκελεύετο δὲ ἐκάστῳ ἀνδρὶ· Μικέτι νῦν πόρρω τῶν Τρώων ἴστασθε, ὡς ἔνδοξοι Ἐλληνες, ἀλλ᾽ ἀγε ἀνὴρ κατ᾽ ἀνδρὸς ἐπελθέτω, προθυμείσθω δὲ πολεμεῖν· χαλεπὸν δέ μοι ἐστι καίπερ ἴσχυρῷ ὅντι τοσούτους ἀνθρώπους διώκειν, καὶ πᾶσι πολεμεῖν, οὐδὲ ἀν "Αρις, ὅστις ἐστὶ θεὸς ἀφθαρτος, οὐδὲ ἀν ἸΑθηνᾶς κατεπείγοι σόμα τοσαύτης μάχης, καὶ μάχοιτο. ἀλλ᾽ ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι καὶ χερσὶ καὶ ποσὶ, καὶ δυνάμει, οὐκ οἷομαι τοῦ λοιποῦ ἀμελίστειν, οὐδὲ ἐπ᾽ ὅλιγον, ἀλλὰ πάνυ διὰ τῆς τάξεως ὄρμήσω διόλου, οὐδέ τινα οἷομαι τῶν Τρώων εὐφρανθήσεσθαι, ὅστις ἀν ἐγγὺς τοῦ δόρατος παραγένοιτο. Οὕτως εἶπε παρορμῶν· τοῖς Τρώσι δὲ ὁ λαμπρὸς Ἐκτωρ παρεκελεύετο ἀπειλήσας (Βοΐσας), εἶπε δὲ χωρεῖν ἐναντίον τοῦ Ἀχιλλέως· Ὡς Τρώες μεγαλόφυχοι καὶ γενναῖοι, μὴ φοβεῖσθε τὸν οἰδόν τοῦ Πιλέως· καὶ ἐγὼ λόγοις καὶ τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς πολεμοίν ἀν, τῷ δόρατι δὲ χαλεπὸν ἐστιν, ἐπειδὴ πολλῷ ἴσχυρότεροι ὑπάρχουσιν, οὐδὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπασι τοῖς λόγοις ἐπιθῆσει τέλος, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέσει, τὸ δὲ καὶ μεταξὺ κολύσει· τούτῳ δὲ ἐγὼ κατεναντίον ἐπελεύσομαι, καὶ εἰ τῷ πυρὶ κατὰ δύναμιν ὅμοιός ἐστι, καὶ εἰ τῷ πυρὶ κατὰ δύναμιν ὅμοιος, κατὰ τὴν προθυμίαν δὲ τῷ λαμπρῷ σιδήρῳ. Οὕτως εἶπε παρορμῶν· οὗτοι δὲ κατεναντίον τὰ δόρατα ἔρανοι Τρώες, τούτων δὲ ὅμοι συνέμιξεν ἡ ἴσχυς τε καὶ εὐτολμία, διλγέρθη δὲ Βοΐ· καὶ τότε δὴ παραγενόμενος Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς, εἶπε πρὸς τὸν Ἐκτορα· Ὡς Ἐκτορ μικέτι (μηδαμῶς) πάνυ τῷ Ἀχιλλεῖ προμάχει καὶ πρὸ τῶν ἀλλων πολέμει, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλῆθος, καὶ σὺν τοῖς ἀλλοις, καὶ ἔξω τοῦ κλόνου καὶ τῆς συστροφῆς αὐτὸν ἐκδέχου, μήπως σὲ ἡ πόρρωθεν τρώσῃ τῷ δόρατι, ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς πλῆξῃ τῷ ξίφει· Οὕτως εἶπεν· ὁ Ἐκτωρ δὲ αὐτοῖς εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν φοβηθεὶς, ήν-

Ταρβίσας, ὅτ' ἀκουσε Θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.

380 Ἐν δὲ Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι Θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,
Σμερδαλέα ιάχων πρῶτον δὲ ἔλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν, Ὄτρυντείδην, πολέων πήγυτορα λαῶν,
Οὐ νύμφῃ τέκε Νηῆς Ὄτρυντῆς πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ύπὸ νιφόεντι, "Τλης ἐν πίονι δήμῳ.
385 Τὸν δὲ ιδὺς μεμαῶτα βάλλει γέγχει δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μέσσην κακκεφαλήν· οὐδὲ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.
Δούπησε δὲ πεσών· οὐδὲ ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς.
Κεῖσαι, Ὄτρυντείδη, πάιτων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι Θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἐστίν ἐπὶ λίμνῃ
390 Γυγαίη, ὅθι τοι τέμενος πατρῷϊόν ἐστιν,
"Τλλῳ ἐπὶ ιχθύοεντι, καὶ "Ερμῷ δινήεντι.
"Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὕσσε κάλυψε.
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ὕπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
Πρώτη ἐν ύσμιν· οὐδὲ ἐπὶ αὐτῷ Δημολέοντα,
395 Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντίνορος υἱὸν,
Νύξε καπὲ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῆου·
Οὐδὲ ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, αλλὰ δὲ αὐτῆς
Αἰχμὴν ιεμένη ρῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
"Ευδον ἀπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
400 Ἰπποδάμαντα δὲ ἐπειτα καθ' ἵππων αἰξαντα,
Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρεγον οῦτασε δουρὶ·
Αὐτὰρ ὁ Θυμὸν διῆσθε, καὶ ἥρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
"Ηρυγεν ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἐλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.
405 "Ως ἄρα τὸν γέρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ βῆσιν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον

κα ἕκουσε τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ φθεγξαμένου. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐφώρμησε κατὰ διάνοιαν ἐνδεδυμένος ἵσχυν καταπληκτικῶς Βοῶν, πρώτως δὲ ἀνεῖλεν Ἰφιτίανα, τὸν ἀνδρεῖον υἱὸν Ὀτρυντέως, πολλῶν λαῶν ἡγεμόνα, ὃν ἔτεκεν ἡ Ναῖς ἡ νύμφη τῷ Ὀτρυντεῖ τῷ τὰς πόλεις πορθοῦντι, ὑπὸ τῷ χιονοβλήτῳ Τμάλῳ ὅρε τῆς Λυδίας, ἐν τῷ λιπαρῷ καὶ πλούσιῷ δήμῳ τῆς Υλικῆς. τοῦτον εὐθὺς προθύμως ὄρμαντα ἐβαλε δόρατι ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς αὐτὶ δὲ εἰς δύο πᾶσα ἐσχίσθη, ἐφόφησε δὲ καταπεσών· οὐ τος δὲ ἐπεκαυχήσατο ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς· Τέθυνκας, ὡς οὐτε τοῦ Ὀτρυντιέως φοβερώτατε πάντων τῶν ἀνδρῶν, ἐνταῦθα σοι μὲν ὁ Θάνατος, τὸ γένος δὲ σοί ἐσι παρὰ τῇ λίμνῃ τῇ Γυγαίᾳ, ὅπε σοι ἀγρὸς πατρικὸς ἐστι παρὰ τῷ ποταμῷ Ὄλω τὸ πλῆθος ἵχθυῶν ἔχοντι, καὶ τῷ Ἔρμῳ τῷ συστροφὰς ρέυμάτων ποιεύντι. Οὕτως εἴπεν ἐπικαυχώμενος, τοῦτον δὲ σκότος κατ ὄφθαλμοὺς ἐκάλυψε· τοῦτον μὲν οὖν οἱ τῶν Ἑλλήνων ἵπποι τοῖς τροχοῖς διέκοπτον ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ· οὐ τος δὲ ἐπ' αὐτῷ Δημολέόντα ἀγαθὸν βοηθὸν τῷ πολέμου, υἱὸν τοῦ Αντινορος, ἐτρασε κατὰ τὸν μήνιγκα, διὰ τοῦ κράνους τοῦ καλύμματος σιδηροῦ τῷ παρειών ἔχοντος, οὐδὲ ἄρα τὸ σιδηροῦν κράνος ἐπέσχεν, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ οὐ ἐπιδορατὶς ἐφορμῶσα συνέτριψε τὸ ὀστοῦν, οὐ ἐγκέφαλος δὲ ἀπας ἐντὸς ἐμολύνθη τῷ αἷματι, ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν προθυμούμενον. Τὸν Ἰπποδάμαντα δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ τῶν ἵππων ὄρμασαντα, ἐμπροσθει ἐστοῦ φεύγοντα ἐτρασε τῷ δόρατι κατὰ τὸ μετάφρενον, οὐτος δὲ τὴν Φυχὴν ἥφει καὶ ἐξέπνει, καὶ ἐμυκάτο ὥσπερ ὅτε ταῦρος ἐμυκάτο ἐλκόμενος περὶ τὸν Ἐλικάνιον βασιλέα, ἥγουν τὸν Ποσειδῶνα τὸν ἐν Ἐλικῶνι τῷ ὅρε, ἢ ἐν Ἐλίκῃ τιμώμενον τῇ νήσῳ, τῶν νέων ἐλκόντων, τέρπεται δὲ τούτοις ὁ σείων τὴν γῆν. οὕτω δὴ τοῦτον μυκώμενον κατέλιπε κατὰ τὰ ὄσα οὐ ἀνδρεία Φυχή· οὐτος δὲ ὥρμησε σὺν

Πριαμίδην· τὸν δ' οὕτι πατὴρ εἴσασκε μάχεσθαι,
Οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἐσκε γόνοιο,
Καὶ οἱ φίλτατος ἐσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα.

410 Δὴ τότε νηπιέγοι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλοιν ὥλεσε Θυμόν.
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Νῶτα παραίσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὄχηες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόοις ἤντετο Θάρηξ.

415 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρὸ ὄμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ.
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλην δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέν, προτὶ οἱ δὲ ἔλαβ' ἐντερα χερσὶ λιασθείσ.
Ἐκτῷρ δ', ὡς ἐνόπισε κασίγνητον Πολύδωρον,
Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίη,

420 Κάρ' ῥα οἱ ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, οὐδὲ ἄρ' ἔτ' ἔτλι
Δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἥλθ' Ἀχιλῆϊ,
Οξὺ δόρυ πραδάων, φλογὶ εἴκελος· αὐτῷρ Ἀχιλλεὺς.
Ως εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἐπος οῦδε·
Ἐγγυς ἀνὴρ, ὄσεμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο Θυμόν,

425 Ὁς μοι ἐταῦρον ἐπεφνε τετιμένον· οὐδὲ ἄρ' ἔτι δὴν
Ἀλλύλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἡ, καὶ ὑπόδρα ἴδων προσεφώνεεν "Ἐκτορα δῖον.
Ἄσσον ἵδ", ὡς κεν Θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκαι.

Τὸν δὲ οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος "Ἐκτῷρ.

430 Πιλείδη, μὴ δή μὲν ἐπέεσσι γε, νηπύτιον ὡς,
"Ελπεο δειδίξεθαι· ἐπεὶ σάφα οἴδα καὶ αὐτὸς
Ἡμὲν κερτομίας, οὐδὲ αἴσυλα μυθίσασθαι·
Οἶδα δέ, ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Αλλ' οὗτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,

τῷ δόρατι ἐπὶ τὸν ἴσοθεον Πολυδώρον τὸν υἱὸν τοῦ Πρίδιου, τοῦτον δὲ οἰδαμῶς ἀφίη ὁ πατὴρ πολεμεῖν, διότε ἐν τοῖς οὐιοῖς νεωτατος ἦν αὐτῷ τῇ γενέσει, καὶ φιλατος αυτῷ ἦν, πῖς ποσὲ δὲ ἀπαντας ἐνίκα. τότε τοίνυν μωρίᾳ καὶ ανοησιατὴν τῶν ποδῶν αρετὴν ἐπιδεικνύμενος, ἐτρεχε διὰ τῶν προταγωνισῶν, ἐως ἀπώλεσε τὴν ἀγαπητὴν φυχὴν τοῦτον ἐτρωτε κατὰ τὸ μέσον δόρατος ὁ ταχύπονος ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς τὰ νῶτα παρακλίγοντα, ὅπου οἱ τῆς θωρακίτιδος ζωνις ὄχεις (συνεκτικὸι ἴμαντες, κρίκοι) οἱ χρυσοὶ συιεῖχον, καὶ ὁ θώραξ συνῆρχετο, καὶ συνεκάλυπτε διπλοῦς ἀπαντικρὺ δὲ παρὰ τὸν ὄμφαλὸν διῆλθεν ἡ ἐπιδορατὶς τοῦ ἀκοντίου, ἐπεισε δὲ ἐπὶ τὰ γόνητα μεγάλως σενάξας, νεφέλην δὲ αὐτὸν περιεκάλυψε μέλαινα, πρὸς ἐαυτὸν δὲ ἀποκλίθεις ἔλαβε τὰ ἔντερα ταῖς χερσὶν. Οὐ Εκταρ δὲ ἐπειδὴ σθεάστα τὸν ἀδελφὸν Πολυδώρον τὰ ἔντερα κρατοῦντα ταῖς χερσὶν, ἐξηπλωμένον (ἀσπαίροντα) ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τῶν οφθαλμῶν αὐτοῦ ἐπεχύθη ὄμιχλη, οὐδὲ ὑπέμεινεν ἐπὶ πόλυ πόρρω που αναστρέφεσθαι, ἀλλὰ κατεναπτίον ἦλθε τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ τυπτικὸν δόρυ σείων, ὅμοιος φλογί· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ὅτε εθεάσατο, εὐθέως ανεπῆδησε, καὶ καυχώμενος ἡρόν ἔλεγε. Πλισίον ἐσὶν ὁ ἀνὴρ ὃς μάλιστα τὴν (ῆς) ἐμήν(ῆς) γε φυχὴν(ῆς) ἐκκλίδωσεν (ἐλύπισεν, καθῆφατο), ὃς μοι τὸν ἀγαπητὸν καὶ τετιμημένον φίλον ἀπέκτεινεν· οὐδὲ τοῦ λοιποῦ ἐπὶ πολὺ φοβηθείημεν ἀν ἀλλήλους κατὰ τὰς διαστάσεις τοῦ πολέμου (τὰ διασύματα τὰ μεταξὺ τῶν στάσεων). Εἰπε· καὶ δεινῶς ὑποβλεψάμενος ἔλεγε πρὸς τὸν ἐνδοξότατον Εκταρα· Πλισίον ἔλθε, ὅπως ἀν τάχιον καταλάβῃς τὰ πέρατα τοῦ θανάτου. Πρὸς τοῦτον δὲ οὐ φοβηθεὶς εἶπεν ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίων κινῶν Εκταρ· Ω ύιε τοῦ Πιλέως, μή με δὴ βύμασιν ὕσπερ γύπιον καὶ ἄφρονα ἔλπιζε ἐκφοβήσειν, ἐπειδὴ φυνερῶς ἐπίσαμαι καὶ εγὼ καὶ λοιδόριας, καὶ τὰς παρὰ τὸ πρέπον ἀπειλὰς εἰπεῖν· ἐπίσαμαι δὲ ὅτι σὺ μὲν ἀνδρεῖος

35 Αἴχε σε, χειρότερός περ ἐών, ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλών· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὁξὺ πάροιθεν.
 Ὡς ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προίει δόρυ, καὶ τό γ' Ἀθήνη
 Πιοιῆ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 Ὡκα μάλα φύξασι· τὸ δ' ἄψυχεθ' Ἐκτορα δῖον,
 440 Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσειν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεάνων,
 Σμερδαλέα ιάχων· τὸν δὲ ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 Ρεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δέ τὸν πόλλη·
 Τρὶς μὲν ἐπειτὴν ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
 445 Ἐγχεῖ χαλκείω, τρὶς δὲ πέρα τύφε βαθεῖαν
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δὲ ὄμοκλήσας ἐπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ τοῦ ἐφυγεις θάνατον, κύον· ἥτε τοι ἄγχι
 Ἡλθε κακὸν· τοῦ αὐτέστ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 450 Ὡς μέλλεις εὔχεσθαι, ιών τε δοῦπον αἰχόντων·
 Ἡ θήν σ' ἐξανύώ γε καὶ ὑστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴπου τις καὶ ἐμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι·
 Νῦν δὲ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω·
 Ὡς εἰπῶν, Δρύοπ' ὅυτα κατ' αὐχένα μέσσον ἀκούστο·
 455 Ἡριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἐασσε,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην οὐδέ τε μέγαν τε
 Καγγόνυ δουρὶ βαλῶν πρύκακε· τὸν μὲν ἐπειτα
 Οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, εὖαίνυτο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὁ Λαόγοιον καὶ Δάρδανον, οἵτε Βίαντος,
 460 Ἀμφω ἐφορμήσις ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλῶν, τὸν δὲ σχεδὸν ἀστρι τύφας·
 Τρῶα δὲ Ἀλαστορίδην· οὐ μὲν ἀντίος οὐλυθε, γούνων·

εῖ, ἔγω δὲ πολλῷ ὥττων σοῦ· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς γόνασι (τῇ δυνάμει) τῶν θεῶν κεῖνται, ἐάν σε καίπερ ὥττων ὑπάρχων, ὅμως αἰφέλωμαι τὸν φυχὴν τρώσας τῷ δόρατι· επειδὴ καὶ τὸ ἐμὸν βέλος ὄξυν καὶ τιμπικόν ἐσιν ἔμπροσθεν. Εἶπε δὴ, καὶ ανασείσας αφῆκε τὸ δόρυ, καὶ τοῦτο γε ή Αθηνᾶ πνοῦ καὶ ορυῆ ἀέρος, ἐπὶ τὸ ἔτερον μέρος τοῦ ἐνδόξου Ἀχιλλέως ετρεψεν, ὃ ἐσι τὸ ἐναντίον, ήσυχως ἥρεμα κουφον ποιήσασα (εἶναι μίσασα). τοῦτο δὲ εἰς τούπισω ἴνεχθη πρὸς τὸν ενδόξτατον "Εκτορα, ἔπεισε δὲ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ· Ἀχιλλεὺς δὲ ἔρρωμένος καὶ προθυμούμενος ἐφώρησεν ἀποκτεῖναι ἐφίεμένος, καταπληκτικῶς βοῶν· τούτον δὲ ἀφείλετο ὁ Ἀπόλλων πάνυ ῥαδίως καθάπερ θεός, συιεκάλεψε δὲ αέρι πολλῷ, καὶ οὐκίχλη ὥσε μὴ ορασθαι. Τρὶς μὲν οὖν ἐφώρημεν ὁ ταχύπους εἰδοξότατος Ἀχιλλεὺς σὺν τῷ σιδηρῷ δόρατι, τρὶς δὲ ἔτυψε τῷ βαθὺν ἀέρα. ἀλλ᾽ ὀπινίκα δὴ τὸ τέταρτον ἐφώρημεν ὄμοιος θεῶν, φοβερῶς βοησας, λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· Ἐξέφυγες νῦν πάλιν τὸν θάρατον, ὡς κύον, ὄντως που ἐγγὺς παρεγένετο σοι τὸ δειπόν, νῦν δέ σε ἔσωσεν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων, ὡτινὶ ἔοικας εὐχεσθαι ἐρχόμενος εἰς τὸν κτύπον τῶν δοράτων, ἥγουν εἰς τὸν πόλεμον. ὄντως που κατεργάσθομαι σε, καὶ μετὰ ταῦτα συναντήσας, εἴ τις που τῶν θεῶν κάμοι ἐσι βοηθός· νῦν δὲ τοὺς ἄλλους ἐπιδιώξομαι, ὃν ὁν καταλάβω Οὐ πως εἰπῶν τὸν Δρύοπα ἔτρωσε κατὰ τὸ μέσον τοῦ αὐχένος δορατι· κατέπεσε δὲ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν. οὗτος δὲ τοῦτον μὲν κατέλιπε, Διμοῦ χον δὲ τὸν ύιον τοῦ Φιλιππορος τὸν εὐμεγέθη τε καὶ γενναιόν τρώσας τῷ δόρατι κατὰ τὸ γόνυ διεκώλυσε καὶ κατέσχε· Τοῦτον μὲν οὖν πλάττων ξίφει μεγάλῳ ἀφηρεῖ τὸ τὸν φυχὴν· οὗτος δὲ Λαόγονον καὶ Δάρδασον τοὺς ύιους τοῦ Βίαντος ἀμφοτέρους ἐφορμήσας, ἐκ τῶν ἵππων ὠθησας ἔρριψεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὸν μὲν τρώσας τῷ δόρατι· τὸν δὲ πλήξας ἐκ τοῦ σύνεγγυνς τῷ ξίφει· τὸν Τρῶα δὲ τὸν ύιον τοῦ Ἀλάσσορος, ὃ μὲν

Εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείνι,
Μηδὲ κατακτείνειν ὄμιλοκίνην ἐλεῖσας·

465 Νύπιος, οὐδὲ τὸ ὥδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.

Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος αὐτὴρ ἦν, οὐδὲ ἀγανόφρων,
Ἄλλα μάλιστα μεμεμαώς ὁ μὲν ἦπτετο χείρεσι γούρων,
Ιέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτα καθ' ἥπαρ·
Ἐκ δέ οἱ ἥπαρ ὅλοςθεν, αὐτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ

470 Κόλπον ἐνέπλισεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε,

Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτα παραστάς
Δουρὶ κατ' οὓς· εἰθαρ δὲ δὶ οὐατος ἥλθ' ἐτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη ὁ δὲ Ἀγήνορος οἰὸν "Εχεκλον
Μέσσην κακιεφαλὴν ξίφοις ἤλασε καπίνεντι.

475 Πᾶν δὲ ὑπεθερμάνθη ξίφος αἷματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

"Ελλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δὲ ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Αγκῶνος, τῇ τὸν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,

480 Πρόσθ' ὄρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,

Τῇδε αὐτῇ πύληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὐτε

Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δὲ ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς·

Αὐτὰρ ὁ βῆρος μετ' αἵματος Πείρεω οἰὸν,

"Ρίγμον, ὃς ἐκ Θρύκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·

485 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δὲ ἐν πνεύμονι χαλκός·

"Ηριπε δὲ ἐξ ὄχέων· ὁ δὲ Ἀρηίθεον θεράποντα,

"Αὖτις ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖδι δουρὶ

Νύξ, απὸ δὲ ἄρματος ὡσε κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.

"Ως δὲ ἀναμαίμασι βαθέε ἄγκεα θεσπιδαῖς πῦρ

490 Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίσται ὅλη,

σναυτίον παρεγένετο, τῶν γονάτων, εἴπως αὐτοῦ φεί-
σατο, εἰλιφώς, καὶ ζῶντα ἔστει, μιδέ ἀποκτείνειεν
τὴν ὄμοίαν ἡλικίαν οἰκτείρας. ὁ μωρός καὶ ανόητος, οὐ-
δὲ τοῦτο ἡπίσατο, ὅτι οὐκ ἡμελε πείθεσθαι, οὐ γάρ
τι ἦν αὐτὸς προσηνῆςτε (ἀνειμένος τῇ Φυχῇ) καὶ εὐκο-
λος, οὐδὲ πρᾶος, ἀλλὰ πάνυ ἐνθουσιῶν (ιταυός) ὁ μὲν
γάρ ἡπτετο ταῖς χερσὶ τῶν γονάτων, ἐφιέμενος ἴκετεῦ-
σαι, οὗτος δὲ τῷ ξίφει ἐπλιξε κατὰ τὸ ἡπάρ, ἐξέ-
πεσε δὲ τὸ ἡπάρ αὐτοῦ, διὶ μα δὲ μέλαν τὸν ἑαυτοῦ
κόλπον κατενέπλισε, τοῦτον δὲ σκότος κατ' ὄφθαλμοὺς
περιεκάλυψε Φυχῆς σερισκόμενον. οὗτος δὲ τὸν Μόλιον
ἐτρωσε παραγενόμενος δόρατι κατὰ τὸ οὖς, εὐθέως δὲ
διὰ τοῦ αὐτὸς διῆλθε τοῦ ἑτέρου ἡ σιδηρὰ ἐπιδορατίς.
αὐτὸς δὲ "Ἐχεκλι τὸν υἱὸν τῷ Ἀγνίορος ἐπλιξε τῷ ξί-
φει..... κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, πᾶν δὲ τὸ ξίφος
λιαρὸν γέγονε τῷ αἷματι, τοῦτον δὲ κατ' ὄφθαλμοὺς
ἀλαβεν ὁ μέλας θάνατος, καὶ ἡ ἰσχυρὰ μοῖρα. τὸν
Δευκαλίαια δὲ μετὰ ταῦτα, ὅπου συγδοῦσιν αἱ ἀπο-
νευρώσεις τῶν μυῶν τοῦ ἀγκῶνος, ἐνταῦθα αὐτὸν διὰ
τῆς ἀγαπητῆς χειρὸς διωβέλισεν ἡ σιδηρὰ ἐπιδορατίς,
οὗτος δὲ παρέμεινεν αὐτὸν βεβαρυμένος τὴν χεῖρα, ἐμ-
προσθεν ὄρῶν τὸν θάνατον· οὐδὲ ξίφει τὸν τράχηλον πλή-
ξας, πόρρω σὺν τῇ περικεφαλαίᾳ τὴν κεφαλὴν ἔρριψεν,
ὁ μιελός δὲ τῶν σφουδύλων ἐνέπεσεν, οὗτος δὲ κατὰ
γῆς ἔκειτο ἐκτεταμένος. Αυτὸς δὲ ὥρμησε πορεύεσθαι
ἐπὶ τὸν ἀμώμιτον υἱὸν τοῦ Πείρου τὸν Ρίγμον, ὅστις
εἰκατῆς Θράκης τῆς εὐγείου αφίκετο, τοῦτον ἐτρωσε κα-
τὰ τὸ μέσον τῷ δόρατι, ἐνεπάγη δὲ εἰς τὸν πνεύμονα
ὁ σίδηρος, κατέπεσε δὲ ἐκ τοῦ ὄχηματος. οὗτος δὲ Ἀ-
ρηθεον τὸν θεράποντα στρέψατε εἰς τούπιστα τους ἵπ-
πους κατὰ τὸ μετάφρενον δόρατι ὀξεῖ ἐτρωσε, κατέρρι-
ψε δὲ ἀπὸ τοῦ δίφρου, ἐταράχθησα δὲ οἱ ἵπποι. ὥσ-
περ δὲ ἐνθουσιᾶ τὸ θεσπεσίως καιόμενον πῦρ κατὰ τὰ
βαθέα κοῖλα τοῦ καταξύρου ὅρους, τὰ μεγάλα δὲ καὶ
πυκνὰ δένδρα καίονται, καὶ πάντοτε ταρασσῶν ὁ ἀνε-

Πάιτη τε κλονέων ἀνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεῃ, δαίμονι ἵσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων, ρέε δ' αἴματι γαῖα μέλαινα.
 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εύρυμετωπους·

495 Τριβέμεναι κρῖ λευκὸι ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
 Ρίμφα τε λέπτῃ ἐγένοντο βιῶν ὑπὸ πόστῃ ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπὸ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μωμούχες ἵπποι
 Στεῖβον ὄμοι νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἴματι δ' ἄξων
 Νέρθεν ἄπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγεις αἱ περὶ διφρον,
 Αἱς ἀρ' ἀφ' ἵππειῶν ὄπλεων ράθαμιγγες ἐβαλλον,
 Αἴτιος δὲ πισσώτρων· οὐδὲ γέτο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀπτους.

μος τὴν φλόγα ἐλαύνει. οὕτως αὐτὸς πάντοτε ὥρμα
σύνθουσινδῶς σὺν τῷ δόρατι, ὅμοιος θεῷ, τοὺς ἀναι-
ρουμένους ἐπιδιώκων, περιερρέπτο δὲ αἴματι ἢ μέ-
λανα γῇ. ὥσπερ δὲ ὅπεν τις συνδιάσῃ βοῦς ἀρρέ-
νας πλατέα τὰ μέτωπα ἔχοντας τρίβειν κριθὴν λευ-
κὴν ἐν τῇ εὐκύκλῳ ἄλω, ράδίως (ταχέως) λεπτὰ ἐ-
γένοντο ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν μεγαλοφάνων βοῶν. οὕ-
τως ὑπὸ τοῦ μεγαλοφύχου Ἀχιλλέως οἱ μονώνυχες
ἱπποι ἐπάτουν ὄμοι τους τε νεκροὺς καὶ τὰς ἀσπί-
δας, αἴματι δὲ τὸ διὰ τῶν τροχῶν διῆκον ξύλον κά-
τωθεν ἄπαι ἐμολύνθη, καὶ αἱ περὶ τὸν δίφρον περι-
φέρειαι, ἃς δὴ αἱ ἐκ τῶν ὄνυχῶν τῶν ἵππων στα-
γονες ἔρραινον, καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐπικειμένων τοῖς τρο-
χοῖς σιδήρων· οὗτος δὲ ἐφίετο δόξαν λαβεῖν ὁ οὐίος
τοῦ Πηλέως, αἴματι δὲ ἐψυγμένῳ ἐμολύνετο τὰς φρ-
βερὰς καὶ ἀπροσπελάστους χεῖρας.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Φ.

Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον ἐϋρρέος ποταμοῖο
 Ξάνθου διηνέντος, ὃν αἴθνατος τέκετο Ζεὺς,
 "Εἴθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδιώκε
 Πρὸς πόλιν, ὃπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
 5 "Ηματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος" ἔκταρ·
 Τῇ δὲ οἵ γε προχέοντο πεφυζότες· ἥρα δὲ "Ηρη
 Πίτνα πρόσθε βαθεῖα, ἐρυκέμεν· ήμίσεες δὲ
 'Ες ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίνην·
 'Εν δὲ πεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχεδ' αἰπά ρέεθρα,
 10 "Οχθαὶ δὲ ἀμφὶ περὶ μεγάλῃ ἵαχον οἱ δὲ ἀλαλητῷ
 "Εννεον ἐνθα καὶ ἐνθα, ἐλισσόμενοι κατὰ δίνας.
 'Ως δὲ ὅθ' ὑπαὶ ρίπης πυρὸς ἀκρίδες ἥρεθονται
 Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγεις ἀκαματοι πῦρ
 "Ορμενος ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὑδωρ·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Φ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Αλλ' ὅπινίκα δὴ ἀφίκοντο εἰς τὸν πόρον τοῦ καλῶς
ρέοντος ποταμοῦ Ξάνθου τοῦ περιφερῆ ρέυματα ἔχον-
τος, δὴ ἐγέννησεν οἱ οὐρανοῦ Ζεὺς, ἐνταῦθα διελὼν
τοὺς μὲν εἰς τὸ πεδίον ἐδίωκε πρὸς τὴν πόλιν, ὅπου
(ἔνθα) οἱ ἄλλοι ταραττόμενοι ἔφευγον τῇ προτέρᾳ ή-
μερᾳ, ήνίκα ἐνθουσιῶδῶς ἐμάχετο οἱ λαμπρὸς "Ἐκταρ-
ἐνταῦθα (ἐκεῖσε) δὴ οὐ τοί γε δειλιῶντες ἀλλεπάλλη-
λοι ἔφευγον, αἴρα δὲ ή "Ηρα ἐξέτεινεν καὶ κατέχεεν
ἐμπροσθεν βαθὺν, ὥστε διακωλύειν καὶ κατέχεεν αὐ-
τοὺς· οἱ ήμίσεις δὲ εἰς τὸν βαθέα ρέυματα ἔχοντα
ποταμὸν συιωθοῦντο τὸν λευκὰς συστροφὰς ποιουντα,,
ἐνέπεσον δὲ εἰς αὐτὸν σὺν μεγάλῳ φόρῳ, ἦχουν δὲ
τὰ μεγάλα ρέυματα, τὰ πέριξ δὲ κρημνώδη τοῦ ποτα-
μοῦ μεγάλως περιεφύσουν, οὐτοι δὲ σὺν θορύβῳ ὄρ-
μων τῇδε κάκεισε συστρεφόμενοι κατὰ τὰ ρέυματα.
ἄσπερ δὲ ὅτε ὑπὸ πυρὸς ορμῆς αἱ ἀκρίδες ἐρεθίζον-
ται φεύγειν εἰς τὸν ποταμὸν, τοῦτο δὲ καίει τὸ ἀκα-
ταπόντον πῦρ, ἐγειρόμενον αἴφνιδίως, αἱ δὲ φοβου-
μεναι φεύγουσιν εἰς τὸ ὕδωρ· οὐτως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ-

25 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινέντος
 Πλῆτο ρόος κελάδων ἐπιμίξῃ ππων τε καὶ ἀνδρῶν·
 Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὅχθη,
 Κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δὲ ἐσθορε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἰον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 20 Τύπτε δὲ πιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' ἀεικῆς
 Ἀορὶ θεινομένων, ἐρυθαινέτο δὲ αἴματι ὕδωρ.
 Ὡς δὲ ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἵχθυες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβησιν·
 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δειγοῖο ρέεθρα
 Πτωσσον ύπὸ κρημνούς· ὁ δὲ ἐπεὶ κάμις χεῖρας ἐναέρω,
 Ζωους ἐκ ποταμοῖο δυάδεκα λέξατο κουρους,
 Ποιηνὶ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ήγέτε νεβρούς·
 30 Δῆσε δὲ ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἴμᾶσι,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
 Δῶκε δὲ ἑταίροισιν, κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆσος·
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουστε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Ἐνθ' οἰεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο·
 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν δέ ποτ' αὐτὸς
 Ἡγε, λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλφῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Εννύχιος προμολών· ὁ δὲ ἐριννεὸν ὀξεῖτι χαλκῷ·
 Τάμνε νέους ὄρπικας, ἵν' ἄρματος ἀντυγειεῖεν·
 Τῷ δὲ ἀρέ τὸν ἀνώιστον κακὸν ἥλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
 40 Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε,
 Νησὶν ἄγων· ἀτὰρ οἰδὲς Ἰάσονος ὀνον ἔδωκε.
 Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δὲ ἔδωκεν·

λέως δ τοῦ Σάνθου πῦ βαθέα ρεύματα ἔχοντος ροῦς ἐπληρώθη ὁ πολύηχος, αὐταὶ διάδρων τε καὶ ἕππων. οὐ τος δὲ ο ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενος τὸ μὲν δόρυ κατέλιπεν αὐτόθι παρὰ τὸ χειλος τοῦ ποταμοῦ, αὐτὸς δὲ εἰσεπήδησεν ὅμοιος θεῷ τὸ ξίφος μόνον κατέχων, δεινὰ δὲ ἔργα κατὰ διάνοιαν ἐβούλευτο, ἐπλιπτεῖ δὲ συνεστραμμένως μιδένα τόπον παραλιμπάνων, τούτων δὲ δεινός καὶ χαλεπὸς στεναγμὸς ἥγείρετο τυπτομένων καὶ αναιρουμένων τῷ ξίφει, ερυθρὸν δὲ ἀπετελεῖτο τὸ ὄδωρον ὑπὸ τοῦ αἴματος. ὡσπερ δὲ ὑπὸ δελφίνος μεγάλου οἱ ἄλλοι ἰχθύες φεύγοντες πληροῦσι τὰς καταδύσεις τοῦ ἐπικαίρου λιμένος φοβουμένοι, πάνυ γὰρ κατατράχει ὃν ἀν λάβῃ. οὐπος οἱ Τρῷες κατὰ τὰ ρεύματα τοῦ φοβεροῦ (μεγάλου θαυμαστοῦ) ποταμοῦ περίφοβοι ἐγίνοντο ὑπὸ τὰς ἐπικρεμαμένας ὅχθας πῖς ὄδασιν οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἄδυνάτισε τὰς χειρας ἀποκτείνων, δώδεκα νέους ζῶντας ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐπελέξατο τιμωρίαν καὶ αἰτέκτισιν Πατρόκλου τοῦ ὄιοῦ τῷ Μενοιτίου ἀποθανόντος· τούτους ἐξήγαγεν ἔξω ἐπτομένους καθαπέρ γεννήματα ἐλάφων, ἐδησε δὲ εἰς τούπισα τὰς χειρας λωροῖς καλῶς κεκομμένοις, οὓς αὐτοὶ γε ἐφερον ἐν τοῖς ἀλυσιδώτοις χιτῶσιν, ἐδωκε δὲ τοῖς φίλοις κατάγειν ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς· οὗτος δὲ αὐθὶς ἐφώρμησεν ἀποκτεῖναι προθυμουμείος· τινικαῦτα συνήτισε τῷ ὑιῷ τοῦ Πριάμου τοῦ ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγομένου φεύγοντι ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τῷ Δυκάνῳ, ὃν διποτε αὐτὸς λαβὼν ἥγεν ἐκ τῆς δειροφόρου γῆς τοῦ πατρὸς, μὴ βουλόμενον, νύκτωρ ἐπελθὼν, οὗτος δὲ σιδήρῳ ὅξει συκῆς αγρίας κλάδους νέους ἐκοπτεν, ἵγαντοι περιφέρειαι τοῦ ἄρματος· τούτῳ δ' ἀρα αἰεπιλόγιστον δεινὸν ἐπῆλθεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς, καὶ τότε μὲν αὐτὸν ἐπέραστεν εἰς τὴν καλῶς οικημένην Δῆμνον, ἄγων ἐν ταῖς ναυσὶν· οὐίος δὲ τοῦ Ιάσονος τιμὴν καὶ λύτρον αὐτοῦ ἐδωκεν, ἐκεῖθεν δὲ ὁ ξένος αὐτὸν ἀλευθέρωσε, πολλὰ δὲ ἐδωκεν

"Ιμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐσ δῖαν Ἀρίστην·

"Ενθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρῶιον ἵκετο δῶμα.

45 "Ενδεκα δ' ἵματα θυμὸν ἐτέρπετο οἵσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λίμνοιο· δυαδεκάτη δέ μιν αὐτὶς
Χερσὸν Ἀχιλῆος θεὸς ἐμβαλεν, δις μιν ἐμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς

50 Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ασπίδος, οὐδὲ ἔχεν ἔγχος,
Ἀλλὰ πλὴ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε τεῖρε γὰρ ιδρῶς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γουνάτ' ἐδάμνα.
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλύτορα θυμόν·

"Ω πόποι, οὐ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμῶσιν ὀρῶμαι.

55 Ἡ μάλα δὴ Τρῷες μεγαλύτορες, οὕσπερ ἐπεφνον,
Αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου οὐρέσεντος.
Οἶον δὴ καὶ ὅδ' ἥλθε, φυγὴν ὑπὸ ηλεῖς ἵμαρ,
Λίμνον ἐς ἡγαθέν πεπερημένος· οὐδέ μιν ἐσχε

Πόντος ἀλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.
60 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρός ἀκακῆς ἥμετέροιο
Γεύσεται, ὅφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, οὐδὲ δαείω,
Ἡ ἄρ' ὄμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, οὐ μιν ἐρύξει
Γῇ φυσίζοος, ἢτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

"Ως ὥρμανε μένων· οὐδέ οἱ σχεδὸν ἥλθε τεθηπάς,

65 Γούνων ἄψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἵθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν·

"Ητοι οὐ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· οὐδὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γουνῶν
Κύψας· εὐχείη δ' ἄρα ὑπὲρ νάτου ἐνὶ γαίῃ

70 "Εστι, οἰμένη χροὸς ἀμενεῖαι ἀνδρομέοιο.

ο ἐκ τῆς Ἰμβρου Ηετίων, ἐπεμψε δὲ εἰς τὴν ἐνδοξότατην Ἀρίστβιν ἐκεῖθεν ἐκφυγῶν ἀφίκετο εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἔνδεκα δὲ ἡμέρας εὑφραίνετο κατὰ Φυχὴν, τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις καὶ οἰκείοις, παραγενόμενος ἐκ τῆς Λῆμνου, τῇ διδεκάτῃ δὲ αὐτὸν πάλιν ὁ θεὸς ἐνέβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις αὐτὸν διμελλε πέμψει εἰς Ἀιδου καὶ μὴ βουλόμενον πορεύεσθαι· τοῦτον δὲ οὖν ὡς ἐθέάσατο ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς ἀσπλον ἀνευ κράνους τε καὶ ἀσπίδος, οὐδὲ εἶχε δόρυ, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀπαντα ἀπεβάλετο κατὰ γῆς, κατεπόνει γὰρ αὐτὸν ὁ ἴδρως φεύγοντα ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ὁ κόπος δὲ τὰ γόνατα ἐδάμαζεν, ἀγανακτίσας δὲ εἶπε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόφρονα Φυχὴν· Φεῦ φεῦ, ὄντως μέγα θαῦμα τοῦτο θεῶμαι τοῖς ὄφθαλμοῖς, δύντως δὴ πάνυ οἱ μεγαλόφυχοι Τρώες, οὓς γε ἀπέκτεινα, αὐθὶς ἐγερθήσονται ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ ζόφου τοῦ ἄδου, καθάπερ δὴ καὶ οὗτος ἀφίκετο ἐκφυγῶν τὴν ἀντλεῖν καὶ χαλεπὴν ἡμέραν απαχθεὶς εἰς τὴν Λῆμνον τὴν ἄγαν θείαν, οὐδὲ διεκάλυσε καὶ κατέσχεν αὐτὸν ὁ πόντος τῆς λευκῆς θαλάσσης, ὃς πολλοὺς ἀκοντας κατέχει· ἀλλὰ δὴ καὶ τῆς τοῦ ἡμετέρου δόρατος ὄξυτητος γεύσεται, ὅπως θεάσωμαι κατὰ διάνοιαν καὶ μάθω, ἢ δὴ ὄμοιώς πάκειθεν ἀφίξεται, ἢ κωλύσει καὶ καθέξει αὐτὸν ἢ τὰ πρὸς ζωὴν φύοντα γῆ, ἢ γε καὶ τὸν κραταιόν τε καὶ ἰσχυρὸν κωλύει τε καὶ κατέχει· Οὕτω διελογίζεται μένων· οὗτος δὲ ἐγγὺς παρεγένετο αὐτοῦ ἐκπεπληγμένος ἄφασθαι τῶν γονάτων αὐτοῦ προθυμούμενος, πάνυ δὲ ἐβούλετο κατὰ Φυχὴν ἐκφυγεῖν τὸν τε χαλεπὸν θάνατον, καὶ τὴν σκοτεινὴν μοίραν· ὁ μὲν οὖν τὸ μακρὸν δόρυ ανέσχεν ὁ εἰδοξότατος Ἀχιλλεὺς τρώσαι προθυμούμενος, οὗτος δὲ ὑπέδραμε καὶ ἐλάβετο τῶν γονάτων κλιθεῖς, τὸ δόρυ δὲ ὑπεράνω τῶν νάτων ἐνεχθὲν εἰς τὴν γῆν ἐνεπάγη ἐφιέμενον γεύσασθαι σῶματος ἀνδρικοῦ· οὗτος δὲ τῇ ἐτέρᾳ

Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῳ μὲν ἐλῶν ἐλλίσσετο γούνων,
Τῇ δ' ἑτέρῳ ἔχει ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει.
Καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσπύδα.

Γνεῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μὲν αἴδεο, καὶ μὲν ἐλέπισον.
75 Άιτί τοι εἴμι ἵκέταο, διοτρεφὲς, αἰδοίοιο.

Πᾶρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημότερος ἀκτὸν,
"Ηματι τῷ, ὅτε μὲν εἴλες ἐϋκτιμένη εν ἀλῷ,
Καί μὲν ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἥγαθέντι ἐκατόμβοιον δέ τοι ἥλφον.
80 Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών· κώς δέ μοι ἐστὶν
"Ηδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἰλιον εἰλίλουθα,
Πολλὰ παθῶν· νῦν αὐτὸν με τεῦς ἐν χερσὶν ἐθηκε
Μοῖρ' ὄλοι· μέλλω που απέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
"Ος με σοὶ αὐτὶς ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
85 Γείνατο Λαοθόη, Θηγάτηρ Ἀλταο γέροντος,
"Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ανάστει,
Πύδασον αἰπήεσσαν ἔχων, υπὸ Σατνίδεντι.
Τοῦ δὲ ἔχει θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
Τῆσδε δύω γενέμεσθα, σὺ δὲ ἄμφω δειροτομήσεις.
90 Ήτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέσσοι δάμασσας,
"Αντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάτες οὔξει δουρί·
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἐσσεται οὐ γάρ οἴω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ρέπελασσέ γε δαίμων.
"Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ εἰς φρεσὶ βάλλεο σῆσι.
95 Μή με κτεῖν, ἐπεὶ οὐχ ὄμογάστριος" Εκτορός είμι,
"Ος τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐινέα τε, κρατερόν τε.
"Ως ἄρα μιν Πριάμοιο προσπύδα φαιδίως οὐδές,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν· αἰμείλικτον δὲ σπ' ἄκουσε·

χειρ) κατεῖχε τὸ ἡκονημένον δόρυ, οὐδὲ ἀφίν, καὶ ἴκετεύσαν
αὐτὸν λόγους ταχεῖς ἔλεγε. Δέομαί σου, ὡς Ἀχιλ-
λεῦ, σὺ δέ με αἰδοῦ, καὶ με οἴκτειρον, ἵσος ἴκέτη
αἰδοῦς ἀξίω ὑπάρχω σοι, ὡς ἐνδοξότατα τεθραμμέ-
νε, παρὰ σοὶ γὰρ πρώτῳ ἔφαγον τὸν τῆς Δῆμητρος
ἄρτον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἥνικα με ἔλαβες ἐν τῷ κα-
λῶς οἰκουμένῃ δευδροφόρῳ γῇ, καὶ με ἐπέρασας ἀπά-
γων πόρρῳ τοῦ τε πατρὸς καὶ τῶν συγγενῶν καὶ
φίλων, εἰς τὴν Δῆμον τὴν ἄγαρ θείαν, ἐκατὸν δέ
σοι νομίσματα εὗρον, νῦν δὲ ἀν λιθέαν τρὶς τοσαῦ-
τα διδούς· ἡμέρᾳ δέ μοι ὑπάρχει ἢδε δωδεκάτη, ἀφ
οὐ εἰς τὸ Ἱλιον ἀφικόμην πολλὰ δεινὰ πεπονθώς, νῦν
δέ με ἐν ταῖς σαῖς χερσὶν ἔθηκεν ἡ ὀλεθρία μοῖρα,
ἔοικα δίπου μιστὸς εἶναι τῷ Διὶ τῷ πατρὶ, ὅστις
με πάλιν σοι παρέδωκεν, ὀλιγοχρόνιον δέ με ἡ μῆ-
τιρ ἔτεκεν Λαοθόν ἡ θυγάτιρ του γέροντος Ἀλτου,
τοῦ Ἀλτου, δις τῶν φιλοπολέμων Λελέγων βασιλεύει,
τὴν ὑψηλὴν Πίδασον οἰκῶν παρὰ τὸν Σατυρούντα
ποταμὸν· τούτου δὲ τὴν θυγατέρα ἔσχεν ὁ Πρίαμος,
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας, ἐκ ταύτης δὲ δύο ἐγενόμεθα,
σὺ δὲ ἀμφοτέρους ἀπαυχενίσεις καὶ ἀποκτενεῖς· τὸν
μὲν γὰρ ἐν τοῖς πρώτοις πεζοῖς ἀνεῖλες τὸν ἰσόθεον
Πολύδωρον, ἐπειδὴ ἔτρωσας δόρατι ὀξεῖ· νῦν δὲ ἐν-
ταῦθα εμοὶ τὸ δεινὸν ἔσται, οὐ γὰρ ὑπολαμβάνω
δυνήσεσθαι φυγεῖν τὰς σὰς χεῖρας, ἐπειδὴ προσεπή-
γαγεν ὁ θεός· ἀλλο δέ σοι λέξω, σὺ δὲ ἔμβαλε αὐ-
τὸν ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ· μή με ἀποκτείνῃς, ἐπειδὴ οὐκ
εἴμι ὄμομῆτρος τοῦ Ἐκτορος, ὅστις σοι τὸν φίλον
ἀπέκτεινε τὸν προσινὴ τε καὶ ἴσχυρόν· Οὕτω δὴ ἔ-
λεγε πρὸς αὐτὸν ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Πριάμου ἴκε-
τευων λόγοις· σκληράν δὲ καὶ ἀπηνὴ φωνὴν ἀντίκου-
σεν: ³Ω μωρὲ καὶ ἀνόπτε, μή μοι λύτρα σύμμανε,

Νύπιε, μή μοι ἄποινα πιφάνσκεο, μηδ' αγόρευε·

100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσημον ἥμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι εἰς φρεσὶ φίλτερον ἥει
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, οὐδὲ ἐπέρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ, ὅστις θάνατον φύγει, ὃν κε θεος γε
Ιλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησε

105 Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὐτὸν Πριάμοιο γε παιδῶν.
Ἄλλα, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίν ὀλοφύρεαι αὔτως;
Κάτθαιε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
Οὐχ ὄρας, οἵος κἀγὼ, καλός τε, μέγας τε,
Πατρὸς δὲ εἴμι ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·

110 Ἀλλ' ἐπὶ τοι κάρμοι θάνατος καὶ μοῖρα κρατᾷ
Ἐσσεται, οὐκέτις, οὐδείλη, οὐ μέσον ἥμαρ·
Ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρη ἐκ θυμὸν ἔληται,
Ἡ δηγε δουρὶ βαλῶν, οὐ πότε νευρῆφιν οἴστω·

“Οι φάτο· τοῦ δὲ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἥτορ.

115 Ἔγχος μέν ρ' ἀφένκεν, οὐδὲ ἔζετο χεῖρε πετάσσας
Αμφοτέρας· Αχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος οὖτις
Τύφε κατὰ κλινῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οι εἴσω
Δῆ ξίφος ἀμφικες· οὐδὲ ἄρα πρωτὸς ἐπὶ γαίη
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δὲ αἴμα μέλαν ρέε, δεῦε δὲ γαῖα.

120 Τὸν δὲ Αχιλεὺς ποταμόδε, λαβών ποδὸς, οὐκέφερεσθαι,
Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἐπεια πτεροειτ' αγόρευεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ιχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἴμι ἀπολιχμάσσονται ακιδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοίσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οὔσει δινήεις εἴσω αλός ευρέα κόλπον.
Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαίξει

μιδὲ λέγε, πρὶν μὲν γὰρ τὸν Πάτροκλον καταλα-
βεῖν (πληρῶσαι) τὴν εἰμαριένην ἡμέραν, τότε μοι φι-
λικώτερόν τι ἥν ἐν τῇ διανοίᾳ φείδεσθαι τῶν Τρώων,
καὶ πολλοὺς ζῶντας ἔλαβον καὶ ἐπέρασα. νῦν δὲ
οὐκ ἔστιν δις ἀν τὸν θάνατον ἐκφύγοι, ὃν ἀν ὁ θεὸς
ἔμπροσθεν τοῦ Ἰλίου ἐμβάλη εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας
ἀπὸ πάιτων τῶν Τρώων, μάλιστα δὲ ἀπὸ τῶν οἰων
τοῦ Πριάμου. Ἀλλ, ὡ φίλε, ἀπόθανε καὶ σύ· τί
δὴ οὕτως ὁδύρη; ἀπέθανε καὶ ὁ Πάτροκλος, ὃς γε
σοῦ κρείστων κατὰ πολύ· οὐχ ὄρας οἶος καὶ ἐγὼ
εὐειδῆς τε καὶ εὐμεγέθης, πατρὸς δὲ εἰμὶ αγαθοῦ,
μάτηρ δέ με θεὰ ἔτεκεν· ἀλλ' ἔπεστι (ἐπὶ σοὶ) κα-
μοὶ θάνατος καὶ μοῖρα ἴσχυρὰ ἔσται ἢ πρῶι, ἢ
δειλη ὄφια, ἢ μέσον ἡμέρας, ήνίκα τις καὶ ἐμοῦ
τὴν ψυχὴν ἀφέληται βλάβη, ἢ δόρατι τρώσας οὗτος,
ἢ βέλεις ἀπὸ νευρᾶς. Οὕτως εἰπε. τούτου δὲ αυτόθι
διελύθησε τὰ γόνατα, καὶ ἢ αγαπητὴ ψυχή· Τὸ
δόρυ μὲν οὖν αφικεν, αὐτὸς δὲ ἐκάθισε τὰς χεῖρας
ἄρας αὐφοτέρας· οἱ Ἀχιλλεὺς δὲ σπασάμενος τὸ ὄξυ
ξίφος, ἐπλιῆσε κατὰ τὴν κατακλεῖδα παρὰ τὸν τρά-
χιλον, πᾶν δὲ αὐτοῦ ἐντὸς εἰσῆλθε τὸ δίστομον ξί-
φος· οὗτος δὲ κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῇ γῇ πεσὼν ἔ-
κειτο ἐκτεταμένος, ἐξεχεῖτο δὲ τὸ μελαν αἷμα, διέ-
βρεχε δὲ τὴν γῆν, τούτον δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔρριψε
ἀπὸ τοῦ ποδὸς εἰς τὸν ποταμὸν ὥστε φέρεσθαι, καὶ
καυχόμενος ἐπ' αὐτῷ λόγους ταχεῖς ἔλεγε· Κεῖσο
νῦν ἐνταῦθα ἐν τοῖς ἰχθύσιν, οἱ σου τὸ τῆς πληγῆς
αἷμα ἀπολείξουσι μιδενὸς κιδόμενοι, οὐδέ σε ἢ μή-
τηρ θεμένη ἐν τῇ στρωμνῇ κλαύσεται, ἀλλὰ ὁ Σκά-
μανδρος ὁ συστροφὰς ρέυμάτων ποιῶν ἀποίσει εἰς τὸν
πλατὺν κόλπον τῆς θαλάσσης, καί τις ἐφαλλόμενος
ὑπὸ τὴν θάλασσαν (κολυμβῶν ὑπὸ τὸ κῦμα), ὑφαρ-
μήσει ἐπὶ τὴν μέλαιναν φρίκα, ὥτοι τὸ ἐπανεστηκὸς
τῆς θαλάσσης, ἐπιπολῆς, ἰχθύς, ὃς ἀν φάγη τὸ τοῦ

Ίχθυς, ὃς κε φάγησι Δυκάνονος ἀργέτα δημόν .
 Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἀστυ κιχείομεν Ἰλίου ἵρης .
 'Τμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραΐζων .

130 Οὐδ' ὑμῖν ποταμὸς περ ἔϋρραος ἀργυροδίνης
 'Αρκέσει, ὡς δὴ δηθὰ πολεῖς ἵερεύετε ταύρους ,
 Ζωοὺς δ' ἐν δίνησι καθίετε μάνυχας ἵππους .
 'Αλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν ,

135 Οὓς ἐπὶ νησὶ θοῦσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο .
 "Ως ἀρέφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κυρόθι μᾶλλον .
 "Ορμηνεν δ' ἀνὰ Θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Δῖον Ἀχιλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι .
 Τέφρα δὲ Πιλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος ,

140 'Αστεροπαίω ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων ,
 Τιέῃ Πιλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιος εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμινοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ρα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης .
 Τῷ δέ τοι Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο

145 "Εστι, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν ,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάΐζε πατὰ ρόον, οὐδὲ ἐλέαιρεν ,
 Οἱ δέ ὅτε δὴ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ιόντες ,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς .

150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μεν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παιδεῖς ἐμῷ μένει ἀντιόωσι .
 Τὸν δ' αὐτὸν Πιλεγόνος προσεφάνεε φαίδιμος υἱός .
 Πιλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης ,

Λυκάονος λευκὸν λίπος. Φθείρεσθε καὶ ἀφανίζεσθε, ἔως
 ἀν τὸν πόλιν καταλάβωμεν τῆς ἱερᾶς Ἰλίου, υμεῖς
 μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δὲ ὅπισθεν διχοτομῶν καὶ ἀποκτεί-
 νων· οὐδὲ ὑμῖν ποταμός γε ὁ καλλίρροος καὶ διειδῆς
 βοηθήσει, ὅτινι δὴ συνεχῶς πολλοὺς ταύρους θύετε,
 ζῶντας δὲ ἵππους μονάνυχας βαπτίζετε ἐν τοῖς ρέου-
 μασιν, ἀλλὰ καὶ οὐ πως ἀπολεῖσθε θανάτῳ κακῷ, ἔως
 ἀπαντες ἀποδῶτε τὸν τοῦ Πατρόκλου φόνον, καὶ τὸν ὄλε-
 θρον τῶν Ἑλλήνων, οὓς παρὰ ταῖς ταχείαις ναυσὶν
 ἀπεκτείνατε χωρὶς ἐμοῦ· Οὕτω δὴ εἴπεν· ὁ ποταμὸς
 δὲ ὡργίσθη κατὰ φυχὴν μᾶλλον, διελλογίσατο δὲ κατὰ
 φυχὴν, ὅπως ἀποσήσει τὸ φόνυ τὸν ἐνδοξότατον Ἀ-
 χιλλέα, τοῖς Τρωσὶ δὲ ἀποσοβύσειε τὸν ὄλεθρον· τότε
 δὲ ὁ τῇ Πιλέως υἱὸς τὸ μακρὸν δόρυ κατέχων ἐπεπήδη-
 σε τῷ Ἀσεροπάιῷ, προθυμούμενος ἀποκτεῖναι, τῷ υἱῷ
 τῇ Πιλεγονος· τῷ τοι δὲ Ἀξιος ὁ πλατέα ρέυματα ἔχων
 ποταμὸς ἐγέννησε καὶ ή Περίβοια ή τῶν τοῦ Ἀκεσ-
 σαμενοῦ θυγατρῶν πρεσβυτέρα, ταύτη γὰρ ἐμίγη
 ὁ βαθύρροος ποταμός· τούτῳ δὴ ὁ Ἀχιλλευς ἐφώρ-
 μησεν, οὗτος δὲ ἐναντίον ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀντέση κατ-
 ἔχων δόρατα δύο, εὐθαρσίᾳ δὲ αὐτῷ κατὰ διά-
 νοιαν ἔθικεν ὁ Ζάνθος, ἐπειδὴ ὡργίσθη ἐνεκα τῶν
 ἀναιρεθέντων νέων, οὓς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνήρει κατὰ τὸ
 ρέυμα, οὐδὲ ἥλεει· οὗτοι δὲ ὅτε δὴ ἦσαν ἐγγυῖς ἐπί^τ
 ἀλλήλους ὄρμῶντες, πρὸς τοῦτον πρότερον εἴπεν ὁ
 ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· Τίς ανὴρ εἰ, καὶ
 πόθεν, δις ύπέμενας ἐπελθεῖν ἐναντίον ἐμοῦ; αἴθλί-
 ων δὲ υἱοὶ τῇ ἐμῇ εὐτολμίᾳ ἀπαντῶσιν· Πρὸς τοῦ-
 τον δὲ ἔλεγεν ὁ τοῦ Πιλεγόνος λαμπρὸς υἱός· Ω
 μεγαλόφυχε υἱὲ τοῦ Πιλέως, τί δὴ ἐρωτᾶς τὸ γέ-
 νος; ἐκ τῆς Παιονίας εἰμὶ τῆς εὐγείου τῆς πόρρω οὐ-
 σης, ἀγων ἄνδρας Παιόνας μακροῖς δόρασιν χρωμέ-

155 Παιόνιας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
 'Ηώς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς "Ιλιον εἰλήλουθα·
 Αὐτὰρ ἐμὴ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εύρυ ρέοντος,
 'Αξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἔντος,
 "Ος τέκε Πιλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδε μὲ φασὶ

160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδημ' Ἀχιλλεῦ.
 "Ως φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
 Πιλιάδα μελίνη· ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 "Ηρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε·
 Καὶ ρ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ

165 'Ρῆξε σάκος χρυσὸς γάρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖσα·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαῖνεφές· ἢ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίη ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὰς ἀσται·
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλλεὺς μελίνη ιθυπτίωνα

170 'Αστεροπαίω ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
 Καὶ τοῦ μὲν ρ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἐθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος·
 Πιλείδης δ' ἄορ ὁξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 "Αλτ' ἐπί οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίνη Ἀχιλῆς

175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῦ ἐρύσσας χειρὶ παχείῃ·
 Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
 Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 "Αξεῖ ἐπιγνάμφας δόρυ μείλινον Ἀιακίδαο,
 "Αλλὰ πρὶν Ἀχιλλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·

180 Γαστέρα γάρ μιν τύφε παρ' ὄμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε
 "Ασθμαίνοντ· Ἀχιλλεὺς δ' ἄρ εὐνὶ στήθεσσιν ὄρουσας·

νόντος· ή παροῦσα δέ μοι νῦν ἡμέρα ἐνδεκάτη ἀφ' οὗ
εἰς τὸ "Ιλιον ἀφικόμην· ή ἐμὴ δὲ γένεσις ἐκ τοῦ Ἀ-
ξίου τοῦ εὐρέως ρέοντος ποταμοῦ ἐστιν· Ἀξίου, ὃς
κάλλιστον ὅδωρ ἐπὶ τὴν γῆν προχεῖ, δις ἐγέννησε
Πηλευόνα τὸν ἐιδόξον τῷ δόρατι, τούτον δέ με φασὶ¹
γεννῆσαι· νῦν δὲ πολεμῶμεν, ὡς λαμπρότατε Ἀχιλ-
λεῦ. Οὕτως εἰπεν ἀλαζονεύσαμενος· Ἀχιλλεὺς δὲ ὁ
ἐνδοξότατος ἀνέσχε τὴν ἐκ τοῦ Πηλίου ὅρους μελίαν·
οὐδὲ ὄμοι τοῖς δόρασιν ἀμφοτέρωθεν ὁ ἥρως Ἀστερο-
παῖος, ἐπειδὴ ἀμφιδέξιος ἦν, καὶ δὴ τῷ ἐτέρῳ μὲν
δόρατι ἔτυψε τὴν ἀσπίδα, διεκώλυσε γὰρ καὶ κατέσχεν ὁ
χρυσός, τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ· τῷ ἐτέρῳ δὲ ἔτρωσεν αὐ-
τὸν ἐπιξεστικῶς κατὰ τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς τῆς δε-
ξιᾶς, ἐχείτο δὲ αἷμα μέλαν, ὑπεράνω δὲ αὐτοῦ ἐ-
νεχθεν τῇ γῇ προσερῆρειστο, ἐπιθυμοῦν ἐμπλισθῆ-
ναι σώματος. Δεύτερος δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ κατ' εὐθὺ²
πετόμενον δόρυ ἐπαφῆκε τῷ Ἀστεροπαίῳ, ἀποκτεῖναι
προθυμούμενος, καὶ τούτου μὲν ἀπέτυχεν, αὐτὸς δὲ
τὸ εἰς ὑψός διαπεστικὸς κρημνῶδες τοῦ ποταμοῦ ἔτυ-
ψε, μέχρι δὲ τοῦ μέσου καταπεπηγός ἐποίησε κα-
τὰ τὴν ὄχθην τὸ ἐκ μελίας δόρυ. οὐδος δὲ τοῦ
Πηλέως τὸ ὄξυν ξίφος σπασάμενος παρὰ τοῦ μηροῦ
ἐπήδησεν ἐπί αὐτὸν προθυμούμενος· οὐτος δὲ τὸ δόρυ
τοῦ Ἀχιλλέως οὐκ ἐδύνατο ἐκ τοῦ κρημνοῦ ἀποσπά-
σαι τῇ παχείᾳ καὶ ἰσχυρῷ χειρὶ. Τρὶς μὲν οὖν αὐ-
τὸν παρέστεισεν ἐξελκύσαι προθυμούμενος, τρὶς δὲ
ἀφῆκεν αὐτὸν τῷ μὴ περιεῖναι μείζονα ἰσχύν· τὸ τέ-
ταρτον δὲ ἐβουλήθη κατὰ φυχὴν συντρίψαι ἐπικάμ-
ψας τὸ ἐκ μελίας δόρυ τοῦ ἐγγόνου τοῦ Αἰακοῦ· ἀλ-
λὰ πρότερον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγγύθεν ξίφει ἀφείλετο τὴν
φυχὴν· ἐπλιξε γὰρ αὐτὸν εἰς τὴν γαστέρα παρὰ
τὸν ὄμφαλὸν, πάντα δὲ ἄρα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τὴν γῆν
τὰ ἔντερα, τοῦτον δὲ σκότος ἐκάλυψε κατ' ὄφθαλμοὺς
πνευστιῶντα· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ὄρμήσας ἐκ τοῦ στήθους

Τεύχεά τ' ἔξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος πῦδα·

Κεῖσ' οὕτω· χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνς

185 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.

Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἐμμεναι εὐρὺ ρέοντος·

Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εῦχομαι εἰναι·

Τίκτε μὲν ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,

Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δὲ ἀρ Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦν·

190 Τῷ πρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυριέντων·

Κρείσσων δὲ αὐτὲς Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.

Καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι

Χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι·

Τῷ οὐδὲν πρείσσων Ἀχελωΐος ισοφαρίζει,

195 Οὐδὲ βαθυρρέίταο μέγα σθένος Ὄκεανοῖο,

Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,

Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·

Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο περαυνὸν,

Δεινὸν τε βροντήν. ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγδῆ.

200 Ἡ ρά, καὶ ἐκ πρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.

Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπνύρα,

Κείμενον ἐν Φαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ύδωρ.

Τὸν μὲν ἀρ ἐγχέλυντες τε καὶ ιχθύες ἀμφεπένοντο,

Διμὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·

205 Αὐτὰρ ὁ βῆρ' οὐέναι μετὰ Παιόνας ιπποκορυστὰς,

Οἵ δὲ πάρ ποταμὸν πεφοβήσατο δινήεντα,

Ως εἰδον τὸν ἀριστον ἐνὶ κρατερῷ υσμίνῃ

Χέρσ' ύπο Πηλείδαο καὶ ἄστρι οὐφι δαμέντα.

Ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόντε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,

210 Μυῆσόν τε, Θράσιον τε, καὶ Αἴγιον, οὐδὲν οφελέστην.

τὰ δπλα τε ἀφείλετο, καὶ καυχώμενος ἔπος ἔλεγε·
 Κεῖσο οὗτω, δύσκολὸν σοι ἐστὶ τοῖς τοῦ μεγαλοδυ-
 νάμου ὑιοῦ τοῦ Κρόνου ὑιοῖς μάχεσθαι, καί περ ἐκ
 τοῦ Ποταμοῦ γεννηθέντι· ἔφης σὺ μὲν ποταμοῦ εἶναι
 κατὰ τὸ γένος, τοῦ εύρεως ρέοντος, ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν
 γενεὰν τοῦ μεγάλου Διὸς εἶναι καυχῶμαι. ἐγένητο
 με ἀγέρ βασιλεύων τῶν πολλῶν Μυρμιδόνων,
 Πιλεὺς ὁ τοῦ Αἰακοῦ, οὗτος δὲ ὁ Αἰακὸς ἐκ τοῦ Διὸς
 ἦν· δι' ὃ κρείσσων μὲν ἐστιν ὁ Ζεὺς τῶν ποταμῶν
 τῶν ἐκβαλλόντων εἰς τὴν θάλασσαν, κρείσσων δὲ ἡ
 γενεὰ τοῦ Διὸς τῆς τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει, καὶ γάρ
 σοι ποταμός γε πάρεστι μέγας, εἰ δύναται τι βοη-
 θεῖν, ἀλλ' οὐκ ἔστι δυνατὸν μάχεσθαι τῷ Διὶ τῷ
 ὑιῷ τοῦ Κρονοῦ, ὡτινι οὐδὲ ὁ βασιλεὺς Ἀχελῷος ἔξι-
 σοῦται, οὐδὲ ἡ τὰ βαθέα ρέουματα ἔχοντος Ωκεανοῦ
 δύναμις, ἔξι οὐγε πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ πᾶσα ἡ θά-
 λασσα, καὶ πᾶσαι αἱ πηγαὶ, καὶ τὰ βαθέα φρέα-
 τα βλύζουσι καὶ ρέουσιν, ἀλλὰ καὶ οὗτος φοβεῖ-
 ται τὸν χεραυνὸν τοῦ μεγάλου Διὸς, καὶ τὴν φοβερὰν
 βροντὴν, ὅτε ἀπὸ τῆς ψρανῆς ἥχεται καὶ φορτίσει. Εἰπε
 δὴ, καὶ ἐκ τοῦ κρημνῆς εἴλκυσε τὸ σιδηροῦν δόρυ, τοῦ τον
 δὲ αὐτόθι κατέλιπεν, ἐπειδὴ ἀφείλετο τὴν προσφιλῆ
 ψυχὴν, κείμενον ἐν τῇ ἀμμῷ, διεβρεχε δὲ αὐτὸν τὸ μέ-
 λαν ὕδωρ· τοῦτον μὲν οὖν αἱ ἐγχέλυες καὶ οἱ ἰχθύες
 κατέτρωγον, τὴν τῶν νεφρῶν πιμελὴν ἐσθίοντες καὶ κα-
 ταβρώχοντες. οὗτος δὲ ὥρμησε πορεύεσθαι ἐπὶ Παί-
 ονας τοὺς ἐφίππους ὄπλίτας, οἱ δὲ ἔτι μᾶλλον πα-
 ρὰ τὸν ποταμὸν ἔφευγον τὸν συστροφὰς ὑδάτων ποι-
 οῦντα, ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὸν κράτιστον ἐν τῇ ἵσχυρᾳ
 μάχῃ ἀναρεθέντα ἐπικρατῶς ὑπὸ τῶν χειρῶν, καὶ
 τοῦ ξίφους τοῦ ὑιοῦ τοῦ Πιλέως· τότε ἀπέκτεινε τὸν
 Θερσίλοχον, καὶ τὸν Μύδωνα, καὶ τὸν Ἀστύπυλον,
 καὶ τὸν Μυῆσον, καὶ τὸν Θράσιον, καὶ τὸν Αἴνιον,
 καὶ τὸν Οφελέσιν· καὶ δὴ ἀν ἔτι πλείστας ἀπέκτεινε

Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίοις ὡκὺς Ἀχιλλεὺς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς Βαθυδίνης,
 Ἀνέρι εἰσάμενος, Βαθένης δὲ ἐφθέγξατο δίνης·

Ω' Ἀχιλλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δὲ αἰσυλαρέζεις

215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι Θεὸι αὐτοί.

Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσας
 Ἐξέμεθεν γέλασας πεδίον κάτα, μέρμερα ρέζε·
 Πλήθει γάρ δή μοι νεκύῶν ἐρατεινὰ ρέεθρα,

• Οὐδέ τι πῆδύναμαι προχέειν ρόον εἰς ἄλα δῖαν,

220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἴδηλως·
 Ἀλλ', ἀγε δὴ καὶ ἔασον· ἀγη μὲν ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεὺς,
 Ἐσταὶ ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφεῖς, ὡς σὺ κελεύεις·
 Τρῶας δὲ οὐ πρὶν λῆξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,

225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἀστυ, καὶ Ἐκτορὶ πειρηδῆναι
 Αιτιβίνην, οὐ κέν με δαμάσσεται, οὐ κέν ἐγὼ τόν.
 Ως εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαιμονὶ ἴσος.

Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς Βαθυδίνης·

Ω πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλαῖς

230 Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλα ἐπέτελλε
 Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Δείελος οὐκέ δύων, σκιάσῃ δὲ ἐρίβωλον ἄρουραν.

Η, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθορε μέσσω,
 Κρημνοῦ ἀπαίξας· οὐδὲ ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·

235 Πάντα δὲ ὅρινε ρέεθρα κυκώμενος· ὡσε δὲ νεκροὺς
 Πολλὰς, οἵ τακατ' αὐτὸν ἄλισθσαν, οὓς κτᾶν Ἀχιλλεὺς
 Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ηύτε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ρέεθρα,

Παίονας ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς, εἰ μὴ μεγάλως ὄργισθεὶς εἰπε πρὸς αὐτὸν ὁ βαθύρροις ποταμὸς, ἀνδρὶ ὄμοιωθεὶς, ἐκ τῆς βαθείας δὲ συστροφῆς τοῦ ὕδατος ἐλάλησεν.³ Ω Ἀχιλλεῦ, πάνυ μὲν νικᾶς, πάνυ δὲ ἀδικα ποιεῖς, εἰ σοι ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς ἐδωκε πάντας τοὺς Τρῶας ἀπολέσαι, ἀπ' ἐμοῦ ἐξελάτας κατὰ τὸ πεδίον τὰ δεινὰ πράττε, πεπληρωμένα γάρ εἰσι νεκρῶν τὰ ἐπέραστά μου ρέυματα, οὐδέτι που δύναμαι προχείν τὸν ροῦν εἰς τὴν ἐνδοξοπάτην θάλασσαν στενοχωρούμενος τοῖς νεκροῖς, σὺ δὲ ἄρδην ἀποκτείνεις· ἀλλ' ἀγε δὴ καὶ κορέσθητι, μίασμά με κατέχει, ἀρχιγέ του λαοῦ. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἰπεν ο καπὲ πόδας ταχὺς Ἀχιλλεὺς· Εσονται ταῦτα Σκάμανδρε ἐκ Διὸς τεθραμμένε, καθάπερ ἐπιτάττεις (λέγεις), τοὺς Τρῶας δὲ τοὺς υβριστὰς οὐ πρότερον παύσομαι ἀποκτείνων, πρὶν συνελάσσαι αὐτοὺς εἰς τὴν πόλιν, καὶ τῷ "Εκτορί" κατὰ βιαίαν ἐναντίωσιν, ὅπως οὐ ἀποκτείνῃ με, οὐδὲ γὰρ αὐτὸν. Οὐ πως εἰπῶν, ἐφώρμησε τοῖς Τρωσὶν ὄμοιος θεῶ. Καὶ τηνικαῦτα δὴ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα εἰπεν ὁ βαθύρροις ποταμός· Φεῦ φεῦ, ὡς ἀργυρότοξε, υἱὲ τοῦ Διὸς, οὐ σύ γε τὰς βουλὰς, καὶ επιταγὰς ἐφύλαξας τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ὃς σοι πάνυ πολλὰ ἐπέταττε παρίστασθαι καὶ βοηθεῖν τοῖς Τρωσὶν, ἔως ἂν παραγένηται δεῖλη οὐδὲ δύνουσα, συσκιδσῃ δὲ τὴν μεγαλόβωλον γῆν. Εἰπε· καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν ὁ καπὲ πόλεμον ἐνδοξὸς κατεπήδησεν εἰς τὸ μέσον, ὄρμίσας ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ καὶ τῆς ὄχθης, οὐτος δὲ ἐφώρμησε τῷ κύματι ἐνθουσιῶν, πάντα δὲ διῆγειρε τὰ ρέυματα ταραττόμενος, ἀπεωθήσατο δὲ τοὺς νεκροὺς τοὺς πολλοὺς, οἵ δὴ καὶ αὐτὸν ἤσαν ἴκανῶς, οὓς ἀπέκτεινεν ο Ἀχιλλεὺς. τούτους ἐξέβαλεν εἰς τὸ ἔξω, βοῶν καθάπερ ταῦρος, ἐπὶ τὴν χέρσον· τοὺς ζῶντας δὲ ἐσωζε κατὰ τὰ περικαλλῆ ρέυματα,

Κρύπτων ἐν δίνησιν βαθείησιν μεγάλησι.

240 Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
"Ωθει δ' ἐν σάκεῃ πίπτων ρόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι· ὅδε πτελέην ἔλε χερσὶν
Εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ρίζῶν ἐριποῦσα
Κρημνὸν ἀπαντα διῶστεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ βεθρα
245 "Οζοισι πυκνοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἀρέκεν δίνης ἀνορούσας,
"Ηἵξεν πεδίοιο ποσὶ κραυπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας· οὐδὲ ἔτ' ἔληγε θεὸς μέγας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτῷ
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
250 Δῖον Ἀχιλῆα, Τρώεσσι δέ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πιλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐραῶν,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ Θηριτῆρος,
"Ος δ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὄπιστος πετενῶν.
Τῷ εἰκὼς ήϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
255 Σμερδαλέον κονάριζεν· ὑπαιθα δὲ τοῦ λιασθεὶς
Φεῦγ', ἐ δ' ὅπισθε ρέων ἐπετο μεγάλῳ ὄρυμαγδῷ.
"Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ὁχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφιτάκη καὶ κύπους ὑδατος ρόον ἴγεμονεύῃ,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχον, ἀμάρις ἐξ ἔχματα βάλλων.
260 Τοῦ μέν τε προρέοντος. ὑπὸ Φιφῆδες ἀπαγαί
Οχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὡκα κατειβόμενον κελαρύζεται
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἀγοντα·
"Ως αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχῆσατο κῦμα ρόοιο,
Καὶ λαιφιρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
265 Οσσάκι δ' ὄρμησει ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Στῆνας ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἀπαντεῖ

κρύπτων αὐτοὺς ἐν ταῖς βαθείαις καὶ μεγάλαις συστροφαῖς τοῦ ὕδατος, δεινῶς δὲ καὶ φοβερῶς ταραττόμενον τὸ κῦμα ἵστατο περὶ τὸν Ἀχιλλέα, ἀπεωθεῖτο δὲ αὐτὸν ὁ ῥοῦς ἐμπίπτων τῇ ἀσπίδι, οὐδὲ τοῖς ποσὶν ἐδύνατο ἐδρασθῆναι. Οὗτος δὲ πτελέαν ἐκράτησε ταῖς χερσὶ μεγάλως ἐμπεφυκυῖαν, αὐτη δὲ πρόρριζος καταπεσοῦσα πᾶσαν τὴν ὅχθον κατέβαλε, διεκωλυσε δὲ τὰ περικαλλῆ ρέιθρα κλάδοις πυκνοῖς, ἐγεφύρωσε δὲ καὶ ἔζευξεν αὐτὸν, ἐντὸς πᾶσα καταπεσοῦσα· οὗτος δὲ ἐκ τῆς συστροφῆς τοῦ ὕδατος ἀνορμήσας, ἐπέθετο τρέχειν διὰ τοῦ πεδίου ταχέσι ποσὶ φοβηθεὶς, οὐδὲ ἀπεπλύετο ὁ μέγας θεός, ὥρμησε δὲ κατ' αὐτοῦ καπὲ τὴν ἐπιφάνειαν μελανιόμενος, ὅπως αὐτὸν ἀποστήσει τῆς μάχης τὸν ἐνδοξότατον Ἀχιλλέα, τοῖς Τρωσὶ δὲ ἀποσοβίσει τὸν ὅλεθρον. Οὐδίος δὲ τοῦ Πηλέως ἀνεχώρησεν ὅσον ἐπιβολὴν δόρατος, αὔτου ὄρμήματα ποιούμενος μέλανος τοῦ πρὸς θύρων ἐπιτιθείου, ὅστις ὅμοῦ καὶ ἴσχυρότατος καὶ τάχιστος ἐστι πάντων τῶν ὄρνεων. τούτῳ ὅμοιος ὥρμησεν, ἐν τῷ στήθει δὲ τὰ ὅπλα καταπληκτικῶς ἥχησαν· ἐκπλαγίου (εἰς τὸ ἐμπροσθεν) δὲ τούτου ἀποχωρισθεὶς ἔφευγεν, οὐδὲ τοῦ δὲ ρέων ὅπισθεν ἐδίωκε σὺν μεγάλῃ βοῇ. ὥσπερ δὲ ὅταν ἀνὴρ ὕδραγωγὸς ἀπὸ πηγῆς μέλαν ὕδωρ ἐχούσης ἐπὶ τὰ δένδρα καὶ τοὺς κύποους ῥύσιν τῷ ὕδατι προπαρασκευάζῃ, ταῖς χερσὶ σκαλίδα κατέχων, τῆς ὕδροχόντις τὰ ἐμπόδια ἐκβάλλων, τούτου δὲ προχεομένου πάντες οἱ μικροὶ λίθοι ὑποκινοῦνται, τοῦτο δὲ ταχέως καταρρέον ἥχει ἐν τόπῳ κατάντει, φθάνει δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ὁδηγοῦντα. Οὕτως αἱ τὸν Ἀχιλλέα κατελάμβανε τὸ κῦμα τοῦ ῥοῦ, καὶ λίαν ταχὺν ὑπάρχοντα, οἱ γὰρ θεοὶ κρείττονές εἰσι τῶν ἀνδρῶν. ὀσάκις δὲ διενοεῖτο ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς στῆναι ἐναντίον, καὶ γνῶναι, εἰ πάντες αὐτὸν οἱ θεοὶ διώ-

Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι;
 Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῆπετέος ποταμοῖο
 Πλάζωμους καθύπερθεν· ὁ δὲ ψύχσε ποστὸν ἐπήδα,
 270 Θυμῷ ἀνιδίζων· ποταμὸς δὲ ψύχνατ’ ἐδάμνα
 Λάβρος, ὑπαίθα ρέων, κονίν δὲ ψύρεπτε ποδοῖς·
 Πιλείδης δὲ φυμαξεν, ιδὼν ἐς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὕτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἐπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
 275 Αλλος δὲ οὕτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων,
 Αλλὰ φίλη μάτηρ, ἢ με φεύδεσσιν ἔθελγεν,
 “Η μὲν ἔφατο Τράχων ψύχει θωρικτάων
 Λαιψιροῖς ὀλέεσθαι· Απόλλωνος βελέεσσιν.
 “Ως μὲν ὅφελ·” Εκτωρ κτεῖναι, ἃς ἐνθάδε τέτραφ’ ἄριστος,
 280 Τῷ καὶ ἀγαθὸς μὲν ἐπεφν’, ἀγαθὸν δέ κεν εὔενδριξε.
 Νῦν δέ με λευγαλέω Θαγάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 Ἐρχθέντ’ ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παιδα συφορβὸν,
 “Οὐ ρά τ’ ἔναυλος ἀποέργη χειμῶνι περῶντα.
 “Ως φάτο· τῷ δὲ μάλ’ ὡκα Πεσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Στήτιν ἐγγὺς ιόντε, δέμας δὲ ἀνδρεσσιν ἐίκτιν·
 Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ’ ἐπέεσσι·
 Τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Πιλείδη, μήτ’ ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τοίω γάρ τοι νῷ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
 290 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος· ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 “Ως οὖ τοι ποταμῷ γε δαμίμεναι αἰσιμόν ἐστιν·
 Αλλ’ ὅδε μὲν τάχα λωφίσει, σὺ δὲ εἰσει αὐτός·
 Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ’, αἴκε πίθηαι,
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πτολέμοιο,

κουσιν, οἱ τὸν πλατὺν καὶ μέγαν οὐρανὸν κατοικοῦντες, τοσάκις αὐτὸν τὸ μέγα κῦμα τοῦ ἐκ Διὸς γεννηθέντος ποταμοῦ ἐστροφοδίνει, καὶ ἐπέκλυζε κατὰ τοὺς ὄμοις ὑπεράνθεν, οὗτος δὲ εἰς ὑψός ανεπύδα τοῖς ποσὶ λυπούμενος εὐ τῇ ψυχῇ, ὁ ποταμὸς δὲ τὴ γόνατα ἐδάμαζε καὶ κατεπόνει σφοδρῶς ὑπὸ (ἐμπροσθεν) πόδα ρέων, τὴν κόνιν δὲ ὑπέσυρεν τοῖς ποσὶν (ἐκ τῶν ποδῶν). ὁ οὐιὸς δὲ τοῦ Πηλέως λυπούμενος ἐβόησεν ἀναβλέψας εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν λέγων· ^Ω Ζεῦ πάτερ, πάνυ γε οὐδεὶς με τὸν ἄθλιον θεός ὑπέσχετο σῶσαι ἐκ τοῦ ποταμοῦ, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ τι παθεῖν ἔασαι. οὐδεὶς δὲ ἄλλος τῶν οὐρανίων θεῶν τοσοῦτὸν μοι αἴτιος· ἀλλὰ ἡ ἀγαπητὴ μήτηρ, ἥτις μὲ φεύγμασιν ἔξηπτάτα, ἥτις με εἰπεν ὑπὸ τὸ τεῖχος τῶν ὄπλιτῶν Τράφων ἀναιρεθῆσθαι τοῖς ταχέσι βέλεσι τοῦ Ἀπόλλωνος. εἴθε ὁφλεν ὁ "Ἐκτῷρ ἀποκτεῖγαί με, ὅστις ἐνταῦθα ἐτράφῃ κράτιστος· οὐτῷ γὰρ ἀν γενναῖος μὲν ἀπέκτεινε, γενναῖον δὲ ἀν ἀνεῖλε· νυνὶ δὲ θανάτῳ δειγῷ καὶ ὀλεθρίῳ κατεργασθῆναι με πεπρωμένον ἐστὶ κρατιθέντα καὶ συσχέθεντα ἐν τῷ μεγάλῳ ποταμῷ, ὥσπερ παῖδα χοιροβοσκὸν, ὃν δὴ χειμάρρους ἀποπνίξῃ ἐν χειμῶνι διαβαίνοντα. Οὕτως εἰπε· τούτῳ δὲ πάνυ ταχέως ὁ τε ἔροτειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἔστισταν ἐγγὺς παραγενόμενοι, ἀνδράσι δὲ ὡμοιώθησαν κατὰ τὸ σῶμα· τῇ χειρὶ δὲ τὴν χεῖρα κρατήσαντες ἐβεβαίωσαν λόγοις· ἐν τοῖς δὲ λόγων ἥρξατο Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν· ^Ω οὐτε τοῦ Πηλέως, μῆτε τι φεβοῦ μῆτε τι ύποκωρεῖ, τοιοῦτοι γὰρ οὐ μεῖς ἀπὸ τῶν θεῶν βοηθοί σοι ὑπάρχομεν τοῦ Διὸς ἐπινεύσαντος, ἐγά τε καὶ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ· διότι οὐκ ἔστι σοι πεπρωμένον ἀπολέσθαι ὑπὸ ποταμοῦ, ἀλλ ὁῦτος μὲν ταχέως λῆξει, σοὶ δὲ πυκνῶς καὶ συνετῶς παρανέσομεν ἐὰν πείθῃ, μὴ πρότερον ἀποπαύσειν τὰς χεῖρας τοῦ χαλεποῦ πολέμου, πρὶν συνελάσαι εἰς τὰ τείχη

295 Πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκὸν, ὃς κε φύγησι· σὺ δὲ Ἐκτορεὶ θυμὸν ἀπούρας
 Ἀψὲπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὔχος ἀρέσθαι·
 Τῷ μὲν ἄρ’ ὡς εἰπόντε μετ’ ἀθανάτους ἀπεβίτην·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γάρ ρα θεῶν ὕτρυνεν ἐφετμή,
 300 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ’ ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαικταμένων αἰζηῶν
 Πλῶον, καὶ νέκυες· τοῦ δὲ ὑψόσε γουνατ’ ἐπίδα
 Πρὸς ρόον αἴσσοντος ἀν’ ιθύν· οὐδέ μιν ἐσχεν
 Εὔρυρέων ποταμός· μέγα γάρ σθένος ἔμβαλ’ Ἀθήνη·
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ δύν μένος, ἀλλ’ ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πιλείωνι, κόρυσε δὲ κῦμα ρέοιο,
 Ὅψόσ’ αειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ’ αὖσας·
 Φίλε κασίγνυτε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
 Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 310 Ἐκπέρσει, Τρῷες δὲ κατὰ μόδον οὐ μενέουσιν.
 Ἀλλ’ ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ρέεθρα
 Ὅδατος ἐκ πηγέων, πάντας δὲ ὄρόθυνον ἐναύλους.
 Ἰστι δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δὲ ὄρυμαγδὸν ὅρινε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 Ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δὲ ὅγε ἵσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γάρ οὔτε βίνον χραισμισέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 Κείσεθ’ ὑπ’ ιλύος κεκαλυμμένα· καδδέ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χεράδος περιχεύας
 320 Μυρίον, οὐδέ οἱ ὄστε ἐπιστήσονται Ἀχαιοί·
 Ἀλλέξαι· τόστιν οἱ ἄστιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τι μὴν χρεῶ

τοῦ Ἰλίου τὸν λαὸν τὸν Τρωϊκὸν, ὃς ἀν καὶ ἐκφύγη, σὺ δὲ τῷ(οὐ) "Εκτορι(ος) ἀφελόμενος τὴν Φυχὴν εἰς τούπισω ἐπὶ τὰς ναῦς πορεύου, διδόσαμεν δέ σοι καύχημα λαβεῖν. Οἱ μὲν οὗτοι δὴ εἰπόντες ἀπῆλθον πρὸς τοὺς ἄλλους θεούς. οὗτος δὲ ὥρμησε, μεγάλως γὰρ αὐτὸν παρώξυνεν ἡ τῶν θεῶν ἐντολὴ, εἰς τὸ πεδίον· τοῦτο δὲ ἅπαν πλῆρες ἦν ὕδατος ἐκκεχυμένου, πολλὰ δὲ ὅπλα καλὰ τῶν αἰνερεθέντων νέων ἐπλεον, καὶ νεκροὶ, τούτου δὲ τὰ γόνατα εἰς ὑψος ἐπήδων πρὸς τὸν ροῦν ὄρμωντος κατὰ τὴν εὐθυφορίαν τοῦ ὕδατος, οὐδὲ ἐπέσχε καὶ διεκώλυσεν αὐτὸν ὁ εὐρέως ῥέων ποταμὸς, μεγάλην γὰρ δύναμιν ἐνέβαλεν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ. οὐδὲ Σκαμανδρος απεπαύετο τῆς ἐαυτοῦ εὐθαρσίας, ἀλλ' ἔτι μαλλον ὠργιζετο τῷ οὐρῇ τοῦ Πηλῆως, ὑψωσε (ῶπλισε) δὲ τὸ κῦμα τοῦ ροῦ εἰς ὑψος ἐπαρόμενος, τῷ Σιμόεντι δὲ παρεκελεύσατο φυνῆσας· Ὡ αγαπητὲ αὐτελφὲ, δύναμιν ἀνδρὸς ἀμφότεροι γοῦν διακωλύσωμεν, επειδὴ ταχέως τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκπορθήσει, οἱ Τρῷες γὰρ κατὰ τὴν μάχην οὐ παραμενοῦσιν, ἀλλὰ βοηθησον ὅτι τάχος, καὶ πλήρωσον τὰ ρεῖθρα ὕδατος ἐκ τῶν πηγῶν, πάσας δὲ τὰς στενὰς διώρυχας παρόρμησον, ἀνίστη δὲ μέγα κῦμα, πολλὴν δὲ βοὴν διέγειρον κορμῶν καὶ λίθων, ὅπως ἀποπαύσωμεν τὸν σκληρὸν καὶ ἀπινῆ ἀνδρα, ὃς δὴ νῦν νικᾷ, ἐνθουσιᾶ δὲ αὐτὸς ὄμοιώς τοῖς θεοῖς· οἴομαι γὰρ οὐκέτι τὴν ἴσχὺν αὐτῷ βοηθήσειν οὔτε τι τὸ εἶδος (κάλλος), οὔτε τὰ περικαλλῆ ὅπλα, ἀ δὴ που εὐ τῷ ἐσχάτῳ τῆς θαλάσσης κείσονται περικεκαλυμμένα ὑπὸ τοῦ πήλου, καὶ τῆς ὑποστάθμης· πρὸς δὲ καὶ αὐτὸν κατακρύψω καὶ συγχώσω διὰ τῆς ἄμμου (ἐν τῇ ἄμμῳ), περιχέας καὶ εποστρεψάς ποταμίου λιθάδος (ποταμίων λίθων) ἵκανὸν πλῆθος, οὐδὲ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἴσονται οἱ "Ελληνες συλλέξαι, τόσον(ν) αὐτῷ συρφετὸν (δεῖσας) ἀνθεν περιθήσω, αὐτῷς αὐτῷ καὶ τὸ μνῆμα

"Εσται τυμβοχοῖς, ὅτε μιν θάπτουσιν Ἀχαιοῖ.

325 "Η, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆι κυκώμενος, ὑφόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε, καὶ αἷματι, καὶ νεκύεσσι.

Πορφύρεον δὲ ἄρα κῦμα Διῆπετέος ποταμοῦ

"Ιστατ' αἰειρόμενον, κατὰ δὲ ὕρες Πηλείωνα.

"Ηρη δὲ μέγ' ἀύσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆι,

Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.

330 Αὐτίκα δὲ "Ηφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον οἰδην.

"Ορσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γάρ
Ξάνθον δινήντα μάχῃ πίσκομεν εἶναι·

"Αλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν·

Αὐτῷρε ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο,

335 Εἴσομαι εἴξι αλόθεν χαλεπὸν ὅργουσα θύελλαν,

"Η κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλᾶς καὶ τεύχεα κῆραι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὅχθας
Δένδρεα καῖ, ἐν δὲ αὐτὸν ἵει πυρί· μηδέ σε πάμπταν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρεῖ.

340 Μηδὲ πρὸν ἀπόπαιε τεὸν μένος· αλλ' ὅπόταν δὴ
Φθέγξομέν τοιούτοις ιάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.

"Ως ἔφαθ·" Ηφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὶς πῦρ.

Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καὶ δὲ νεκροὺς
Πολλάκες, οἵ τοις κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσται, θεοὺς κτάν· Αχιλλεύς.

345 Πᾶν δὲ εἴηράνθη πεδίον, σχέτο δὲ ἀγλαὸν ὕδωρ.

"Ως δὲ ὅτι ὀπωρινὸς Βορέις νεοαρδέεις αἰλαγὴν

Αἰγαῖον ξηράνγη, χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρη.

"Ως εἴηράνθη πεδίον πᾶν, κάδδος ἄρα νεκροὺς

Κῆεν, οὐδὲ εἰς ποταμὸν τρέψει φλόβα παμφανώσαν·

350 Καίοντα πτελέατε, καὶ ιτέαι, οὐδὲ μυρίναι;

γενήσεσαι, οὐδέ τις αὐτῷ χρεία ἔσαι τάφου χωροῦ, ήνικα αὐτὸν θάπτουσιν οἱ Ἑλλινες. Εἶπε· καὶ ἐπανέστη τῷ Ἀχιλλεῖ ταρατόμενος, εἰς ὑψος ἴμμανῶς ὄρμῶν, ἀναβράσσων (θυριούμενος) ἀφρῷ τε καὶ αἷματι, καὶ νεκροῖς πορφυροῦν δὲ κῦμα τοῦ ἐκ τοῦ Διός γεννηθέντος ποταμοῦ ἵστατο ἐπαερόμενον, καθήρει δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Πιλέως· ἡ "Ηρα δὲ μεγάλως ἐβόησε, περίφοβος γενομένη ἔνεκα τοῦ Ἀχιλλέως, μήπως αὐτὸν αποπνίξειν ὁ μέγας Βαθύρρος ποταμός. παραχρῆμα δὲ πρὸς τὸν Ἡφαίστον ἐλεγε τὸν ἑαυτῆς αγαπητὸν υἱὸν. Διεγέρθητι, ὁ τέκνον ἐμὸν, βεβλαμμένον τοὺς πόδας, σου γὰρ ἐναντίον είναι τὸν συστροφὰς ποιοῦντα Ζάνθου ἐν τῇ μάχῃ οἰόμεθα, ἀλλὰ βοήθησον ὅτι τάχος, ἐνδείκνυε δὲ καὶ ἔξυφαπτε πολλὴν φλόγα· ἐγὼ δὲ τὸν τοῦ Ζεφύρου καὶ Νότου τοῦ τὰς νεφέλας λευκαίνοντος δεινὴν καταγίδα καὶ συστροφὴν πορεύσομαι παρορμήσουσα καὶ διεγεροῦσα ἐκ τῆς θαλάσσης, ἵτις ἀν τὰς κεφαλὰς τῶν Τρώων καὶ τὰ ὄπλα κατακαυσεῖ, φλόγα κακὴν φέρουσα· σὺ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ζάνθου καὶ τὰ δένδρα, καὶ αὐτὸν ἐμβαλλε εἰς τὸ πῦρ, μηδέ τι σε λόγοις προστινέσιν ἀποπαυέτω, ἢ ἀπειλῇ, μηδὲ πρότερον καταστόρει τὸν σὸν εὐθαρσίαν καὶ ισχύν· ἀλλ ὅταν δὴ ἐγὼ λαλήσω βοῶσα, τότε ἐπίσχεσ τὸ ἀκατάπαυστον (ἀκαταπόντον) πῦρ. Οὐτως εἶπεν· ὁ Ἡφαίστος δὲ παρεσκεύαζε τὸ θεσπεσίως καθόμενον πῦρ· πρῶτον μὲν οὖν ἐν τῇ πεδιάδι ἐκάτετο τὸ πῦρ, ἔκατε δὲ τοὺς νεκροὺς τοὺς πολλοὺς, οἱ δὲ κατ' αὐτὸν ἥσαν ἴκανῶς, οὓς ἀπέκτεινεν ὁ Ἀχιλλεὺς· πᾶσα δὲ ἡ πεδιάς ἐξηράνθη, ἐπεσχέθη δὲ καὶ οὐρανὸς τὸ λαμπρὸν ὑδρῷ. ὥσπερ δὲ ὅταν ὁ κατὰ τὸν ὄπώραν πνέων Βορέας (οἱ επισταί) νεωστὶ ἀρδευθέντα κῆπον ταχέως ἀναξηράνη, χαίρη δὲ δις ἀν αὐτοῦ ἐπιμελῆται. οὐτως εξηράνθη πᾶσα ἡ πεδιάς, τοὺς νεκροὺς δὲ ἄρα κατέκαυσεν, οὗτος δὲ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔτρεψε τὴν λαμπροτάτην φλόγα· ἐκάιοντο δὲ αἱ πτελέαι

Καίετο δὲ λωτὸς τ', οὐδὲ θρύον, οὐδὲ κύπειρον,
Ταὶ περὶ καλὰ ρέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει.
Τείροντ' ἐγχέλυες τε, καὶ ἵχθυες, οἱ κατὰ δίνας,
Οἱ κατὰ καλὰ ρέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

355 Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.

Καίετο δὲ τὸς Ποταμοῖο, ἐπος τὸ ἔφατ', ἐκ τὸνόμαζεν.

"Ἡφαίστος", οὕτις σοὶ γε θεῶν δύνατ' ἴσοφαρίζειν,

Οὐδὲ ἀν ἐγὼ σοὶ γ' ὅδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχόμενος

Λῆγ' ἔριδος· Τρῷας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς

360 Ἀστεος ἔξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;

Φῆ πυρὶ καιόμενος ἀνὰ δὲ ἔφλυε καλὰ ρέεθρα.

Ως δὲ λέβης ζεῖ ἔγδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.

Κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,

Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·

365 Ως τοῦ καλὰ ρέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δὲ ὕδωρ.

Οὐδὲ ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἵσχετο τεῖρε δὲ αὐτῷ,

"Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος" αὐτὰρ ὅγε "Ἡριν,

Πολλὰ λισσόμενος, ἐπει πτερέεντα προσιύδα·

"Ἡρι, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ρύον ἔχραε κηδεῖν

370 Ἐξ ἀλλῶν; οἱ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιος είμι,

"Οσσον οἱ ἀλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.

Ἄλλ' ἡτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·

Παύεσθω δὲ καὶ οὗτος ἐγὼ δέ τοι καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,

Μηποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἥμαρ,

375 Μηδ' ὄπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάνται
Δαιομένη, καίωσι δὲ ἀρήιοι υῖες Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γε ἀκούσει θεὰ λευκάλενος "Ἡρι,

Αὐτίκ' ἄρε "Ἡφαίστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·

καὶ αἱ ἵτεαι, καὶ αἱ μυρίναι, ἐκαίετο δὲ τὸ(ν) γλυκύρ-
ριζον(ος), καὶ τὸ θρύον, καὶ τὸ κύπειρον, ἀπερὶ τὸ
εὔειδῆ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ ἵκανῶς κατε-
πονοῦντο αἱ ἐγχέλυντες τε καὶ οἱ ἵχθυες, οἱ κατὰ τὰς
συστροφὰς τοῦ ὄδατος, οἱ κατὰ τὰ περικαλλῆ ρεῖ-
θρα ἀναπαλλόμενοι κατεδύοντο τῷ δε κάκεῖσε, κατα-
πονούμενοι ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ πολυβούλου καὶ πο-
λυμηχάνου Ἡφαίστου, ἐκαίετο δὲ ἡ τοῦ ποταμοῦ δύ-
ναμις, καὶ λόγον εἶπε, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει· Ὡ
“Ἡφαῖστε, οὐδεὶς τῶν θεῶν δύναται ἐξισοῦσθαι τοί γε
οὐδὲ ἀν ἐγὼ σοί γε οὔτω πυρὶ κατακαίοντι πολεμοῖν.
πάνου τῆς μάχης, τοὺς Τρώας δὲ καὶ νῦν ἀν ὁ ἀνδρῶ-
τατος Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς πόλεως ἀποδιώξειεν· τί μοι
δόφελος τῆς μάχης καὶ τῆς ἐπικουρίας; Εἰπε φλεγό-
μενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέζει δὲ τὰ περικαλλῆ ρεῖθρα·
ῶσπερ δὲ λέβητις ζεῖ καὶ παφλάζει ἐντὸς, ἀναγκαζόμε-
μενος ὑπὸ πολλοῦ πυρὸς, τῷ λίπει λιπαρόμενος τοῦ
εὐτραφοῦς χοίρου, πανταχόθεν ἀναβάλλων καὶ ἀναζέ-
ων, ξύλα δὲ κατάξηρα ὑπόκεινται· οὕτως αὐτοῦ τὰ
περικαλλῆ ρεῖθρα κατεφλέγοντο πυρὶ, ἐζει δὲ τὸ ὄ-
δωρ, οὐδὲ ἥθελε ρέειν, ἀλλὰ κατείχετο, κατεπόνει δὲ
αὐτὸν ἡ πυρώδης πνοή, τῷ τοῦ πολύνου καὶ πολυμη-
χάνου Ἡφαίστου ἴσχυί· οὕτως δὲ τὴν Ἡραν πολλὰ
ἰκετεύων λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· Ὡ “Ἡρα τί δίποτε
ὁ σὸς υἱὸς ἐπέθετο καίειν τὸν ἐμὸν βόον, ἐκ παντων
τῶν ἀλλων; οὐ γὰρ ἐγώ σοι τοσούτον ὑπάρχω αἴ-
τιος, ὅσον πάντες οι ἀλλοι, ὅσοι εἰσὶ τοῖς Τρωσὶ^ν
βοηθοί· ἀλλ’ ἐγώ μὲν λῆξω, εἰ σὺ ἐπιτάπτεις, λι-
ξά(γέ)τω δὲ καὶ οὔτος· ἐγώ δ’ ἐπὶ τούτοις καὶ τοῦτο
ὅρκω πιστώσομαι, μιδέποτε τοῖς Τρωσὶν ἀποσοβί-
σειν τὴν χαλεπὴν ὑμέραν, μιδὲ ἦν ἡ Τροία πυρὶ θερ-
μῷ πᾶσα κατακαίται καιομένη, καίωσι δ’ αὐτὴν σὶ^ν
πολεμικοὶ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων· Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἥκουσεν
ἡ θεὰ ἡ λευκοβραχίων Ἡρα, παραχρῆμα δὴ πρὸς τὸν

"Ηφαιστε, σχέο, τέκνον αγακλεές· οὐ γάρ ἔσικεν
 380 Ἀθάνατον θεόν ὡδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 "Ως ἔφαθ· "Ηφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῖς πῦρ·
 "Αψερρόν δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ρέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο θάμη μένος, οἱ μὲν ἐπειτα
 Παυσάσθιν· "Ηρη γάρ ἐρύκακε χωμένη περ·
 385 'Εν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθῦα.
 'Αργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀπο·
 Σὺν δ' ἐπεσον μεγάλω σμάδω, βράχε δ' εὐρεῖα χθῶν·
 'Αμφὶ δὲ σδλπιγξεν μέγας οὐρανός· αἴτε δὲ Ζεὺς
 "Ημενος Οὐλύμπω, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἥτορ
 390 Γιθοσύνη, ὁθ' ἐράτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 "Ενθ' οἱ γ' οὐτὶ δηρὸν ἀφέστασαν· ἥρχε γάρ "Αρης
 'Ρινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσε,
 Χάλκεον ἔγχος ἔχων· καὶ ὄνείδειον φάτο μῆθον·
 Τίπτ' αὖ, ὡς κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
 395 Θάρσος ἀπον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν,
 "Η οὐ μέμνη, ὅτε Τυδειδην Διομῆδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόφιον ἔγχος ἐλοῦσα.
 'Ιθὺς ἐμεῦ ὠσας, διὰ δὲ χροὰ καλὸν ἔδαφας·
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω αποτισέμεν, ὅσσα μὲν ἔοργας.
 400 "Ως εἰπὼν, οὐτησε κατ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνυσι κεραυνὸς,
 Τῇ μιν "Αρης οὐτησε μιαιφόνος ἔγχει μακρῷ.
 'Η δὲ αναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τριχύν τε, μέγαν τε,
 405 Τόν ρ' ἀιδρες πρότεροι θέσαν ἐμμεναι οὖρον αρούρις·
 Τῷ βάλε θοῦρον "Αρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·

“Ηφαιστον ἔλεγε τὸν ἑαυτῆς ἀγαπητὸν υἱόν· Ὡ “Ηφαιστε, παῦσοι, ὃ τέκνον ὑπερένδοξον, οὐ γάρ προσήκει θεὸν ἀθάνατον οὕτω σκληρῶς τύπτειν καὶ βλαδπτειν ἔνεκα ἀνθρώπων. Οὕτως εἰπεν· “Ηφαιστος δὲ κατέσβεστε τὸ θεσπεσίως καιόμενον πῦρ, ὅπισθόρητον δὲ τὸ κῦμα ἐπαλινόστησεν ἐπὶ τὰ περικαλλῆ ρεῖθρα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ Ξάνθου εὐθαρσία καὶ ἴσχυς ἥττιθη καὶ κατέργασται, οὐτοι μὲν οὖν ἐπαίσαντο, οὐ “Ηρα γάρ διεκάλυσε καὶ ἐπέσχεν αὐτοὺς καί περ λίαν ὄργιζομένη· Τοῖς ἀλλοις δὲ θεοῖς ἐνέπτεσε φιλονεικία καὶ μάχη βαρεῖα καὶ ἴσχυρά, δεινή τε καὶ χαλεπή, διηριμένως δὲ ἐν ταῖς διανοίαις αὐτῶν ἡ Φυχὴ διανίστατο, συνέπεσον δὲ καὶ συνέβαλον σὺν μεγάλῳ θορύβῳ, ἥχιστε δὲ ἡ πλατεῖα γῆ, περιήχιστε δὲ διμέγας οὐρανὸς, ὑσθάνετο δὲ ὁ Ζεύς καθίμενος ἐν τῷ Ολύμπῳ, ἐχάρη δὲ καὶ διεχύθη ἡ ἀγαπητὴ αὐτοῦ Φυχὴ εὐφροσύνη, ἵνικα ἐώρα τοὺς θεοὺς φιλονεικία καὶ μάχη συνερχομένους. τότε οὗτοι οὐκέτι ἐπὶ πολὺ ἀπέχοντο ἀλλήλων, ἥρχετο δὲ Ἡρῆς ὁ τιτρώσκων καὶ διακόπτων τὰς ἀσπίδας (τὰ τῶν ἀνθρώπων δέρματα), καὶ πρῶτος τῇ Ἀθηνᾷ ἐφώρημπε σιδηροῦν δέρυ κατέχων, καὶ οὐειδίστικὸν λόγον εἰπε· Τί δήποτε, ὃ ἀνιαιδεστάτη, συνάγεις φιλονεικία καὶ μάχη τοὺς θεοὺς, εὐθαρσίαν ἔχουσα ἀκαταπόντον, μεγάλη δέ σε προθυμία ἀνέπειστεν; ἢ οὐ μέμνησαι, ἵνικα τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως Διομήδην ἀνέπεισας ἀκοντίσαι καὶ τρώσαι; σὺ δὲ λαβὼσα τὸ δόρυ ὑπὸ πάντων ὄρωμενον (ὑλόλαμπρον, τὸ τελευταῖον), εὐθὺς ἐμοῦ ἐπίνευκας, τὸ περικαλλές δὲ σῶμα διέκοψας, καὶ ἐτρώσας; διατοῦτό σε νῦν ὑπόλαμβάνω ἀποδώσειν, ὅσα με ἐργασαί. Οὕτως εἰπὼν ἐπληγεὶς κατὰ τὴν αἰγίδα τὴν κροσσοὺς ἔχοντα, τὴν φοβερὰν καὶ καταπληκτικὴν, ἢν ἀν οὐδὲ ἀ κεραυνὸς τοῦ Διὸς κατεργάζηται· ἐνταῦθα ὁ Ἡρῆς ἐπληγεῖν οἱ μεμιασμένοις τῷ φάνω δόρατι μακρῷ· αὕτη δὲ ὑποχωρήσαστα λίθοι ἔλαβε τῇ παχείᾳ καὶ ἴσχυρῷ χειρὶ, κείμενον ἐν

Ἐπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσῶν, ἐκόνισσε δὲ χαῖτας
Τεύχεα τ' ἀμφαράβισε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθίνη,
Καὶ οἱ ἐπευχομένη ἔπεια πτερόεντα προσιύδα·

410 Νηπύτι, οὐδέν νῦ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρέων·
Εὐχομένη ἔγων ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἴσοφαρίζεις;
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
"Η τοι χωμένη κακὰ μήδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπεις, αὐτὰρ Τρῳσὸν ὑπερφιάλοισιν ἀρίγεις·

415 "Ως ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὅσσε φαεινό·
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα φιλομιδὸς Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δὲ ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόσησε θεὰ λευκώλενος "Ηρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίνη ἔπεια πτερόεντα προσιύδα·

420 "Ω πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτριτών·
Καὶ δ' αὖθ' ί κυιόμυια ἄγεις βροτολογίγον "Αρια
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε·
"Ως φάτ· Ἀθηναίνη δὲ μετέσπουτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Καὶ ρ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείγ
425 "Ηλασσε, τῆς δὲ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἥτορ·
Τῷ μὲν ἄρ τοι μάφω κεῖντο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῳ·
"Η δὲ ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεια πτερόεντα προσιύδα·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀραγοὶ,
Εἰεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρικτῆσιν,
430 "Ωδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
"Ηλθεν "Αρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένεις ἀντιδώσα·
Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμεις ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ιλίου ἐκπέρσαντες ἐῦκτίμενον πτολίεθρον·
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἔνοσίχθων·

τῇ πεδιάδι, μέλανα, τραχύν τε καὶ μέγαν, δν δὴ ἄνδρες προγενέστεροι ἔθικαν εἰναιόρον τῆς χώρας· τούτῳ ἔπλιξε τὸν ὄρμπτιαν καὶ πολεμικὸν Ἀρεα, παρέλυσε δὲ καὶ ἐνέκρωσε τὰ μέλη αὐτῆς· πεσὼν δὲ περιεκάλυψεν ἐπτὰ πλέθρα, ἐκοιόρτασε δὲ τὴν κόκκινην, καὶ τὰ ὄπλα ἔχησαν· ἐγέλασε δὲ οὐ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ καυχῶμένη ἐπ’ αὐτῷ λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· Ὡ μωρὲ καὶ ἀνόντε, οὕτω γε ἐνόστας ὅσον πρείσσων καὶ ἴσχυροτέρα εἶναι καυχῶμαι ἐγὼ, διότι (ὕτινι) μοι κατ’ ἴσχὺν ἔξι ἵσου προσφέρει· οὕτως ἀν τὰς της μητρὸς κατάρας ἀποδοίης, ἥτις λίσαν ὄργιζομένη σοι δεινὰ βουλεύεται, διότι τοὺς Ἑλληνας κατέλιπες, τοῖς Τραχσὶ δὲ τοῖς υβρισταῖς καὶ ἀνόμοις ἐπικουρεῖς· Οὕτω δὴ εἰποῦσα ἐτρέψεν εἰς τούπισω τοὺς λαμπροὺς ὄφθαλμούς, τοῦτον δὲ ἡγε λαβοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς οὐ φιλογελως Ἀφροδίτη, συνεχῶς πάνυ στενάζοντα, μόλις δὲ συνῆξε τὸ ζωτικὸν πνεῦμα· ταύτην δὲ ἐπειδὴ ἔθεαστο οὐ θεὰ οὐ λευκοβραχίων Ἡρα, παραχρῆμα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἔλεγε λόγους ταχεῖς· Φεῦ φεῦ, ὡς τέκνον ἀδάμαστον καὶ ἀκαταπόντον τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός, καὶ μέντοι οὐ ἀναιδεστάτη ἄγει τον ἀνθρωποκότονον· Ἀρεα ἐκ τοῦ ἀφανιστικοῦ πολέμου καθ’ ὅ κλονοῦνται οἱ μαχόμενοι, ἀλλὰ δίωξον· Οὕτως εἰπεν· οὐ Ἀθηνᾶ δὲ εἰφέρμησεν, ἥγάλλετο δὲ ἐν τῇ Φυχῇ, καὶ δῆτ’ ἐπιδραμοῦσα παρὰ τὸ στήθος τῇ παχείᾳ καὶ ἴσχυρῷ χειρὶ ἐπληξε· ταύτης δὲ τὰ γόνατα παρελύθη αὐτόθι, καὶ οὐ ἀγαπητῇ Φυχῇ· οὕτοι μὲν οὖν ἀμφότεροι κατέκειντο ἐπὶ γῆς τῆς πολλὰ τρεφούστης, αὗτι δὲ ἐπικαυχῶμενη λόγους ταχεῖς ἔλεγε· Τοιοῦτοι νυνὶ ἀπαντεῖς ὅσοι τῶν Τρώων εἰσὶ· Βοηθὸς εἴπομεν, ἐπειδὴ τοῖς Ἑλλησι μάχονται τοῖς ἐνόπλοις καὶ πολεμικοῖς, καὶ οὕτως εὕπολμοι καὶ καρτερικοὶ, ὡσπερ οὐ Ἀφροδίτη παρεγένετο τῷ Ἀρει· Βοηθὸς τῇ ἐμῇ εὐτόλμῳ ισχύῃ ἀπαντῶσα· οὕτω γάρ πλάσαι ἐν ἡμέτερος ἐλίξαμεν τῆς μάχης ἐν τορβήσωστες τὴν καλῶς οἰκυμένην πόλιν τῆς Ἰλίας· Πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα δὲ εἰπεν ὁ Βασιλεὺς Ποσειδῶν ὁ σείων τὴν γῆν·

435 Φοῖβε, τίν δὴ νῷι διέσταμεν; οὐδὲ ἔσκεν,
 Ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἰσχιον, αἴκ' ἀμαχητὶ¹
 "Ιομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς προτὶ χαλκοθατὸς δῶ.
 "Αρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἴδα·
 440 Νηπύτι· ως ἄνοον κραδίνην ἔχεις, οὐδέ νυ τῶν περ
 Μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ "Ιλιον ἀμφὶ,
 Μοῦνοι νῷι θεῶν, ὅτ' ἀγύνορι Λαομέδοντι
 Πάρ Διὸς ἐλθόντες θιτεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
 Μισθῷ ἐπὶ ρητῷ, οὐ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
 445 Ἡτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα
 Εὔρυ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἀρρώκτος πόλις εἴη.
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἐλικας βοῦς βουκολέεσκες
 "Ιδης ἐν κυημοῖσι πολυπτύχου ύληστης.
 "Αλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγυθέες "Οραε
 450 Εξέφερον, τότε νῷι βιόσατο μισθὸν ἄπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
 Σὺν μὲν δὴ ἄπειλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε
 Δῆσειν, καὶ περάν τησσαν ἐπὶ τηλεδαπάνω.
 Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων αποκόφειν οὐατα χαλκῷ.
 455 Νῷι δέ τ' ἀφορροὶ κίομεν, κεκοτηότι θυμῷ,
 Μισθοῦ χαύμειοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἀτέλεσσε.
 Τοῦ δὴ τὸν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἄμεων
 Πειρᾶ, ὡς κεν Τρῷες ὑπερφίαλοι αἰπέλωνται
 Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισι;
 460 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 "Ενιοσίγαλ, οὐκ ἄν με σαόφρονα μιθίσαο
 "Εμμεναι, εἰ δὴ σοὶ γε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,

Ω Φοῖβε, τί δὴ ἡμεῖς ἀπεχόμεθα ἀλλήλων; οὐ γάρ προσήκει, τῶν λοιπῶν ἀρχὴν ποιησαμένων· αὐστρὸν τῦπό γε, ἐάν ἄνευ μάχης ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Ὀλυμπὸν, παρὰ τὸ πῦ Διὸς οἰκημα τὸ ἴσχυρῶς βεβικός· ποίει ἀρχὴν, σὺ γάρ εἰς ἡλικίᾳ νεώτερος, οὐ γάρ ἔμοιγε ευπρεπὲς, ἐπειδὴ πρότερον ἐγενυθῆν καὶ πλείω ἐπισταμαι. Μωρὲ καὶ ἀνόπτε· πάνυ ἄγουν καρδίᾳ ἔχεις, οὐδὲ δὴ τούτων γε μέμνησαι, ὅπόσα δὴ χαλεπά πεπόνθαμεν περὶ τὸ Ἰλιον ἡμεῖς μόνοι τῶν θεῶν, ἥνικα τῷ ὑπερηφάνῳ Λαομέδοντι παρὰ τοῦ Διὸς αφικόμενοι ἐδουλεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν (ἐπὶ ἔτος ἐν) ἐπὶ ὀρισμένῳ μισθῷ, οὐ τος δὲ ἄρχων ἐπέταττε. κάγγῳ μὲν τοῖς Τρωσὶ τεῖχος περὶ τὴν πόλιν ἐκτισα πλατύ τε, καὶ πάνυ καλὸν, ὅπως οὐ πόλις ἀνάλωτος εἴη. σὺ δὲ, ὁ Φοῖβε, τὰς κατὰ τὴν πορείαν συστρεφούσας τὰς πόδας, καὶ τὰ κέρατα ἐλικοειδεῖς, βῆς ἐβοσκες ἐν τοῖς τραχέσι τόποις τῆς πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσις ὑλώδους καὶ δασείας⁷ Ιδης. ἀλλ᾽ ὀπινίκα δὴ τὸ τέλος τοῦ μισθοῦ οἱ πολλῆς χαρᾶς αἴτιοι καιροὶ ἐμίνυον καὶ ἐφανέρουν, τηνικαῦτα ἡμᾶς ἐβιάσατο τὸν μισθὸν ἀπαντα ὁ καταπληκτικὸς Λαομέδων, ὄργισθεὶς δὲ ἀπέκειμε· συνδῆσειν μὲν αὐτὸς διετέίνατο τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἀναθεν, καὶ περάσειν ἐπὶ οὐσους πόρρω τῆς Τροίας οὕσας, διεβεβαοῦτο δὲ οὐτός γε ἀποκόφειν σιδήρῳ τὰ ὡτα ἀμφοτέρων· ἡμεῖς δὲ ὀπισθόρμητοι ἐπορευόμεθα ὄργιζόμενοι ἐνεκα τοῦ μισθοῦ, οὐ ὑποσχόμενος οὐκ ἀπέδωκε· τῷ λαῷ δὴ τούτου οὐν χάριν παρέχεις; οὐδὲ μεθ' ἡμῶν μυχανᾶ, ὅπως ἀν οἱ υἱορισταὶ καὶ ἄνομοι Τρῷες ἀφανισθῶσι, παντάπασι κακῶς μετὰ παίδων καὶ τῶν σεμινῶν καὶ αἰδοῦς αἰξίων γυναικῶν; Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ πόρρωθεν ενεργῶν βασιλεὺς Απόλλων·⁸ Ω κινητὰ γῆς, οὐκ ἀν με σωφραγα καὶ νουνεχῇ εἴποις εἴναι, εἰ σοὶ γε μάχομαι ἐνεκα τῷ ἀνθρώπων τῶν αθλίων καὶ αἰτθειῶν, οἱ φύλλοις

Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἡ ρὰ θ' ὑπ' ἵρικος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
 Χιραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦν·
 "Ως ή δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτοθι τόξα·

495 Λιτώ δὲ προσέειπε διάλιτορος Ἀργειφόντις·

Λιτοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὐτι μαχήσομαι· αργαλέον γάρ
 Πληκτίζεσθ' αλόχοις· Διός νεφεληγέρέταο·
 'Αλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' αθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὔχεσθαι εἰμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.

500 "Ως ἄρ' ἔφη· Λιτώ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἀλλυδίς ἀλλα μετὰ στροφάλιγγι κονῖν·
 'Η μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἦς·
 'Η δ' ἄρ" Ολυμπον ἵκανε, Διός ποτὶ χαλκοβατές δῶ,
 Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,

505 Αμφὶ δ' ἄρ' αὐμβρόσιος ἐαιὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἱ
 Εἴλε πατήρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ήδυ γελάσσας·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, οὐρανιώναν;

Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Κελαδεινή·

Σή μ' ἀλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκάλενος" Ήρη,

510 Εξ ἦς αθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται,

"Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους αἰγόρευον.

Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσστο Ἰλιον ἵριν·

Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐῦδμήτοι πόλης,

Μὴ Δαγαοὶ πέρσειας ὑπὲρ μόρον ἥματι κείνω.

515 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς "Ολυμπον ἵσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες·

Οἱ μὲν χωρίμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες·

Καὶ δ' ἦσαν παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὄμως αὐτούς τ' ὅλεκεν καὶ μάνυχας ἵππους.

ταῦτα ἔφυγεν ἢ θεὸς καθάπερ περιστερὰ, ἢ δὴ υπὸ
ιέρακος εἰσέπτυν καὶ κατέφυγεν εἰς πέτραν κοίλιν
διαγωγὰς καὶ διαχωρίσεις ἔχουσαν, οὐδὲ ἄρα ταῦτη
γε εἴ μαρτο κρατινῆναι· οὕτω δακρύουσα ἔφυγε, κατ-
έλιπε δὲ τὸ τόξον αὐτόθι. Πρὸς τὸν Λιτώ δὲ εἶπεν
ὅ τῶν θεῶν ἀγγελος Ἐρμῆς ὁ καθαρὸς φόνου· Ὡ Λι-
τοῖ, εγὼ δέ σα οὐδαμῶς πολεμήσω, χαλεπὸν γάρ
ἔστι μάχεσθαι ταῖς γαμεταῖς τοῦ ταὶς νεφέλας ἀθροί-
ζοντος Διός· ἀλλὰ πάνυ προθύμως ἐν τοῖς ἀθανάτοις
θεοῖς καυχῶ (εἰ βούλει) τικῆσαι ἐμὲ καρτερὰ καὶ
ἰσχυρὰ δυναμεῖ. Οὕτω δὴ εἶπεν. ἡ Λιτώ δὲ συνῆξε
τὸ επικαμπὲς τόξον καὶ τὰ βέλη πεσόντα ἀλλοθι ἀλλὰ
ἐν τῇ συστροφῇ τοῦ χώματος· αὕτη μὲν οὖν λαβοῦσσα
τὸ τόξον της ἐαυτῆς θυγατρὸς εἰς τουπισω ἐπορεύετο·
ἡ δὲ παρὰ τὸν Ὀλυμπὸν ἀφίκετο εἰς τὸ ισχυρῶς βε-
βηκὸς οἰκημα τοῦ Διός, δακρύουσα δὲ ἐκάθισε πρὸς
τοῖς γόνασι τοῦ πατρὸς ἢ κόρη, περιέτρεμε δὲ ὁ
θεῖος αὐτῆς πέπλος· ταύτην δὲ πρὸς ἐαυτὸν ἐλαβεν
ὁ πατήρ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, καὶ ἡρώτησεν οὐδέως γε-
λάσας· Τίς δὴ σε τῶν ουρανίων θεῶν τοιαῦτα είργά-
στο, ὡς προσφιλέστατον τέκνου; Πρὸς τοῦτον δὲ εἶ-
πεν ἡ καλλιστέφανος Ἀρτεμις ἡ ἡχιτική· Ἡ σὺ με
γαμετὴ ἐπαταξεν, ὡς πάτερ, ἡ λευκοβραχίων Ἡρα,
εξ ἣς τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς συνδέδεται καὶ οὐξηται
φιλονεικία καὶ μάχη· Οὕτως οὖτοι μὲν τοιαῦτα πρὸς
ἀλλήλους ἐλεγον. Απόλλων δὲ ὁ λαμπρὸς εἰσῆλθεν
εἰς τὴν ιερὰν Ἰλιον, διὰ φροντίδος γάρ ἦν αὐτῷ τὸ
τείχος της καλῶς φύκοδομημένης πόλεως, μήποτε οἱ
Ἐλληνες ἐκπορθήσειαν παρὰ τὸ εἴμαρμένον τῷ ίμέρᾳ
ἐκείνῳ. Οἱ ἄλλοι δὲ θεοὶ εἰς τὸν Ὀλυμπὸν ἐπορεύθη-
σαν οἱ αἱ ὄντες, οἱ μὲν λίαν ὄργιζομενοι, οἱ δὲ με-
γάλως ἐπαιρόμενοι καὶ σεμνυνομενοι, ἐκάθισαν δὲ
παρὰ τῷ πατρὶ τῷ τῶν σκοτεινῶν νεφῶν αἰτίῳ· Ἡ
χιλλεὺς δὲ τοὺς Τρῷας, αὐτούς τε ὄμοιώς καὶ τοὺς
μονάνυχας ἵππους ανήρει. Θσπερ δὲ ὅτε καπνὸς ἀνα-

Ως δ' ὅτε καπνὸς ἵων εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἴκανες,
 520 ⁷ Αστερις αἴθομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκε,
 Πᾶσι δ' ἔθικε πόκον, πολλοῖσι δὲ κάδε ἔφηκεν.
 Ως Ἀχιλεὺς Τρώεσσι φόνον καὶ κῆδε ἔθικεν.
 Εἰστίκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος Θείου ἐπὶ πύργου,
 'Ες δ' ἐνόπ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 525 Τρῶες ἀφαρ κλονέοντο πεφυζότες· οὐδέ τις ἀλκὴ
 Γίγεθ· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 'Οτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλεῖτος πυλαωρούς.
 Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ·
⁷ Ελθωσι προτὶ ἀστυ πεφυζότες· οὐ γάρ Ἀχιλλεὺς
 530 Εγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι ἔσεσθαι·
 Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 Αὐτις ἐπ' ἀφ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀρρυίας·
 Δείδια γάρ, μὴ οὐλος αὐτὴρ ἐς τεῖχος ἀληται·
 Ως ἔφαθ· οἱ δ' ἀνεσάντε πύλας, οὐ απῶσαν ὄχηας·
 535 Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 'Αντίος ἔξεθορε, Τρῶων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι·
 Οι δ' ἴθυς πόλιος καὶ τείχεος υψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεῦγον· οὐ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 540 Αἰεν ἔχε κρατερὴ, μενέανε δὲ κῦδος ἀρέσθαι·
⁷ Ενθα κεν υψίπυλον Τροίην ἔλον υἱες Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγάνορα δῖον ἀνῆκε,
 Φωτί, Ἀντήνορος οίδην, ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
 'Εν μέν οἱ πραδίῃ θάρσος βάλε, πάρ δέ οἱ αὐτὸς
 545 ⁷ Εστι, ὅπως Θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
 Φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἀρ' οὐέρι πολλῇ.

φερόμενος καταλαμβάνει εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν, πόλεως καὶ ομένης, ὥργὴ δὲ τῶν θεῶν ἐπίνευκεν αὐτὸν, πᾶσι δὲ ἐποίησε κακοπάθειαν, πολλοῖς δὲ θλίψεις καὶ οδύνας ἐπέθηκεν. Οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Τρωσὶ φόιον καὶ λύπας ἐπίνευκεν. Ἰστατὸ δὲ ὁ γέρων Πρίαμος ἐπὶ τοῦ θείου πύργου, ἐθεάσατο δὲ τὸν μέγιστον Ἀχιλλέα, ὑπ’ αὐτῷ δὲ οἱ Τραῖς εὐθέως ἐκλονοῦντο καὶ ἐταράσσοντο φευγοίτες, οὐδέ τις δύναμις αὐτῷ ἐγίνετο· οὗτος δὲ περιπαθῶς βούσας, κατέβη ἀπὸ τοῦ πύργου ἐπὶ τὸν γῆν, προτρέπων παρὰ τὸ τεῖχος τοὺς ὑπερειδόξους φύλακας τῶν πυλῶν, καὶ λέγων· Κατέχετε ἐν ταῖς χερσὶν ἀνεῳγμένας τὰς πύλας, ἔως ἂν οἱ λαοὶ ἐλθωσιν εἰς τὴν πόλιν φεύγοντες· ὅντας γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς πλησίον οὕτως ταράσσων νυνὶ ὑπολαμβάνω ὀλέθρια ἔστιθαι· ἐπειδὴν δὲ εἰς τὸ τεῖχος συναθροισθέντες, ἀναπνοῆς τύχωσι καὶ ἀνέσεως, αὐθὶς ἐπίθετε τὰς πυκνῶς καὶ ἀσφαλῶς συνηρμοσμένας σανίδας, δέδοικα γὰρ μὴ ὁ ὀλέθριος ἀνῆρ εἰσπιδῆσῃ εἰς τὸ (εἰ τὸς ποῦ) τεῖχος(ους). Οὕτως εἶπεν. οὗτοι δὲ απώσαντο, καὶ ἀπεκρούσαντο τοὺς μοχλούς, καὶ ἀπέλυσαν τὰς πυλὰς· αὗται δὲ ἀνεῳγυῖαι ἐποίησαν φῶς· Ἀπόλλων δὲ ἐναντίον τοῦ Ἀχιλλέως ἐξώρυμπεν, ὅπως ἀποσοβήσειε τὸν ὄλεθρον τῶν Τρώων· οὗτοι δὲ εὐθὺς τῆς πόλεως καὶ τοῦ ὑψηλοῦ τείχοις ὑπὸ δίφους κατάξηροι, κονιορτοῦ πλήρεις, ἐκ τοῦ πεδίου ἐφευγον· οὗτος δὲ σφεδανῶς καὶ μετ’ ἐπιτάσεως καὶ βίᾳς ἐδιώκε τῷ δόρατι, μανία δὲ τὸν φυχὴν αὐτοῦ κατεῖχεν ἀεὶ ἴσχυρὰ, ὥρμα δὲ ἐνθωνισιῶν δοξῶν λαβεῖν· τότε ἀν τὴν ὑψηλαῖς πύλας ἔχουσαν Τροίαν οἱ διοι τῶν Ελλήνων, εἰ μὴ ὁ Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς ἀνέπεισε τὸν ἐνδοξότατον Ἀγνίορα, ἄιδρα, οἰδὺ τοῦ Ἀντίνορος, ἀμώμητόν τε καὶ ἴσχυρὸν· Ενέβαλε μὲν οὖν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ευθαρσίαν, παρ’ αὐτῷ δὲ καὶ αὐτὸς ἐστι, ὅπως τὰς βαρείας καὶ χαλεπὰς χειρας τοῦ Θανάτου ἀποσοβήσειεν, ὑποκρυπτομένος τῇ δρυὶ, κεκαλυμμένος δὲ ἦν ἀέρι καὶ ἀχλυῖι πολλῷ· Ἐπεὶ δὲ

Αὐτὰρ ὅγι, ὡς ἐνόπεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,

Ἐστι, πολλὰ δέ οἱ κραδίν πόρφυρε μένοντι·

Οχθίσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὲν μεγαλύτορα θυμόν·

550 Ω μοι ὅγαν, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῷπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἴρίσει με καὶ ὡς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.

Εἰ δ' ἀν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι εάσω
Πιλείδη Ἀχιλῆη, ποσὴν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη

555 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὅφε δὲν ἵκαμαι
Ἴδης τε κνημούς, κατά τε ρώπηϊα δύω,
Ἐσπέριος δ' ἀν ἐπειτα λοεστάμενος ποταμοῖο,
Ἴδρῳ ἀποφυχθεὶς, ποτὶ Ἰλίου ἀπονεοίμην·
Αλλὰ τίν μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;

560 Μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοίση,
Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὐκ ἔτ' ἐπειτ' ἐσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.
Λίνυ γάρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω.

565 Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξεῖ χαλκῷ,
Ἐν δὲ ἵα ψυχὴ, θυητὸν δέ ἐ φάσ' ἀνθρωποι
Ἐμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
“Ως εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεῖς μένεν ἐν δέ οι ἦτορ
Ἄλκιμον ὠρμάτο πτολεμίζειν ἥδε μάχεσθαι.

570 Ήύτε πέρδαλις εἰσὶ βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγυμὸν ἀκούσῃ.
Εἴπερ γάρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσγη, οὐδὲ βάλησιν,
Αλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολύγει

οὗτος ἐθεάσατο τὸν τὰς πόλεις πορθοῦντα Ἀχιλλέα,
ἔμεινε κατὰ χώραν, πάνυ δὲ οὐ καρδία αὐτῷ εστῶτι
ἐταράττεπο καὶ ἐμερίμνα· στενάξας δὲ εἰπε πρὸς τὸν
ἔαυτοῦ μεγαλόφρονα Φυχήν· Οἴμοι ἐγώ, ἀν μὲν ὑπὸ^{τοῦ} ἰσχυροῦ Ἀχιλλέως φεύγω, οὐπερ οἱ ἄλλοι τα-
ραττόμενοι φεύγουσι, φθάσει καὶ κρατήσει με, καὶ ὡς
ἀσθενῆ καὶ ἀνανδρον ἀποκτενεῖ· ἐὰν δὲ ἐγώ τούτους
μὲν καταλίπω ταράττεσθαι οὐπότοιλλέως τοῦ οὐιοῦ τοῦ
Πηλέως, τοῖς ποσὶ δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους ἄλλοσε φεύ-
γω ἐπὶ τὸ πεδίον τὸ ὑποκείμενον τῷ Ἰδῃ (τὸ πρὸς τῷ
τάφῳ τοῦ Ἰλου); ἔως ἀν ἀφίκωμαι παρὰ τοὺς δασεῖς
καὶ δυσβάτους τόπους, καὶ ὑπεισέλθω τὰ εν οῖς οἱ
ρῶπες φύονται καὶ σύμφυτα μέρη, ἐσπέρας (οὐφέτης
ἵμερας) δ' ἀν μετὰ ταῦτα λουσάμενος εν τῷ ποταμῷ,
τὸν ἰδρῶτα πνεύμασι Ξηράνας, πρὸς τὸ Ἰλιον ὑποσρέ-
ψαιμι. Ἀλλὰ τί δι μοι ταῦτα διελέξατο οὐ ἀγαπητὴ
Φυχή, μίπως με ἀποχωροῦντα τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ
πεδίον θεάσηται, καὶ κατόπιν ἐφορμήσας καταλάβῃ
με τοῖς ταχέσι ποσὶν, οὐκέτι μετὰ ταῦτα ἔσται δυ-
νατὸν ἐκφυγεῖν τὸν θάρατον καὶ τὸν ἀπαίσιον φθορὰν,
πάνυ γὰρ ἰσχυρός εἶνι ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνθρώπους.
ἐὰν δὲ ἐμπροσθεν τῆς πόλεως ἐναντίον αὐτῷ παρα-
γένωμαι, καὶ γὰρ δίπου καὶ τούτῳ τρωτόν ἔστι σῶ-
μα σιδήρῳ ὅξει καὶ τριπτικῷ, μία δὲ Φυχή ἔνεστι,
φθαρτὸν δὲ αὐτὸν λέγουσιν οἱ ἀνθρώποι εἶναι, Ζεὺς
δὲ οὐδεὶς τοῦ Κρόνου παρέχει αὐτῷ δόξαν καὶ νίκην.
Οὕτως εἰπὼν, συστραφεὶς παρέμενε τὸν Ἀχιλλέα, ἐν
αὐτῷ δὲ οὐ Φυχή οὐδέρεια προετρέπετο πολεμίζειν
καὶ μάχεσθαι· καθάπερ πόρδαλις ὄρμῳ ἐκ βαθέος καὶ
πυκνοῦ δρυμοῦ ἐναντίον αὐτὸς κυνηγοῦ, οὐδέτι ἐν
τῷ καρδίᾳ δέδοικεν οὐδὲ πτοεῖται, ἐπειδὰν ἀκούσῃ
τὸν ὑλαγυμὸν τῶν κυνῶν, ἐὰν γὰρ καὶ φθάσας οὐ τρω-
σῃ ἐγγυθεν αὐτὴν, οὐδέλη πόρρωθεν, ἀλλά γε καὶ
δόρατι πεπερούμενη καὶ καθηλωμένη οὐκ ἀποπαύεται

575 Ἀλκῆς, πρὶν γ' οὐκέτι ξυμβλήμεναι, οὐκέτι δαμῆναι·

· Ὡς Ἀντίνορος οὐδὲς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγύνωρ,

Οὐκέτι θελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.

· Ἀλλ' οὐ γέραστιδα μὲν πρόσθι ἔσχετο πάντοσε ἵση,

Ἐγχείρη δὲ αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὖτε·

580 Ἡ δέ που μάλιστας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,

· Ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων αἰγερώχων·

Νηπύτι, οὐτέ τέτευξεται ἄλγε εἰπέτη·

· Εν γάρ ροισι πολέες τοι καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,

Οἵ τε πρόσθε φίλων τοκέων, αἰλόχων τε, καὶ οὐδὲν,

585 Ιλιον εἰρύσμεσθα· σὺ δέ εὐθάδε πότμον ἐφέψεις,

· Ωδέ τηπαγλος ἐών καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.

· Η ρά, καὶ οὖν ἀκοντα παχείνες χειρὸς αφῆκε·

Καὶ ρέ τηπαλε κυνίμην υπὸ γουνατος, οὐδέ αφάμαρτεν·

· Αμφὶ δέ μιν κυνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο

590 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δέ απὸ χαλκὸς ὄρουσε
βλημένου, οὐδέ τηπέρησε· θεοῦ δέ οὐρύκακε δῶρα.

Πηλείδης δέ αρμήσατ' Ἀγύνορος αντιθέοιο

Δεύτερος· οὐδέ τέ τηπεριεργος· Απόλλων κῦδος αρέσθαι,

· Αλλά μιν εἰξήρπαξε, κάλυψε δέ αὖτε πολλῆς.

595 Ήσύχιον δέ αρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι·

Αὐτὰρ οἱ Πηλείωνα δόλω αποέργαθε λαοῦ·

Αὐτῷ γάρ ροισι Ἐκάεργος Ἀγύνορι πάντα ἐοικώς·

· Εστι πρόσθε ποδῶν, οὐδέ τηπέσσυτο ποσσὶ διώκειν·

· Εως δέ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,

600 Στρέψας πάρ ποταμὸν βαθυδινέντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν υπεκπροθέοντα· δόλω δέ αὖτε θελγεν· Απόλλων·

· Ως αἰεὶ ἐλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἰστι·

τῆς εὐτόλμου ἴσχυος, πρίν γε ἡ συμβαλεῖν, ἡ ἀναιρεθῆναι· οὕτως ὁ οὐίος τοῦ λαμπροῦ Ἀντίγορος ὁ ἐνδοξότατος Ἀγύνωρ, οὐκ ἥθελεν φεύγειν, πρίν πειραθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως· ἀλλ' οὗτος δὴ τὴν μὲν ἀσπίδα ἐμπροσθεν κατέσχε τὴν πάντοθεν ἵστην καὶ κυκλοτερῆ, τῷ δόρατι δὲ αὐτοῦ κατεστοχάγετο, καὶ μεγάλως ἐφώνει· Ὁντως δῆπου πάνυ ἐλπίζεις ἐν τῷ διανοίᾳ, λαμπρότατε Ἀχιλλεῦ, τῷ παρούσῃ ἡμέρᾳ ἐκπορθήσειν τὴν πόλιν τῶν ὑπερενδόξων Τρώων· μήρε καὶ αἰόντε, ὅντως ἔτι πολλαὶ θλίψεις καὶ λύπαι γενήσονται δὶ αὐτὴν, ἐν αὐτῇ γάρ πολλοὶ δῆ σοι καὶ γενναῖοι ἄνδρες ἐσμὲν, οἵ ἀν ἐμπροσθεν τῶν ἀγαπητῶν γονέων καὶ γυναικῶν καὶ παίδων φυλάσσομεν καὶ σώζομεν τὸ Ἰλιον, σὺ δὲ ἐιταῦθα θάνατον καταλήψῃ, οὕτω προπετής καὶ θρασὺς ὁν, καὶ εὐτόλμος μαχητής· Εἰπε δὴ καὶ τὸ ὄξὺ δόρυ ἀπάντατο ἐκ τῆς παχείας καὶ ἴσχυρᾶς χειρὸς, καὶ ἐπληξε τὴν κυνῆμνην ὑποκατῶ τοῦ γόνατος, οὐδὲ ἡμαρτε, περὶ αὐτὴν δὲ ἡ κυνημὶς τοῦ νεωστὶ κατεσκευασμένου καστιτέρου καταπλικτικῶς περιήχησεν, εἰς τούπισω δὲ ἀπινέχθη ὁ σίδηρος τυφθέντος, οὐδὲ ἐπέρασε, διεκώλυσε γάρ καὶ ἐπέσχε τὰ τοῦ θεοῦ δῶρα· ὁ οὐίος δὲ τοῦ Πηλέως ὥρμησε κατὰ τοῦ ἴσοθέου Ἀγύνωρος ὕστερος, οὐδὲ ἀφῆκεν ὁ Ἀπόλλων λαβεῖν εὐδοξίαν, ἀλλὰ ἐξήρπασεν αὐτὸν, περιεκάλυψε δὲ ἀέρι, καὶ ἀχλυῖ πολλῷ, λάθρα δὲ καὶ ἀνευ θορύβου εἰξέπεμψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πολέμου πορευεσθαι· οὗτος δὲ τὸν οὐίον τοῦ Πηλέως ἐπιβούλῃ καὶ ἀπάτῃ ἀπεχώρισε καὶ ἀπίγαγε τοῦ λαοῦ, αὐτῷ γάρ δὴ τῷ Ἀγύνωρι κατὰ πάντα ὅμοιος ὁ πόρρωθεν ἐνεργῶν Ἀπόλλων ἐστι ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, οὗτος δὲ ἐφώρμησε τοῖς ποσὶ διώκειν· ἐν ὅσῳ δὲ οὗτος ἐδίωκεν αὐτὸν διὰ τοῦ σιτοφόρου πεδίου, τρέψας παρὰ τὸν βαθύρρουν ποταμὸν τὸν Σκάμανδρον μετρίᾳ ταχυτῆτι προτρέχοντα· ἀπάτῃ γάρ ἐπήγετο αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἵνα δεῖ ἐλπίζοι καταλήψεσθαι τοῖς ἑαυτοῦ ποσίν. ἐν

Τόφρ' ἄλλοις Τρῶες πεφοβημένοις ἥλθον ὁμίλῳ
 Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δὲ ἐμπλικοῦσαν.

605 Οὐδὲ ἄρα τοι γέ ἐτλαν πόλεως καὶ τείχεος ἐκτὸς
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλιόλους, καὶ γνώμεναι, ὅ; τε πεφεύγοι,
 "Ος τέ θανέν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
 Τε πόλιν, ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

τούτωι οἱ ἄλλοι Τρῷες φεύγοντες εἰσῆλθον συνιθροισμένοι ἀγαπητῶς εἰς τὴν πόλιν, πᾶσα δὲ οὐ πόλις ἐπληρώθη ἀθροισθέντων, οὐδὲ ἄρα οὗτοί γε ὑπέμειναν ἔξω τῆς πόλεως καὶ τοῦ τείχους παραμεῖναι ἔτι ἀλλήλους καὶ γνῶναι ὃς ἀν φεύγοι, καὶ ὃς ἀπέθανεν ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ' ἀγαπητῶς εἰσέτρεχον εἰς τὴν πόλιν, ὅντινα αὐτῶν οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα ἔσωσαν.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑ Χ.

Ως οι μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, οὔτε νεθροί,
 Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίφαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοί·
 Τείχεος ἀσσον ἴσαν, σάκε ὥμοισι κλίναντες.

5 "Εκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὅλοὶ Μοῖρ ἐπέδησεν,
 Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.

Αὐτὰρ Πιλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων.

Τίπτε με, Πιλέος οὐέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θυητὸς ἐών, θεὸν ἀμβροτον; οὐδέ νυ πώ με
 10 "Εγνως ως θεός είμι, σὺ δ' ασπερχές μενεδίνεις;
 *Η νύ τοι οῦτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησες;
 Οἳ δὴ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρ ἐλιάσθης;
 Οὐ μέν με κτανέεις, ἐπεὶ οὗτοι μόρσιμός είμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὁχθισας προσέφη πόδας ὠκυς Ἀχιλλεύς

ΤΗΣ ΙΑΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩ, ΔΙΑΣ Χ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ουτως ούτοι μὲν εἰς(έν) τὴν(ῆ) πόλιν(ει) καταφυγόντες (δειλιωντες) καθάπερ γεννύματα ἐλάφων, τὸν ίδρωτα κατέψυχον καὶ ἔζηραινον ἀνέμω, ἔπιον τε καὶ τὸ δίφος ἐθεράπευον περικεκλεισμένοις καὶ περιεχόμενοι τοῖς καλοῖς προμαχῶσιν, ἢγουν τῷ τείχει παντί. οἱ "Ελληνες δὲ πλησίον τοῦ τείχους ἐπορεύοντο, πάς ασπίδας ἐπικλίναντες, καὶ τὴν ἄνω περιφέρειαν αὐτῶν ἐπιθέντες τοῖς ὥμοις. Τὸν "Εκτορα δὲ αὐτόθι παραμεῖναι ἐδέσμευσεν ἡ ἀφαιστικὴ Μοῖρα ἐμπροσθεν τοῦ Ιλίου, καὶ τῶν Σκαιῶν πυλῶν. Προς τον υἱὸν δὲ τοῦ Πιλέως ἔλεγεν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων. Τί δίποτέ με υἱὲ τοῦ Πιλέως διώκεις ποσὶ ταχέσι, σὺ φθαρτὸς ἀν, θεὸν ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον; οὐδὲ δίπω με ἐνόησας ὅτι θεός είμι, σὺ δὲ ἀδιαλείπτως προθυμῇ; Η δῆ σοι οὐδὲν μέλεις ή τῶν Τρώων κακοπάθεια, οὓς ἐτρεψας εἰς φυγὴν, οἱ δῆ σοι εἰς τὴν πόλιν συνεστράφησαν, σὺ δὲ ἐνθάδε ἀπεχωρίσθης; οὐδαμῶς με ἀποκτανεῖς, ἐπειδὴ οὐχ ὑπόκειμαι μοίρᾳ. Πρὸς τοῦτον δὲ μεγάλως στεναζας εἶπεν ὁ ταχύποντος Ἀχιλλεύς.

15 Ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὄλοωτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· οὐ καὶ ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὀδαλές εἶλον, πρὶν Ἰλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δὲ ἐσάωσας
 Ρηῖδιως, ἐπεὶ οὐτὶ τίσιν γένεσθαι ὀπίσσω·

20 Ἡ σ' ἀν τισαίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρέιν.
 "Ως εἰπὼν, προτὶ ἀστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὡς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὅχεσφιν,
 "Ος ρά τε ρέα θέμσι τιτανόμενος πεδίοιο.
 "Ως Ἀχιλεὺς λαιφυρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα·

25 Τὸν δὲ ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἦδεν ὄφθαλμοῖσι,
 Παμφαίνονθ', ὡστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 "Ος ρά τ' ὀπώρης εἰσιν· ἀρίζυλοι δέ οι αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστρασι τυκτὸς ἀμολγῷ·
 "Ον τε Κυνὸν ορίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·

30 Λαμπρότατος μὲν ὁδὸς ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 "Ως τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στύθεσσι θέοντος.
 "Ωιμωξεν δὲ ὁ γέρων, κεφαλὴν δὲ ὅγε κόφατο χερσὶν,
 "Τύφος ἀνασχόμενος, μέγα δὲ οἰμωξας ἐγεγώνει,

35 Λισσόμενος φίλον νιόν· οδὲ προπαροιθε πυλάων
 Ειστήκει, ἀμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆι μάχεσθαι·
 Τὸν δὲ ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηδα, χεῖρας ὄρεγνύσει·
 "Εκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οίος, ἀνευθ' ἀλλῶν· οὐα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,

40 Πηλείων δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἐστιν.
 Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 "Οσσον ἐμοί· τάχα κέν εἰ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται

"Εβλαψάς με, ὡς Ἀπολλον ὀλεθριώτατε πάντων τῶν θεῶν, δεῦρο νῦν ἀπαγαγὼν ἐκ τοῦ τείχους· ὅντως ἀν ἔτει πολλοὶ τοῖς ὅδοις εἰλάβοντο τῆς γῆς, πρὶν εἰς τὸ "Ιλιον ἀφικέσθαι. νυνὶ δὲ ἐμὲ μὲν μεγάλην δόξαν ἀφείλου, τούτους δὲ ἔσωσας ῥαδίως, επειδὴ οὐδαμῶς ἐφοβήθης ἀντέκτισιν καὶ τιμωρίαν ἐσομένην· ὅντως ἐτιμωρησάμην ἂν σε, εἴ μοι δύναμίς γε παρῆν. Οὕτως εἰπὼν ἐπὶ τὴν πόλιν μεγαλοφρονῶν καὶ ἐπαρόμενος ἐπορεύθη ὄρμήσας, ὥσπερ ἵππος νικητὴς σὺν ὄχιματι, ὃς δὴ ραδίως τρέχει ἐκτεινόμενος διὰ τῆς πεδιάδος· οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς ταχέως ἐκίνει τοὺς πόδας καὶ τὰ γόνατα. Τοῦτον δὲ ὁ γέρων Πρίαμος ἐθεάσατο τοῖς οφθαλμοῖς περιλάμποντα καθάπερ ἀστέρα, ἐφορμῶντα διὰ τοῦ πεδίου, ὃς δὴ κατὰ τὸν τοῦ φθινοπώρου καιρὸν ἀνατέλλει, λαμπρὰ δὲ καὶ διάδηλοις αἱ λαμπιδόνες αὐτοῦ ὄρῶνται ἐν τοῖς πολλοῖς ἀστράφειν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, ὃν καλοῦσι κατ' ἐπωνυμίαν Κύνα τοῦ Ὁρίωνος, τηλαυγέστατος μὲν οὕτος ὑπάρχει, χαλεπὸν δὲ σημεῖον ἐστι, καὶ γὰρ ἐπιφέρει τοις αθλίοις ἀνθρώποις πολὺν πυρετόν. Οὕτως ἔλαμπεν ὁ σίδηρος περὶ τὰ στήθη αὐτοῦ τρέχοντος· κλαίων δὲ ἐβόησεν ὁ γέρων, τὴν κεφαλὴν δὲ αὐτὸς ἐπληξε ταῖς χερσὶν, ἀρας εἰς τὸ ὑψός, μεγάλως δὲ θρηνήσας ἐβόησε παρακαλῶν τὸν ἀγαπητὸν υἱόν· οὗτος δὲ ἐμπροσθεν τῶν πυλῶν ἴσατο ἀπαύσως προθυμούμενος πολεμεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ· πρὸς τοῦτον δὲ ὁ γέρων οἰκτρὰ ἔλεγε τὰς χειρας ἐκτείνων· Ὡς Ἐκτόρ μή μοι παράμενε, ἀγαπητὸν τέκνον, τὸν ἄνδρα τοῦτον μόνος ἀνευ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ ταχέως τὸν θάνατον ἐπισπάσῃ ἀναρεθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἐπειδὴ πολλῷ κρείσσων ὑπάρχει· ὁ χαλεπὸς καὶ ἀδικος, εἴθε γένοιτο φίλος τοσοῦτον τοῖς θεοῖς, ὅσον ἐμοὶ, ταχέως ἀν αὐτὸν οἱ κύνες καὶ οἱ γῦπες ἔφαγον

Κείμενον· ή κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 "Ος μὲν οὐδὲν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὔνιν ἔθικε,
 45 Κτείνων, καὶ περνᾶς νήσων ἐπὶ τιλεδαπάνων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παιδεῖ Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
 Οὐ δύναμαι ἰδεῖν, Τρῷῶν εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοθόν τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 'Αλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ήτ' ἀν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὡπασε παιδὶ γέρων ὄνυμάκλιτες" Αλτης
 Εἰ δ' ἦδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
 "Αλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
 Λαοῖσιν δ' ἀλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
 55 "Εστεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάγης, Αχιλῆς δαμασθείς.
 'Αλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὅφρα σαώσῃς
 Τρῷας καὶ Τρῷας, μιδὲ μέγα κῦδος ὄρέζῃς
 Πιλείδη, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς·
 Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέισον,
 60 Δύσμορον, ὃν ρά πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γύραος οὐδῷ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τίάς τ' ὀλυμένους, ἐλκυθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ Θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νύπτια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰγῇ διεστῆτι,
 65 Ελκομένας τε νυοὺς ολοῦς υπὸ χερσὶν Αχαιῶν·
 Αὐτὸν δ' ἀν πύματόν με κύνες πρώτησι θύρησι
 'Ομησταὶ ἐρύουσι, ἐπεὶ κέ τις οξεῖς χαλκῷ
 Τύφας, ἥνε βαλῶν ρεθέων ἐκ θυμὸν ἔλιτται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆς πυλαωρούς,
 70 Οὓς κέ μὸν αἴμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ

ερρίγμενον· ὅντως ἀν μοι ἡ χαλεπὴ λύπη ἔξελιπεν
απὸ τῆς διανοίας, ὃς με ἐποίησεν ἔριμον πολλῶν τε
καὶ ἀγαθῶν οὐιῶν, αἵρετῶν, καὶ πωλλῶν ἐπὶ τὰς
πόρρω κειμένας νήσους. καὶ γὰρ οὐν τοὺς δύο μοι
παιδας τὸν Λυκάονα καὶ τὸν Πολύδωρον οὐ δύναμαι
θεάσασθαι, τῶν Τράγων σιστραφέντων καὶ ἀθροισθέντων
εἰς τὴν πόλιν, οὓς μοι ἡ Λαοθόν ἔτεκεν ἡ βασιλι-
κωτάτη τῶν γυναικῶν· ἀλλ' εἰ μὲν ζῶσιν ἐν τῷ σρα-
τῷ, ὅντως ἀν μετὰ ταῦτα χαλκὸν δόντες καὶ χρυσὸν
ἔλευθερώσομεν, πάρεστι γὰρ, πολλὰ γὰρ ἐπέδωκε
τῇ ἑαυτοῦ θυγατρὶ ὁ περιβόητος γέρων Ἀλτης. εἰ δὲ
ῆδη ἀπέθανον, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ "Αἰδου εἰσί, λυ-
πη τῇ ὁμαυτοῦ Φυχῇ καὶ τῷ μητρὶ, οἵ ἐγεννήσαμεν
αὐτοὺς, ὑπάρχει· τοῖς ἀλλοις δὲ λαοῖς ὀλιγοχρονιώ-
τερος λύπη ἔσται, εἰὰν μὴ σὺ ἀποθάνῃς αἵρετεῖς
ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἀλλ' εἰσελθε εἰς τὴν πόλιν, ὡς
τέκνου ἐμὸν, ὅπως σώσης τοὺς Τράγας καὶ τὰς Τραδά-
σς, μιδὲ μεγάλην δόξαν παράσχῃς τῷ οὐιῷ τοῦ Πη-
λέως, αὐτὸς (σὺ) δὲ τῆς ἀγαπητῆς ζωῆς στερηθῆς·
πρὸς τούτοις δὲ ἐμὲ ἀθλίον καὶ ταλαίπωρον ἔτι σω-
φρονοῦντα οἴκτειρον, δυστυχῇ καὶ κακοδαιμονα, ὃν δὴ
ὁ πατὴρ ὁ οὐιὸς τοῦ Κρόνου ἐπὶ τῷ τέλει καὶ τῇ ἔξ-
έδῳ ποὺ βίου φθερεῖ καὶ ἀφανίσει ἐν μοίρᾳ ὁδυνηρῷ
πολλὰ χαλεπὰ θεασάμενον· τούς τε οὐιοὺς αἵρετουμέ-
νους, καὶ τὰς θυγατέρας ἐλκομένας καὶ οὐβριζομένας,
καὶ τὰ δώματα διαφθεῖρμενα, καὶ μικρὰ παιδία
ρίπτουμενα ἐπὶ τὴν γῆν ἐν τῇ χαλεπῇ μάχῃ, καὶ τὰς
τῶν οὐιῶν γυναικας ἐπισυρομένας ὑπὸ τῶν..... χειρῶν
τῶν Ἑλλήνων· ἐμὲ δὲ τελευταῖον αὐτὸν οἱ κύνες ἐν ταῖς
πρώταις θύραις καὶ τοῖς προσαλίσοις οἱ ὡμοβύροι ἐλ-
κύσουσι, καὶ σπαράξουσιν, ἐπειδάν τις σιδύρῳ ὁξεῖ
τρώσας ἔγγυθεν, ἢ πλήξας πόρρωθεν, ἀφέληται τὴν
Φυχὴν ἀπὸ τῶν μελῶν, οὓς ἔτρεφον ἐν τοῖς οἴκοις παρ-
εστῶτας τῇ τραπέζῃ καὶ τὰς πύλας φυλαδσσούτας, οἱ δὴ
εουμὸν αἷμα πιόντες, δυσφορῆτες ὑπὸ πλησμονῆς κα-

Κείσοντ' εν προθύροισι· νέω δέ τε πάιτ' ἐπέοικεν
 "Αριΐ κταμένω, δεδαϊγμένω ὀξέϊ χαλκῷ,
 Κείσθαι· πάιτα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανέν·
 'Αλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύρες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ σίκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 "Ηρ' ὁ γέρων, πολιάς δ' ἄρ' αὐνὰ τρίχας ἐλκετο χερσὶ,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' "Εκτορὶ θυμὸν ἔπειθε.
 Μῆτρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
 Καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεια πτερόεντα προσιύδα·
 "Εκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλένησον
 Αὐτὸν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μυῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆιον ἄνδρα
 85 Τείχεος ἐντὸς ἴων· μιδὲ πρόμος ἵστασι τούτῳ·
 Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σέ τ' ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον τέκνος, ὃν τέκνον αὐτὴ,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἄγευθε δέ σε μέγα νῶι·
 'Αργείων παρὰ νησὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 90 "Ως τώ γε κλαίοντε προσαυδάτην φίλον νιὸν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' "Εκτορὶ θυμὸν ἔπειθον·
 'Αλλ' ὅγε μίμν· 'Αχιλῆα πελώριον ἀσσον ἵοντα.
 'Ως δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὄρέστερος ἄνδρα μένησι,
 Βεβρωκώς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
 95 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειῇ·
 "Ως "Εκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἐπὶ προῦχοντι φαεινὸν ἀσπίδ' ἐρείσας·
 'Οχθήσας δ' ἄρα εἴπε πρὸς δη μεγαλύτορα θυμόν·

τὰ Φυχῆν, κείσονται ἐν τοῖς προθύροις (ἐπροσθεν τῶν θυρῶν). τῷ δέ γε νέῳ πάντα καθίκει πολέμων ἀναιρεθέντι, διακεκομμένω σιδήρῳ ὁξεῖ κεῖσθαι, πάντα γὰρ εὐπρεπῆ ἀποθανόντι γε, ὃ τι ἀν συμβαίνει (εἰὰν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν καλόν τι φανῆ καὶ λυστελλεῖς). ἀλλ' ὅπόταν δὴ λευκὴν κεφαλὴν, καὶ λευκὸν γένειον, καὶ τὴν αἰδῶ αἰκίσωσι κύνες γέρουτος ἀναιρεθέντος, τοῦτο δὴ ἐλεεινότατον ὑπάρχει τοῖς αθλίοις ἀνθρώποις. Εἶπε δὴ ὁ γέρων, τὰς λευκὰς δὲ τρίχας ἔτιλλε ταῖς χερσὶν ἀποσπῶν αὐτὰς ἐκ τῆς κεφαλῆς, οὐ μὴν τῶ(οῦ) "Ἐκτορί(ος) κατέπειθε τὴν Φυχήν. Ἡ μάτηρ δὲ αφ' ἑτέρου μέρους ἀλοφύρετο δακρυρροῦστα τὸν κολπὸν ἀναχαλῶσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ χειρὶ τὸν μασθὸν προύβαλετο, καὶ δακρυουσα λόγους ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτὸν. "Ω "Ἐκτορ τέκνου ἐμὸν, ταῦτά τε αἰδοῦ, καὶ με οἴκτειρον αὐτὴν, εἴποτέ σοι μασθὸν παυσίλυπον, καὶ λαθίπονον ἐπέδωκα. τούτων μηδέθητι, ὡς τέκνου ἀγαπητὸν· ἀμύνου δὲ τὸν πολέμιον καὶ αἴφανιστικὸν ἄνδρα, εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ τείχους, μηδὲ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος παράμενε τούτῳ· οἱ δεινὸς καὶ ἀδικος· εἰὰν γὰρ σε ἀποκτεῖνη, οὐκέτι σε ἔγωγε κλαύσομαι ἐν τῇ σρωμηῇ, ἀγαπητὲ οὐλάδε, δὸν ἔτεκον ἔγώ, οὐδὲ οὐ γυνὴ οὐ πολλά σοι δωρισαμένη· πόρρω δέ σε πάνυ ήμῶν παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἀργείων οἱ ταχεῖς κύνες καταφαγοῦνται. Οὕτως οὖτοι οὐλαίοντες ἔλεγον πρὸς τὸν ἀγαπητὸν οὐδὲν πάνυ παρακαλοῦντες, οὐκ ἔπεισαν δὲ τοῦ "Ἐκτορος τὴν Φυχήν. ἀλλ' ἔτος γε παρέμειε τὸν μέγαν Ἀχιλλέα πλησίον ἔρχομενον. ὡς περ δὲ δράκων ἀγριος παρὰ τῇ(ῷ) οὖτοῦ καταδύσει (μυχῷ) παραμένει ἄνδρα, φαγῶν τινα κακωτικὰ καὶ ίψ ποιητικὰ, εἰσῆλθε δὲ αὐτὸν ὄργη χαλεπὴ, καταπληκτικῶς δὲ βλέπει συστρεφόμενος ἐν τῷ μυχῷ. οὗτος ὁ "Ἐκτωρ ἀκατάπαυσταν ἔχων προθυμίαν οὐκ ἀφίστατο, ἐπιστηρίξας τὴν ἀσπίδα τὴν λαμπρὰν ἐπὶ τῷ προβεβλημένῳ πύργῳ, σκιάξας δὲ εἶπε πρὸς τὴν οὖτοῦ μεγαλόφρονα Φυχήν

"Ωμοι ἐγών· εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείνυ αναθίσει,
 "Ος μὲν ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγῆσασθαι,
 Νύχθ' ὑπὸ τύνδ' ὄλον, ἔτερ' ὥρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἢτ' ἀν πολὺ κέρδιον ἔσσει.
 Νῦν δὲ πει τῷ λεσσα λαὸν ἀτασθαλίησιν,
 105 Αἰδέομαι Τρωας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Μύποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
 "Εκτῷρ ἥφι βίγφι πιθίσας ὥλεσε λαόν.
 "Ως ἐρέουσιν· εἴμοι δὲ τότε ἀν πολὺ κέρδιον εἴη
 "Αντην, ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἡέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλεῖως πρὸ πόλιος.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὁμφαλόεσσαν
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ιὰν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίον ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἐλένην, καὶ κτίμασθ' ἀμ' αὐτῷ
 115 Πάντα μάλι, ὅσσα τὸν Ἀλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νησὶν
 "Ηγάγετο Τροίηνδ', ἢ τὸν πλετονείκεος ἀρχὴν,
 Δωσέμεν Ἀτρείδησιν ἄγειν, ἀμα τὸν ἀμφὶς Ἀχαιοῖς.
 "Αλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσσα πτόλις ἥδε κέκενθε·
 Τρωσὶν δὲ αὐτὸν μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἔλωμαι,
 120 Μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
 Κτῆσιν ὅσην πτολιέθρον ἐπίρατον ἐντὸς ἐέργει.
 "Αλλὰ τίνι μοι ταῦτα φίλος διελέξατο Θυμός;
 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ιών· οὐδέ μὲν ἐλειήσει,
 Οὐδέ τι μὲν αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔόντα,
 125 Λῦτως ὥστε γυναικα, ἐπει καὶ ἀπὸ τείχεα δύω.
 Οὐ μάν πως νῦν ἐστὶν απὸ δρυὸς οὐδὲ ἀπὸ πέτρης.

Οἵμοι ἐγώ, ἐὰν εἰς τὰς πύλας καὶ τὰ τείχη εἰσέλθω, πρῶτος ὁ Πολυδάμας μοι ὄνειδη καὶ λοιδορίας ἐπάξει, ὃς με ἐκέλευε προσδοποιῆσαι τοῖς Τρωσίν ἐπὶ τὴν πόλιν κατὰ τήιδε τὴν.... νύκτα, εἰπειδὴ ἐξώρμησεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ ἐγώ οὐκ επειθομένην. ὅν-ρων ἀν πολλῷ ἐπικερδέστερον καὶ ὠφελιμώτερον ἦν. νῦν δὲ μεθ' ὁ ἀπέβαλον τὸν λαὸν διαμαρτίᾳ καὶ αἴβουλίᾳ ἐμῇ, αἰδοῦμαι τοὺς Τρῶας καὶ τὰς Τρωάδας τὰς τοὺς πέπλους ἐφελκομενας, μηποτὲ τις ἄλλος χείρων ἐμοῦ εἴπῃ· ΟἼ Εκταρ τῇ εαυτοῦ θαρρίσας ἰσχυΐ ἀπέβαλε τὸν στρατόν. οὕτω λίξουσιν ἐμοὶ δὲ τότε πολλῷ ὠφελιμώτερον ἀν εἴη φαερῶς, ἢ τὸν Ἀχιλλέα ἀποκτείνωτι ἐπανέρχεσθαι, ἢ δὴ ἐμὲ ἀπολέσθαι ἐνδόξως ἐμπροσθεν της πόλεως. ἐὰν δὲ τὴν ὄμφαλοὺς ἔχουσαν ἀσπίδα κατάθω, καὶ τὸ ἰσχυρὸν κράνος, τὸ δόρυ δὲ πρὸς τὸ τεῖχος στηρίξας, αὐτὸς πορευόμενος παραγένωμαι ἐναντίον τοῦ ἀμωμῆτου Ἀχιλλέως, καὶ ὑπόσχωμαι αὐτῷ τὴν Ἐλένην, καὶ σὺν αὐτῷ τὰ κτήματα πάιτα πάνυ, ὅσα γε ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ταῖς Βαθείαις ναυσὶν ἔγαγεν εἰς τὴν Τροίαν, ἢτις ὑπῆρξεν ἀρχῇ ἔριδος καὶ ἐχθρας, δῶσειν τοῖς ύιοῖς τοῦ Ἀτρέως ἄγειν, καὶ ἀμαχωρίας αὐτῶν, τοῖς Ἐλληνισιν ἀλλα ἀπομερίσασθαι, ὅσα γε ἢδε ἡ πόλις κρύπτει καὶ εἰμπεριέχει· τοῖς Τρωσί δὲ μετὰ ταῦτα τοῖς γέρουσιν οφειλόμενον ὄρκον ὁμόσω μιδὲν ἀποκρύψειν καὶ γοσφιεῖσθαι, ἀλλὰ πάντα εἰς δύο μέρη διελεῖν, ὅσην κτήσιν ἡ ἐπέραστος πόλις ἔνδον ἐναποκλείει καὶ περιέχει· ἀλλὰ τί δή μοι ταῦτα διεξῆλθεν ἡ ἀγαπητὴ Φυχή; μὴ ἐγώ μὲν πορευόμενος αφίκω παρ' αὐτὸν (παραγενόμενος ἵκετεύσω αὐτὸν), οὗτος δέ με οὐκ οἰκτείρῃ, οὐδέ τί με αἰδοῦς ἀξιώσῃ, ἀποκτείνῃ δὲ ἀνοπλὸν ὑπάρχοντα οὕτω καθάπερ γυναικα, ἐπειδὰν τὰ ὅπλα ἐκδύσωμαι· οὐκ ἔστι νῦν δυνατὸν ἀπόδεινδρων, οὐδὲ ἀπὸ κυμάτων τούτῳ γυναικῶς προσ-

Τῷ αὐτοῖς ἔμεναι, ἅτε παρθένος ήτθεός τε·
 Παρθένος ήτθεῖς τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοι·
 Βέλτερον αὐτὸν ἔριδε ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 130 Εἴδομεν, ὁ πποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὄρεξη·
 "Ως ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 "Ισος Ἐνυαλίῳ κορυθάρι κι πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μελίνη κατὰ δεξιὸν ὄμον,
 Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ
 135 Ἡ πυρὸς αἰθομένοιο, ἡ ήλιος ανιόντος.
 "Εκτορα δ', ὡς ἐιόνσεν, ἔλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὔθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραπνοῖσι πεποιθώς.
 "Ηὔτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετενῶν,
 140 Ρηϊδίας οἴμισε μετὰ τρίρωνα πέλειαν.
 "Η δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δὲ γγύθεν οὖν λεληκὼς
 Ταρφέ', ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐθυμὸς αὐνάγει.
 "Ως ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ιθὺς πέτετο· τρέσε δ'"Εκτωρ
 Τείχος ὑπὸ Τρώων, λαιφηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὸν καὶ ἐρινεὸν ήνεμόεντα
 Τείχεος αἰὲν ὑπὸ ἐκ κατὰ ἀμαξιτὸν ἐστεύοντο.
 Κρουνῷ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἐνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ αναίσσουσι Σκαμάνδρου δινέντος.
 "Η μὲν γάρ θ' ὑδατὶ λιαρῷ ρέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
 "Η δὲ ἐτέρη θέρει προρέει, εἰκοῦσα χαλδῆη,
 "Η χιόνι Φυχρῆ, ἡ ἐξ ὑδατος χρυστάλλῳ.
 "Ἐνθα δὲ π' αὐτάων πλυνοὶ ευρέες ἐγγὺς ἔαστε
 Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅπις εἴματα σιγαλόεντα

διαλέγεσθαι καθάπερ παρθένος καὶ γενίας· οὐ παρθένος καὶ οὐ νεανίας προσδιαλέγοιται οὕτως ἀλλίκοις. Βέλτιόν ἐστε μετὰ ἐριδος καὶ μάχης συνελαύνειν καὶ συμβάλλειν ὅτι ταχος· θεασφάμεθα τίνι δὴ οὐράνιος καύχημα παρέξει καὶ δωρίσεται. Οὕτω διελος γίγετο ἐστας οὐτος δὲ πλησίον αὐτοῦ παρεγένετο οὐ Αχιλλεὺς ὅμοιος τῷ Ἀρει τῷ εὐκινητοκράνῳ πόλεμιτῷ, κινῶν τὴν ἐκ τοῦ Πιλίου ὅρους μελίαν κατὰ τὸν δεξιὸν ὄπον τὴν φοβεράν, περιέλαμψε δὲ οὐδιποροῦμενος λαμπιδόνι, οὐ πυρὸς καιρούνοι οὐ δίλιου ἀνατέλλοντς. τὸν Ἐκτορα δὲ, οὗτον ἐθεάσατο, κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος, οὐδὲ ὑπέμεινεν ἔτι μείραι αὐτόθι, οπίσω δὲ τὰς πύλας κατέλιπεν, ἀνεχώρησε δὲ φοβηθείς. Οὗτοῦ Πιλέως δὲ οὐδὲς ἐφώρμησε ποσὶ ταχέσι θαρρῶν, καθάπερ ἴερας ἐν τοῖς ὄφεσι κουρόπατος τῶν πετειῶν, ράδιως ὥρμησεν ἐπὶ τὴν δειλὴν περιστεράν, αὐτὴν δὲ εἰς τὸ ἐμπροσθεν φεύγει, οὐτις δὲ ἐγγύθεν οὖσας βαῶν συγεχῶς ἐφοριᾶ, καὶ ἐλεῖν αὐτην, προτρέπεται οὐ μηχά. Οὕτω δὴ αὐτὸς προσθυμούμενος κατέειπεν ἐτρεχειν. οὐ Ἐκτωρ δὲ φοβουμενος ἐτράπη πρὸς τὸ τεῖχος τῶν Τρώων, ταχέως δὲ τὴ γόνατα ἐκίγει. Οὕτοι δὲ παρὰ τὴν περιοπὴν, (παρὰ τὸν ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἰλού ὑπελὸν τόπον) καὶ τὴν ὑπελὸν ἀγρίασσικῆν αὐτὸς πρὸς τὸ τεῖχος ἐπὶ τὴν πλατείαν οδὸν τὴν καλουμένην βασιλικῆν ἐτρεχον· αφίκοντο δὲ παρὰ τὴν περικαλλῶς ρέουσαν απόρροιαν, ἐνταῦθα δὲ πηγαὶ δύο ἀναβλύζουσι τοῦ στροφώδους καὶ ρευματώδους Σκαμάνδρου οὐ μὲν γάρ τοι ὕδατι θερμοτέρω φέν, περὶ αυτὴν δὲ καπνὸς γίγεται εἰς αὐτῆς ὥσπερ πυρὸς καιρούνοι· οὐ ἐτέρα δὲ κατὰ τὸ θέρος προχέει ὁμοία χαλαζῆ, οὐ χιόνι μηχρῆ, οὐ τῷ ἐκ τοῦ ὕδατος κρύσταλλῳ. ἐνταῦθα δὴ ἀπ' αὐτῶν πύελοι πλατεῖς εγγὺς ὑπάρχουσι περικαλλεῖς, λίθινοι, ὅπου τὰ λαμπρὰ ἴματα ἐπλυνον αἱ γυναικες.

155 Πλύνεσκον Τράων ἀλοχοί, καλαί τε θύγατρες,
 Τὸ πρὸν ἐπ' εἰρήνης, πρὸν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν·
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, οὐδὲ ὅπισθε διώκων·
 Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείγων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερῆιον, οὐδὲ βοείνη

160 Ἀρνύσθην, ἃ τε ποσὶν ἀεθλια γίνεται ἀνδρῶν,
 Αλλὰ περὶ φυχῆς θέου "Εκτορος ἵπποδάμοιο.
 'Ως δ' ὅτ' αεθλοφόροι περὶ τέρματα μάνυσχες ἵπποι
 'Ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἀεθλορ,
 "Ιππος, οὐδὲ γυνὴ ἀνδρὸς κατατεθυνῶτος.

165 "Ως τὰ τρίς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρῶντο·
 Τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 "Ω πόποι, οὐ φίλον ἀιδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
 'Οφθαλμοῖσιν ὄρθμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἥτορ
 170 "Εκτορος, οὓς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκηεν,
 "Ιδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἀλλοτε δ' αὐτε
 'Εν πόλεις ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτε δῖος Ἀχιλλεὺς
 "Αστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
 'Αλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
 175 'Ηέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, οὐδὲ μιν ἦδη
 Πιλείδη Ἀχιλῆι δαμάσσομεν, ἐσθλὸς ἔστι τα.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 "Ω πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφὲς, οἵον ἔειπες;
 "Ανδρα θυητὸν ἔόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσγυ,
 180 "Αὐτὸθέλεις Θανάτοιο δυστιχέος ἔξαναλυσαι;
 "Ερδ· αἴταρ οὕτοι πάντες ἐπανέομεν θεοὶ ἄλλοι·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

τῶν Τρώων, καὶ αἱ ὥραιαι θυγατέρες πρότερον ἐπὶ τῆς εἰρήνης πρὶν ἥλθον οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων· ἐκεῖσε δὲ παρέδραμον ὁ μὲν φεύγων, ὁδὲ ὅπισθεν διώκων· ἐμπροσθεν μὲν ἐφευγεν ἀνδρεῖος, ἐδίωκε δὲ αὐτὸν πολλῷ κρείστων ταχέως πάνυ. ἐπειδὴ οὐ πρόβατον οὐδὲ βύρσα ἐμελλον λύτεσθαι, ἀπερ γίνονται ἀθλα τοῖς ποσὶ τῶν ἀνδρῶν, αλλὰ περὶ τῆς ζωῆς ἔτρεχον τοῦ ἴππικοῦ καὶ πολεμικοῦ "Εκτορος· ὥσπερ δὲ ὅταν ἀγωνισταὶ ἵπποι μονώνυχες περὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου ταχέως πάνυ τρέχωσι, μέγα δὲ ἐπαθλον κεῖται ἵππος, ἢ γυνὴ ἀνδρὸς ἀποθανόντις. οὕτως οὗτοι τρίς τὴν τοῦ Πριάμου πόλιν περιέδραμον, καὶ δίκιν τόρου περιεστράφησαν ταχέσι ποσὶν, οἱ θεοὶ δὲ πάντες ἐθεῶντο· ἐν τούτοις δὲ λόγων ἥρξατο ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν. Φεῦ φεῦ, οὗτοις ἀιδρα φίλοιν διωκόμενον περὶ τὸ τεῖχος θεῶμαι τοῖς ὄφθαλμοις, ἢ ἐμὴ δὲ ἀποδύρεται φυχὴ ἔνεκα τοῦ "Εκτορος, ὃς μοι πολλοὺς μπροὺς Βοῶν ἔκαυσεν ἐν ταῖς κορυφαῖς τῆς πολλᾶ ἀποκλίματα ἔχουσις "Ιδης, ἀλλοτε δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει· νυνὶ δὲ αὐτὸν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς περὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου διώκει ποσὶ ταχέσιν· Ἀλλ ἀγετε σκοπεῖτε, ὡθεοὶ, καὶ βουλεύεσθε, ἢ ὅπως ἐκ τοῦ θανάτου σώσωμεν αὐτὸν, ἢ ἢδη αὐτὸν θανατώσωμεν διὰ τοῦ "Αχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον ὅντα· Πρὸς πῦτον δὲ εἰπεν ἡ θεὰ ἡ εὐόφθαλμος Αθηνᾶ· Ὡ πάτερ λαμπροκέραυνε τῶν σκοτεινῶν νεφῶν αἴτιε, οἵον χαλεπὸν εἶπας· ἀνδρα φθαρτὸν δυτα ὑποπεπτωκότα τῷ μοίρᾳ πάλιν ἐθέλεις ἐκ τοῦ κακοήχου καὶ χαλεποῦ θανάτου ἀναρρύσασθαι· πράγτε· οἱ ἄλλοι δὲ πάντες θεοὶ οὐκ εἰπανοῦμεν σοι· Πρὸς ταύτην δὲ ἀποκρινόμενος εἰπεν ὁ τὰς νεφέλας ἀθροίζων Ζεύς· Θάρρει, ὡ τριτογέ-

Θάρσει, Τριτογένεσι, φίλον τέκος οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι:

185 "Ερξον, ὅπη δή τοι νόος εἴπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
 "Ως εἰπὼν, ὥτρυνε πάρος μεμάνταν Ἀθηνῶν.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασσε.
 "Εκτορα δ' ασπερχεῖς κλωτέων ἐφεπ' ἀκούς Ἀχιλλεύς.
 "Ως δ' ἔτε νεβρὸν ὅρεσφι κύμων ἐλάροιο δίπται,
 190 "Ορσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἀγχεα; καὶ διὰ βίσσας"
 Τὸν δ', εἴπερ τε λάθησι καταπτίξας ὑπὸ θάρυψ,
 "Αλλά τ' ανιχνεύων θέει ἐμπεδον, ὅφρα κεν εὗρῃ.
 "Ως "Εκτωρ οὐ λῆθε ποδάκεα Πηλείωνα.
 "Οσσάκι δ' ὄρμησει πυλάων Δαρδανίαν
 195 "Αντίον αἴξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴπως εὶ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι.
 Τοσσάκι μη προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάδει
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλειος πέτετ' αἰεί.
 "Ως δ' ἐν ὄνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἀρ' οὐ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' οὐ διώκειν.
 "Ως ρά τὸν οὐ δύναται μάρφατο ποσῖν, οὐδὲ δὲς αἴλυξα.
 Πᾶς δὲ κεν "Εκτωρ κῆρας υπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ πύματον τε καὶ ὑστάτον ἔγινετ" Ἀπόλλων
 "Εγγύθεν, ὃς οἱ ἐπώρσε μένος λαιφυρά τε γοῦνα;
 205 Λασσιν δ' αἰνένει καρήται δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδὲ εἴσα ιέμεναι ἐπὶ "Εκτορα πικρὰ βέλεμνα.
 Μύτις κῦδος ἀροιτο βαλῶν, οὐ δὲ δευτέρος ἐλθοι.
 "Αλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς αφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίτανε τάλαντα.
 210 "Εν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυτιλεγέος θανάτοιο,

νεια Ἀθηνᾶ, τέκνον ἀγαπητὸν, οὐτὶ δὴ θυχῇ προθύμῳ διαλέγομαι, βούλομαι δέ γε φιλάνθρωπος εἶναι. ποίησον ὥσπερ δή· σοι νοῦς καὶ θέλησις ὑπάρχει, μιδέτι ἀποχώρει. Οὕτως εἰπὼν παράξυνε τὸν καὶ πρότερον προθυμουμένυν Ἀθηνᾶν· ἐπορεύθη δὲ ὄρμίσασα ἐκ τῶν ἐξοχῶν τοῦ Ὄλυμπου· τὸν Ἐκτορα δὲ δινεκῶς ταράσσων ἐδίωκεν ὁ τάχυπους Ἀχιλλεύς· ὥσπερ δὲ ὅταν κύων ἐν τοῖς ὅρεσι διώκῃ γένυνημα ἐλάφους ἀναστήσας ἐκ τῆς κοίτης, διὰ τῶν κοίλων καὶ βασιλιμῶν τόπων τοῦ ὄρους· πῦτον δὲ ἐάν γε καὶ λάθη ὑποφυγῶν εἰς τὸν Θάμνον, ἀλλά γε ερευνῶν τρέχει ἀσφαλῶς καὶ διπλιβαμένως (ἀνειδότως) ἔως ἀν εὔρη· οὕτως ὁ Ἐκτωρ οὐκ ἐλάνθασε τὸν ταχύπεδα υἱόν τοῦ· Πιλέως, ὄσακις δὲ ἀν λογίσαιτο τῷ Δαρδανίῳ πυλῶν ἐναντίον ὄρμῆσαι, ὑπὸ τοὺς καλῶς ἐκτισμένους πύργους, εἴπως αὐτῷ ὑπεράνθεν βασιθίσειεν διὰ τῶν βελῶν· τοσάκις αὐτὸν ἐμπροσθεν προφθάνων ἀπέστρεφε καὶ ἐδίωκεν εἰς τὸ πεδίον, αὐτὸς δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἐτρεχειν ἀλλά ὥσπερ δὲ ἐν ὄκειρῷ οὐ δύνατον διώκειν τὸν φείγοντα, οὕτε οὕτος αὐτὸν δύναται ἐκφυγεῖν, οὐτὶ αὐτὸς διώκειν· οὕτως οὐκ ἐδύνατο οὗτος καταλαβεῖν τοῖς ποσὶν, οὐδὲ αὐτὸς ἐκφεγγεῖν. πῶς δὲ ἀν ὁ Ἐκτωρ ἐξέφυγε τὴν χαλεπήν μοιραν τοῦ θανάτου; εἰ μὴ τὸ ἐσχάτον καὶ τελευταῖον συγκόντησεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων ἐκ τοῦ σύνεγγυνος, ὃς αὐτῷ ἐπιδιήγειρε καὶ ἀνέρρωσε τὴν τεῖσχυν καὶ τὰ ταχέα γόνατα (διηγειρεν ἰσχὺν καὶ ταχέα γόνατα); τῷ στρατῷ δὲ ἀπηγόρευε τῇ κεφαλῇ ἡ ἐιδοξότατος Ἀχιλλεύς, οὐδὲ ἥφεις φέρεσθαι ἐπὶ τὸν Ἐκτορα τὰ πικρὰ καὶ ὄδυνηρὰ βέλη, μή τις τρώσας αὐτὸν δόξαν λάβοι, οὗτος δὲ ὑστερις παρεγένοιτο. ἀλλ' ὅπηκά δὴ τὸ τέταρτον ἀφίκοντο παρὰ τὰς τῶν πηγῶν ἀπόρροιας, τηνικαῦτα δὴ ὁ πατὴρ ἐξέτεινε τὰς χρυσᾶς πλάστιγγας τοῦ ζυγοῦ, ἐντιθεις δὲ δύο μοιρας τοῦ μακρὰς ἐμποιοῦντος φροντίδες θαλάτου,

Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δὲ Ἔκτορος ἵπποδάμοιο·
“Ελκε δὲ μέσσα λαβών· ρέπε δὲ Ἔκτορος αἴσιμον ἥμαρ·
“Ω, χετο δὲ εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Πιλείωνα δὲ ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

215 Ἀγχοῦ δὲ ἵσταμένη ἐπειά πτερόεντα προσπύδα·

Νῦν δὴ νῦν γένεται πάλιν πτερόεντα προσπύδα·
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
“Ἐκτορα δηώσατε, μάχης ἀπόν περ ἐόντα·

Οὐδὲν δὲν ἔτι γένεται περιγυμένον ἄμμεν γενέσθαι·

220 Οὐδὲν δὲν κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάρεγος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο·

“Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἀμπτυνε· τόνδε δὲν ἐγώ τοι
Οἰχομένην πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

“Ως φάτ· Ἀθηναίν· ο δὲν ἐπείθετο, χαῖρε δὲν θυμῷ·

225 Στῆ δὲν ἄρεπι μελίνης χαλκογλώχιος ἐρεισθείς·

“Η δὲν ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δὲν Ἔκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκοῦσα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

“Ἀγχοῦ δὲ ἵσταμένη ἐπειά πτερόεντα προσπύδα·

“Ηθεῖ, οὐδὲν δὲν σε βιάζεται ωκὺς Ἀχιλλεὺς,

230 “Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·

“Ἄλλας ἀγε δὲν στέωμεν, καὶ ἀλεξάμεσθα μένοντες.

Τὴν δὲν αὐτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Δηϊφοβός, οὐδὲν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἥσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἐκάβην οὐδὲν Πρίαμος τέκε παῖδας·

235 Νῦν δὲν ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι·

“Ος ἔτλης, ἐμεῦ εἴνεκ, ἐπεὶ ἵδες ὑφθαλμοῖσι,

Τείχεος ἔξελθεῖν, ἄλλοι δὲν ἐντοσθε μένουσι·

Τὸν δὲν αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

τὴν μὲν Ἀχιλλέως, τὴν δὲ "Ἐκτορος τοῦ ἵππικοῦ καὶ πολεμικοῦ, ἀνεῖδηκε δὲ ἐκ τοῦ μέσου κρατήσας, ἐρρέπε δὲ καὶ κατεφέρετο ἡ τοῦ" Ἐκτορος θανάσιμος ἡμέρα, ἀπῆλθε δὲ εἰς τὸν ἄδην, κατέλιπε δὲ αὐτὸν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων. Παρὰ τὸν τοῦ Πιλέως οὐδὲν δὲ ἀφίκετο ἡ θεὰ ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ, πλησίον δὲ σάστα λόγους πτερωτούς καὶ ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτὸν. Νῦν δὴ ἡμᾶς γε εἰλπίζω, ὡς φίλε τοῦ Διός, λαμπρότατε Ἀχιλλεῦ, κομίσειν δόξαν μεγάλην τοῖς "Ἐλληνιν εἰς τὰς ναῦς, τὸν" Ἐκτορα ἀποκτείναντες καί περ ὅντα ἀκόρεστον μάχης, οὐχέτι νῦν ἐστι δυνατὸν αὐτῷ ἡμᾶς ἐκφυγεῖν, οὐδὲ εὖν πολλὰ πάνυ πάθη ὁ πόρρωθεν ἐνεργῶν Ἀπόλλων, ὑποπίπτων καὶ κυλιόμενος ἔμπροσθεν τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦνὶ στῆθι καὶ ἀνάπνεε, τοῦτον δὲ ἐγώ σοι ἐ(α)πελθοῦσα θαρσοποιήσω πολεμῆσαι κατ' ἐναντίωσιν Βιάιαν. Οὕτως εἰπεν ἡ Ἀθηνᾶ. οὐ τος δὲ ὑπίκουε, ἔχαιρε δὲ ἐν τῇ Φυχῇ, ἔσιν δὲ ἐπισιρίξας ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς σιδηρὰν ἐπιδεράτιδα ἔχουσις μελίας. Αὕτη δὲ τοῦτον μὲν κατέλιπε, κατέλαβε δὲ τὸν ἐνδοξότατον" Ἐκτορα, ὅμοια τῷ Δηϊφόβῳ κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἀκαταπόγιτον φωνήν. πλησίον δὲ στᾶσα λόγους ταχεῖς ἔλεγε πρὸς αὐτόν. "Ω αἰδέσιμε ἀδελφὲ, ὅντως πάνυ δὴ σε καταναγκάζει ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς, περὶ τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου διώκων ταχέσι ποσίν. ἀλλ' ἄγε δὴ στῶμεν καὶ ἀμυνώμεθα παραμενούτες. Πρὸς ταύτην δὲ εἰπεν ὁ συνεχῶς τὸ κράνος κινῶν μέγας" Ἐκτωρ. "Ω Δηϊφόβε, ὅντως μὲν μοι καὶ πρότερον πάιον φίλτατος ὑπῆρχες πάντων τῶν ἀδελφῶν. οὓς δὲ Ἐκάβη καὶ ὁ Πρίαμος ἐγένεντον οὐσίς. ιῦν δὲ ἔτι καὶ μᾶλλον διανοοῦμαι κατα διάνοιαν τιμῆσαι καὶ φιλησάι σε, ὃς ὑπέμεινας ἔνεκεν ἐμοῦ, ἐπειδὴ ἐθεάσω τοῖς ὄφθαλμοῖς, ἐξελθεῖν τοῦ τείχους, οἱ ἀλλοι δὲ ἐντὸς μένουσι. Πρὸς τοῦτον δὲ εἰπεν ἡ θεὰ ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ. Αἰδέσιμε ἀδελφὲ, ὅντως μὲν πάνυ

‘Ηθεῖ, οὐ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότια μάτιρ
 40 Δίσσοιςθ', εἶτας γοινούμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑταῖροι,
 Αὖθι μένειν τοῖον γάρ μόπορομένοιν ἀπάντες·
 ‘Αλλ' εὖδος; ἐνδέθι θυμοὶς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δὲ θύσις μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ ἔτι δούρων
 “Ἐστω φειδωλός, οὐα εἰδομεν, εἴ πεν. Ἀχιλλεὺς
 245 Νῷοι κατακτείνας, ἐναρα βροτόευτα φέρηται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρῷ, οὐ πεν σῷ δονρὶ δαρείν.
 “Ως φαμένι, καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθηνα·
 Οἱ δὲ δέ τε δὴ σχεδὸν πᾶσαι ἐπ' ἀλκήλοισιν ἴόντες,
 Τὸς πρότερος προσέειπε· μέγας κορυθαίεσλος “Ἐκταρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος γε, φεβητομέναι, ὡς τὸ πάρος περ
 Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίοι, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μεῖναι ἐπερχόμενοιν οὐκ αὐτές με θυμός ἀνῆκε,
 Στήμε:αι αἰτία σεῖο ἔλοιμέ πεν, οὐ πεν ἔλοιμη.
 ‘Αλλ' ὅγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοι γάρ ἄριστοι
 255 Μάρτιροι ἔστοιται, καὶ ἐπίσκοποι ἀρμοιδῶν·
 Οὐ γάρ ἐγώ σ' ἐκπαγλοι ἀεικιώ, αἴ πεν εὔμοι Ζεὺς
 Δώνια μημονίην, σὺν δὲ φυχὴν ἀρέλωμας·
 ‘Αλλ' ἐπεὶ ἄρ τέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε, Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δέ σὺ ρέζειν.
 260 Τὸν δὲ ἄρ τὸ μόδια ἴδων προσέφη πόσας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς.
 “Ἐκταρ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε·
 ‘Ως οὐκ ἔστι λέοισι καὶ αὐδρούσι ὅρκια πιστὰ,
 Οὐδέ λύκοι τε καὶ ἄριες σμόρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ‘Αλλὰ κακὰ φρονέοισι διαμπερίς ἀλλήλοισιν·
 265 “Ως οὐκ ἔστι εὔμε καὶ σὲ φιλήμεια, οὐτε τι γνῶιν
 “Ορκια ἔσσονται, πρίν γ' οὐ ἐτέρον γε πεσοντα

δι πατήρ καὶ οὐ σεβαστὶ μήτηρ παρεκάλουν ἐφεξῆς
 ἵκετεύοντες, καὶ οἱ φίλοι περιεστῶτες, αὐτόθι παρα-
 μένειν, οὕτω γὰρ ἀπαντες τρέμουσι καὶ δεδοκα-
 σιν. οὐδὲ μέντος φυχὴ εὐτὸς κατεπονεῖτο πάνθει καὶ
 λύπῃ χαλεπῇ. νυνὶ δε εἰθὺ σὺν εὐθαρσίᾳ ὄρμαντες
 πολεμῶμεν, μηδέ τι δοράπον ὑπαρχέτω φειδῶ, ὅπως
 θεασώμεθα, οὐδὲ Ἀχιλλεὺς ἀποκτείνας οὐκας ὅπλα
 γῆμαχ μέντα κομισῃ ἐπὶ ταῖς ποιλας ναῦς, οὐδὲ αἰναρεθείη
 ἀντὶ πῦ σου δοράτος. Οὐτος εἰπούσας δόλῳ καὶ
 ἐπιβουλῇ προκυνήσατο οὐδὲ Αθηνα. Οὗτος δὲ οὐκίκα δὲ
 πλησίον ἐγένοντο ἐπαλλήλους ἐρχόμενοι, πρὸς τοῦτον
 πρότερον εἰπεν ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν μέ-
 γας "Ἐκταρ. Οὐκέτι σε, οὐδὲ τῷ Πιλέας, φοβηθή-
 σομαι, καὶ φεύγομαι ὥσπερ πρότερον. τρίς περὶ τὴν
 μεγάλην πόλιν τοῦ Πριάμου ἔδεισα, οὐδὲ υπέμενα
 παραμεῖναι ἐπινόντα. νυνὶ δέ με οὐ φυχὴ ἀιέπεισε καὶ
 παρώρμησε στῆναι ἐναντίον σου. κρατήσαμι ἀν, οὐδὲ
 κρατιθείην ἀν. ἀλλ' ἀγε δὴ τοὺς θεοὺς μάρτυρας τῶν
 λεχομένων ποιήσωμεν, οὗτοι γὰρ ἀριστοι μάρτυρες
 ἔσονται, καὶ ἔφοροι τῶν ὄμολογιῶν καὶ συμβόλων.
 οὐ γὰρ ἔγω σε αἰκίσω οὐδὲ υβρίσω δεινῶς καὶ υπε-
 ρηφανῶς, οὐδὲ μοι ὁ Ζεὺς παράσχῃ τὴν ἐκ μονομε-
 ρείας τίκην, τὴν σὴν δὲ ζωὴν ἀφέλωμαι. ἀλλ' ἐπει-
 δην σε τὰ ἔνδοξα ὅπλα ἐκδύσω, Ἀχιλλεῦ, νεκρὸν τοῖς
 "Ελλησιν ἀποδώσω, οὕτω δὲ καὶ σὺ ποιήσειν. Πρὸς
 τοῦτον δὲ δεινῶς υποβλεψάμενος εἰπεν ὁ ταχύπους
 Ἀχιλλεύς. "Ω" Ἐκταρ ἀλάθυτε καὶ δεινὰ καὶ ανεπί-
 ληπτα εἰργασμένε, μή μοι συνθίκας λέγε, ἐπειδὴ
 οὐκ ἔστι τοῖς λέουσι καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὄρκωμόσια
 βέβαια, οὐδὲ οἱ λύκοι καὶ οἱ ἄρνες ὄμογνώμονα φυ-
 χὴν ἔχουσιν, οὐδὲ ὄμονοοῦσιν, ἀλλὰ διπνεκῶς κακὰ
 καὶ χαλεπὰ φρονοῦσιν ἀλλήλοις. οὐτος οὐκ ἔστι δυ-
 νατον ἔμε καὶ σὲ φίλους εἶναι, οὐτε τι οὐδὲν ὄρκω-
 μόσια ἔσονται πριν τὸν ἔτερον γε αἰναρεθείτα ἐμ-

Αἴματος ἀσαις "Αρια ταλαιύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμησκεο· νῦν σε μάλα χρὶ¹
 Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.

270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἀφαρδέσε Παλλὰς Ἀθήνη
 "Εγχει ἐμῷ δαμάσαι· νῦν ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 Κύδε ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.
 "Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προίει δολιχόσκον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἴδων ἥλεύατο φαίδιμος "Εκτωρ·

275 "Εζετο γάρ προϊδῶν, τὸ δὲ ὑπέρπτατό χάλκεον ἔγχος.
 "Εν γαῖῃ δὲ ἐπάγη· ἀνὰ δὲ ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 "Αὖ δὲ Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δὲ "Εκτορα, ποιμένα λαῶν.
 "Εκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·
 "Ημβροτες, οὐδὲ ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Αχιλλεῦ,
 280 "Εκ Διὸς μείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, οἵτοι ἔφις γε·
 "Αλλά τις ἀρτιεπής καὶ ἐπίκλοπος ἐπλεο μύθων,
 "Ορρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμας.
 Οὐ μέν μοι φεύγοντι ματαφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεις.
 "Αλλ' οὐδὲ μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἐλασσον,
 285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευσε.
 Χάλκεον, ὡς δὴ μιν σῷ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τραίσσοι γέγοιτο,
 Σεϊσ οκταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφίσι πῆμα μέγιστον.
 "Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προίει δολιχόσκον ἔγχος,
 290 Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδὲ ἀφάμαρτε·
 Τῦλε δὲ ἀπεπλάγχθι σάκεος δόρυ· χώσατο δὲ "Εκτωρ,
 "Οττι ρά οἱ βέλος ὀκνὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδὲ ἄλλ' ἔχε μειλινον ἔγχος·
 Δηῆφοβοι δὲ ἔκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὖσας,

πλῆσαι αἴματος τὸν ἴσχυρὸν πολεμιστὴν" Ἀρεα. Πάσης τοίνυν ἀρετῆς ἀναμιμνήσκου, νυνὶ σε πάνυ δεῖ πολεμιστὴν τε εἶναι καὶ εὔτολμον μαχητὴν· οὐκέτι σοι εἴστιν ἐκφυγὴ, ταχέως γάρ σε ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ τῷ ἐμῷ δόρατι δαμάσει καὶ ἀποκτενῆ, νυνὶ δὲ ὅμοι πάντα ἀποδώσεις τὰ ἀλγητῶν ἐμῶν φίλων, οὓς ἀπέκτεινας δόρατι ἐμμανῶς ὄρμῶν. Εἰπε δὴ, καὶ ἀναστέσας αφῆκε τὸ μακρὸν δόρυ, καὶ τοῦτο ἐναντίον θεασάμενος ἐφυλάξατο ὁ λαμπρότατος" Ἔκτωρ, ἐκάθισε γάρ προϊδὼν, αὐτὸ δὲ ὑπεράνωθεν ἡνέχθη τὸ σιδηροῦν δόρυ, ἐνεπάγη δὲ εἰς τὴν γῆν, ἀνήρπασε δὲ αὐτὸ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ πάλιν ἐδίδου τῷ Ἀχιλλεῖ, ἔλαθε δὲ" Ἔκτορα τὸν βασιλέα τοῦ στρατοῦ. "Ἐκτωρ δὲ εἶπε πρὸς τὸν ἀμώμητὸν υἱὸν τοῦ Πηλέως· Ἀπέτυχες, οὐδὲ ἄρα τε, ὡς ὅμοιε τοῖς θεοῖς Ἀχιλλεῦ, ἀκριβῶς ἡπίστασο ἐκ τοῦ Διὸς τὸν ἐμὸν Θάνατον, εἰπάς γε μέντοι εἰδέναι· ἀλλά τις ὑπάρχεις ἵκανος εἰπεῖν καὶ παραλογιστικὸς καὶ ἀπατεῶν, ὅπως σε φοβηθεῖς εὐθαρσίας τε καὶ δυνάμεως ἐπιλήσμων γένωμαι· οὐ μέντοι φεύγοντί μοι ἐμπίξεις τὸ δόρυ εἰς τὸ μετάφρενον, ἀλλ' ἐπ' εὐθείας ὄρμῶντι διὰ τοῦ στήθους ὥθησον, εἴ σοι τοῦτο δέδωκεν ὁ θεός· νυνὶ δὲ φυλάττου τὸ ἐμὸν δόρυ τὸ σιδηροῦν, εἴθε δὴ αὐτὸ πᾶν ἐν τῷ σαυτοῦ σώματι δέξαιο, καὶ ἡ μάχη ἐλαφροτέρα καὶ κουφοτέρα τοῖς Τρωσὶ γένοιτο σου ἀποθανότος, σὺ γάρ αὐτοῖς βλάβη μεγίστη ὑπάρχεις. Εἰπε δὴ καὶ ἀνακινήσας αφῆκε τὸ μακρὸν δόρυ, καὶ ἐπληξε τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως, οὐδὲ ἀπέτυχε πόρρω δὲ ἀπεκρούσθη τῆς ἀσπίδος τὸ δόρυ, ὡργίσθη δὲ ὁ" Ἔκτωρ, διότι δὴ τὸ ταχὺ βέλος ματαίως ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἐστι δὲ σκυθρωπάσας, οὐ γάρ εἶχεν ἄλλο μείλινον δόρυ· τὸν Δηίφοβον δὲ ἐκάλει τὸν λευκὴν ἀσπίδα φέροντα μεγάλως φανήσας, ὥστε τοιούτοις δόρυ μακρὸν οὗτος δὲ

395 Ἡτεέ μιν δόρι μακρόν· οὐδὲ οὐτε οἱ ἐγγύθεν ἦν·

“Εκταρ δὲ ἔγνω γῆσιν ἐνὶ φρεσὶ, φάνησέν τε·

“Ω πόποι, οὐδὲ οὐδὲ μεθεοὶ θάνατον δὲ ἐκδλησσαν·

Διάφοροι γάρ ἔγνων ἐφίμων οὐρανού πάρεῖναι·

‘Αλλ’ οὐδὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δὲ ἐξαπάτησεν Ἀθήνη·

300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδὲ τί ἀγευθεν·

Οὐδὲ ἀλέν: οὐ γάρ ρα πάλαι τό γέ φίλτερον ἦν·

Ζηνί τε, καὶ Διὸς μίεῖ· Εκηβόλω, οὐδὲ με πάρος γε

Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὐτέ με μοῖρα πιχάνει·

Μὴ μάν ασπουδή γε καὶ ἀκλειώς ἀπόλοιμον·

305 ‘Αλλαὶ μέγα ρέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,

“Ως ἀρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὁξύ,

Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε στιβαρόν τε·

Οἴμησεν δὲ ἀλεῖς, ὥστ’ αἰετὸς ὑψιπετήσις,

“Ος τ’ εἰσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,

310 Λαρπάξων, οὐδὲν ἀμαλὴν, οὐδὲ πτῶχα λαγωόν·

“Ως “Εκταρ οἴμησε τυνάσσων φάσγανον ὁξύ.

‘Ωρμήθη δὲ Ἀχιλεὺς, μέντος δὲ ἐμπλήσατο θυμὸν

‘Αγρίου· πρόσθευ δὲ σάκος στέρναιο κάλυψε

Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δὲ ἐπένευε φαενῆ,

315 Τετραφάλω, καλαὶ δὲ περιστείγοντο ἔθειραι

Χρύσεαι, ὅς “Ηφαιστος ἵει λόρδον ἀμρὶ θαμειάς.

Οἶος δὲ ἀστήρ εἶσι, μετ’ αἰστράσι· νυκτὸς ἀμολγῷ

“Εσπερος, δις κάλλιστος ἐν οὐραιῷ ἵσταται αἰστήρ·

“Δις αἰχμῆς ἀπέλαμπε εὐήκεος, οὐδὲν ἄρ’ Ἀχιλλεὺς

320 Πάλλεν δεξιτερῆ, φρονέων κακὸν “Εκτορι δίω,

Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπι εἴξειε μάλιστα·

Τοῦ δὲ καὶ χλλο τόσον μὲν ἔχει χρόα χάλκεα τεύχη,

οὐδαμοῖς ἦν πλησίον. ὁ "Ἐκτωρ δὲ κατενόπεν ἐν τῷ διωνίᾳ, καὶ εἰβόιτε· Φεῦ φεῦ, ὅντας πάνυ δύ με καλοῦσιν οἱ θεοὶ επὶ τὸν θάνατον, Δῆθοβον γὰρ ἔγωγε τὸν ἥρωα φίλον παρεῖναι· ἀλλ' οὐτος μὲν ἐν τῷ πειραῖς ἐστὶν, εμὲ δὲ ἡ πατησὲν ἡ Ἀθηνᾶ· νυνὶ δέ μοι ἔγγυς ὁ δειπός θάνατος, οὐδέτι πόρρωθεν, οὐδὲ ἐκφυγὴν ἐστιν· διτος γὰρ πάλαι τούτῳ γε φίλον καὶ ἀποδεκτὸν ἦν τῷ τε Διὶ καὶ τῷ τοῦ Διος ὅιῷ· Απόλλωνι, οἴη με τὸ πρὸν πρεθύμας ἐφύλασσον καὶ ἐσώζον, νῦν δέ γε οὐ θανατιφόρος μοῖρα μὲ καταλαμβάνει· οὐ μὴν ἄγει σπουδῆς καὶ ἀτίμως ἀποθάνοιμι ἀν, ἀλλὰ πράξας τι μέγα, ὡς καὶ τοὺς μεταγενεσέρους ἀκοῦσαι. Οὕτω δὴ εἰπὼν εἴλκυσε τὸ οὖν ξίφος, ὅπερ ὑπὸ τὸν λαγόνα αὐτοῦ ἐκρέματο, μέγα καὶ ἴσχυρὸν, ὥρμισε δὲ συστραφεὶς καθάπερ ἀετὸς ἐν ὑψει πετόμενος, ὅστις καταπέτεται εἰς τὸ πεδίον διὰ τῶν σκοτεινῶν νεφῶν ἀρπάσων ἄρνα ἀπολὺν καὶ τριφεράν, ἢ λαγωὸν δειλόν. οὕτως ὁ "Ἐκτωρ ὥρμισεν ἐπισείων τὸ οὖν ξίφος· ἐπέδραμε δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, εὐθαρσίας δὲ ἐνέπλισε τὴν ψυχὴν φοβερᾶς (χαλεπῆς), ἔμπροσθεν δὲ τοῦ στίθους ἐκάλυψε καὶ ἐπέθηκε τὴν ἀσπίδα τὴν εὐειδῆ καὶ ποικιλωτατὴν, τῷ λαμπρῷ δὲ κράνει πάρεκυπτε τῷ τρεῖς φαλοὺς ἔχοντι, αἱ περικαλλεῖς δὲ τρίχες περιεκινοῦντο χρυσαῖς; δις ὁ "Ηφαιστος ἐνέπιξεν εἰς τὸν λόφον πολλάς. οἷος ὁ ἀστήρ φέρεται ἐν τοῖς ἀστρασι καπὲ τὴν ἐσπέραν, ο καλούμενος Ἔσπερος, δις ὡραιότατος ἐν τῷ οὐρανῷ μπάρχει ἀστήρ. οὕτω λαμπιδῶν απετελεῖτο ἐκ τῆς καλὺν ἀκμὴν ἔχούσας ἐπιδορατίδος, ἦν δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔστει τῷ δεξιῷ, δευτὰ καὶ χαλεπὰ διωνούμενας τῷ ἐνδοξοπάτῳ "Ἐκτορί, περιβλέπων τὸ εὐειδές σῶμα, ὃπου μάλιστα ἐνδοίν καὶ τραθείν τούτου δὲ τὸ μὲν ἀλλο πλεῖον σῶμα τὰ ὄπλα κατεῖχον καὶ περικάλυ-

Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίνν εὐάριξε κατακτάς·
 Φαίνετο δὲ ἦ κληδεῖς ἀπ' ὅμων αὐχέν' ἔχουσι,
 325 Λαυκανίς, ἵνα τε φυχῆς ὥκιστος ὅλεθρος·
 Τῇ δὲ ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλαστ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεύς·
 'Αντικρὺ δὲ ἀπαλοῦ δι' αὐχένος ἥλυθ' ἀκακή·
 Οὐδὲ ἀρ ἀπ' ἀσφάραγον μελίν τάμε χαλκοβάρεια,
 "Οφρα τί μιν προτιέποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 "Ηριπε δὲ ἐν κονίστ'· οὐδὲ ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 "Εκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆς ἐξεναρίζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὄπιζεο νόσφιν ἔοντα·
 Νύπιε, τοῖο δὲ ἀνευθεν αἰσσητήρ μέγ' ἀμείνων
 Νησίν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἔχω μετόπισθε λελείμμαν,
 335 "Ος τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες οὐδὲ οἰωνοί·
 'Ελκήσουσ' αἴκας, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί·
 Τὸν δὲ ὄλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίλος "Εκτωρ·
 Λίσσομ' ύπερ φυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
 Μή με ἔα παρὰ οὐσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
 340 'Αλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις, χρυσόν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δάσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, δφρα πυρός με
 Τρῷες καὶ Τρῷων ἄλοχοις λελάχωσι Θανόντα.
 Τὸν δὲ ἀρ ὑπόδρα ποδὰς ὠκὺς Ἀχιλ-
 345 Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων· (λεύς)
 Αἴ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ Θυμὸς ἀνείν
 "Ομιλοταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἵα μὲ ἔοργας·
 "Ως οὐκ ἔσθ', δις σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδὲ εἰ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἀγοντες, υπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·

πτον τὰ περικαλλῆ, ἅπερ ἀφείλετο ἀποκτείνας τὸν Πάτροκλον· ἐφάνετο δὲ ὅπου αἱ ἀπὸ τῶν ὀμάνων διάκουσαι διατάσσεις τῶν θεύρων (κατακλεῖδες τῶν ὁσέων) συνέχουσι τὸν αὐχένα τοῦ λαιμοῦ, ὅπου γε τάχιστος ἔστιν αἴφαντισμὸς τῆς ζωῆς. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ αὐτὸν ὅρμῶντα ἔτρωσε τῷ δόρατι ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς· ἀπαντικρὺ δὲ διὰ τοῦ ἀπαλοῦ αὐχένος διῆλθεν ἡ αὐχμὴ, οὐδὲ τὸν γαργαρεῶνα διέκοψεν ἡ τῷ σιδήρῳ ἐστομωμένη καὶ βεβαρυμένη μελία, ὅπως τι εἰπῆ πρὸς αὐτὸν ἀποκρινόμενος λόγοις· κατέπεσε δὲ ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ τος δὲ ἐπεκαυχήσατο ὁ ἐνδοξός Ἀχιλλεὺς· "Ω" Εκτορ, ωῆθις μέντοι ἀποκτείνων καὶ συλῶν τὸν Πάτροκλον οὐ γινέσθαι, ἐμὲ δὲ οὐδαμῶς ἐνετρέπου, πόρρω μένοντα· μωρὲ καὶ ἀνόητε· τούτου δὲ πόρρωθεν βοιθὸς πολλῷ κρείσσων παρὰ ταῖς κοίλαις ναυσὶν ἐγὼ μετὰ ταυτα εναπελείφθην, ὃς σοι τὰ γόνατα παρέλυσα· σὲ μὲν οὖν κύνες καὶ ὄρνεα σπαράξουσιν ἀπρεπῶς καὶ αἰσχρῶς, τοῦτο δὲ κιδεύσουσι καὶ ἐνταφιάσουσιν οἱ "Ελλινες· Πρὸς τοῦτον δὲ ὀλίγον τὸ δρᾶν ἔχων, εἰπεν" Εκτωρ ὁ τὸ κράνος κινῶν συνεχῶς· ικέτεύω σε ἐνεκατῆς σῆς ψυχῆς, καὶ τῶν γονάτων, καὶ τῶν σῶν γονέων, μή με καταλειπε παρὰ ταῖς ναυσὶ σπαράξαι καὶ καταφαγεῖν τοὺς κύνας τῶν Ελλίνων· ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι χρυσόν τε καὶ χαλκὸν πολὺν, ἀπέρ σοι δώσουσι δῶρα ὅ τε πατήρ καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ, τὸ σῶμα δὲ τούμον ἀπόδος εἰς τὸν οἶκον, ἵνα μὲ πυρὸς ἀξιώσωσι καὶ μεταδῶτι Τρώες καὶ αἱ γυναικες τῶν Τρώων· Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος εἰπεν ὁ ταχύπονος Ἀχιλλεὺς· Μή με, ὡς κύον, καὶ ἀναδέστατε, ικέτευε ἐνεκα τῶν γονέων· εἴθε γάρ πως ἐμὲ αὐτὸν ἀναπείσειε καὶ προτρέψειεν ἡ ψυχὴ τε καὶ προθυμία ὡμὰ ἀποκόπτοιτα τὰ σαυτοῦ κρέα ἐσθίειν, οὐτῷ δεινά με εἰργάσω· οὐ γάρ ἔστιν ὅσις ἀποσοβήσειε καὶ ἀποδιώξειε τῆς σῆς γε κεφαλῆς τοὺς κύνας, οὐδὲ ἐαν δεκάκις καὶ εἰκοσχίς εἴξισού μενετοῖς ὑπὸ σοῦ νοούμενοις λύτρα σαθμήσωσι δεῦρο ἄγοντες, ἐπαγγέλ-

Οὐδ' εἴ τέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀιώγοι
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδὲ ὡς σέ γε πότνια μήτηρ
 • Ενθεμένη λεχέεσσι γούστεται, ὃν τέκεν αὐτὴ,
 • Άλλα κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος· Ἐκταρ·
 • Ή σ' εὖ γινώσκων προτιόστομαι, οὐδὲ ἄρεμελλον
 Πείσειν· οὐ γάρ σοι γε σιδήρεος ἔνδοθε Θυμός·
 Φράζεο τοῦ, μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
 • Ή ματι τῷ, ὅτε τέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Απόλλων, 1

360 Εσθλὸν ἔοιτ', οὐδέσσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλησιν.
 • Ως ἄρα μνεῖπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
 Ψυχὴ δὲ ἐκ ρεθέων πταμένη· Αἰδόσδε βεβήκει,
 • Όν πότμον γούστα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ οὐδενί,
 Τὸν καὶ τεθνιώτα προσπύδα δῖος Αχιλλεύς.

365 Τέθναθε· κῆρα δὲ ἐγὼ τότε δέξομαι, οππότε κεκ δή
 Ζεὺς ἐθέλη τελέσω, οὐδὲ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 • Ή ρά, καὶ ἐκ νεκροῦ ἐρύσσατο χαλκεον ἔγχος·
 Καὶ τό γένευθεν ἔθηκ', οὐδὲ ἀπ' ὄμων τεύχε ἐσύλα.
 Αἰματόεντ· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἱες Αχαιῶν,

370 Οἱ καὶ θητίσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγυπτὸν
 • Εκτορος· οὐδὲ ἄρα οὐ τις ανουσιττί γε παρέστη.
 • Ωδε δέ τις εἰπεσκεν ιδῶν ἐς πλησίον ἄλλον·
 • Ω πόποι, οὐ μάλα δή μαλακώτερος ἀμφαράσθαι
 • Εκταρ, οὐ δέ της ἐνέπρισεν πυρὶ κηλέω.

375 Ως ἄρα τις εἰπεσκε, καὶ οὐτίσσασκε παραστάς.
 Τὸν δὲ ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς,
 Στας ἐν Αχαιοῖσιν ἐπει πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 • Ω φίλοι, Αργείων ήγήτορες, οὐδὲ μέδοντες,

λωνται δὲ καὶ ἄλλα, οὐδὲ ἐὰν σὲ αὐτὸν διὰ χρυσοῦ
ἰσοστάθμου σοι ἀναρρύσασθαι κελεύῃ ὁ τοῦ Δαρδάνου
ἀπόγονος Πρίαμος, οὐδὲ οὕτω σέ γε ή σεβασμία μή-
τηρ Βαλοῦσα ἐπὶ τῆς στρωμνῆς Θρινήσει, ὃν ἔτεκεν
αὐτὴν, ἀλλὰ κύνες καὶ ὄρνεα ὅλον σε καταφάγονται.
Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποθυήσκων εἰπεν "Εκτῷρ ὁ τὸ κράνος
κινῶν συνεχῶς·" Οντως εὖ επιστάμενός σε προφθέγγο-
μαι, οὐ γάρ ἔμελλον καταπέισειν· ὅντως γάρ σοι γε
σιδηρά ἔνδον φυχὴν ὑπάρχει· σκόπει νῦν μή τίς σοι
θεῶν ὄργην γένωμαι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, μνίκα σε ὁ Πά-
ρις καὶ Απόλλων ὁ λαμπρότατος ἀνδρεῖον καὶ γενναιόν
ἄντε ἀποκτείνωσιν ἐν ταῖς Σκαιαισὶ πύλαις· Οὕτω δὴ
εἰπόντα αὐτὸν ἐκάλυψε τὸ τέλος τοῦ θανάτου· ή φυχὴ
δὲ ἐκ τῶν μελῶν ἀποπτάσσα εἰς τὸν ἄδην ἀπῆλθε,
τὸν ἐαυτῆς χωρισμὸν ὁδυρομένη, καταλιποῦσσα τὴν τοῦ
ἀνδρὸς φύσιν τε καὶ ἀκμάζουσα ἡλικίαν· Πρὸς τοῦτον
δὲ καὶ ἀποθανόντα ἔλεγεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλ-
λεὺς· Ἀπόθανε· τὸν θάνατον δὲ ἐγώ τότε δέξομαι,
ὅταν δὴ ὁ Ζεὺς βούληται ἐκτελέσαι καὶ οἱ ἄλλοι αἰ-
ώνιοι θεοί· Εἰπε δὴ, καὶ ἐκ τοῦ νεκροῦ ἀπέσπασε τὸ
σιδηροῦν δόρυ, καὶ τοῦτο μὲν ἔθηκε πόρρω, αὐτὸς δὲ
ἀφηρεῖτο ἐκ τῶν ὥμων τὰ ὄπλα ἡμαγμένα· οἱ ἄλλοι
δὲ υἱοὶ τῶν Ἐλλήνων περιέδραμον, οἱ καὶ εἴθαύμασκαν
τὴν τῶν μελῶν σύστασιν, καὶ αναδρομὴν, καὶ τὴν
θαυμαστὴν μορφὴν τοῦ "Εκτορος· οὐδὲ ἄρα τις αὐτῷ
παρέστη ἄνευ τοῦ τρῶσαι· οὕτω δέ τις εἰπε θεασά-
μενος πρὸς ἄλλον ἐγγύς· Φεῦ φεῦ ὅντως δὴ μαλακώ-
τερος καὶ ἡμερώτερος πάνυ φιλαφᾶσθαι ὑπάρχει νῦν
ὁ "Εκτῷρ, η μνίκα τὰς ναυς ἐπιυρπόλει πυρὶ καυστι-
κῷ· Οὕτω δὴ τις εἰπε καὶ ἔτρωσε παραγενόμενος·
τοῦτον δὲ ἐπειδὴ ἐσύλησεν ὁ ταχύπους ἐνδοξότατος
Ἀχιλλεὺς σπάς ἐν τοῖς Ἐλληνιστούσ ταχεῖς ἔλεγεν·
Ω φέλοι ἡγεμόνες τῶν Ἐλλήνων, καὶ βασιλεῖς, επει-

'Επειδὴ τόνδ' ἄνδρα Θεοὶ δαμάσσοσθαι ἔδωκαν,
 380 "Ος κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 Εἰδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν
 "Οφρα κέ τι γρῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 *Η καταλείψουσι πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 'Ηὲ μένειν μεμάσι, καὶ "Εκτορος οὐκ ἔτ εόντος.
 385 'Αλλὰ τίν μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρὰ νησὶ νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλίσσομαι, δῆρος ἀν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὄρώρη·
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλίθοντ' εἰν αἴδαο,
 390 Αὐτὰρ ἔγω καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου·
 Νῦν δ' ἄγ' αείδοντες Παιίονα, κοῦροι Αχαιῶν·
 Νησὶν ἐπὶ γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
 'Ηιράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν "Εκτορα δῖον,
 "Ω, Τρῷες κατὰ ἄστυ, Θεῷ ὡς, εὐχετόωντο.
 395 'Η ρά, καὶ "Εκτορα, δῖον αἰεικέα μήδετο ἔργα·
 'Αμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 'Ες σφυρὸν ἐκ πτέρυνις, βοέους δ' εξῆπτεν ἴμάντας,
 'Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 'Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε αἰέρας,
 400 Μάστιξέν δ' ἐλάσσαν, τῷ δ' οὐκ ἀκοντε πετέσθιν·
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσταλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 Κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἄπαν ἐν κονίγσι
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεστις
 Δῶκεν αἰεικίσσασθαι εὗ ἐν πατρίδι γαίη·
 405 "Ως τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἄπαν· οὐ δέ νη μῆτηρ
 Τίλλε κόμιν, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην

δὴ ἐδωρήσαντο οἱ θεοὶ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα, δὶς πολλὰ δεινὰ καὶ χαλεπὰ ἐποίησεν, ὅσα οὐχ ὅμοι πάντες οἱ ἄλλοι. ἄγετε, περὶ τὴν πόλιν σὺν τοῖς ὅπλοις ἀπόπειραν ποιήσωμεν, ὅπως ἂν τι νοίσωμεν τὸν νοῦν, καὶ τὸν σκοπὸν τῶν Τράγων, ὃν ἔχουσιν, ἢ καταλέιψουσι τὴν ἀκρόπολιν τούτου ἀποθανόντος, ἢ μένειν καὶ ἀντέχειν προθυμοῦνται καὶ τοῦ Ἐκτορος οὐκέτι ζῶντος. ἀλλὰ τί δι' μοι ταῦτα ή ἀγαπητὴ Φυχὴ διῆλθε; κεῖται παρὰ ταῖς ναυσὶν ὁ νεκρὸς μήπω θρίνου καὶ ταφῆς ἡξιωμένος ὁ Πάτροκλος, τούτου δὲ οὐκ ἐπιλήσμων γενήσομαι, ἔως ἔγωγε ἐν τοῖς ζῶσιν ὑπάρχω, καὶ μοι τὰ προσφιλῆ γόνατα ὄρμᾶ καὶ κινεῖται. εἰ δὲ τῶν ἀποθανόντων γε λίθη γίνοιτο ἐν τῷ ἄδη, ἀλλ' ἔγὼ κάκει μνησθίσομαι τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου. μηνὶ δὲ ἄγε ἀδοντες Παιάνα, ὡς οἰοὶ τῶν Ἐλλήνων πορευώμεθα ἐπὶ τὰς κοίλας ναῦς, τοῦτον δὲ ἐπάγωμεν. ἐσχομεν δόξαν μεγάλην, ἀπεκτείναμεν τὸν ἐνδοξότατον Ἐκτορα, ὥτινι οἱ Τρῷες ἐν τῇ πόλει καθάπερ θεῷ οὕχοντο. Εἰπε δὴ καὶ τὸν ἐνδοξότατον Ἐκτορα ἀπρεπῆ καὶ αἰσχρὰ εἰργάζετο ἔργα. ὅπισθεν ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν τὰ μεγάλα νεῦρα ἐτρύπησεν ἐκ τῆς πτέρυνης μέχρι τοῦ σφυροῦ, βοείους δὲ λώρους ἐξῆνεν, ἐδησε δὲ ἐκ τοῦ ὀχήματος, τὴν κεφαλὴν δὲ ἀφῆκεν ἐπισύρεσθαι. ἀναβάς δὲ εἰς τὸ ὅχυρα, καὶ αναθεὶς καὶ τὰ ἐνδοξά ὅπλα, εμάστιξε δὴ ελαύνειν, οὗτοι δὲ ἐκόντες ἐτρεχον· τούτου δὲ ἐπισυρομένου ἐγίνετο κονιορτός· περὶ αὐτὸν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αἱ μέλαναι προσῆγγιζον τῇ γῇ, ή κεφαλὴ δὲ ὅλη ἐν τῇ κόνει καὶ τοῖς χώμασιν ἔκειτο, ή τὸ πρὶν χάριτος καὶ ιδύτητος γέμουσα, τότε δὲ ὁ Ζεὺς τοῖς ἐχθροῖς ἐδωκεν αὐτὴν αἰκίσαι, καὶ ἀτιμάσαι ἐν τῇ ἐαυτοῦ πατρίδι γῇ. Οὕτω τούτου ή κεφαλὴ πᾶσα ἐκεκονιόρτωτο· ή μάτηρ δὲ ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, απέρριψε δὲ τὸ λευκὸν κάλυμμα πόρ-

Τιλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα·

*Ωμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

Κώκυτῷ τ' εἴχοντο, καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·

410 Τῷ δὲ μάλιστ' ἀρ ἐπὶ ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἄπασα
"Ιλιος ὄφρυόςσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης·

Λαοὶ μέν ρα γέροντα μόλις ἔσχον ἀσχαλόωντα,

Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.

Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρου,

415 Ἐξονομακλήδην ὄνομάζων ἄνδρα ἔκαστον·

Σχέσθε, φίλοι, καὶ μὲν οὖν ἐάσατε, κιδόμενόν περ,

Ἐξελθόντα πόλονος ἴκεσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

Λίστωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργὸν,

"Ην πως ἥλικίν αἰδέσσεται, οὐδὲν ἐλεῖσγε

420 Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατήρ τοιόσδε τέτικται

Πηλεὺς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι

Τρωσί· μάλιστα δὲ ἐμοὶ περὶ πάντων ἀλγέ ἔθηκε·

Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·

Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὁδύρομαι, ἀχνύμενός περ,

425 Ως ἔνος, οὐδὲν μὲν ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἀϊδος ἔισω,

"Εκτορος· ὡς ὅφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσι·

Τῷ κε κορεστάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,

Μίτηρ θ', οὐδὲν μέντοι τέλεσθαι μορος, οὐδὲν ἐγώ αὐτός.

"Ως ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·

430 Τρωῆσιν δέ· Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·

Τέκνοιν, ἐγώ δειλὴ, τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,

Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; ὃ μοι νῦκτας τε καὶ ἥμαρ

Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσι τὸνειαρ

Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἴ σε, θεὸν ὡς,

ρώ, ὡλόλυχε δὲ πάνυ μεγάλως θεασαμένη τὸν υἱόν· εἴθρινει δὲ οἰκτρῶς ὁ ἀγαπητὸς πατὴρ, οἱ λαοὶ δὲ θρίνω κατείχοντο, καὶ θύρυμῷ κατὰ τὴν πόλιν· τούτῳ δὲ μάλιστα ἥν ὅμοιον ὥσπερ εἰ πᾶσα ἡ λοφώδης καὶ ὑψηλὴ¹ Ἰλιος κατακαίσιτο κατὰ κορυφῆς (κατὰ κράτος). Οἱ μὲν οὖν λαοὶ τὸν γέροντα μόλις κατέσχον ἀγανακτοῦντα καὶ λυπούμενον περιπαθῶς, προθυμούμενον ἐξελθεῖν τῶν Δαρδανίων πυλῶν, πάντας δὲ ἱκέτευε, κυλιόμενος κατὰ τὸν συρφετὸν τῆς γῆς, ἐξ ὀνόματος καλῶν ἔκαστον ἄνδρα· Παύσασθε, ὡς φίλοι, καὶ ἄφετε με μόνον, καίπερ λυπάμενον, ἐξελθόντα τῆς πέλεως ἀφικέσθαι παρὰ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, δηπῶς παρακαλέσω τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν ἀνόσιον, καὶ βίᾳα καὶ ἄδικα πράττοντα, εάν πως τὸν ἐμὴν ἥλικιαν αἰδεσθίστεται καὶ ἐλεῖσει τὸ γῆρας· καὶ δὴ καὶ αὐτῷ ὑπάρχει τοιοῦτος πατὴρ ὁ Πηλεὺς, ὅστις αὐτὸν ἐγέννησε, καὶ ἀνέτρεφε βλάβην γενέσθαι τοῖς Τρωσί, μάλιστα δὲ ἐπὶ πάντων ἐμοὶ θλίψεις καὶ λύπας ἐποιήσε, πολλοὺς γάρ μοι υἱοὺς ἀπέκτεινε καλοὺς καὶ ἀκμαίους· τούτων πάντων ἔνεκα οὐ θρινῶ τοσοῦτον, καίπερ λυπούμενος, ὥσπερ (ὅσον) ἔνεκα ἔνδος, οὐ με ἡ λύπη ἡ σφοδρὰ καταβιβάσει εἰς τὸν ἄδην, τοῦ² Ἐκτορος· ὡς εἴθε ὡφλελ άποθανεῖν ἐν ταῖς ἐμαῖς χερσὶν, οὕτω γάρ ἀν ἐνεπλήσθημεν κλαίοντες καὶ θρινοῦντες, ἡ τε μήτηρ ἡπικαὶ αὐτὸν ἐτεκεν ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία, καὶ ἐγὼ αὐτός. Οὕτως εἰπε κλαίων, ἐπεστέναζον δὲ οἱ πολῖται· Ἐκάβη δὲ ταῖς Τρωΐκαις γυναιξὶν ἥρχετο θρίνου καὶ θύρυμοῦ συχνοῦ, λέγουσα· Ὡ παύ, ἐγὼ ἡ ταλαιπωρος καὶ ἀθλία, τί δὴ καὶ πῶς βιώσομαι παὶ ζῆσομαι δεινὰ καὶ χαλεπὰ παθοῦσα σοῦ ἀποθανόντος; ὡς μοι γύντωρ καὶ μεθ' ἡμέραν δόξα κατὰ τὴν πόλιν ἀνεστρέφου καὶ διέτριβες, καὶ πᾶσιν ὄφελος τοῖς τε Τρωσὶ καὶ ταῖς Τρωάσιν ἐν τῇ πόλει, οἴ σε καθάπερ θεὸν διεδέ-

435 Δειδέχατ'. ἢ γάρ κέσφι μάλα μέγα κῦδος ἔποθα,
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
“Ως ἔφατο κλαίουσ· ἀλοχος δ’ οὕπω τι πέπυστο
Ἐκτορος· οὐ γάρ οι τις ἐτίτυμος ἀγγελος ἐλθὼν
”Ηγγειλ’, ὅττι ρά οι πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
440 Ἀλλ’ ἦγ’ ίστον ὑφαίνε, μυχῷ δόμου υψηλοῖο,
Δίπλακα πορφυρένην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ’ ἔπασσε·
Κέκλετο δ’ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα
’Αμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, δφρα πέλοιτο
”Ἐκτορὶ θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐννοστήσαντι·
445 Νυπίν, οὐδὲ ἐνόπεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθῆνη.
Κωκυτοῦ δ’ ἥκουστε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ’ ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οι ἐκπεσε κερκίς·
’Η δ’ αὐτὶς δμωῆσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
450 ΔΕῦΤΕ, δύω μοι ἔπεσθον, ἵδωμ’, ὅτιν’ ἔργα τέτυκται·
Αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπος ἔκλυνον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγυνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοις τέκεσσιν.
Αἱ γάρ ἀπ’ οὗατος εἰπὲ μεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ’ αἰνῶς
455 ΔΕΐδω, μὴ δή μοι θρασὺν”Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦγον αποτμῆξας πόλιος, πεδίονδε δίπται.
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγνορίης ἀλεγεινῆς·
”Η μιν ἔχεσκ’· ἐπεὶ οὕποτ’ ἐνὶ πληθύῃ μένεν ἀνδρῶν,
’Αλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων.
460 “Ως φριμένη, μεγάροιο διέσπυτο, μαινάδι ἵση,
Παλλομένη κραδίνη· ἄμα δ’ ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἔξεν ὄμιλον,

χοντο καὶ ήσπάζοντο καὶ ἐφιλοφρονοῦντο, ὅντως γάρ
ἄν αὐτοῖς δόξα μεγάλη καὶ εὐπρέπεια ὑπῆρχες, ὅτε
ἔζησ, νυνὶ δὲ θάνατος καὶ τύχη κακή σε καταλαμ-
βανει. Οὕτως εἶπε κλαίοντα· ή γυνὴ δὲ οὐπώ τι ή-
κουσε τοῦ "Εκτορος, οὐδεὶς γάρ αἰλιθής μηνυτής πα-
ραγείόμενος αὐτῇ ἐμήνυσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐκ-
τὸς τῶν πυλῶν ἔμενεν· ἀλλ ἀυτὶ γε ὑφασμα εἰργά-
ζετο ἐν τῷ εὐδοπτῷ τοῦ ὑψηλοῦ οἴκου, διπλοίδα με-
γάλην πορφυρὰν, εὐέπασσε δὲ καὶ ἐποίκιλλε χρώμα-
τα διάφορα· παρενελεύσατο δὲ ταῖς καλλικόμοις θε-
ραπαίναις ἐν τῷ οἴκῳ στῆσαι περὶ τὸ πῦρ μέγαν λέ-
βητα ὅπως ὑπάρχοι τῷ "Εκτορι λουτρά θερμά ὑπο-
στρέψαντι εἰκ τοῦ πολέμου· ή ἀνόπτος, οὐδὲ ἔμαθεν
ὅτι αὐτὸν πόρρω πάνυ λουτρῶν ἀπέκτεινεν ή εὐό-
φθαλμος Ἀθηνᾶ διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀχιλλέως· ή-
κουσε δὲ τοῦ θρίνου καὶ τῆς ὀλολυγῆς απὸ τοῦ πύρ-
γου· ταύτης δὲ περιεκλονήθησαν τὰ μέλη, ἐξέπεσε
δὲ τῶν χειρῶν αὐτῆς ἐπὶ τὴν γῆν τὸ ὑφαντικὸν ἐρ-
γαλεῖον· ή δὲ ταῖς καλλικόμοις θεραπαίναις ἔλεγεν·
"Ἄγετ ἀκολουθεῖτέ μοι δύο, ὅπως θεάσωμαι τίνα
ἔργα γεγόνασι· τῆς αἰδεσίμου πενθερᾶς τὴν φωνὴν
ήκουσα· εἰν ἐμοὶ δὲ αὐτῇ κινεῖται ἐν τοῖς στύθεσιν
η καρδία κατὰ τὸ στόμα, κάτωθεν δὲ τὰ γόνατα
ψύχεται καὶ ἀπονεκροῦται, πλησίον ἐστὶ δεινόν τε
τοῖς παῖσι τοῦ Πριάμου· εἴθε γάρ πόρρω τῆς ἐμῆς
ἀκούς γένοιτο ὁ ἐμὸς λόγος· πάνυ μέντος χαλεπῶς
δέδοικα μή ποτέ μοι τὸν εὔτολμον" Εκτορα ὁ ἐνδοξό-
ταος Ἀχιλλεὺς μόνον ἀποχωρίσας τῆς πόλεως ἐπὶ
τὸ πεδίον ἀποκτείνη, καὶ δὴ ἀποκαύσῃ αὐτὸν τῆς
χαλεπῆς καὶ ὁδυνηρᾶς ἀνδρίας, ἥτις αὐτὸν κατεῖχεν,
ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐν τῷ πλήθει παρέμενε τῶν ἀνδρῶν,
ἀλλὰ πολλῷ προέτρεχεν τῇ ἑαυτοῦ ευθαρσίᾳ μιδενὶ ὑ-
ποχωρῶν. Οὕτως εἰποῦσα ὥρμησεν εἰκ τοῦ οἴκου ὁμοία
ἐμμανεῖ γυναικὶ διασειρμένη καὶ κλονυμένη κατὰ τὴν
καρδίαν, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ αἱ θεράπαιναι ἐπορεύοντο.
ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον καὶ τὸ ἀθροισματῶν

Σεστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεῃ· τὸν δὲ ἐνόπερ
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δὲ μιν ἵπποι
 465 Ἐλκον ἀκιδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Τὴν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴν τοῦξ ἐκάλυψεν·
 Ἡρίπε δὲ ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ φυχῆν ἐκάπυσσε·
 Τῇλε δὲ ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ιδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 Κρύδεμνόν Θ', δέ ρά οἱ δῶκε χρυσῆν Ἀφροδίτη,
 Ἡματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἡγάγεθ' Ἐκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδυα·
 Ἀμφὶ δὲ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 ΑἼ ἐ μετὰ σφίσιν εἰχον ἀτυχομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἡ δὲ ἐπεὶ οὖν ἀμπυκυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἀμβλιδην γούώσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος· οἴ γέ ἄρα γεινόμεθ' αἴση
 Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θύθησιν, ὑπὸ Πλάκω υλιέσση,
 480 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὅ μι ἔτρεφε τυτθὸν ἐσύσαν,
 Δύσμορον αἰνόμορον· ὡς μὴ ὥφελλε τεκέσθαι·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίνες,
 Ἐρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χύριν ἐν μεγάροισι· πάις δὲ ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Οὐ τέκομεν, σύ τ', ἐγώ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 Ἐσσεαι, Ἐκτορ, οὐνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτε σοι οὐτος·
 Ἡνπερ γάρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κῆδε ὄπισσω
 Ἐσσοντ· ἀλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἡμαρ δὲ ὄρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι·

ἀνδρῶν, ἔστι ἐπὶ τῷ τείχει περιβλεψαμένη, τοῦτον
δὲ εθεάσατο ἐπισυρόμενον ἐμπροσθεν τῆς πόλεως· οὐ
ταχεῖς δὲ ἵπποι αὐτὸν ἔσυρον ἀφειδῶς ἐπὶ τὰς βα-
θείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων· ταύτην δὲ ἐν ὄφθαλμοῖς νῦν
σκοτεινὴ περιεκάλυψε, κατέπεσε δὲ εἰς τύπισα, ἀπέ-
πνευσε δὲ τὴν ψυχὴν· πόρρω δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔρ-
ριψε τὰ λαμπρὰ ἐπίδεσμα καὶ περιθέματα τῆς
κεφαλῆς, τό τε διάδημα τῶν τριχῶν, καὶ τὸν κεκρύ-
φαλον, καὶ τὴν περὶ τοὺς κροτάφους σειρὰν, καὶ τὸ
ἐπιβόλαιον, ὅπερ ἔδωκεν αὐτῇ ἡ χρυσῆ Ἀφροδίτη
τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, μήνικα αὐτὴν ὁ συνεχῶς τὸ κράνος
κινῶν· Ἔκτωρ ἡγάγετο ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἡετίωνος,
ἐπειδὴ ἔδωκε πλεῖστα δῶρα προικῶν· περὶ αὐτὴν δὲ
αἱ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφαὶ καὶ αἱ τῶν ἀνδραδελφῶν γυναι-
κες πολλαὶ ἴσταντο, αἱ δὲ αὐτὴν ἐν ἑαυταῖς κατεῖ-
χον λύπη ἐπειγομένην (συνεχομένην) ἀποθανεῖν· ἐπει-
δὲ αὕτη ἐμπιους ἐγένετο (ἀνέπνευσε), καὶ ἡ ψυχὴ
(τὸ πνεῦμα) συνιθροίσθη εἰς τὴν διάνοιαν, ἀναβολάδην
καὶ οξεῖς ὀλολύζουσα ἐν ταῖς Τρωϊκαῖς γυναιξὶν εἰ-
πεν· Ὡς Ἔκτορ, ἐγὼ ἡ ταλαιπωρος καὶ ἀθλία, μιᾶ
δὲ μοί ρα ἐγεννήθημεν ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν τῇ Τροίᾳ
ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πριάμου, ἐγὼ δὲ ἐν ταῖς Θήβαις, τῇ
ὑπὸ τῷ Πλακεῖ ὅρει κειμένη, συμφύτῳ καὶ ύλώδει πό-
λει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἡετίωνος, ὃς με ἀνέτρεψε μικρὰν
ὑπάρχουσαν τὴν δυσυχὴν καὶ κακόμοιρον, ὡς εἴθε μὴ
ῶφλε γεννῆσαι με· νῦν δὲ σὺ μὲν δὲ εἰς τοὺς οἴκους
τοῦ· Αἰδου ὑπὸ τοὺς μυχοὺς καὶ ἀποκρύφους τόπους τῆς
γῆς ἀπέρχῃ, ἐμὲ δὲ ἐν πένθει καὶ θρήνῳ μισητῷ κα-
ταλείπεις ἐστερημένην ἀνδρὸς ἐν τοῖς οἴκοις, οἱ παῖς
δὲ ἔτι Βρέφος οὔτως, ὃν ἐγεννήσαμεν σύ τε καγώ οἱ
δυστυχεῖς καὶ κακόμοιροι· οὔτε σὺ τούτῳ ἔσῃ, ὡς Ἔ-
κτορ, ὄφελος, ἐπειδὴ ἀπέθανες, οὔτε σοὶ ἔσαι οὔτος·
ἔαν γάρ καὶ τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον πόλεμον τῶν
Ἑλλήνων ἐκφύγῃ, ἀεὶ δὲ τύτῳ γε ταλαιπωρία καὶ λύ-
παι μετὰ ταῦτα ἔσονται, ἀλλοι γάρ αὐτοῦ ἀφαιρίσον-
ται τὰ σιτοφόρα χωρία· ἡ τῆς ὄρφανίας δὲ ἡμέρα, καὶ
τὸ ζῆν ὄρφανδι, πάντων τῶν ὄμηλίων ἀπεληλαμμένον

Πάντα δ' ὑπεμνήμισκε, δεδάκρυται δὲ παρεσαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἐταίρους,
 "Αλλον μὲν χλαιίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δὲ ἐλευσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
 495 Χείλεα μὲν τὸ ἐδίην, ὑπερών δὲ οὐκ ἐδίηνε.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε.
 Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίστων,
 "Ερρ' ὅντως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν·
 Δακρυσθεὶς δέ τὸ ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χύρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἔοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
 Μυελὸν οἰον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν.
 Αὐτὰρ ὅθ' ὑπνος ἔλοι, παύσαιτό τε οὐπιαχεύων,
 Εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήντις,
 Εὐνῆ ἐνὶ μαλακῇ, Θαλέων ἐμπλιπάμενος κῆρ.
 505 Νῦν δὲ ἀν πολλὰ πάθησι, φίλους ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, δν Τρῷες ἐπίκλησιν καλέουσιν.
 Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νησὶ κορωνίσι, νόσφι τοκίων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσωνται,
 510 Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέογται,
 Λεπταί τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 'Αλλ' ἡτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω·
 Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
 'Αλλα' πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 "Ως ἔφατο κλαίουσ". ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες.

τὸν παῖδα καθίστησι, πάντα δὲ δεινὰ εἰς ἀνάμυνσιν
ἀγει τοῦ δυσφορεῖν, δάκρυσι δὲ περιρρέονται αἱ πα-
ρειαὶ, βρεχόμενος (ένδεης) δὲ ἀιέρχεται ὁ παῖς παρὰ
τοὺς πατρικοὺς φίλους· ἀλλον μὲν ἀπὸ τῆς χλαμύδος
έλκεύων, ἀλλον δὲ ἀπὸ τοῦ χιτῶνος, τούτων δὲ σπλα-
χνισθέντων ποτήριόν τις μικρὸν παρέσχε, καὶ τὰ μὲν
χείλι ἔβρεξεν, ἐντὸς δὲ τὰ ὄλα τοῦ σόματος ω̄κ ἔβρε-
ξε· τοῦτον δὲ καὶ τις ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλ-
λων ἀπεωθήσατο ἐκ τῆς εὐώχιας πλῆξας ταῖς χερσὶ,
καὶ ὄνειδισμοῖς, καὶ λοιδορίαις βάλλων καὶ ἐπιπλήσ-
σων· Ἀπελθὼν μετὰ φθορᾶς, οὐχ ὁ σὸς πατὴρ ἐν
ἵμιν εὐώχειται· δάκρυων δὲ ὁ παῖς ἐπανέρχεται
πρὸς τὴν μητέρα τὴν ἐστερημένην ἀνδρὸς ὁ Ἀσυάναξ,
ὅς πρότερον μὲν ἐπὶ τοῖς γόνασι τοῦ ἐαυτοῦ πατρὸς
μυελὸν μόνον ἤσθιε, καὶ στέαρ λιπαρὸν προβάτων·
ὅτε δὲ αὐτὸν ὁ ὑπνος κατελάμβανε καὶ ἐπαύετο πα-
δαριεύομενος καὶ τὰ τῶν γονιῶν πράττων, ὑπνωττεν
ἐθ τῇ κλίνῃ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τροφοῦ ἐν στρωμνῇ
μαλακῇ, παντοίων ἐδεσμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχήν·
νυνὶ δὲ πολλὰ ἀν δεινὰ πάθη τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς
ἀπεστερημένος ὁ Ἀστυάναξ, ὃν οἱ Τρῷες κατ' ἐπωνυ-
μίαν καλεστοι· μόνος γὰρ αὐτοῖς ἐφύλαττες καὶ ἐσωζέες
τὰς πύλας καὶ ὑψηλὰ τείχη, ὡς Ἐκτορ, νυνὶ δὲ σὲ μὲν
παρὰ ταῖς καμπυλοπρύμναις ναυσὶ πόρρω τῶν γοιέων
εὔστροφοι καὶ εὐκίνητοι σκάληκες · · · · ·, ἐπειδὴν οἱ
κύνες ἐμπλησθῶσιν, ἀπερικάλυπτον· τὰ ἴματα δέ σοι
ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται λεπτὰ καὶ ὥραια, εἰργασμένα
ταῖς τῶν γυναικῶν χερσίν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν πάντα
κατακαύσω πυρὶ καυστικῷ, σοὶ γὰρ εἴξ αὐτῶν οὐδὲν
δῷφελος, ἐπειδὴ οὐκ ἐν αὐτοῖς κείσῃ, ἀλλὰ πρὸς δό-
ξαν τῶν Τρῷων καὶ τῶν Τρωάδων ἐσονται· Οὐ πως εἰ-
πε κλαίουσα, ἐπεστέναξον δὲ αἱ γυναικες.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑ Ψ.

Ως οἱ μὲν στεγάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτῷ Ἀχαιοῖ·
 Ἐπειδὴν τῇδε τε καὶ Ἐλλήσποντον ἔχοντο,
 Οἱ μὲν ἀρ εσκίδναντο ἐνν ἐπὶ τῇ ἔκαστος·
 Μυρμιδόνας δὲ οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεὺς,
 5 Ἄλλ ὅγε οἵς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπαλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μὴ δύπω υπὸ ὅχεσφι λυώμεθα μάνυχας ἵππους,
 Ἄλλ ἀυτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρματιν ἀσσον ὕόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· δὲ γέρας ἔστι θανόντων.
 10 Αὐτῷ ἐπεί καὶ ὄλοοῖο τεταρπάμεσθα γόοιο,
 Ἱππους λυσάμενοι, δορπτήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ· οἱ δὲ φριξαν ἀολλέες· ἥρχε δὲ Ἀχιλλεὺς·
 Οἱ δὲ τρίς περὶ νεκρὸν ἐῦτριχας ἥλασαν ἵππους
 Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόους ἵμερον ὥρσε·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Ψ

ΠΛΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Οῦτως οὗτοι μὲν ἐστέναζον καὶ ἐθρίνουν ἐν τῇ πόλει· οἱ δὲ Ἑλληνες δὲ ἐπειδὴ παρὰ τὰς ναῦς καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἀφίκοντο, οἱ μὲν ἄλλοι διεμερίσθησαν ἐκαστος ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ναῦν· τοὺς Μυρμιδόνας δὲ οὐκ ἥφιει ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποχωρίζεσθαι· ἀλλ' οὗτος γε ἐν τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις τοῖς πολεμικοῖς καὶ ἀνδρείοις ἐλεγεν· Ω Μυρμιδόνες ταχεῖς ἔχοντες ἵππους· ἐμοὶ δεξιοὶ καὶ ἐυάρμοστοι φίλοι, μήπω δὴ ὑπὸ τοῖς ὄχήμασιν ἀπολύσωμεν τοὺς μονώνυχας ἵππους· ἀλλὰ σὺν τοῖς ἵπποις, καὶ τοῖς ἄρμασι πλησίον· ἐλθόντες κλαίωμεν τὸν Πάτροκλον· τοῦτο γάρ υπάρχει τιμὴ τῶν τεθνεάτων· ἐπειδὰν δὲ τοῦ ὀλεθρίου θρίνου ἀπολαύσωμεν, τοὺς ἵππους ἀπολύσαντες δειπνήσομεν ἐνταῦθα πάντες· Οὗτως εἰπεν· ἀυτοὶ δὲ ὡμωξαν συνιθροισμένοι· ἥγειτο δὲ τῆς οἰμωγῆς ὁ Ἀχιλλεὺς· οὗτοι δὲ τρὶς περὶ τὸν νεκρὸν περιήγαγον τοὺς καλλιτριχας ἵππους κλαίοντες· εν αὐτοῖς δὲ θρίνου ἐπιθυμίᾳ διῆγειρεν ή Θέτις· ἐβρέχετο δὲ ἄμμος, ἐβρέχοντο τὰ ὅπλα τῶν

15 Δεύοντο φάμαδοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
 Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φύβοι·
 Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στίθεσσιν ἐταίρου·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν αἰδαο δόμοισι·

20 Πάντα γάρ οὐδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 "Εκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὡμὰ δάσασθαι·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρφῶν ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 "Η ρά, καὶ "Εκτορα δῖον αἰεικέα μῆδετο ἔργα,

25 Πρινέα πάρ λεχέεσσι Μενοιτίδαο τανύσσας
 "Εν κονίγσ· οἱ δ' ἔντε ἀφωπλίζοιτο ἔκαστοι
 Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ἐριαύχενας ἵππους·
 Καδδίζον παρα' νηὶ ποδώκεος Αιακίδαο
 Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·

30 Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὄρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὅιες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕεις, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

35 Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωδμενον κῆρ·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίν Ἀγαμέμνονος ἔξον ἴόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,

40 Αμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
 Πηλείδην, λούσασθαι ἀπὸ βρότον αἰματόεντα.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἥρνεῖτο στυγερῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον δμοσσεν·

ἀνδρῶν ὑπὸ τῶν δακρύων. ποιοῦτον γάρ εἰπιστήμονα τοῦ πολέμου εἰπέθουν· ἐν τούτοις δὲ ὁ τοῦ Πιλέως ἥγειτο θρίνου οἰκτροῦ καὶ ἀθρόου, τὰς ἀιδροκτόνους χειρας εἰπιθεῖς ἐν τοῖς στήθεσι τοῦ φίλου. Χαῖρέ μοι, ὡς Πάτροκλε, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ "Αἰδου· πάντα γάρ ἥδη σοι πληρώσω, ἀπρότερον ὑπεσχόμην, τὸν "Εκτορα ἐνθάδε ἐλκύσας δώσειν τοῖς κυσὶν ὡμῶς ἀπομερίσασθαι καὶ καταφαγεῖν. δώδεκα δὲ ἔμπροσθεν τῆς πυρᾶς ἀποκεφαλίσω λαμπροὺς ὑιοὺς τῶν Τρώων ἔνεκα σου ἀναιρεθέντος ὄργισθείς. Εἰπε δὴ, καὶ τὸν ἐνδοξότατον "Εκτορα εἰργάζετο ἔργα ἀπρεπῆ, κατὰ πρόσωπον παρὰ τὴν στρωμνὴν τοῦ ὑιοῦ τοῦ Μενοιτίου ἐκτείνας ἐν τοῖς χώμασιν. οὗτοι δὲ ἀπαντεῖς τὰ ὅπλα ἀπεδύοντο τὰ τῷ σιδήρῳ περιλάμποντα. ἔλυον δὲ τοὺς ὑψαύχενας ἵππους. εκάθιζον δὲ παρὰ τὴν υπὸ τοῦ ταχύποδος Αχιλλέως πλειστοι. οὗτος δὲ αὐτοῖς τὸ εἰπιτάφιον δεῖπνον παρεσκεύαζε. Πολλοὶ μὲν οὖν βόες εἰλίποδες (λευκοί, πίονες) ἐμυκῶντο περὶ τὸν σίδηρον ἀναιρούμενοι· πολλὰ δὲ πρόβατα καὶ αἴγες τοκάδες. πολλοὶ δὲ λευκόδοντες χοιροὶ θάλλοντες λίπει ἀποκαίομενοι τὰς τρίχας ἐξετένοντο διὰ τῆς φλογὸς τοῦ πυρός. πανταχοῦ δὲ περὶ τὸν νεκρὸν αἴμα ἔρρει τοσοῦτον ὥστε κοτύλῃ ἀρύσσασθαι. Τὸν δέ γε ταχύποδα ὑιὸν τοῦ Πιλέως τὸν βασιλέα, πρὸς τὸν Αγαμέμνονα τὸν ἐνδοξορήγον οἱ βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων μετὰ σπουδῆς, παρηγοροῦντες καὶ πείθοντες τὴν φυχὴν αὐτοῦ, ὄργιζομένην ἔνεκα τοῦ φίλου. οὗτοι δὲ ἐπειδὴ πορευόμενοι ἀφίκοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αγαμέμνονος, παραχρῆμα τοῖς ὀξυφώνοις κήρυξιν ἐπέταξαν στῆσαι ἐν τῷ πυρὶ λέβητα μέγαν, εἰς καταπείσειν τὸν τοῦ Πιλέως λουσασθαι καὶ ἀπονίξαι τὸν ἐκ τοῦ αἴματος λύθρον. οὗτοι δὲ ἐξηρνεῖτο ὄλοσχερῶς, καὶ ὅρκον ἐπώμοσεν.

Οὐ μάδ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοετραὶ καρήστος ἀστον ἵκέσθαι,
 45 Πρίν γένει Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμα τε χεῦσαι,
 Κείρασθαι τε κόμην ἐπεὶ οὐ μὲν ἔτι δεύτερον ἀδε
 "Ιλετ' ἄχος κραδίνη, ὅφρα ζωῖσι μετείω.
 'Αλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῆ πειθώμεθα δαιτί.
 'Ηῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ αἰνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 "Τλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι υπὸ ζόφου ἡερόεντα.
 "Οφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ
 Θᾶστον ἀπ' ὄφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται
 "Ως ἔφαθ'. διδόρατοῦ μάλα μὲν κλύουν, οὐδὲν ἐπίθοντο.
 55 Εσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἔκαστοι
 Δαινυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔισις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος εἴξεν ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακείοντες ἔβαν κλισίνδε ἔκαστος.
 Πιλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 'Εν καθαρῷ, δῆθι κύματ' ἐπ' οἴστονος κλύζεσκεν.
 Εὔτε τὸν ὑπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νίδυμος ἀμφιχυθείσ. μάλα γάρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
 "Εκτορ' ἐπάίσσων προτὶ "Ιλιον ἤνεμόεσσαν.
 65 "Ηλθε δ' ἐπὶ Φυχὴν Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ μέγεθές τε καὶ ὄμματα καὶ ἐικυῖα,
 Καὶ φωνὴν καὶ τοῖα περὶ χροῦ ἔμματα ἔστο.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καέ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Εῦδεις, αὐτὰρ ἐμέσο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 70 Οὐ μέν μεν ζώοντος ἀκίδεις, ἀλλὰ θανόντος.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ὅστις ἔστι τιμιώτατος καὶ ἴσχυρότατος τῶν Θεῶν, οὐχ ὅστιν ἔστι λουτρὰ παραγενέσθαι πλησίον τῆς κεφαλῆς, πρὶν θεῖναι τὸν Πάτροκλον ἐν τῷ πυρὶ καὶ μνῆμα ἐπιχέαται καὶ ἀποκόφαι τὸν κόμην· ἐπειδὴ οὐκέτι μου αὐθίς οὕτω λύπη καταλίθεται τὴν καρδίαν, ἔως ἂν ἐν τοῖς ζῶσιν ὑπάρχω· ἀλλὰ νῦν μὲν τῇ μισητῇ πεισθῶμεν εὐωχίᾳ. ἔωθεν δὲ πρότρεψον, ὡς βασιλεῦ τοῦ στρατοῦ Αγάμεμνον, ξύλα τε ἄξειν καὶ παρασχεῖν ὡς ἔστιν εἰκὸς ἔχοντα τὸν νεκρὸν πορένεσθαι ἐπὶ τὸν ζόφον τὸν σκοτεινὸν, ὅπως τοῦτον μὲν κατακαύσῃ τὸ ἀκαταπόνητον πῦρ καὶ ποιήσῃ τάχιον ἀπὸ τῆς ὄψεως ἡμῶν, ὁ στρατὸς δὲ χωρίσῃ ἐπὶ τὰ ἔργα. Οὔτως εἰπεῖν· οὐτοὶ δὲ πάνυ δὴ ἡκουον αὐτοῦ καὶ ἐπείθοντο· σπουδαίως δὲ οὖν τὸ δεῖπνον παρασκευάσταντες ἀπαντες εὐωχοῦντο· οὐδέτινος θυχὴ ἐνδεῖς ἡνὶ εὐωχίας κοινῇ προκειμένης ἀπασιν· ἐπειδὴ δὲ τῆς πόσεως καὶ τῆς τροφῆς τὸν ἔρωτα ἐξεπλήρωσαν, οὐτοὶ μὲν ἐπὶ τὰς σκινὰς ἐπορεύθησαν ἀπαντες ὑπνώσοντες· ὃ οὐδὲ τοῦ Πιλέως ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ τῆς πολυταράχου θαλάσσης ἔκειτο βαρέως στενάζων, ἐν τοῖς πολλοῖς Μυρμιδοσιν ἐν τόπῳ καθαρῷ, ὅπου τὰ κύματα παρὰ τὸν αἰγιαλὸν προσέκλυζον, καὶ προσέβαλλον. ὅπνίκα δὲ αὐτὸν ὁ ὑπνος κατέλαβε λύων τὰς φροντίδας τῆς θυχῆς, δυσέκδυτος περιχυθείς· πάνυ γάρ ἐκοπίσαε τὰ λαμπρὰ μέλη, τὸν "Εκτορα διώκων πρὸς τὴν ὑψηλὴν" Ἰλιον· ἐπῆλθε δὲ ἡ θυχὴ τοῦ αθλίου Πατρόκλου παρομοία αὐτῷ καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ περικαλλὲς πρόσωπον καὶ τὴν φωνὴν, καὶ τοιαῦτα περὶ τὸ σῶμα ἴμάτια ἥν ἐνδεδυμένη· ἔστι δὲ ἀνωθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰπε πρὸς αὐτὸν λόγον· "Τηνώττεις; εμοῦ δὲ ἐπιλελισμένος ὑπάρχεις, ὡς Ἀχιλλεῦ; οὐ μὴν ἐμοῦ ζῶντος ἡφροντίστεις καὶ ἡμέλεις, ἀλλ' ἀποθανόν·

Θάπτε με ὅττι πάχιστα, πύλας αἴδαο περήσω.

Τῦλέ με εἴργουσι φυχαὶ εἰδωλα καμόντων,

Οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν.

Ἄλλ' αὕτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἀϊδος δᾶ.

75 Καί μοι δὸς τὴν χειρί, ὄλοφύρομαι· οὐ γάρ ἔτ' αὕτις
Νείομ' εἴξ αἴδαο, ἐπίν με πυρὸς λελάχητε.

Οὐ μὲν γάρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἔταιρων

Βουλὰς ἔζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' εἰμὲ μὲν κῆρ

Ἄμφεχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμειόν περ·

80 Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τείχεις ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

"Αλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφίσομαι, αἴκε πίθαιε,

Μὴ ἐμαὶ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὄστε', Ἀχιλλεῦ.

Ἄλλ' ὄμοι ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,

85 Εὗτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενοίτιος εἴξ Ὀπόεντος

"Ηγαγεν ὑμέτερόνδ", ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,

"Ηματὶ τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἰφιδάμαντος,

Νηπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·

"Ενθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵππότα Πηλεύς,

90 "Ετρεφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὄνδρηνεν·

"Ως δὲ καὶ ὄστεις οὐδὲν ὅμη σορὸς ἀμφικαλύπτοις,

Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὀκνές Ἀχιλλεύς.

Τίπτε μοι, ήθείη κεφαλή, δεῦρ' εἰλήλουθας.

95 Καί μοι ταῦτα ἔκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι

Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

Ἄλλαδ μοι ἀσσον στῆθι· μίνυιθά περ ἀμφιβαλόντες

Ἄλλήλους, ὄλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

τος. Θάψον με ὅτι τάχος, ὅπως περάσω τὰς πύλας τοῦ ἄδου· πόρρω γάρ με ἀπείργουσι καὶ κωλύουσι διελθεῖν αἱ φυχαὶ τὰ ἔδωλα τῶν ἀποθανόντων, οὐδέ με συμμίχαι πω ἀφίσσιν πέραν τοῦ ποταμοῦ. ἀλλ' οὕτω πλανῶμαι κατὰ τὸν οἶκον τοῦ "Αἰδου τὸν τὰς πλατείας ἔχοντα πύλας· Καί μοι δός τὴν χεῖρα ἵνα ἀνακλαύσωμαι· οὐκέτι γάρ αὐθις ἐπανέλθω ἐκ τοῦ ἄδου ἐπειδάν μοι πυρὸς μεταδῶτε· οὐ γάρ τοι ζῶντες πόρρωθεν τῶν ἀγαπητῶν φίλων καθεῖσμενοι βουλὰς βουλευσόμεθα. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἡ Θανατιφόρος μοῖρα κατέπιεν η μισητὴ, ἥτις με ἔλαχε γεννώμεγόν γε· καὶ δὴ καὶ σοὶ αὐτῷ εἴμαρτο, ὡς Θεοῖς ὅμοιες Αχιλλεῦς, ὑπὸ τῷ τείχει τῶν εὐγενῶν Τρώων ἀναρεθῆναι. ἀλλο δέ σοι λέξω καὶ παραγγελῶ ἐάν μοι πειθῇ· μὴ καταθεῖναι τὰ ἐμὰ ὀστέα πόρρω τῶν σῶν· Αχιλλεῦς, ἀλλ' ὅμοι ὁ σπέρ ἀνετράφημεν ἐν τοῖς ύμετέροις οἴκοις, ὅτε με μικρὸν ὅντα ὁ Μενοίτιος ἐκ· . . . ἔγγαγεν εἰς τὸν ύμετέρον οἴκον ὑπὸ τῆς χαλεπῆς παυδοφωνίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε ἀνεῖλον τὸν παῖδα τοῦ Ἰφιδάμαντος, ὁ ἀνόιτος, ἀκανθανός τοις ἡμέραις, ὁργισθεὶς ἔνεκα τῶν ἀστραγάλων· ὅπου δεξαμενός με ἐν τοῖς οἴκοις ὁ ἴππικος Πηλεὺς, ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς, καὶ σὸν θεράποντα ὠνόμασεν· οὕτω δὴ καὶ τὰ ὀστᾶ ἡμῶν ἡ αυτὴ σορὸς περικαλύπτοι ὁ χρυσοῦς ἀμφιφορεὺς, ὃν σοι ἔδωκεν ἡ σεβαστὴ μήτηρ. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Αχιλλεὺς. Τί δήποτέ μοι, ὡς αἰδεσιμωτάτη κεφαλὴ, ἐνθάδε ἀφίκου, καὶ μοι ταῦτα πάντα ἐντέλλῃ καὶ ἐπιπάττεις· ἔγὼ δέ σοι πάντα πάνυ πληρώσω καὶ ὑπακούσομαι, καθάπερ σὺ ἐπιπάττεις· Αλλά μοι πλησίον γενοῦ, ἵνα καίπερ ἐπ' ὄλιγον, περιβαλόντες ἀλλήλους ὀλεθρίου ἀπολαύσωμεν θρήνου· Οὕτω δὴ εἰπῶν ἐξέ-

“Ως δέρα φωνήσας ᾠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδὲ ἔλαβε· Φυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, οὔτε καπνὸς,
 “Ωιχετο τετριγυῖα ταφῶν δ’ αὐνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 Χερσὶ τε συμπατάγησεν, ἐπος τὸ ὄλοφυδνὸν ἔειπεν·
 “Ω πόποι, οὐ ρά τις ἔστι καὶ Ἀΐδης δόμοισι·
 Φυχὴ καὶ εἰδῶλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν·
 105 Πανυυχίν γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Φυχὴ ἐφειστίκει γούσσα τε, μυρομένη τε,
 Καί μοι ἔκαστ’ ἐπέτελλεν· ἔτικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
 “Ως φάτο· τοῖσι δὲ πάσιν ὑφ’ ἡμερον ὠρσε γόοιο
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ρόδοδάκτυλος· Ήώς
 110 Αμφὶ νέκυν ἐλεεινόν· Ἀτὰρ χρέων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆας τὸ ὕδρυνε καὶ ἀνέρας, αἰξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δὲ αὐτὴν ἐσθλὸς ὄρώρει
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος·
 Οἱ δὲ ἴσται, ύλοτόμοις πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 Σειράς τὸ εὐπλέκτους· πρὸ δὲρ οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 Πολλὰ δὲ ἀναντα, κάταντα, πάραντα τε, δόχμιά τ’, οὐλ·
 Ἀλλ’ ὅτε δὴ κυημὰς προσέβαν πολυπίδακος Ἰδης, (θορ.
 Αὐτίκ’ ἀρα δῆρις ὑπικόμους ταντικεῖ χαλκῷ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἐπειτα διεπλήσσοντες Ἀχαιοῖ,
 “Εκδεον ὑμίονων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 “Ἐλδομενει πεδίοιο, διὰ ρωπῆια πυκνά.
 Πάντες δὲ ύλοτόμοι φιτροὺς φέρον ὡς γάρ ἀνάγεε
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος· (λεύς
 325 Καὶ δέ δὲρ ἐπ’ ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ’ ἀρ’ Ἀχιλ·
 Φράγσατο Πατροκλῷ μέγα ηρίσν, οὐδέ οἱ αὐτῷ.

ΤΕΙΝΕ τὰς ἀγαπητὰς χεῖρας, οὐκ ἔλαβε δὲ. ή γάρ τοι φυχὴ ὑπὸ τὴν γῆν καθάπερ καπνὸς ἀπῆλθεν, ἐλεεινῶς βοῶσα. ἐκπλαγεὶς ἀνάρμισεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ταῖς χερσὶ συνεκρότησε καὶ κτύπον ἀπετέλεσε, λόγον δὲ θρηνητικὸν εἶπε. Φεῦ φῦ. διὰ τὰς δη τις ἔστι καὶ ἐν τοῖς οἰκοις τοῦ "Αἰδου φυχὴ καὶ εἴδωλον, σῶμα δὲ οὐδόλως ἔχει. δι᾽ ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς μοι ή τοῦ ἀθλίου Πατρόκλου φυχὴ παρίστατο θρηνοῦσα τε καὶ οδυρομένη, καὶ μοι πάιτα ἐπέταττεν. ἐμοία δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ὑπερβολὴν. Οὕτως εἶπε· τούτοις δὲ ἄπασι διύγειρεν ἐπιθυμίαν θρίνου· κλαίουσι δὲ τούτοις ἐφάνη ή ρόδόχρους καὶ περικαλλῆς ἡμέρα περὶ τὸν ἀθλιὸν καὶ οικτρὸν νεκρόν. Ο βασιλεὺς δὲ Ἀγαμέμνων τοὺς οὐρέας παρώξυνε καὶ τοὺς ἄνδρας ἄξειν ξύλα, πανταχόθεν ἐκ τῶν σκηνῶν· ἀνήρ δὲ γενναῖος διανέστη ὁ Μηριόνης ὁ θεράπων τοῦ ἀνδρείου Ιδομενέως· οὗτοι δὲ ἐπορεύοντο ἔχοντες ἐν ταῖς χερσὶ τοὺς δενδροτόμους πελέκεις, καὶ τὰς καλῶς πεπλεγμένας σχοίνους. ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἐπορεύοντο οἱ ουρεῖς, πολλὰ δὲ ἀνάντι κατάντι καὶ ὄμαλὰ καὶ πλάγια διῆλθον· ἀλλ᾽ ὅπινίκα ἔφθασαν εἰς τὰς τῶν ὄρῶν προβάσεις τῆς πολλὰς πηγὰς ἔχουσις "Ιδης, παραχρῆμα δὴ δρῦς υψηλᾶς σιδήρῳ ὅξει καὶ ἡκονημένῳ ἔκοπτον ἐπειγόμενοι· αὗται δὲ μεγάλως κτυποῦσαι κατέπιπτον· ταῦτας μὲν οὖν διασχίζοντες οἱ "Ελληνες ἐξῆπτον τῶν ὑμίονων· αὗται δὲ ποὺς ποσὶν ἐμερίζοντο τὴν γῆν καὶ ἐπορεύοντο ἐπιθυμοῦσαι τοῦ πεδίου· πάντες δὲ οἱ τὰ δένδρα κόπτοντες κορμοὺς ἔφερον· οὕτω γὰρ προσέταξε Μηριόνης ὁ θεράπων τοῦ ἀνδρείου Ιδομενέως, κατέβαλον δὲ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν, ὅπου δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς διεγοήσατο γενέσθαι μέγα μυημένιον τῷ τε Πατρόκλῳ καὶ ἔαυτῷ. ἐπεὶ δὲ παντα-

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἀσπετον ὑλην,
 Εἴατ' ἀρ' αὐθι μένοντες αὐλλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
 130 Χαλκὸν ζώνυμοσθαι, ζεῦξαι δ' ύπ' ὅχεσφιν ἔκαστον
 "Ιππους· οἱ δ' ὥρυνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
 'Αν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ήνίοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἵππης, μετὰ δὲ νέφος εἰ πετο πεζῶν,
 Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἔταιροι·
 135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἀς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς
 'Αχγύμενος· ἔταρον γάρ αμύμονα πέμπ"Αἰδόσδε.
 Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἔκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
 Κάτθεσαν· αἰψία δέ οι μενοεικέα νήεον ὑλην.
 140 "Ενθ' αὐτ' ἀλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς·
 Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χάιτην,
 Τὴν ρά Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθώσαν·
 'Οχθήσας δ' ἄρα εἰπεν, ίδων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ", ἀλλως σοί γε πατήρ ήρίσατο Πιλεὺς,
 145 Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοί τε κόμην κερέειν, ρέξειν Θ' ιερὴν ἔκατόμβην·
 Πεντίκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ιερεύσειν
 'Ες πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε Θυίεις·
 "Ως ήραθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οι νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ήρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 "Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ύφ' ἵμερον ὥρσε γόοιο,
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάσις ήελίοιο,

χοῦ κατέβαλον τὰ πλεῖστα ξύλα, ἐκάθιντο δὴ αὐτόθι παραμένοντες ἥθροισμένοι· οἱ Ἀχιλλεὺς δὲ παραχρῆ μα τοῖς πολεμικοῖς καὶ ἀνδρείοις Μυρμιδόσιν ἐπέταξε ζάννυσθαι τὸν σίδηρον καὶ ὥπλιζεσθαι, καὶ συνδυασμού πόδα τοῖς ὀχήμασιν ἔκαστον τοὺς ἵππους· οὗτοι δὲ διανίσταντο καὶ ἐνεδύοντο τὰ ὥπλα ἀνέβησαν δὲ εἰς τοῦς δίφρους οἵ τε ἐπὶ τῶν ἀρμάτων πολεμοῦντες καὶ οἱ τὰς ἱνίας κατέχοντες· Ἐμπροσθεν μὲν οὖν οἱ ἵππεῖς μετ' αὐτοὺς δὲ ἥκολουθει τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν πλεῖστοι· ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἐφερον τὸν Πάτροκλον οἱ φίλοι, ταῖς θριξὶ δὲ πάντα τὸν νεκρὸν κατεκάλυπτον, ἃς κατέβαλλον ἐπ' αὐτῷ τέμνοντες αὐτάς, ὅπισθεν δὲ ἀνεῖχε τὴν κεφαλὴν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς λυπούμενος· τὸν γάρ ἀμάριτον φίλον ἐπεμπεν εἰς "Αἰδου· οὐτοὶ δὲ, σπηνίκα ἀφίκοντο παρὰ τὸν τόπον, σπου αὐτοῖς διετάξατο οἱ Ἀχιλλεὺς, κατέθηκαν· ταχέως δὲ αὐτῷ τὴν πρέπουσαν ὑλὴν ἐσόρευον· τότε δὲ ἄλλα διενοίθη πράττειν ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεὺς· Στὰς πόρρωθεν τοῦ πυρὸς ἀπέτεμε τὴν ξανθὴν κόμην, ἢν δὴ ἐτρεφε περικαλλῆ καὶ ἀκμαίαν Σπερχειῶ τῷ ποταμῷ· στενάξας δὲ εἰπε θεασάμενος ἐπὶ τὸν μελανόχρουν πόντον· Ὡ Σπερχεὶ, εἰκῇ καὶ μάτιν ἥγετο σοί γε οἱ Πηλεὺς· ἐκεῖστε με ὑποστρέψαντα εἰς τὴν ἀγαπητὴν γῆν τὴν πατρίδα· σοί τε τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀποκόψειν, καὶ θυσίαν ἀγίαν ποιήσειν πεντίκοντα δὲ ὄρχεις ἔχοντα πρόβατα αὐτόθι θύσειν παρὰ τὰς πηγάς· ὅπου σοι οἱ ἀνατεθειμένος τόπος, καὶ οἱ ἐυώδης ναοί· οὕτως εὐχετο οἱ γέρων· σὺ δὲ αὐτῷ τὴν βούλησιν οὐκ ἐτελείωσας· νυνὶ δὲ ἐπειδὴ οὐκ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἀγαπητὴν γῆν τὴν πατρίδα, τῷ ἵρωι Πατρόκλῳ τὰς τρίχας παρέχω· Οὕτως εἰπὼν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου τὰς τρίχας ἔθηκε· τούτοις δὲ ἄπασι διῆγειρε θρήνου ἐπιθυμίαν· καὶ δὴ ἀν ὄλοφυρομένοις κατέδυ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου, εἰ μὴ ταχέως

155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὖτε Ἀγαμέμνονι εἴπε παραστάς·
 Ἀτρείδη, σοὶ μὲν τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι, γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἀστεῖ·
 Νῦν δὲ πάπο πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθεῖ·
 "Οπλεσθαι· τάδε δὲ ἀμφιπονισόμεθ", οἵσι μάλιστα
 160 Κύδεος ἔστι νέκυς· παρὰ δὲ οἱ ταγοὶ ἀμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γε ἀκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ τῆς εἰσας,
 Κιδεμόνες δὲ παρ' αὐτῷ μένον, καὶ νήεον ὅλην.
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 165 Ἐν δὲ πυρὴν ὑπάτην νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἵφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, καὶ ἀμφεπον· ἐκ δὲ ἄρα πάντων
 Δημόνιον ἐλῶν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
 'Ες πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
 170 Ἐν δὲ ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας·
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δὲ ἐριαύχενας ἵππους
 'Εσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῆ, μεγάλα στοναχίζων·
 'Εννέα τῷ γε ἀνακτι τραπεζῆες κύνες ἤσαν,
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῆ δύο δειροτομήσας·
 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μίδετο ἔργα
 'Εν δὲ πυρὸς μένος ἤκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 "Ωμωξέν τ' αὖτε ἐπειτα, φίλον δὲ ὄνομανεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὁ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
 180 Πάντα γάρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 Τοὺς ἀμα σοι πάντας πῦρ ἐσθίει· "Ἐκτορα δὲ οὔτι

παραγενόμενος ὁ Ἀχιλλεὺς εἰπε τῷ Ἀγαμέμνονι· οὐδὲ τοῦ Ἀτρέως, σοὶ μὲν μᾶλλον τῶν ἀλλων ὁ τῶν Ἑλλήνων στρατὸς πεισθήσονται λόγοις, τοῦ μὲν Θρύνου δυνατόν εστιν ἐμπλισθῆναι καὶ ὑστερον· νῦν δὲ διαμέρισον αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πυρᾶς καὶ δεῖπνον κέλευσον εὐτρεπίσαι· ταῦτα δὲ διαπραξόμεθα, οἵς μάλιστα ταφῆς εστιν ἄξιος ὁ νεκρός· παραμενέτωσαν δὲ ἡμῖν οἱ ἡγεμόνες· Ἐπεὶ δὲ πῦτο ἥκουσεν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων παραχρῆμα δὲ τὸν λαὸν μὲν διεμέρισεν εἰπὲ τὰς ἴστας ναῦς· οἱ στρατηγοὶ δὲ αὐτόθι παρέμενον καὶ ἐσόρευον τὰ ξύλα· ἐποίησαν δὲ πυρκαϊάν ποδῶν ἐκατὸν τῷδε κάκεισε· εὐ δὲ τῷ ἀναπάτῳ, αὐτῆς μέρει, κατέθηκαν τὸν νεκρὸν λυπουμενοὶ κατὰ Φυχῆν· πολλὰ δὲ πιόνα πρόβατα, καὶ βοῦς συστρέφοντας ἐν τῷ πορεύεσθαι τοὺς πόδας, καὶ περικεκαμμένα τὰ κέρατα ἔχοντας, ἐμπροσθεν τῆς πυρκαϊᾶς ἐξέδερόν τε καὶ ἐμέλιζον· ἐκ πάντων δὲ το λίπος λαβὼν περιεκάλυψε τὸν νεκρὸν ὁ μεγαλόφυχος Ἀχιλλεὺς, ἐκ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν· περὶ αὐτὸν καὶ σώματα ἐκδεδαρμένα ἐσόρευσεν· ἐνέθηκε δὲ μέλιτος καὶ πιμελῆς πίθους πρὸς τὴν στρωμνὴν παρακλίνων· τέσσαρας δὲ μεγαλαυχενας ἵππους ἐσπευσμένως ἐνέβαλεν εἰς τὸ πῦρ, μεγάλως στεγάζων· ἐννέα τῷ βασιλεῖ Ἀχιλλεῖ κύνες παρεστῶτες τῷ τραπέζῃ υπῆρχον· καὶ δὴ καὶ πούτων δύο ἀποκεφαλίσας ἐνέβαλεν εἰς τὸ πῦρ· δῶδεκα δὲ γενναίους οὐιοὺς τῶν μεγαλοφύχων Τρώων σιδήρῳ ἀποκτείνων ἐνέβαλε· κακὰ δὲ διενοεῖτο ποιεῖν κατὰ διάνοιαν· ἐνέβαλε δὲ τὴν τοῦ πυρὸς ἴσχυροτάτην δύναμιν, ὅπως ἄπαντα καταφάγοι· εστέναξε δὲ μετέπειτα καὶ τὸν ἀγαπητὸν ὠνόμασε φίλον· Χαῖρε μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἀιδου· πάντα γάρ ἥδη σοι τελῶ, ἀπέρ τὸ πρὶν ὑπεσχόμην· δῶδεκα μὲν γενναίους οὐιοὺς τῶν μεγαλοφύχων Τρώων, τούτους σὺν σοὶ ἄπαντας καταναλίσκει τὸ πῦρ· Ἐκτορα δὲ οὐδαμῶς

Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

“Ως φάτ’ ἀπειλήσας· τὸν δὲ οὐ κύνες ἀμφεπέγοντο·

185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

“Ηματα καὶ νύκτας· ροδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίω,

‘Αμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοις ἐλκυστάζων·

Τῷ δὲ ἐπὶ κυάνεον νέφος ἥγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων

Οὐρανόθεν πεδίονδε· κάλυψε δὲ χῶρον ἀπαντα,

190 “Οσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἐλίοιο

Σκῆλη ἀμφὶ περὶ χρόα ἵνεσιν, ἵδε μέλεσσιν.

Οὐδέ πυρὶ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνειῶτος·

‘Ενθ’ αὐτ’ ἄλλ’ ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,

Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἥρατ’ Ἀνέμοισι,

195 Βορέη καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἵερα καλά·

Πολλὰ δὲ καὶ σπένδον χρυσέω δέπαϊ, λιτάνευεν

‘Ελθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρὸν,

‘Την τέ ἐστεύατο καίμεναι· ὠκέα δὲ Ἰρις·

‘Αράων ἀίουσα μετάγγελος ἥλθ’ Ἀνέμοισιν.

200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος αἴθροις ἔνδον

Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἰρις ἐπέστη

Βιλῷ ἐπὶ λιθέω· τοὶ δὲ ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,

Πάντες ἀνῆξαν, κάλεον τέ μιν εἰς ἐκαστος·

‘Η δέ αὐθὸν ἐξεσθα μὲν ἀγέντα, εἰπε δέ μῦθον·

205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γάρ αὐθὶς ἐπ’ Ὁκεανοῦ ρέεθρα,

Αἴθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ρέζουσ’ ἐκατόμβας

‘Αθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἵρων·

‘Αλλ’ Ἀχιλλεὺς Βορέην ἵδε Ζέφυρον κελαδεινὸν

‘Ελθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἵερα καλά,

210 “Οφρα πυρὶν ὄρσητε καίμεναι, γῆ ἔνι κεῖται

παραδώσω τὸν τοῦ Πριάμου τῷ πυρὶ κατεσθίειν, ἀλλὰ τοῖς κυτίν. Οὕτως εἴπε διατεινάμενος τοῦτον οὐ κύνες ἐσπάρασσον, ἀλλὰ τοὺς μὲν κύνας ἀπεσόβει ἢ τοῦ Διὸς θυγάτιρ Αφροδίτη νύκτωρ καὶ μεθημέραν· ἔχριε δὲ ἐλαίων εὐώδει θείω· ὅπως μὴ αὐτὸν καταγέσθαι ἔλκων καὶ ἐπισύρων· μέλαν δὲ νέφος ἐπίγαγεν αὐτῷ ὁ λαμπρότατος Ἀπόλλων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ πεδίον, περιεκάλυψε δὲ τὸν τόπον ἀπαντα, ὅστον περιεῖχεν ὁ νεκρός· μὴ πρότερον ἢ τοῦ ἡλίου δύναμις σκελετῶδες καὶ καταξηρὸν ποιήσειν τὸ σῶμα, νεύροις τε καὶ μέλεσιν· οὐδὲ ἢ πυρκαϊὰ ἐκαίετο τοῦ ἀποθανόντος Πατρόκλου. Τότε τοίνυν ἀλλα διενοίθη ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεὺς στὰς πόρρωθεν τῆς πυρκαϊᾶς εὐχετο τοῖς δυσὶν ἀνέμοις, τῷ Βορέῳ καὶ τῷ Ζεφύρῳ· καὶ ὑπέσχετο θυσίας καλάς· πάνυ δὲ καὶ λείβων διὰ τοῦ χρυσοῦ ποτηρίου παρεκάλει αὐτοὺς ἀφικέσθαι, ὅπως ὡς τάχος τῇ πυρκαϊᾳ κατακαύσειαν τὸν νεκρὸν, καὶ ξύλα ἐπειχθεῖεν καῆναι· ἢ ταχεῖα δὲ Ἱρις ἀκούουσα τῶν εὐχῶν ἐπῆλθεν ἀγγελος τοῖς ἀνέμοις· οὐτοι μὲν οὖν ἥθροισμένοι εἰν τῇ οἰκίᾳ πῦ χαλεπῶς πνέοντος Ζεφύρου πανδαισίαν εὐωχοῦντο· τρέχοιστα δὲ ἢ Ἱρις παρέστη εἰν τῷ λιθίνῳ οὐδῶ· οὐτοι δέ ὅτε ἐθεάσαιτο τοῖς ὄφθαλμοις, ἀπαντες ὑπανέστησαν· καὶ ἔκαστος ἐκάλει αὐτὸν πρὸς ἀυτόν· αὕτη δὲ καθέζεσθαι μὲν οὐκ ἥθελκεσεν· εἴπε δὲ λόγον οὕτως· Οὐκ ἔστι καιρὸς καθίσεως· ἐπανειμι γαρ ἐπὶ τὰ βένυματα πῦ Ωκεανοῦ εἰς τὴν γῆν τῶν Αἰθιόπων, ὅπου ποιοῦστι θυσίας τοῖς ἀθανατοῖς θεοῖς, ὅπως δὴ καὶ αὐτὴν ἐνευωχηθῶ καὶ μετάσχω τῶν θυσιῶν· ἀλλὰ ὁ Ἀχιλλεὺς Βορέαν καὶ Ζέφυρον πὺ πολύνηχον ἀφικέσθαι εὐχεταί, καὶ ὑπόσχεται θυσίας καλάς καὶ προσηκούσας, ὅπως τὴν πυρκαϊὰν παρορμήσητε καῆναι, ἐν ᾧ κεῖται Πάτροκλος, ὃν ἀπαντες

Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Αχαιοῖ,
 'Η μὲν ἀρ ὡς εἰποῦσ' αἰπεβύσετο· τοὶ δ ὄρεοντο
 'Ηχῳ Θεσπεσιγ, νέφεα κλονέοντε πάροιδεν·
 Αἴψα δὲ πόντον ἵκανον αἴκινεναι· ὡρτο δὲ κῦναι
 215 Πνοιῇ ύπὸ λιγυρῆ· Τροιην δ ἐρίβωλον ἱκέσθιν,
 'Εν δὲ πυρῆ πεσέτην, μέγα δ ἵαχε θεσπιδαὲς πῦρ·
 Παννύχιοι δ ἄρα τοί γε πυρῆς ἀμυδις φλόγ' ἔβαλλον.
 Φυσῶντες λιγέως· ο δὲ πάνυχος ὡκὺς Αχιλλεὺς
 Χρυσέου ἐκ ἀριτῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
 Φυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 'Ως δὲ πατήρ οὐ παιδὸς οδύρεται ὄστέα καίων
 Νυμφίου, ὅστε Θανάτῳ δειλοὺς αἰάχησε τοκῆας·
 "Ως Αχιλλεὺς ἐτάροιο οδύρετο ὄστέα καίων,
 225 Ερπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στεναχίζων.
 "Ημος δ Ἐωσφόρος εἴσι, φόως ερέων ἐπὶ γαῖαν,
 "Ον τε μέτα κροκόπεπλος ύπειρ ἀλλα κιδναται ήώς,
 Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ ἀνεμοι πάλιν αὐτὶς ἔβαν οἰκούδε νέεσθαι,
 230 Θρηίκιον κατὰ πόντον· ο δ ἐστενεν, οἴδματι θύων.
 Πυλείδης δ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκριώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὑπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ ἀμφ Ἀτρείωνα δολλέες ήγερέθοντο,
 Τῶν μν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 "Εζέτο δ ὄρθωθεῖς, καὶ σφέας πρὸς μῆθον ἔειπεν·
 "Ατρεῖδαι τε, καὶ ἀλλοι, ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ αἴθοπι οἴνῳ
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

ἀναστενάζουσι καὶ οδύρονται οἱ Ἑλληνες. αὕτη μὲν οὖν οὕτως εἰπούσα απῆλθεν Οἱ τοι δὲ διανέστησαν σὺν Βοῃ μεγίστῃ καὶ θείᾳ τὰ οὐρανοῦ οὐντες καὶ ταράσσοντες πρότερον· ταχέως δὲ ἐπὶ τὴν θάλασσαν αφίκοντο πινέειν. διηγέρθη δὲ τὸ κῦμα υπὸ τῆς ὀξείας πνοῆς. ἐφθασαν δὲ εἰς τὴν μεγαλόβαλον καὶ εὔγειον Τροίαν εἰνέπεσον δὲ καὶ ἐπεπνευστὸν τὴν πυρκαϊδῶν μεγάλως δὲ ἥχισε τὸ θεσπεσίως καιόμενον πῦρ· διὸ ληπτούγαροῦν τῆς οὐκτὸς ἔπινεν οὐμοῦ τὴν τῆς πυρκαϊδῶν φλογα, φυσώντες οξέως· ὁ ταχύπους δὲ Ἀχιλλεὺς διὸ ληπτὸς τῆς οὐκτὸς ἐκ κρατῆρος χρυσοῦ λαβὼν ποτίριον περιφερεῖς οἶνον αἰτλῶν εἰς γῆν κατέχεε, ἐβρεχε δὲ τὴν γῆν, τὴν Φυχὴν καλῶν τοῦ αἰθλίου Πατρόκλου. Οσπέρ δὲ πατήρ ὀλοφύρεται καὶ θρηνεῖ καίων τὰ ὄστα τοῦ ἐαυτοῦ παιδὸς τοῦ οὐμφίου, διὸ ἀποθανὼν τὰ μάλιστ' ἐλύπησε τοὺς αἰθλίους γοινέας, οὕτως ὁ Ἀχιλλεὺς ὠλοφύρετο καὶ ἐθρηνεῖ καίων τὰ ὄστα τοῦ φίλου, προσερχόμενος τὴν πυρᾶν, πυκνῶς ἀναστενάζων. Ήνίκα δὲ ὁ κατὰ τὴν ήμέραν ἐπιτέλλων αστῆρ ἔρχεται λέξαν τὸ φῶς ἐπὶ τὴν γῆν, ὃν ἡ κροκόχρους καὶ περικαλλῆς ήμέρα διαχείται υπὲρ τῆς θαλάσσης, τηνικαῦτα τὸ πῦρ εἰσβέννυτο καὶ ἡ φλόξ ἔληξεν. οἱ διημοι δὲ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον πορέυεσθαι διὰ τοῦ Θρακικοῦ πόντου· οὗτος δὲ ἥχει ρεύμασι σφοδρῶς κινούμενος. ὁ τοῦ Πιλέως δὲ ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἐπ ἄλλο μέρος ἀποχωρισθεὶς, πάνυ κοπιάσας κατεκλίθη· τάχιστα δὲ ἐπῆλθεν ὅπνος γλυκύς. οἱ δὲ περὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ Ἀτρέως οὐμοῦ πάντες ἥθροιζοντο. τούπων προσιόντων, ἡ Βοὴ καὶ ὁ κτύπος ἀφύπνιζεν αὐτὸν. ἐκάθισε δὲ ἀνορθωθεὶς. καὶ λόγον εἶπε πρὸς αὐτοὺς· Ὡ οὐρανὸν τοῦ Ἀτρέως καὶ ἄλλοι πάντες ἀριστεῖς τῶν Ἑλλήνων, πρῶτον μὲν κατασβέσατε τὸ πῦρ οἴνῳ καυστικῷ ἀπαν, καθ' ὃσον περιέσχεν ἡ τοῦ πυρὸς δύναμις· μετὰ ταῦτα δὲ συλλέγωμεν τὰ ὄστα Πατρόκλου

Οστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδας λέγωμεν,
 240 Εὖ διαγνώσκοντες ἀριφραδέα δὲ τέτυκται.
 'Εν μέσῃ γάρ ἔχειτο πυρῆ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 'Εσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῶ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀϊδος κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἀνωγα,
 'Αλλ' ἐπιεικέα τοῖον ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὺ
 Εὔρυν Θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
 Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήσι λίπισθε.
 "Ως ἔφαθ· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκει Πηλείωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊνή σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
 "Οσσον ἐπὶ φλόξῃ λίθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη.
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνιέος ὀστέα λευκὰ
 "Αλλεγον ἐς χρυσέννυ φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
 'Εν κλισίγοις δὲ θέντες, ἐανῷ λιτὶ κάλυψαν.
 255 Τορνώσαντο δὲ σῆμα, Θεμείλιά τε προβάλοντο
 'Αμφὶ πυρήν· εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν,
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὔρυν αὐγῶνα.
 Νιῶν δὲ ἔκφερ ἀεθλα, λέβητάς τε, τράποδάς τε,
 260 "Ιπποὺς θ', ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 'Ηδὲ γυναικας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον.
 "Ιππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἀεθλα
 Θῆκε, γυναικα ἀγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δύω καὶ εἰκοσίμετρον,
 265 Τῷ πρώτῳ ἀτὰρ αὐ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 'Εξέτε, ἀδμήτιν, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν.

τοῦ ὑιοῦ τοῦ Μενοιτίου, καλῶς ἐπιγινώσκοντες· αὐτὰ
διαδηλα γὰρ ὑπάρχουσιν· ἐν τῷ μέσῳ γὰρ ἔκειτο τῆς
πυρκαϊᾶς· οὗτοι ἄλλοι δὲ πόρρωθεν ἐν τῷ κατωτά-
τῳ μέρει ἐκαίοντο ὄμοιοι τοῖς ιπποῖς καὶ οἱ ἄνδρες·
καὶ ταῦτα μὲν ἐν χρυσῷ φιάλῃ καὶ πιμελῇ δίπτυχῳ
θῶμεν· ἔως ἀν αὐτὸς ἐγὼ ἐναποκριθῶ εἰς τὸν φ-
δνον. τάφον δὲ οὐ πάντα πολλῶν ποιεῖν ἐγὼ κελέυω·
ἄλλας σύμμετρον οὕτω· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ τοῦτον
“Ελληνες πλατύν τε καὶ ύψηλὸν ποιείσθωσαν· οἱ ἀν
έμοιο ὕστερον ἐν ταῖς πολυκαθέδροις ναυσὶν ὑπολεί-
πησθε. Οὕτως εἰπεν· οὗτοι δὲ ὑπέκουσαν τῷ ταχύ-
ποδι υἱῷ τοῦ Πηλέως· πρῶτον μὲν τὴν πυρὰν κατέ-
σβεσσαν οἵνῳ θερμῷ, ὅσον ἐπέσχεν ἡ φλόξ. πλειστη
δὲ κατέπεσε τέφρη· κλαίοντες δὲ τὰ λευκὰ ὅστα τοῦ
ἐπιεικοῦς καὶ προσινοῦς φίλου συνέλεγον εἰς τὸ λε-
βητοειδὲς ἀγγεῖον καὶ τὴν δίπτυχον πιμελήν· κα-
ταθέντες δὲ ἐν τῷ σκηνῷ περιεκάλυψαν αὐτὰ λεπτῷ
ὑφάσματι· προδιεγράψαντο δὲ κυκλοτερῶς τὸ μη-
μεῖον· καὶ τὰ θεμέλια κατεβάλοντο ἐμπροσθεν περὶ
τὴν πυρκαϊάν· εὐθέως δὲ χωστὴν γῆν ἐπέχεσσαν· χέ-
ατες δὲ τὸ μυημένον ὑπέστρεψαν· οἱ Ἀχιλλεὺς δὲ
αὐτόθι τὸν στρατὸν κατέσχε· καὶ ἐκάθισεν αὐτοὺς εἰς
τὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται εὐρύχωρον τόπον· ἐξήνεγκε δὲ
τῶν νεῶν ἀθλα· λέβητας καὶ τρίποδας καὶ ιππούς
καὶ ἵμιόνους, καὶ βοῶν ἰσχυρὰς κεφαλαῖς, καὶ γυναι-
κας καλλιζόνους καὶ εὐειματούσας, καὶ σίδηρον λευ-
κόν· Τοῖς ιππεῦσι μὲν οὖν πρῶτον τοῖς ταχύποστι
λαμπρά ἐπαθλα ἔθηκε· γυναικα λαβεῖν, ἀμάρτιτα
ἔργα ἐπιτιμένην, ἕγουν τεχνῆτιν, καὶ τρίποδα ὡτα
ἔχοντα, δύο καὶ ἕικοσι χωροῦντα τῷ πρώτῳ μικτῇ·
τῷ δευτέρῳ δὲ ιππον ἔθηκεν ἐτῶν ἑξ· μήπω δεδα-
μασμένην· ἐμβριον ἡμίονον ἐντὸς ἔχουσαν· τῷ τρίτῳ

Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἐτ' αὐτῶς
 Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα.

270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.
 Στῇ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 'Ατρείδη τε, καὶ ἄλλοι ἐῦκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
 Ἰππῆας τάδ' ἀεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν τῶν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύομεν Ἀχαιοὶ,
 275 Ἡτ' ἀν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίνδε φεροίμην.
 "Ιστε γάρ, ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 'Αθάνατοί τε γάρ εἰσι. Ποσειδάων δ' ἐπορ ἀυτοὺς
 Πατρὶ ἐμῷ Πιλῆῃ, οὐδὲ μάτ' ἐμοὶ ἐγγυαλίξει.
 'Αλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μάρτυρες ἵπποι·

280 Τοίου γάρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἥνιοχῆος
 Ἡπίου, ὃς σφῶιν μάλα πολλάκις υγρὸν ἔλασον
 Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τώ γ' ἐσταότε πενθίετον, οὐδεὶ δὲ σφιν
 Χαιταὶ ἐρηρέδαται, τῷ δὲ ἐστατον ἀχνυμένῳ κῆρ·

285 'Αλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Αχαιῶν
 "Ιπποισίν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν,
 "Ος φάτο Πιλείδης· ταχέες δὲ ἵππηες ἔγερθεν.
 'Ορτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμιλος,
 'Αδμύτου φίλος υἱὸς, ὃς ἵπποσύνῃ ἐκέκαστο·

290 Τῷ δὲ ἐπὶ Τυδείδης ὥρτο κρατερὸς Διομίδης,
 "Ιππους δὲ Τρωοὺς ὑπαγε ζυγὸν, οὓς ποτ' ἀπιύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων·
 Τῷ δὲ ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης ὥρτο ξανθὸς Μενέλαος,
 Διογενῆς, ύπὸ δὲ ζυγὸν ἔγαγεν ὠκέας ἵππους,

Δὲ κατέθηκε λέβητα μήπω εἰς τὸ πῦρ βεβλημένον περικαλλῆ, τέσσαρα μέτρα χωροῦντα, λευκὸν ἔτι καὶ καθαρὸν οὔτω. τῷ τεπάρτῳ δὲ ἔθηκε δύο τάλαντα χρυσοῦ· τῷ πέμπτῳ δὲ κατέθηκε φιάλην ἀμφοτέρων θέσιν ἔχουσαν, μήπω εἰς πῦρ βεβλημένην. ἐστι δὲ ὄρθος καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἐλλησιν εἶπεν. Ὡνιοὶ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἄλλοι ἀριστεῖς τῶν πάντων Ἐλλήνων, τάδε τὰ ἔπαθλα κεῖνται ἐν τῷ ἀγῶνι προσδεχόμενα ἵππεας· εἰ μὲν οὖν ἐπ' ἄλλῳ ἀγωνιζοίμεθα οἱ Ἐλλινες, ὃντως ἀν αὐτὸς τὰ πρῶτα εἰλιφὼς ἔνεγκα ἐπὶ τὴν σκηνήν· οὐδατε γαρ ὅποσον ὑπερβάλλουσιν ἀρετῇ οἱ ἐμοὶ ἵπποι· ἀθάνατοι γαρ ὑπάρχουσιν, οἱ Ποσειδῶν δὲ παρέσχετο αὐτοὺς Πιλεῖ τῷ εμῷ πατρὶ, οὗτος δ' ἐμοὶ ἐδωρίσατο. ἀλλ' εγὼ μὲν παραμενών καὶ οἱ μονώνυχες ἵπποι· τοιούτου γαρ ἀγαθοῦ καὶ γενναίου ἱνιόχου δύναμιν ἀπέβαλον ἐπιεικοῦς καὶ πράσου, ὃς αὐτοῖς πάνυ πολλάκις ἐλαιον ὑγρὸν κατέχεε τῷν χατῶν, καὶ ἔχρισεν αὐτοὺς, λουσας ὑδατι λευκῷ· τοῦτον οὔτοι ἐστῶτες πενθοῦσι, τῷ ἐδάφει δ' αὐτῶν αἱ χαῖται ἐπίκεινται· οὗτοι δὲ μένουσι λυπούμενοι κατὰ Φυχήν· οἱ ἄλλοι δὲ πορεύεσθε, ὅστις ἐν τῷ στρατῷ τῷν Ἐλλήνων τοῖς τε ἵπποις θαρρεῖ καὶ τοῖς κεκολλημένοις ἄρμασιν. Οὕτως εἶπεν ὁ πῦ Πιλέας· οἱ ταχεῖς δὲ ἵππεις ήθροίσθησαν. Ἡγέρθη μὲν οὖν πολλῷ πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῷν ἀνδρῶν Ἐυμηλος ὁ ἀγαπητὸς οὐιὸς τοῦ Ἀδμύτου, ὃς ἵππικῇ ἐκεκόσμητο· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀνέστη ὁ τοῦ Τυδέως οὐιὸς ἴσχυρὸς Διοικῆδης· τοὺς Τρωϊκοὺς δὲ ἵππους ὑπῆγεν εἰς τὸν ζυγὸν, οὓς ποτε ἀφείλετο τὸν Αἰγαῖον, αὐτὸν δὲ ἐρρύσατο καὶ ἔσωσεν δὲ Ἀπόλλων. ἐπὶ τούτῳ δὲ ἀνέστη ὁ πῦ Ἀτρέως οὐιὸς ὁ πυρόχρονος Μενέλαος ὁ ἐνδοξότατος· Ἕγαγε δὲ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοὺς ταχεῖς ἵππους, Αἴθην

295 Αἴθην τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἔον τε Πόδαργον·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἔποιθ' ὑπὸ "Ιλιον ἵνεμόεσσαν,
 'Αλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
 Ζεὺς ἀφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·

300 Τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἥγε μέγα δρόμου ισχανόωσαν·
 'Αντίλοχος δὲ, τέταρτος ἐγγριχας ὀπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς νιὸς ὑπερθύμοιο ἀνακτος
 Τοῦ Νηλοῦιάδαο· Πυληγενέες δέ οι ἵπποι
 'Οκυποδες φέρον ἄρμα· πατήρ δέ οι ἀγχι παραστὰς

305 Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 'Αντίλοχ', ἵτοι μέν σε νέον περ ἔοντ' ἐφίλησαν
 Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ιπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὕτι μάλα χρεώ.
 Οἰσθα γὰρ εὐ περὶ τέρμαθ' ἐλιστέμεν ἀλλά τοι ἵπποι

310 Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι ἔσεσθαι·
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἐστιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 Πλείονα ἵσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι·
 'Αλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίν, ἵνα μή σε παρεκπροφύγησιν ἀεθλα.

315 Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ηὲ βίηφι·
 Μήτι δὲ αὐτε κυβερνήτης ἵνι οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα Θοὶν ιθύνει ὑρεχθομένην ἀνέμοισι·
 Μήτι δὲ ἄνισχος περιγίνεται ἄνισχοιο·
 'Αλλ' οὐ μέν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιθῶς,

320 Αφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 "Ιπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμουν, οὐδὲ κατίσχει·
 "Οι δέ κε κέρδεα εἰδῦ, ἐλαύνων ἄσσονας ἵππους,

τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τὸν ἑαυτοῦ Πόδαργον, ἃν
ἔδωκε τῷ Ἀγαμέμνονι Ἐχίπωλος ὁ δῶρον,
ἳνα μὴ ἀκολουθοίη αὐτῷ ἐπὶ τὴν υἱοληῖν"Ιλιον, ἀλ-
λ' αὐτόθι καθήμενος ἀγάλλοιστο· μέγαν γὰρ αὐτῷ
ἔδωρήσατο ὁ Ζεὺς πλοῦτον, κατώκει δ' οὗτος ἐν τῇ
μεγάλῃ Σικουῶνι· ταύτην οὗτος ἡγαγεν ὑπὸ τὸν ζυ-
γόν, μεγάλως τοῦ δρόμου ἐπιθυμοῦσαν. ὁ Ἀντίλοχος
δὲ τέταρτος ἡτοί μαστὶ τοὺς καλλίτριχας ἵππους ὁ
τοῦ Νέστορος λαμπρότατος οὐδὲς τοῦ μεγαλοφύχου
βασιλέως, τοῦ οὐεῦ τοῦ Νηλέως, οὗ ἐν τῇ Πύλῳ
δὲ ἐτύγχανοι γεννηθέντες ἵπποι αὐτοῦ ταχύποδες
εἴλκον τὸ ἄρμα. ὁ πατήρ δὲ πλησίον αὐτοῦ παρα-
γενόμενος, παρεκελεύετο εἰς τὸ ἀγαθὸν φρενοῦν αὐ-
τὸν (ἀγαθὰ καὶ ὡφέλιμα λογιζόμενος,) καὶ ἐμβιβά-
ζων ἐπιστάμενον καὶ αὐτὸν (νοοῦντι καὶ αὐτῷ). Ὡς
Ἀντίλοχε, φίλοῦσι μέν σε καὶ νέον δυντα ὁ τε Ζεὺς καὶ
ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἵππικὴν ἐδίδαξαν παντοίαν· δι' δὲ
καὶ διδάσκειν σε, οὐ πάνυ γε χρέα· οἶδας γὰρ
καλῶς περὶ τὰ τέρματα συστρέφειν· ἀλλὰ σοι οἱ ἵπ-
ποι βραδεῖς εἰσὶ τρέχειν, δι' ὃ δὴ υπολαμβάνει
δεινὰ καὶ χαλεπὰ ἔσεσθαι· τούτων δὲ οἱ ἵπποι μέν
εἰσὶ ταχύτεροι· οὐ μὴν δὲ αὐτοὶ πλείστα ἐπίσταν-
ται σοῦ αὐτοῦ βουλεύσασθαι· ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, ὡς
φίλε, ἐμβαλε εἰς τὴν ψυχὴν βουλὴν παντοίαν, ἵνα
μή σε διαφύγωσι τὰ ἐπαθλα· βουλῇ μέντοι ὁ τὰ
δένδρα κόπτων πολλῷ κρεῖσσων ἡ ἴσχυς, βουλῇ δὲ
ὁ κυβερνήτης ἐν τῷ μέλανι πόντῳ τὴν ταχεῖαν ναῦν
ευθύνει καὶ ἄγει ἐρεθιζομένην υπὸ τῶν αἰνέμων. Βου-
λῇ δὲ καὶ ὁ ἡνίοχος οικῆ τὸν ἡνίοχον. ἀλλ' ὅστις μὲν
τοῖς ἑαυτοῦ ἵπποις καὶ τοῖς ἄρμασι θαρρῶν ἀπερι-
σκέπτως ἐπὶ πολὺ συστρέφεται τῆδε κάκεστε, οἱ ἵπ-
ποι δὲ πλανῶνται κατὰ τὸν δρόμον, οὐδὲ κατέχει αὐ-
τούς· ὃς δὲ ἀν τέχνας εἰδῇ, ἐλαύνων χείρονας ἵππους,

Αἰεὶ τέρμ' ὄρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λίθει,
 "Οππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἴμᾶσιν·

325 'Αλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προῦχοντα δοκεύει.
 Σῦμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λίστει·
 "Εστικε ξύλον αὔον, ὅσον τ' ὄργυῖ οὐπὲρ αἴης,
 'Η δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὅμβρῳ·
 Λᾶς δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐριρέδαται δύο λευκῶ,
 330 'Εν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἵπποδρομος ἀμφίς·
 'Η τευ σῦμα βρετοῖο πάλαι κατατεθνεῖτος,
 'Η τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχριψας, ἐλάσαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππυς·

335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ,
 'Ηκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὄμοκλήσας, εἰξαί τε οἱ ήνία χερσίν·
 'Εν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριφθήτω,
 'Ως ἀν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἴκεσθαι

340 Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἄρματα ἀξης·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἀλλοισιν, ἐλεγχείν δέ σοι αὐτῷ
 "Εσσεται· ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃσι παρεξελάσγοθα διώκων,

345 Οὐκ ἔσθ', ὃς χ' ἔλυσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθοι·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
 'Αδρύστου ταχὺν ἵππον, δι' ἐκ θεόφιν γένος ἦν,
 'Η τοὺς Λαομέδοντος, οἵ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί·

“Ως εἰπὼν Νέστωρ Νηλῆιος ἀψὲ ἐνὶ χώρῃ
 350 "Εξετ', ἐπεὶ φ' παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε·

κεὶ τὸ τέλος ὥρῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς στέφει τοὺς ἵππους, οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν ὅπως τὸ πρῶτον ἐπίσχῃ τοῖς ἐκ Βοῶν λάροις· ἀλλ’ ἐλάύνει ἀσφαλῶς καὶ τὸν ἐμπροσθεν τρέχοντα ἐπιτηρεῖ· σημεῖον δέ σοι λέξω πάνυ διάδηλον, οὐδὲ λαθεῖν σε δυνήσεται· ξύλον ἴσταται ξηρὸν, ὅσον ὀργυιὰ ὑπεράνω τῆς γῆς, ἢ δρυὸς ἢ πεύκης· τοῦτο γάρ οὐ σήπεται ὑπὸ τοῦ ἄμβρου· λίθοι δὲ δύο λευκοὶ προσκεῖνται ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐν ταῖς συμπτώσεσι καὶ τοῖς στενώμασι τῆς ὁδοῦ, ὄμαλος δὲ ἵπποδρομος χωρὶς καὶ ἐκτὸς τῆς σενώσεως, ἥτινος μνημείον ἀνθρώπου πάλαι ἀποθανόντος, ἢ τοῦτο γε καμπτήρ ἢν καὶ ἐπὶ τῶν προγενεστέρων ἀνθρώπων· καὶ νῦν τὸ τέλος ἐποίησε δρόμου ὁ ἐνδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεύς· τούτῳ σὺ πάνυ πλησιάσας, ἐλαυνε ἐγγύθεν τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα, σὺ δὲ συγκάμφητι ἐν τῷ καλῶς συνηρμοσμένῳ δίφρῳ καὶ τοῦτο τοῖς ἵπποις τοῖς χερσὶ, πρὸς τὸν καμπτήρα δέ σοι ὁ ἀριστερὸς ἵππος πλησιασάτω οὕτως, ὥστε σοι τὴν ἔξωθεν περιφάνειαν τοῦ τροχοῦ δόξαι φαύειν τῆς χοινικίδος τοῦ πεποιημένου κυκλοῦ· τῷ λίθῳ δὲ προσεγγύσαι φυλάττου, μίπως καὶ τοὺς ἵππους τρώσῃς, καὶ τὸ ἄρμα συντρίψῃς· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη τοῖς ἄλλοις, ὃνειδος δὲ καὶ κατήφεια σοὶ αὐτῷ γένηται· ἀλλ’, ὡφίλε, φρονῶν εὖ, ἐσο πεφυλαγμένος· εἰ γάρ ἐν τῷ καμπτήρι παρέλθῃς ἐλαύνων καὶ τρέχων, οὐκ ἐστιν δέ ἀν καταλάβῃ ἐπιπιδήσας, οὐδὲ ὑπερβῆ· οὐδὲ ἐὰν ὅπισθεν ἐλαύνῃ Ἀρείονα τὸν ἐνδοξὸν τοῦ Ἀδράστου ταχὺν ἵππον, δές ἐκ θεῶν εἶλκε τὸ γένος, ἢ τοὺς ἵππους τοῦ Λαομέδοντος, οἵ ἐνταῦθα ἀνετράφησαν γενναῖοι· Ὡς εἰπὼν ὁ τοῦ Νιλέως Νέστωρ ὅπίσω κατὰ χώραν ἐκάθισεν, ἐπειδὴ τῷ ἐαυτῷ οὐτιών ἐκάστου τέλος ἐδίλωσεν, ἢγουν τὰ ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας ἀποβιησό-

Μιριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὔτριχας ὠπλίσαθ' ἵππους.

Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλύρους ἐβάλοντο.

Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλύρος Θόρε Νεστορίδαο

Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδ' ἐλαχεὶρειών Εῦμηλος·

355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος·

Τῷ δ' ἐπὶ Μιριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε-

Τιδείδης, δχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.

Στὰν δὲ μεταστοιχεῖ· σίμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,

Τιλόθεν ἐν λείω πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν

360 Ἀντίθεον Φοίνικα, ὅπανα πατρὸς ἑοῖο,

Ὄς μεμνώτο δρόμου, καὶ ἀληθείνι ἀποείποι.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποιν μάστιγας ἀειραν,

Πέπληγόν θ' ἴμασιν, ὁμόκλιησάν τ' ἐπέεσσιν

Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὥκα διέπρισσον πεδίοιο,

365 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη

Ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος νέεθνελλα·

Χαῖται δὲ ἐρρώντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο·

Ἄρματα δὲ ἀλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρη,

Ἄλλοτε δὲ ἀτέξασκε μετήρα· τοὶ δὲ ἐλατῆρες

370 Ἐστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου

Νίκης ἰεμένων· κέκλοντο δὲ οἵσιν ἐκαστος

Ἴπποις, οἱ δὲ ἐπέτοντο κονίουντες πεδίοιο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέεις ἵπποι

Ἄντ' αὐτὸς πολιῆς· τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου

375 Φαίνετ', ἄφαρ δὲ ἵπποισι τάθη δρόμος· ὥκα δὲ ἔπειτα

Αἴφηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.

Ταὶς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι

Τρώιοις· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσταν, ἀλλὰ μάλιστας·

μενον. Μιριόνης δὲ πέμπτος εὐτρέπισε τους ὡραιότεριχας ἵππους. Ανέβισα δὲ εἰς τους δίφρους, ἐνέβαλον δὲ κλύρους, ἐκίνει δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐξεπύδησε δὲ ὁ κλῆρος τοῦ ὑιοῦ τοῦ Νέστορος, τοῦ Ἀντιλόχου· μετ' αὐτὸν δὲ ἔτυχεν ὁ βασιλεὺς Εὔμηλος· ἐπ' αὐτῷ δὲ ὁ τοῦ Ἀτρέως κατὰ πόλεμον ἐνδοξος Μενέλαος. ἐπ' αὐτῷ δὲ Μιριόνης ἔτυχει ἐλαύνειν τους ἵππους. τελευταῖος δὲ ὁ τοῦ Τιδέως ἐξόχως κράτιστος ἦν, ἔτυχεν ἐλαύνειν τὰς ἵππους. Εἰησαν δὲ κατὰ τάξιν· εδίλωσε δὲ τὰ τέλη τοῦ δρόμου ὁ Ἀχιλλεὺς πόρρωθεν ἐν ὄμαλῃ πεδιάδι· ἐπίσκοπον δὲ καὶ ἐπόπτην ἐκάθισε πὸν ἰσοθεον Φοίνικα τὸν θεράποντα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς· ὅπως ἐπίσκοπόν καὶ μεμνημονεύοι τοῦ δρόμου καὶ τὴν ἀλλθειαν δηλοποιήσῃ. Οὗτοι δὲ πάντες ἐπὶ τῶν ἵππων τὰς μδστιγας ἀνέσχον, καὶ ἐπληξαν τοῖς λόροις, καὶ ἡ πειλησαν λόγοις εσπευσμένως· ταχέως δὲ αὐτοὶ διέτρεχον διὰ τοῦ πεδίου πόρρω τῶν νέων συντόμως· ἐκ τῶν πτέρυνων δὲ κονιορτὸς ηγερέτο αἰρόμενος καθάπερ νέφος ἡ συστροφὴ μεγάλη ἀνέμου· αἱ χαῖται δὲ διεκινοῦντο ἐν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀνέμου· τὰ ἄρματα δὲ, ποτὲ μὲν προσήγγυζον τῷ πολλὰ τρεφούσῃ γῇ· ποτὲ δὲ ἀνω ὥροντο μετέωρα· οἱ ἀναβάται δὲ ἵσταντο ἐν τοῖς δίφροις· ἔσφυζε δὲ καὶ ὑπεκινεῖτο ἡ Φυχὴ ἐκάστου τῆς νίκης ἐπιθυμούντων· παρεκελεύοντο δὲ τοῖς ἑαυτῶν ἵπποις ἄπαντες· οὗτοι δὲ ἀνύοντες ἐτρεχον διὰ τῆς πεδιάδος· ἀλλ' ὅπνικα δὴ τὸ ὄσχατον τοῦ δρόμου ἐτέλουν οἱ ταχεῖς ἵπποι εἰς τούπισαν ἀπὸ τῆς λευκῆς θαλάσσης, τηνικαῦτα δὴ ἐκάστου τέχνη καὶ ἀρετὴ διεφαίνετο· ὀξὺς δὲ τοῖς ἵπποις ἐξετάθη δρόμος· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα ἐξέφερον καὶ παρήρχοντο αἱ ταχύποδες ἵπποι τοῦ ὑιοῦ τοῦ Ἀιφρυτίου· μετὰ ταῦτας δὴ προέτρεχον οἱ τοῦ Διομήδους ἄρσενες ἵπποι οἱ Τρωῖκοι· οὐδέ τι πολλῷ πόρρωθεν ἦσαν, ἀλλὰ πάνυ πλησίον· ἀεὶ γὰρ εοίκεσαν ἐπιβιησομέ-

Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβιστομένοισιν εἴκτην.

380 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, εὗρέε τ' ὅμω
Θέρμετ' ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
Καὶ νῦν κεν ἦ παρέλασσ', ἦ ἀμφίριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἱοῦ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
"Ος ρά οι ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
385 Τοῖο δ' ἀπ' ὄφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ιούσας,
Οἱ δέ οι ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὡκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν.
390 Δῶκε δέ οι μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
"Η δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβίκει,
"Ιππειον δέ οι ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οι ἵπποι
Ἀμφὶς ὄδοι δραμέτην, ρύμος δ' ἐπὶ γαιῶν ἐλίσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροι παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
395 Ἀγκῶνάς τε περιδρύθη, στόμα τε, ρῆνάς τε,
Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρυσι· τῷ δέ οι ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οι ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
400 "Ιπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἐθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης ἔχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο.
"Εμβιητον, καὶ σφῶι τιταίνετον ὅττι τάχιστα.
"Ητοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω
405 Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οῖσιν Ἀθήνη
Νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἐθηκεν.

νοις τοὺς ὄχιματος· ύπὸ τῆς πνοῆς δὲ τὰ τοῦ Εὐμίλου μετάφρενα, καὶ τοὺς πλατεῖς ὄμους εἴθερμαίνοντο. ἐπ' αὐτῷ γὰρ καταθέντες τὰς κεφαλὰς ἔτρεχον. Καὶ δὴ ἡ παρῆλθεν ἄν, ἡ ἀμφισβιτήσιμον ἐποίησεν, εἰ μὴ τῷ οὐρῷ τοῦ Τυδέως ὠργίσθη Ἀπόλλων ὁ καθαρὸς, διὸ δὴ ἐξέβαλεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὴν λαμπρὰν μάστιγα· τούτου δὲ ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν ἐχέοντο δάκρυα ὄργιζομένου καὶ λυπουμένου· διότι τὰς μὲν ἑώρα ἔτι πολλῷ μᾶλλον προϊούσας· οὗτοι δὲ χείρονες γεγόνασιν ἀνεύ κέντρου καὶ μάστιγος τρέχοντες, οὐδὲ ἔλαθε τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ἀπόλλων βλάψας ἀδίκως τὸν τοῦ Τυδέως· ταχέως δὲ πᾶν ἐφώρμησεν ἐπὶ τὸν βασιλέα τοῦ στρατοῦ, ἔδωκε δὲ αὐτῷ τὴν μάστιγα, προθυμίαν δὲ τοῖς ἵπποις ἐνέβαλεν· αὕτη δὲ ἐπὶ τὸν οὐιὸν τοῦ Ἀδμύτου ἐπορεύθη μυητικακοῦσα, συνέτριψε δὲ αὐτοῦ τὸν τῶν ἵππων ζυγὸν ἢ θεὰ, αἱ ἵπποι δὲ αὐτῷ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἔδραμον, τὸ ξύλον δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ δίφρου μέχρι τοῦ ζυγοῦ διῆκον ἐπὶ τὸν γῆν κατέπεσεν, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ὄχιματος ἐπὶ τὸν τροχὸν κατηνέχθει καὶ τοὺς ἀγκῶνας κατεξέσθη, καὶ τὸ στόμα, καὶ τὰς ρίνας, ἐθραύσθη δὲ τὸ μέτωπον ἐπὶ ταῖς δόρυσιν, οἱ ὄφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ δακρύων ἐπλήσθησαν, ἢ σύντονος δὲ καὶ μεγάλη αὐτοῦ φωνὴ κατεσχέθη· ὁ τοῦ Τυδέως δὲ παρακλίνας ἥλαυνε τοὺς μονωνυχας ἵππους, πολλῷ τῶν ἀλλων προτρέχων· ἢ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐνέβαλε προθυμίαν τοῖς ἵπποις· καὶ δόξαν ἐπέθηκεν αὐτῷ· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἥλαυνεν δὲ τοῦ Ἀτρέως ξανθὸς Μενέλαος· ὁ Ἀντίλοχος δὲ τοῖς ἵπποις παρεκελεύσατο τοῦ ἑαυτοῦ πατρός· Προχωρεῖτε καὶ ὑμεῖς

ἐκείνοις μὲν ἀμιλλᾶσθαι οὐδαμῶς ἐπιτάττω, τοῖς ἵπποις τοῦ συνετοῦ οὐιοῦ τοῦ Τυδέως· οἵστισιν ἢ Ἀθηνᾶς οὐν παρέσχετο ταχυτῆτα, καὶ ἐπέθηκεν αὐτῷ δόξαν.

"Ιππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μιδὲ λίπησθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶιν, ἐλεγχείνυ καταχεύῃ
 Αἴθη, Θῆλυς ἐουσα· τί λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ωδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 "Εστεται· αὐτίσα δ' ὑμινε κατακτενεῖ ὁξεῖ χαλκῷ,
 Αἴκ' ἀποκιδῆσαντε φεράμεθα χεῖρον ἀεθλον·
 'Αλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα·
 415 Ταῦτα δ' ἔγων αὐτὸς τεχνίσομαι, οὐδὲ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει.
 "Ως ἔφαθ· οἱ δὲ, ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὄμοκλὴν,
 Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἰνῆται δ' ἐπειπε
 Στεινος ὁδοῦ κοίλης ἵδεν Ἀιτίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ρωχμὸς ἐν γαῖς, ἢ χειμέριον ἀλέν ύδωρ
 'Εξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἀπαντα·
 Τῇ ρ' εἰχεν Μενέλαος, ἀματροχίας ἀλεείνων.
 'Αιτίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 'Εκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν·
 425 Ατρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀιτίλοχω ἐγεγώνει·
 'Αιτίλοχ', ἀφραδέως ἵππαζεαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις·
 Μίπως ἀμφοτέρους δηλίσεαι, ἄρματι κύρσας.
 "Ως ἔφατ· 'Αιτίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἐλαύνει,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ως οὐκ αἴσοντι ἐοικώς·
 "Οσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίοιο πέλονται,
 "Οντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν αὐτὴν, πειρώμενος ἥβης,
 Τόσον ἐπιδραμέτην· αἱ δὲ ἥρωισταν ὀπίσσω
 'Ατρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκῶν μεθέπικεν ἐλαύνειν·

τοὺς ἵππους δὲ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως καταλάβετε, μηδὲ ἀπολειφθῆτε· ταχέως, μήποθ' υμῖν ὅνειδος καὶ μέμφεν καταχέγε ή Λίθη Θῆλυς καὶ φορβάς οὔσα· τὶ δὴ υστερίζετε, ὡς βέλτιστοι; οὕτω γάρ λέξω, καὶ τετελεσμένον δίπουθεν ἔσται· οὐχ υμῖν ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς παρὰ Νέστορι τῷ βασιλεῖ τῶν λαῶν ἔσται· παραχρῆμα γάρ υμᾶς ἀποκτενεῖ σιδήρῳ σέξει καὶ τυπτικῷ, ἐὰν ἀφροντιστίσαντες λάβωμεν φαῦλον καὶ ἔυτελές ἐπαθλού· ἀλλ' ἐπιδιώκετε, καὶ ἐπειγόμενοι τρέχετε πάνυ ταχέως· ταῦτα δὲ ἐγὼ αὐτὸς μιχαήσομαι, καὶ ἐπινοήσω, παρεισδῦναι εἰς τὸ στένωμα τῆς ὁδοῦ, οὐδὲ λαθεῖν με δυνήσεται. Οὕτως εἶπεν· οὖτοι δὲ φοβιθέντες τὴν πῦ βασιλέως ἀπειλήν, μᾶλλον ἐπέδραμον ἐν ὅλιγῳ χρόνῳ· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα τὸ στένωμα τῆς κοίλης ὁδοῦ ἐθεάσατο ὁ ἀνδρεῖος καὶ καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ Ἀντίλοχος· ρύαξ καὶ σχίσμα ἦν γῆς, ἐν φέρειμωνος ὅδωρ ἀθροισθὲν διέκοψε καὶ κατέσπασε τὴν ὁδὸν, ἐβάθυνε δὲ πάντα τὸν τόπον· ἐκεῖσε δὴ ἥλαυνεν ὁ Μενέλαος φυλαττόμενος τὸ τρέχειν ἄμα· ὁ Ἀντίλοχος δὲ παρακλίνας ἥλαυνεν τοὺς μονάρυχας ἵππους ἔξω τῇ ὁδῷ· ὅλιγον δὲ παρατρέψας ἐτρεχεν, ὁ τοῦ Ἀτρέως δὲ ἐφοβιθη, καὶ τῷ Ἀντιλόχῳ ἐφώνει· Ω Ἀντίλοχε ἀπεισκέπτως (ἀπείρως) ἵππάζυ καὶ τρέχεις· ἀλλ' ἄνω ἔχε τοὺς καὶ μὴ ἐπίκεισο· στενὴ γάρ οὐδὸς, ταχέως δὲ ἐν τῇ πλατυτέρᾳ παρελέυσῃ· μήπως ἀμφοτέρους βλάψῃς, τῷ ἄρματι προσκρουστας καὶ συρράξας συμπεσών· Οὕτως εἶπεν· Ἀντίλοχος δὲ ἔτι πολλῷ μᾶλλον ἥλαυνε, τῇ μάστιγι ἐπιταχύνων, ὥσπερ ὅμοιος μηδὲν ἀκούοντι· ὅσα δέ εἰσι τὰ τοῦ δίσκου ὄρμάματα, ὃν ἀφιᾶσιν ἄνωθεν ἐκ τῶν ὄμων, διν ἐρρίψειν ἀνὴρ νέος πεῖραν λαμβάνων τῆς ἑαυτοῦ ἐφηβίας, τοσοῦτοι ἐπέδραμον· αἱ ἵπποι δὲ ὑπεχώρισαν εἰς τούπιστα καὶ ἀπέλειφθησαν, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως· αὐτὸς γάρ ἐθελούσιώς μεθῆκε τὸ συντόνως τρέχειν, μήπως συμ-

435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τὸ ἀνατρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δὲ αὐτοὶ[·]
Ἐν κονίγσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

‘Αντίλοχ·, οὕτις σεῖο βροτῶν ὄλοώτερος ἄλλος·

440 “Ερρ·, ἐπεὶ οὐ σ’ ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνύσθαι Ἀχαιοί·
‘Αλλ’ οὐ μὰν οὐδὲ ὡς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἔθελον.

“Ως εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέλετο, φάνησέν τε·

Μή μοι ἐρύκεσθον, μήδὲ ἐστατον ἀχνυμένω κῆρ·

Φθίσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,

445 “Η υμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

“Ως ἔφαθ· οἱ δὲ, ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὄμοκλὴν,

Μᾶλλον ἐπιδραμέτιν, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο·

‘Αργεῖοι δὲ ἐν ἀγῶνι καθίμενοι εἰσορόωντο

“Ιππους, τοὶ δὲ πέτοντα κονίοντες πεδίοιο.

450 Πρῶτος δὲ Ἰδαμενεὺς, Κριτῶν ἀγὸς, ἐφράσαθ’ ἵππους·

“Ηστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ·

Τοῖο δὲ ἀνευθεν ἐόντος, ὄμοκλητῆρος ἀκούσας

“Εγνω· φράσσατο δὲ ἵππον ἀριπρεπέα προῦχοντα.

“Ως τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 Λευκὸν σῆμ’ ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥτε μάνη·

Στῆ δὲ ὁρθὸς, καὶ μῆδον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

“Ω φίλοι, Ἀργείων ἡγύτορες, οὐδὲ μέδοντες,

Οἵος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, οὐκέ καὶ υμεῖς;

“Αλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 “Αλλος δὲ ἱνίοχος ἴνδαλλεται· αἱ δέ που αὐτοῦ

“Εβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἥσαν·

“Ητοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλουστας·

πέσειεν καὶ προσκρουόσειεν ἐν τῇ ὁδῷ οἱ μονώνυχες ἵπποι, καὶ τὰ ὄχυματα καταρρίφειεν τὰ καλῶς ἡρμοσμένα, καὶ αὐτοὶ καταπέσειεν ἐν τῇ κόνει, σπεύδοντες ἔνεκα νίκης. Πρὸς τοῦτον δὲ καὶ λοιδορῶν εἶπεν ὁ πυρόχρους Μενέλαος· ³Ω Ἀντίλοχε, οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ὀλέθριον αἰτιώτερος σου· ἄπιθι μετὰ φθορᾶς, ἐπειδὴ οὐκ ἀλιθῶς σε οἰόμεθα οἱ Ἑλληνες φρόνιμον εἶναι. οὐ μὴν ἄλλα μὴν οὕτως ἄνευ ὄρκου λῆψῆς τὸ ἐπαθλον· Οὕτως εἰπὼν τοῖς ἵπποις παρεκελεύσατο καὶ εἶπε· Μή μοι κωλύεσθε, μηδὲ ἴστασθε λυπούμενοι κατὰ Λυχῆν· φθάσουσιν ἀσθενήσαντες οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα τούτοις ἢ ύμιν, ἀμφότεροι γαρ στέρονται νεότητος. Οὕτως εἶπεν· οὐ τοι δὲ τὴν τοῦ Βασιλέως φοβηθέντες ἀπειλὴν, μᾶλλον ἐπέδραμον, ταχέως δὲ πλησίον αυτῶν ἐγένοντο· οἱ Ἑλληνες δὲ ἐν τῷ τοῦ ἀγῶνος τόπῳ καθίμενοι ἐθεῶντο τοὺς ἵππους· οὗτοι δὲ ἔτρεχον σπεύδοντες διὰ τῆς πεδιάδος. πρῶτος δὲ ὁ Ἰδομενεὺς ὁ στρατηγὸς τῶν Κρητῶν ἐνέσει τοὺς ἵππους· ἐκάθηπτο γαρ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἄνωθεν ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· Τούτῳ δὲ πόρρωθεν ὅντος τοῦ ἀπειλοῦντος καὶ παρεκελευμένου αἰκουσας ἐνόστεν, ἐθεάσατο δὲ τὸν διάδηλον, καὶ ἐπίσημον ἵππον προβαίνοντα, ὃς τὸ μὲν ἄλλο σῶμα πυρρὸς τῷ χρώματι ἦν, ἐν τῷ μετώπῳ δὲ σημείον λευκὸν ἦν περιφερὲς ὥσπερ σελήνη· ἐστι δὲ ὄρθος, καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶπεν. ³Ω φίλοι ήγε μόνες τῶν Ἑλλήνων καὶ βασιλεῖς, μόνος ἐγὼ τοὺς ἵππους ὄρω, οὐ καὶ ύμεις; ἄλλοι μοι δοκοῦσι πρότεροι εἶναι ἵπποι, ἄλλος δὲ αναβάτης ἔστικεν· αὗται δέ που ἐβλάβησαν ἐν τῷ πεδίῳ, αὕτινες κρείσσονες ἦσαν ἐκεῖσε· ταύτας μὲν γαρ τὸ πρῶτον ἐθεασάμενην παρὰ τὸν καμπτῆρα ἐλθούσας, νῦν δὲ οὐδαμοῦ δύναμαι ἰδεῖν.

Νῦν δ' οὐπη δύναμαι ἴδειν, πάντη δέ μοι ὅσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι·

465 Ἡεὶ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
Ἐνθα μιν ἐκπεσέειν ὅτα, σύν θ' ἄρματα ἀξαῖ·
Αἱ δ' ἔξηρώσαν, ἐπεὶ μένος ἐλλαβε Θυμόν·
·Αλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
470 Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Λιτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἵπποδάμου υἱὸς, κρατερὸς Διομῆδης·

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Οἴληος ταχὺς Αἴας·
Ίδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν
475 Ἰπποι αἴρσι ποδες πολέος πεδίοιο δίενται·
Οὔτε νεώτατές ἐστι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὅσσε·
·Αλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδὲ τί σε χρὶ^ν
Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι·
480 Ἰπποι δ' αὐτε ἔασι παροίτεραι, αἱ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκε.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον πῦδα.
Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάντα
Δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπτονῆς·
485 Δεῦρο νῦν ἡ τρίποδος περιδώμεθον, ἡὲ λέβιτος·
·Ιστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἀμφω,
·Οππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίνς ἀποτίνων.
·Ως ἔφατ· ὥρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Αἴας,
Χαόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείφασθαι ἐπέεσσι·
490 Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτεροίσιν,

πανταχόσε δέ μοι οι ὄφθαλμοὶ κατὰ τὸ τρωϊκὸν πεδίον περιβλέπουσι θεωμένῳ. ἢ τὸν ἕνιόχον ἔφυγον αἱ ἕνιαι, οὐδὲ ἡδυνθη καλῶς κατασχεῖν παρὰ τὸν καμπτῆρα, καὶ σπέτυχε τοῦ ἐλίξαι καὶ συστρέψαι τοὺς ἵππους· ἐκεῖ αὐτὸν ἐκπεσεῖν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ ἄρματα συντρίψαι. αὗται δὲ ἔξει τοῦ δρόμου ὄρμησαν, ἐπειδὴ προθυμία ἐπεγένετο τῇ ψυχῇ· αλλὰ θεάσασθε καὶ ὑμεῖς αναστάντες, οὐ γάρ εγὼ καλῶς διακρίνω. δοκεῖ δέ μοι εἶναι αὐτὴ τὸ γένος Αἰτωλὸς βασιλεὺς δὲ ἐν τοῖς "Ελλησιν, οὐδιός τοῦ ἵππου καὶ πολεμικοῦ Τυδέως ὁ ἵχυρος καὶ ἀνδρεῖος Διομῆδης. Τοῦτον δὲ αἰσχρῶς καὶ ἀναιδῶς ἐλοιδώρησεν ὁ τοῦ Οἴλέως ταχύπους Αἴας.³ Ω ίδομενεῦ, τι πρὸ καιροῦ λάβρως καὶ ἀπερισκέπτως λαλεῖς· αὗται γάρ πόρρωθεν αἱ ἵπποι διὰ τοῦ μεγαλου πεδίου τρέχουσιν· οὐτε νέος ὑπάρχεις ἐν τοῖς "Ελλησι τοσοῦτον, ὥστε τὰ πολλῷ πόρρω ὄρην, οὐτε σοι ὀξύτατα καὶ τριπτικάτατα ἐκ τῆς κεφαλῆς βλέπουσιν οἱ ὄφθαλμοί· ἀλλ' ἀεὶ λόγοις ἀχρίστως λαλεῖς· οὐδαμῶς δέ σε δεῖ ἀπαίδευτον ἐν τῷ λέγειν εἶναι· πάρεισι γάρ καὶ ἄλλοι βελτίονες, αἱ ἵπποι δέ εἰσιν ἔμπροσθεν, αἱ καὶ πρότερον ἥσαν τοῦ Εὔμήλου. αὐτὸς δὲ ἐμβέβηκε κατέχων τὰς ἕνιας. Πρὸς τοῦτον δὲ ὄργισθεὶς ὁ στρατηγὸς τῶν Κρητῶν ἔξενωντίας ἔλεγεν· Ω Αἴαν, ἐν τῷ φιλονεικεῖν κράτιστε, κακῶς ἐπιλογιζόμενε, καὶ κατὰ πάντα τ' ἄλλα τυγχάνεις ὑπτώμενος τῶν Ἑλλήνων, καθότι σοι νοῦς ὑπάρχεις ὡμὸς καὶ μωρός· ἄγε νῦν συνθάμεθα ἢ περὶ τρίποδος ἢ λέβητος, μάρτυρα δὲ ποιησώμεθα ἀμφοτέροις· Αγαμέμνονα τὸν ὑιὸν τοῦ Ἀτρέως, ὀπότεραι (όποιαι) ἵπποι εἰσὶν ἔμπροσθεν, ἵνα γνῶς ἀποδιδοὺς καὶ ζημιούμενος. Οὕτως εἶπε· διανέστη δὲ παραχρῆμα ὁ ταχύπους Αἴας τοῦ Οἴλέως πάνυ ὄργιζόμενος δεινοῖς χαλεποῖς λόγοις ἀποκρίνασθαι· καὶ δὴ προσωτέρω ἐχώρησεν ἀν ἀμφοτέροις ἡ φιλονεικία, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ

Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
 Καὶ δὲ ἄλλῳ νεμεσάτον, ὃ τις τοιαῦτά γε ἔξει·

495 Ἀλλά ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθίμενοι εἰσοράσσετε
 "Ιππους· οἱ δὲ τάχις αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 "Ενθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἔκαστος
 "Ιππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἱ τε πάροιθεν.
 "Ως φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἥλθε διώκων,
 500 Μάστιγι δὲ αὖν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ, ἵπποι
 "Τέφοσ" αἰειρέσθην ρίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
 Αἱεὶς δὲ ἕνίοχον κονίης ράθαμιγγες ἔβαλλον·
 "Αρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 "Ιπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδὲ τι πολλῇ

505 Γίνεται ἐπισσώτρων ἀρματροχὶ κατόπισθεν
 "Εν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην·
 Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δὲ ἀνεκῆκιεν ἴδρως
 "Ιππων, ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνου χαμᾶζε·
 Αὐτὸς δὲ ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλίνε δὲ ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ ἐμάτισεν
 "Ιφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβῃ ἄεθλον·
 Δῶκε δὲ ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώευτα φέρειν· οἱ δὲ ἔλυεν υφὶ ἵππους·
 Τῷ δὲ ἄρε πέπτη Αντίλοχος Νιλῆιος ἥλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσσιν, οὕτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον·
 "Αλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχει γεγόνειν ἀκέας ἵππους·
 "Οσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὃς ράτη ἄνακτα
 "Ελκυγιν πεδίοιο τιτανόμενος σὺν ὅχεσφι,

Αχιλλεὺς ἀνέστη καὶ εἶπε λόγον. Μηκέτι νῦν ἀποκρίνεσθε λόγοις χαλεποῖς καὶ δεινοῖς, ὡς Αἴων, καὶ Ἰδομενεῦ, ἐπαχθέσι καὶ βλαβεροῖς, οὐ γὰρ προσήκει· καὶ δὴ καὶ ἀλλω μέμφεσθε, ὅστις τοιαῦτά γε πράττοι, ἀλλ' ὑμεῖς ἐν τῷ ἀγῶνι καθίμενοι θεᾶσθε τοὺς ἵππους, οὗτοι δὲ ταχέως αὐτοὶ σπένδοντες ἔνεκενίκης δεῦρο ἀφίξονται· τότε δὲ γνώσεσθε πάντες τοὺς ἵππους τῶν Ἑλλήνων τίνες δεύτεροι, καὶ τίνες πρότεροι. Οὕτως εἶπεν· οὐ τοῦ Τυδέως δὲ πάνυ πλιστίον ἀφίκετο τρέχων, μάστιγι δὲ ἀεὶ ἐδίωκε κατὰ τῶν ὄμων αὐτὴν ἐπάρων, οἱ ἵπποι δὲ αὐτοῦ εἰς ὑψός ὥροντο ῥαδίως ἀνύσσοντες τὴν ὁδὸν, ἀεὶ δὲ τὸν ἀναβάτην ἐβαλλον ράνιδες πόνεως αἴρομέντις, τὸ ἄρμα δὲ χρυσῷ καὶ κασσιτέρῳ κεκαλυμμένον τὰ πέριξ ἄκρα, τοῖς ταχύποσιν ἵπποις ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι μεγάλη ἐγίνετο ὅπισθεν ἢ τῶν ἐπικειμένων τοῖς τροχοῖς στομαχάτων ἐγχάραξις ἐν τῇ λεπτῇ κόνει· οὐ ποι δὲ ἐπειγόμενοι ἐτρεχον, ἔστι δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος· πολὺς δὲ ἰδρῶς ἀνεφέρετο ἐκ τε τῶν κορυφῶν τῶν ἵππων καὶ ἀπὸ τῶν στέρνων ἐπὶ τὴν γῆν· αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ὄχηματος τοῦ λαμπροτάτου κατεπέδησε χαμαὶ, ἐκλινεὶ δὲ καὶ ἐπέθηκε τὴν μάστιγα πρὸς τὸν ζυγὸν· οὐδὲ ὑστέρισεν ὁ ἴσχυρὸς καὶ γενναιός Σθένελος· ἀλλ' ἐσπευσμένας ἔλαβε τὸ ἐπαθλον, καὶ ἔδωκε τοῖς μεγαλοφύχοις φίλοις ἄγειν γυναικα, καὶ τρίποδα φέρειν ὡτα ἐχοντα· αὐτὸς δὲ ἀπέλυσε τοὺς ἵππους· ἐπὶ τούτῳ δὲ Ἀντίλοχος ὁ τοῦ Νιλέως ἀπόγονος ἐπίγαγε τοὺς ἵππους τέχνη καὶ δόλω, οὐδαμῶς τάχει παρέλθων τὸν Μενέλαον· ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ Μενέλαος ἥλαυνεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς ταχεῖς ἵππους· ὅσον δὲ ἀφίσταται τοῦ τροχοῦ ὁ ἵππος, ὃς δὴ τὸν κύριον εἴλακυσε διὰ τῆς πεδιάδος ἐπεκτεινόμενος καὶ τρέχων σὺν τοῖς ὄχημασι· τῆς γὰρ περιφερείας τοῦ τροχοῦ

Τοῦ μέν τε φαύοιςιν ἐπιστάτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
 Χάρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λείπετ· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 Ἀλλά μιν αἴτα κίχανεν· ὄφελλετο γὰρ μένος οὐ
 525 Ἰππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης·
 Εἰ δέ καὶ ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
 Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφίριστον ἔθικεν.
 Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐν τοῖς Ἰδομενῆος,
 Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρών·
 530 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔστιν καλλίτριχες ἵπποι,
 "Ηκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι·
 Τιος δ' Ἀδμίτοιο πανύστατος ἥλυθεν ἄλλων,
 "Ελκων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους·
 Τὸν δὲ ἴδων φάτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 Στὰς δ' ἀρέ εἰν 'Αργείοις ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευε·
 Λοισθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μάνυχας ἵππους·
 'Αλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ως ἐπιεικὲς,
 Δεύτερ· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος οἰός.
 "Ως ἔφαθ· οἱ δὲ ἄρα πάντες ἐπήνεον, ως ἐκέλευε.
 540 Καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοὶ,
 Εἰ μὴ ἀρ 'Αγτίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος οἰός,
 Πηλείδην Ἀχιλλῆα δίκῃ ἴμειψατ' ἀναστάς·
 'Ω Ἀχιλλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴκε τελέσσῃς
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρίσεσθαι ἀεθλον,
 545 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 Αὐτός τ' ἐθλὸς εἴαν· αλλ' ὕφελεν αθανάτοισιν

Φαύουσιν αἱ τελευταῖαι τρίχες τῆς οὐρᾶς, οὗτος δὲ πάνυ πλησίον τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ διάστασις μεταξὺ δια τοῦ μεγάλου πεδίου τρέχοντος· τοσοῦτον δὴ ὁ Μενέλαος τοῦ ἀμωμήτου καὶ βελτίστου Ἀντίλοχου ἀφίστατο· τὸ πρῶτον δὲ καὶ εἰς δίσκου βολὴν ἀπελείπετο· ἀλλὰ ταχέως αὐτὸν κατελάμβανεν· αὐξάνετο γάρ ἡ καλὴ προθυμία τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἴθις τῆς ὠραιότριχος ἵππου· εἰ δὲ ἔτι προσωτέρω ἐγένετο δρόμος ἀμφοτέροις, ταύτῃ παρῆλθεν ἀν αὐτὸν, οὐδὲ ἀμφισβητήσιμον ἐποίησε. Μηριόνις δὲ ὁ χριστὸς θεράπων τοῦ Ἰδομενέως ἀφίστατο τοῦ ὑπερενδόξου Μενέλαου δόρατος βολῆν· βραδεῖς μὲν γάρ ἦσαν αὐτοῦ ἵπποι ὠραιότριχες· ἐλάσσων δὲ ἦν αὐτὸς ἐλαύνειν ἄρμα ἐν τοῖς ἀγῶσιν· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἀδμίτου ὕστατος πάντων τῶν ἀλλων ἀφίκετο ἐπισύρων τὸ περικαλλές ἄρμα, ἐλαύνων εἰς τὸ πρόσωπον τοῦς ἵππους· τοῦτον δὲ θεασάμενος ἡλένοσεν ὁ ἐνδεξότατος ταχύπους Ἀχιλλεύς· στᾶς δὲ ἐν τοῖς "Ἐλληνι λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· Ὁ ἄριστος ἀνὴρ ἔσχατος πάντων ἐλαύνει τοὺς μονώνυχας ἵππους· ἀλλ' ἀγε δὴ δῶμεν αὐτῷ ἔπαθλον ὡς τὸ εἰκὸς τὰ δεύτερα, τὰ πρῶτα δὲ ἔχετω ὁ τοῦ Τυδέως υἱός· Οὕτως εἶπεν, οὗτοι δὲ πάντες συνήνουν καθάπερ ἔλεγε· καὶ δὴ παρέσχεν ἀν αὐτῷ τὸν ἵππον, συνήνεσαν γάρ οἱ "Ἐλληνες· εἰ μὴ Ἀντίλοχος ὁ τοῦ μεγαλοφύχου Νέστορος υἱὸς πρὸς τὸν τοῦ Πιλέως Ἀχιλλεα ενδίκως ἀπεκρίνατο αναστάς· Ὡ Ἀχιλλεύ, πάνυ σοι ὄργισθήσομαι ἐάν τελειώσῃς τόνδε τὸν λόγον, μέλλεις γάρ ἀποστερίσειν ἔπαθλον· ταῦτα διανούμενος, ὅτι ἔβλαβισαν αὐτῷ τὰ ἄρματα καὶ οἱ ταχεῖς ἵπποι, αὐτός γε γενναῖος ὑπάρχων· ἀλλ' ἔχρεώστει τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς εὐχὰς ποιεῖσθαι· οὕτω γάρ οὐκ ἀν

Εὔχεσθαι, τό κεν οὔτι πανύστατος ἥλθε διώκων·
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 "Εστι τοι ἐν κλισίγ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
 550 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μάνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελῶν δόμεναι καὶ μεῖζον ἀεθλον,
 "Ἡ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνῆστωσιν Ἀχαιοί·
 Τὴν δὲ γὰρ οὐ δώσω· περὶ δὲ αὐτῆς πειρηθήτω
 'Αινδρῶν, ὃς καὶ ἐθέλησιν ἐμοὶ χερσὶ μάχεσθαι.
 555 "Ως φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλοις ἦν ἔταιρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 'Αντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἀλλο
 Εὔμπλω ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καί τὸ τελέσσω·
 560 Δώσω οἱ Θώρικα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπιύρων,
 Χάλκεον, ὃ πέρι χεῦμα φαεινοῦ καστιτέροιο
 'Αμφιδεδίνηται· πολέος δέ οι ἄξιος ἔστιν.
 "Η ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἔταιρω
 Οἰσέμεναι κλισίνθεν· οὐδὲ γάρ οὐδὲν
 565 'Ευμήλῳ δὲ ἐν χερσὶ τίθει· οὐδὲ δέξατο χαίρων.
 Τοῖσι δέ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 'Αντιλόχῳ ἀμοτον κεχολωμένος· ἐν δὲ ἄρα κύρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἐθηκε, σιωπῆσαι τὸ ἐκέλευσεν
 'Αργείους· οὐδὲ γάρ ἔπειτα μετηύδα ισόθεος φώς·
 570 'Αντίλοχε, πρόσθεν πεπιυμένε, ποῖον ἔρεξας;
 "Ηισχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
 Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλῶν, οἴ τοι πολὺ χείρονες ἥσιος·
 'Αλλ' ἀγετ', 'Αργείων ἡγύπτορες, οὐδὲ μέδοντες,
 'Εις μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδὲ ἐπ' ἀρωγῇ·

ἀφίκετο τρέχων ὕστατος πάντων. εἰ δὲ ἐλεῖς αὐτὸς καὶ σοι αγαπητὸς ὑπάρχει ἐν τῇ φυχῇ. ἔστι σοι ἐν τῇ σκηνῇ πολὺς χριστὸς, ἔστι δέ σοι χαλκὸς, καὶ πρόβατα, εἰσὶ δὲ δοῦλαι καὶ ἵπποι μονώνυχες. τούτων τι μετὰ ταῦτα καὶ μεῖζον ἐπαθλον αναλαβὼν διώρησαι αὐτῷ, ἢ καὶ νῦν παραχρῆμα, ὅπως σε ἐπαινέσωσιν οἱ Ἐλληνες· ταύτην δὲ ἐγὼ οὐκ ἐπιδώσω· περὶ αὐτῆς δὲ πειραθείτω, ὃς ἂν βουλητας τῶν ἀνδρῶν χερσὶ μάχεσθαι μοι. Οὕτως εἰπεν· ἐγέλασε δὲ ὁ ἐιδοξότατος ταχύπους Ἀχιλλεὺς ἐυφραινόμενος ἐπὶ τῷ Ἀντιλόχῳ· διότι φίλος ἦν αὐτῷ αγαπητός, καὶ ἀποκρινόμενος ἐλεγε πρὸς αὐτὸν λόγους ταχεῖς· Ὡς Ἀντίλοχε, ἐπειδή με κελέυεις οἴκοθεν ἀλλο ἐπαθλον διώρησθαι τῷ Εὐμήλῳ, ἐγωγε καὶ τοῦτ' ἀν ποιήσω· δώσω αὐτῷ θωρακα, δν τὸν Ἀστεροπαιὸν ἀφειλόμην, τὸν χαλκοῦν· ὥτινι χύμα λαμπροῦ κασσιτέρου περικέχυται καὶ πέπικται, πολλοῦ δὲ ἀξιος ὑπάρχει. Εἰπε δὲ, καὶ Αὐτομέδοντι τῷ φίλῳ ἑταίρῳ ἐκέλευσε κομίσειν ἐκ τῆς σκηνῆς· οὗτος δὲ απῆλθε καὶ ἔνεγκεν αὐτῷ· ἐθηκε δὲ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Εὐμήλου, αὐτὸς δὲ εὐφραινόμενος ἐδέξατο αὐτόν. Ἐν τούτοις δὲ καὶ Μενέλαος ανέστη λυπούμενος κατὰ φυχὴν τῷ Ἀντιλόχῳ καθ' ὑπερβολὴν ὄργισθείς. ὁ κῆρυξ δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῷ τὴν βασιλικὴν ράβδον, καὶ σιγῆσαι ἐπέταξε τοῖς Ἐλλησιν· οὗτος δὲ μετὰ ταῦτα ἐλεγεν ὁ ἴσος τοῖς θεοῖς ἀνήρ· Ὡς Ἀντίλοχε, τὸ πρότερον συνετέ καὶ φρόνιμε, τί ἐποίησας; κατήσχυνας μὲν τὴν ἐμὴν ἀρετὴν, ἐβλαψας δὲ μοι τοὺς ἵππους, τοὺς σους ἐμπροσθεν ἀγαγὼν, οἵ σοι πολλῷ ἥττονες εἰσίν· αλλὰ ἀγετε, ὡς ηγεμόνες τῶν Ἐλλήνων καὶ βασιλεῖς, εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κρίνατε, μηδὲ ἐπὶ βοηθείᾳ καὶ καπάχαρι· μήποτέ τις εἴπῃ τῶν σιδηροθωράκων Ἐλ-

575 Μήποτέ τις εἴπυσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον φεύδεσσι βινσάμενος Μενέλαος
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, οἱ πολὺ χείρονες ἥσαν
 Ἰπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῆ τε, βίη τε.
 Εἰ δὲ ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μὲν οὕτινα φημὶ⁵⁸⁰
 Ἀλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ιθεῖα γάρ ἔσται·
 Ἀντίλοχ', εἰ δὲ ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ἢ θέμις ἔστι,
 Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἴμασθλην
 Χερσὸν ἔχει ράδινην, ἢ περ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἰππων ἀφάμενος, γαιόχον Ἐννοσίγαιον
 585 Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἔκων τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δὲ αὐτὸν Ἀντίλοχος πεπνημένος αὐτίον πῦδα·
 Ἀνσχεο νῦν, πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερός είμι
 Σεῖο, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἰσθ', οἵαι νέου ἀνδρὸς υπερβασίαι τελέθουσι·
 590 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις·
 Τῷ τοι ἐπιπλήτῳ κραδίν· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μεῖζον ἀπαιτήσεις, ἀφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἢ σοὶ γε, διοτρεφὲς, ἥματα πάντα⁵⁹⁵
 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν είναι ἀλιτρός.
 Ἡ ρά, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος νιός
 Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῦδε θυμὸς
 Ιάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύεσσιν ἔέρση
 Ληῆου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 Ὡς ἄρα σοι, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ιάνθη·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσπύδα·
 Ἀντίλοχε νῦν μέν τοι ἐγὼν υποσίξομαι αὐτὸς,

λινων τὸν Ἀντίλοχον φεύγμασι βιασάμενος ὁ Μενέλαος ἀπῆλθεν ἔχων τὸν ἵππον, διότι αὐτῷ πελλῷ ἥττονές εἰσιν ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείττων ἀρετῇ καὶ δυνάμει· εἰ δὲ μὴ, ἄγε ἐγὼ αὐτὸς κρινῶ, καὶ με οὐδένα οἴομαι ἄλλον τῶν Ἑλλήνων ἐλέγξειν. εὐθεῖα γάρ καὶ δικαία ἔσται οὐ κρίσις μου. Ὡς Ἀντίλοχε, ἄγε δὴ ἐνθάδε, ἐνδοξοτάτως τεθραμμένε, καθάπερ ἐστὶν ὅσιον καὶ δικαιον. Στὰς ἐμπροσθεν τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἄρματος, τὴν μάστιγα δὲ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχε τὴν λεπτὴν καὶ ἐπιμήκην, δι’ οὓς τὸ πρότερον ἐδίωκας ἀφάμενος τῶν ἵππων, τὸν συνέχοντα τὴν γῆν καὶ σείοντα Ποσειδῶνα ὅμνυ, οὐ μὴν οὐκ ἐθελούσιώς ἐπιβουλῇ τὸ ἐμὸν ἄρμα παρελθεῖν. Πρὸς τοῦτον δὲ Ἀντίλοχος ὁ συνεπός καὶ φρόνιμος ἐναντίον ἔλεγεν· Ἀνάσχου καὶ ὑπόμενον νῦν· πελλῷ γάρ ἐγὼ νεώτερος ὑπάρχω σοῦ, βασιλεῦ Μενέλαε, σὺ δὲ πρεσβύτερος καὶ κρείσσων, οἵδας ὅποιαί ὑπάρχουσιν αἱ τοῦ νέου ἀνδρὸς παραβάσεις τοῦ δέοντος, ταχύτερος μὲν γάρ καὶ εὐκινητότερός ἔστιν ὁ νοῦς, μικρὰ δὲ καὶ ἀφελῆς η̄ βουλὴ· δι’ οὓς οὐ πομενάπω η̄ καρδία, ἵππον δὲ σοι ἐγὼ δώσω, οὐν ἐλαβον· εἰ δὲ καὶ οἴκοθεν ἄλλο τι μεῖζον ἀπαιτίσαις, εὐθέως ἄν σοι καὶ παραχρῆμα δοῦναι ἐθέλοιμι μᾶλλον, οὐ σοι γε, εὐδόξεις τεθραμμένε, πάντα τὸν χρόνον ἐκπεσεῖν τῆς Φυχῆς (φιλίας) καὶ ἀποθύμιος καὶ μισητὸς εἶναι, καὶ τοῖς θεοῖς ἀδεκος καὶ ἀμαρτωλὸς ὑπάρχειν. Εἰπε δὴ· καὶ τὴν ἵππου ἄγων ὁ τοῦ μεγαλοφύχου Νέστορος υἱὸς ἐνέβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μενέλαου, τούτου δὲ η̄ Φυχὴ εὐφράνθη, οἷον εἰ ἐν τοῖς ἀσάχυσι δρόσος τοῦ ληίου αὐξανομένου περιεχύθη, η̄νίκα ξηρότερά εἰσι τὰ χωρία. οὐτω δὴ σοὶ, οὐ Μενέλαε, εν τῇ διανοίᾳ η̄ Φυχὴ διεχύθη καὶ ἐχάρη, καὶ φωνήσας πρὸς αὐτὸν ἔλεγε λόγους ταχεῖς· Ὡς Ἀντίλοχε, νῦν μέν σοι ἐγὼ αὐτὸς ὑπείξω καὶ συγχωρίσω σόγιόμενος, επειδὴ οὐδαμῶς ἀφρων, οὐδὲ

Χωσμενος· επει ουτι παρηόρος, ουδ' αεσίφρων
 'Ησθα πάρος· νῦν αῦτε νόσον νίκησε νεοίν.

605 Δεύτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ὑπεροπεύειν·

Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἀλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν
 'Αλλὰ σὺ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφεὸς, εἶνεκ' ἐμεῖο.

Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, οὐδὲ καὶ ἵππον

610 Δώσω εἰμίν περ ἑοῦσαν· ἵνα γιώσαι καὶ οἴδε,
 "Ως ἐμὸς σύποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπνῆς.

‘Η ρά, καὶ Ἀντιλόχοιο νούμονι δῶκεν ἑταίρῳ

“Ιππον ἄγειν· οὐδὲ ἔπειτα λέβιθ’ ἔλε παμφανδωντα·

Μηριόνης δὲ ἀνδειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα,

615 Τέτρατος αὐτὸς ἔλασεν· πέμπτον δὲ ὑπελείπετ' ἀεθλον,
 'Αμφίθετος φιάλη, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς,
 'Αργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς.

Τῷ τοι, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,

Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἐμμενεῖ· οὐ γάρ ἔτ' αὐτὸν

620 "Οὐτε ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἀεθλον

Αὔτως· οὐ γάρ πύξ γε μαχῆσεαι, οὐδὲ παλαίστεις,

Οὐδέ τ' ἀκοντιστὸν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι

Θεύσεαι· οὐδη γάρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἔπεισιν.

“Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· οὐδὲ ἐδέξατο χαίρων,

625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες

Οὐ γάρ ἔτ' ἐμπεδαγυῖα, φίλος, πόδες, οὐδὲ τι χεῖρες

“Ωμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσσοιται ἐλαφράι·

Εἴθ' ὡς ἱβώσιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,

630 "Ως ὀπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοι

δολιόφρων ύπαρχες τὸ πρὶν, νῦν δὲ τὸν νοῦν ἐνίκησεν
ἡ νεότης· αὐθίς δὲ ἐξαπατᾶν τοὺς κρεῖσσονας φυλάτ-
του· οὐ γὰρ ἂν με ταχέως ἀλλος τις ἀνήρ τῶν Ἑλ-
λίνων κατέπεισεν, ἀλλὰ σὺ δὴ πολλὰ ἐπαθεῖς καὶ
πολλὰ ἐκακοπάθησας καὶ ἐπόνησας, καὶ ὁ σὸς ἀγα-
θὸς πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς, ἐνεκα ἐμοῦ· δὶ ὁ σοι πα-
ρακαλοῦντι ὑπακούσομαι καὶ τὴν ἵππον δώσω, καί-
περ οὐσαν ἐμίν· ἵνα γνῶσι καὶ οὗτοι, ὅτι οὐ ἐμὴ Λυ-
χὴ οὐδέποτε ὑπάρχει ὑπερίφανος καὶ σκληρός· Εἰπε
δὴ, καὶ τῷ νουνεχεῖ φίλῳ τοῦ Ἀντιλόχου ἐδώκε τὴν
ἵππον ἄγειν· αὐτὸς δὲ μετὰ ταῦτα ἐλαβε τὸν λαμ-
πρότατον λέβητα, ὁ Μηρίονς δὲ ἀνέλαβε τὸ δύο τά-
λαντα τοῦ χρυσοῦ, ἐπειδὴ τέταρτος ἀφίκετο· τὸ πέμ-
πτον δὲ ἐπαθλὸν ὑπελείπετο οὐ θέσιν ἀμφοτέρωθεν ἐ-
χουσα φιάλη· οὐ δώκε τῷ Νέστορι ὁ Ἀχιλλεὺς, φέ-
ρων κατὰ τὸ ἄθροισμα τῶν Ἑλλήνων· καὶ εἰπε πα-
ραστάς· Λάβε νῦν (δὴ), καί σοι τοῦτο, ὡς γέρον, κτῆ-
μα ἐναποκείμενον ἔστω, ὥστ' εἰναι μνῆμα πῦ ἐντα-
φιασμοῦ καὶ τῆς κιδείας τοῦ Πατρόκλου· οὐκέτι γάρ
αὐτὸν θεάσῃ ἐν τοῖς Ἑλλησι· δίδωμι δέ σοι τοῦτο
τὸ ἐπαθλὸν οὕτως ἐπ' οὐδενί· οὐ γάρ πυγμῆ μα-
χῆσῃ, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδὲ εἰς ἀκοντισμὸν καὶ ἀφ-
εσιν ἀκοντίων εἰσελεύσῃ, οὐδὲ ποσὶ δραμῷ· οὐδὲ
γάρ γῆρας χαλεπόν σε κατεπείγει· Οὕτως εἰπὼν
ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας· οὗτος δὲ ἐδέξατο αὐτὸν εὐφραινό-
μενος καὶ φωνήσας πρὸς αὐτὸν ἐλεγε λόγους ταχεῖς·
Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, ὡς τέκνον, κατὰ τὸ πρέπον
εἰπας· οὐκέτι γάρ μοι βέβαια καὶ ισχυρὰ τὰ μέλη,
προσφιλέστατε, οἱ πόδες, οὐδὲ αἱ χεῖρες ἐκατέρω-
θεν ἐκ τῶν ὥμων κινοῦνται κούφως καὶ ἐλαφρῶς· εἴ-
θε οὕτως ἀκμάζοιμι, καὶ μοι οὐ δύναμις ἀσφαλῆς καὶ
κραταιά ύπαρχοι, ὥσπερ ὅτε ἐθαπτον οἱ Ἡλεῖοι τούς
Βασιλέα Ἀμαρυγκέα ἐν τῷ Βουπρασίῳ πεδίῳ· οἱ
οἵοι δὲ ἐθηκαν τὰ πῦ βασιλέως ἐπαθλα· τότε οὐδεὶς

Βουπρασίω, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἀεθλα·
"Ενθ' οὐτις μοι ὄμοιος ἀνὴρ γένετ', οὐτ' ἀρ Ἐπειῶν,
Οὐτ' αὐτῶν Πυλίων, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, "Ηνοπος υἱὸν·

635 Αγκαίον δὲ πάλη Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη·
"Ιφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔοντα·
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά, τε, καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρῆλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθεις πρόσθε βαλόντες, ἀγαστάμενοι περὶ νίκης,

640 Οῦνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἀεθλα.
Οἱ δ' ἀρ ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἕνιόχευεν,
"Εμπεδον ἕνιόχευ, ὁ δὲ ἀρα μάστιγι κέλευεν·
"Ως ποτ' ἔον, νῦν αὐτεις νεώτεροι ἀντιοώντων
"Εργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γύραι λυγρῷ

645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὐτεις μετέπρεπον ἕρασσιν.
"Αλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον αἴθλοισι κτερέΐζε.
Τοῦτο δ' ἔγω πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
"Ως μεν αἱ μέμνησαι ἐνιέος· οὐδέ σε λίθω,
Τιμῆς ἡς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς,

650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
"Ως φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
"Ωιχετ', ἐπεὶ πάντ' αἰνον ἐπέκλιε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἀεθλον·
"Ημίονον ταλαιργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
655 Εξέτε, ἀδμύτην, ἦτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
Τῷ δὲ ἀρχι νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
Στῇ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισι ἔειπεν·
"Ατρείδη τε, καὶ ἄλλοις εὔκυνήμιδες Ἀχαιοί,

μοι ἀνὴρ ἦν ὅμοιος· οὕτε τῶν Ἡλείων οὕτε αὐτῶν τῶν Πυλίων, οὕτε τῶν μεγαλοφύχων Αἰτωλῶν· πυγμῇ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδην τὸν υἱὸν τοῦ "Ηνοπος· Ἀγκαῖον δὲ πάλη τὸν ἐκ τῆς Πλευρῶνος, ὃς μοι ἀνέση παλαιῖσαι, "Ιφικλον δὲ τοῖς ποσὶ παρῆλθον καὶ ἐνίκησα γενναιον ὄντα· δορατὶ δὲ ἐνίκησα τὸν Φυλέα καὶ τὸν Πολυδώρον· μόνοις ἵπποις παρῆλθον καὶ παρέδραμον οἱ υἱοὶ τοῦ "Ακτορος, πολλῷ προπιδύσαντες, φθονήσαντες περὶ τῆς νίκης, διότι τὰ μέγιστα ἐπαθλα ὑπελείπετο αὐτόθι, οὕτοι δὲ ἦσαν διδυμοι (συμφεῖς καὶ ἄμα γεγεννημένοι)· καὶ ὁ μὲν ασφαλῶς ἀεὶ τας ἡνίας κατέχεν, ασφαλῶς ἀεὶ τας ἡνίας κατέχων τὸ ἄρμα ἴθυνεν· ὁ δὲ τῇ ἴμασθλῃ τοὺς ἵππους παράξυνεν· οὕτω ποτὲ ἦν, νυνὶ δὲ οἱ νεώτεροι ἀντιλαμβανέτωσαν τῶν ποιούτων ἔργων· ἐμὲ δὲ προσήκει τῷ χαλεπῷ γύρᾳ ὑπακουέιν· τότε δὲ διέπρεπον ἐπὶ τοῖς ἵππωσι, καὶ ἔξοχος ἦν· ἀλλ' ἀπελθε καὶ τὸν σὸν φίλον ἐνταφίαζε (γέραιρε, τίμα) ἐπάθλοις καὶ ἀγῶσι· τοῦτο δὲ ἐγὼ προθύμως δέχομαι, ἀγάλλεται δέ μου οὐ ψυχὴ, ὅτι μου ἀεὶ μέμνεσαι τοῦ προστινοῦς καὶ φιλόφρονος, οὐδὲ λαυθάνω σε ἐν τῇ τιμῇ, οὐ με τιμᾶσθαι καθήκει ἐν τοῖς "Ελλησι· σοι δὲ εἴθε δοῖεν οἱ θεοὶ ἀντὶ τούτων χάριν καὶ δωρεὰν εὐφρόσυνον· Οὕτως εἰπεν· ο τοῦ Πηλέως δὲ εἰς τὸν πολὺν σύλλογον τῶν "Ελλήνων ἀπῆλθεν, ἐπειδὴ πάντα τὸν λόγον ἦκουσε τοῦ υἱοῦ τοῦ Νηλέως· αὐτὸς δὲ πυγμαχίας ἀλγεινῆς καὶ ὁδυγηρᾶς (τῆς πολυφρόντιδος καὶ πολλῆς δεομένης σκέψεως) ἐπαθλον ἔθικεν, οἵμιονον καρτερικὴν πρὸς τὰ ἔργα ἀγῶν κατέδισεν ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐτῶν ἔξ, μήπω δεδαμασμένην, ἵτις χαλεπωτάτη ἐστὶ δαμασθῆναι καὶ δουλωθῆναι· τῷ νικηθέντι δὲ ἔθικε ποτήριον διπλοῦν, καὶ τὴν βάσιν δηλονότι κοίλην ἔχον, ἐστι δὲ ὄρθος καὶ λόγον ἐν τοῖς "Ελλησιν εἰπεν· Ὡς υἱὲ τοῦ "Ατρέως, καὶ ἄλλοι εὔσπλοις "Ελληνες, ἄνδρας δύο περὶ τούτων προτρέψωμεν, οἵτινές εἰσιν ἄριστοι

Ἄιδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὡς περ ἀρίστω,
 660 Πυξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν· φέδε κ' Ἀπόλλων
 Δάκη καρμονίν, γρώστι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίσυν ταλαιργὸν ἄγων κλισίνηδε νέεσθω·
 Αὐτάρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴστεται ἀμφικύπελλον.

“Ως ἔφατ· ὥρνυτο δ' αὐτίκ' ἀγήρητος τε μέγας τε,
 665 Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῖος, Ἐπειός·
 “Ἄφατο δ' ἡμίσουν ταλαιργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἵτω, ὅστις δέπας οἴστεται ἀμφικύπελλον,
 Ἡμίσουν δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμενον ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμῆνικήσαντ· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.

670 Ἡ οὐχ' ἄλις, ὅπτι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδὲ ἄρα πως ἄρα·
 ‘Ἐν πάντεσσι’ ἔργοισι δαίμονα φῶτα γενέσθαι.

“Ωδε γάρ εὖερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 ‘Αιγαίρου χροὰ τε ρήξω, σύν τ' ἄστε’ ἀράξω.
 Κιδεμόνες δέ οι ἐνθάδ' αολλέες αὐθι μενόιτων,
 675 Οἴ κέ μν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ύποδ χερσὶ δαμέντα.
 “Ως ἔφατ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ
 Εὔρυαλος δέ οι οἰος ἀνίστατο, ισόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς, Ταλανούδας ἀνακτος,
 “Ος ποτε Θίβας ἄλθε δεδουπότος Οιδιπόδαο

680 Ές τάφον· ἔιθα δὲ πάιτας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεποιεῖτο,
 Θαρσύγων ἔπεστιν, μέγα δ' αὐτῷ βουλετο τίκην.
 Ζῶμα δέ οι πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτάρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἴμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

685 Τῷ δέ, ζωσαμένω βήτην ἐς μέστον ἄγανα·
 “Αντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῆσιν ἄμ' ἀμφω·

τὴν πυκτικὴν πάνυ ἀνατεινάμενοι πλήττειν καὶ τύ-
πτειν· φτινι δὲ ἐν ὁ Ἀπόλλων παράσχῃ μονομερῆ
νίκην, γνῶσι δὲ πάντες οἱ Ἐλληνες τοῦτο, τὴν ἐν
τοῖς ἔργοις καρτερικὴν ἡμίονον ἄγων, πορευέσθω
εἰς τὴν σκηνὴν· ὁ νικηθεὶς δὲ λήφεται ἔκπαμα δι-
πλοῦν. Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ παραχρῆμα ἀνὴρ
μέγας τε καὶ γενιαῖος, ἔμπειρος τῆς πυκτικῆς, ὁ τοῦ
Πανοπέως υἱὸς Ἐπειός. ἦφατο δὲ τοῦ καρτερᾶς ἡ-
μίονου καὶ εἶπεν· Ἐλθέτω πλησίον ὅστις λήφεται τὸ
διπλοῦν ποτήριον, τὴν ἡμίονον δὲ οὐδένα ἄλλον τῶν
Ἐλλήνων οἴομαι ἀξεῖν νικήσαντά με πυγμῇ· ἐπειδὴ
καυχῶμαι κράτιστος εἶναι· ἦ οὐχ ἴκανως ἔχει, ὅτι
ἐν τῷ πολέμῳ ἥττων εἰμί; οὐ γάρ ἐστι δυνατὸν γε-
νέσθαι τινὰ ἄνδρα ἐπίβολον καὶ επιστήμονα εν πᾶ-
σι τοῖς ἔργοις· οὕτω γάρ λέξω, τοῦτο δὲ καὶ τε-
λειωθήσεται. ἀπωτικρὺ (εἴξενωτίας) ἀγωνιζόμενος
τὴν τε σάρκα σχίσω καὶ τὰ ὄστα συντρίψω· φρον-
τισται δὲ αὐτῷ ἐνταυθοῖ ἀθρόοι παραμενέτωσαν, οἱ
δὲ αὐτὸν ἐκομίσουσι, δαμασθέντα ὑπὸ τῶν ἐμῶν
χειρῶν. Οὕτως εἶπεν· οὕτοι δὲ πάντες ἀφῶντο ἐγέ-
νοντο σιωπῇ· Εύρυαλος δὲ αὐτῷ μόνος ἀνέστη ἀνὴρ
ἡσος θεῷ, υἱὸς Μηκιστέως τοῦ Βασιλέως τοῦ υἱοῦ
τοῦ Ταλαοῦ, διὸ ἀφίκετό ποτε εἰς τὰς Θήβας, ἀπο-
θανόντος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ἐπιτάφιον, ἐκεῖ δὲ πάν-
τας ἐνίκα τοὺς Θηβαίους· περὶ τοῦτον μὲν οὖν ὁ κα-
πά πόλεμον ἐνδοξός υἱὸς τοῦ Τυδέως ἡσχολεῖτο καὶ
ἐνήργει παρορμῶν αὐτὸν λόγοις· πάνυ δὲ αὐτῷ ἥ-
θελε νίκην· περίζωμα δὲ αὐτῷ πρώτον περιέθηκε·
μετὰ ταῦτα δὲ ἐδωκαν τοὺς καλῶς κεκομμένους λά-
ρους τοῦ ἐν ἀγρῷ διαιτομένου βοὸς, οὕτοι δὲ ζωσά-
μενοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀγῶνος, ἐξενω-
τίας δὲ ἀνατεινάμενοι χερσὶν ἴσχυραις ὅμοι ἀμφό-
τεροι συνέπεισον καὶ συνέβαλον, συνέμιξαν δὲ αὐτῶν
αἱ βαρεῖαι καὶ ἐπαχθεῖς χεῖρες, φοβερὸς δὲ ἔφορος

Σύν δ' ἔπειτον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν·
 Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύσων γένετ', ἔρρεε δ' ίδρως,
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὥρνυτο θεῖος Ἐπειός,
 690 Κόφε δὲ παπτύναντα παρῆιον, οὐδ' ἀρέτη δὴν
 'Ειστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ύπηριπε φαίδιμα γυῖα.
 'Ως δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἵχθυς
 Θῖν' ἔπι φυκιόεντι, μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 'Ως πληγεὶς ἀνέπαλτ· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
 695 Χερὶ λαβὼν ὥρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι,
 Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 Αἴμα παχὺ πτύοιτα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καδδ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἴσαν ἄγοντες·
 Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόρμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλείδης δ' αἰὲν ἀλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἀεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβύτιν,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τίον Ἀχαιοί·
 'Ανδρὶ δὲ νικηθέντι γυναικὸν ἐσ μέσσον ἔθηκεν·
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα τίον δέ ἐ τεσσαράβοιον·
 Στῇ δ' ὄρθος, καὶ μῆθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 'Ορνυσθ', οἴ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον.
 'Ως ἔφατ· ὥρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 'Αν δ' Ὁδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς·
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῷ γε βάτιν ἐσ μέσσον ἀγῶνα,
 'Αγκὰς δ' ἀλληλῶν λαβέτιν χερσὶ στιβαρῆσιν·
 'Ως δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἥραρε τέκτων,
 Δώματος υψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
 Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν

καὶ κτύπος τῶν σιαγόνων ἐγένετο, ἔρρει δὲ καὶ ἐχεῖτο ἴδρως πάντοθεν ἐκ τῶν μελῶν, ἐφώρμισε δὲ ὁ ἔνδοξος Ἐπειὸς, ἐπληξε δὲ περιβλεψάμενον κατὰ τὴν παρειὰν, οὐκέτι δὲ ἐπὶ πολὺ ἵστατο, αὐτόθι θι γὰρ ὑποπέπτωκε τὰ λαμπρὰ μέλη. ὥσπερ δὲ ὅτε ὑπὸ τοῦ βορέου ἀναπιδᾶ ἐκ τοῦ ἐπανεστικότους τῆς θαλάσσης ὁ ἵχθυς παρὰ τὸν βρυαόδη αἰγαλὸν καὶ τὸ μέλαν κῦμα πελικαλύπτει αὐτὸν, οὕτω πληγεὶς ἀνετράπη αὐτόθι· ὁ μεγαλόψυχος δὲ Ἐπειὸς κρατήσας αὐτὸν ταῖς χερσὶν ἀνώρθωσει, οἱ ἀγαπητοὶ δὲ φίλοι περισταντο, οἵτινες αὐτὸν ἔφερον διὰ τοῦ ἀγῶνος τῶν ποδῶν ἐπισυρομένων, αἷμα πολὺ πτύοντα, τὴν κεφαλὴν κλίνοντα πρὸς τὸν ὄμον· αὐτοὶ δὲ ἀπελθόντες ἔνεγκαν (ἔλαβον) τὸ διπλοῦν ἔκπωμα. Οὐ τοῦ Πιλέως δὲ ταχέως ἀλλα τρίτα κατέθηκεν ἐπαθλα φιλοτιμούμενος τοῖς "Ελληνισιν, τῆς δυσχεροῦς καὶ ἐπιπόνου πάλης· τῷ μὲν νικήσαντι τριποδα μέγαν ἐν τῷ πυρὶ τιθέμενον, τοῦτον δὲ δώδεκα βοῶν ετίμων ἐν ἑαυτοῖς οἱ "Ελληνες, τῷ νικηθέντι δὲ ἀνδρὶ ἔθηκεν εἰς τὸ μέσον γυναικα, πολλὰ δὲ ἔργα ἥπιστατο, ἐτίμων δὲ αὐτὴν τεσσάρων βοῶν. ἔστι δὲ ὄρθδος καὶ λόγον ἐν τοῖς "Ελληνισιν εἶπεν. Ἔγειρεσθε οἱ καὶ τούτου τοῦ ἀθλου πειραθήσεσθε. Οὐ τως εἶπεν. ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ὁ τοῦ Τελαμῶνος μέγας Αἴας, ἀνέστη δὲ καὶ ὁ πολύβουλος Ὄδυσσεὺς, ὁ τὰς μηχανὰς καὶ πιλούργιας ἐπιστάμενος. ζωσάμενοι δὲ ἄρα οὕτοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀγῶνος, τὰς ἀγκάλας δὲ ἀλλήλων περιέλαβον χερσὶ στιβαραῖς καὶ ἴσχυραις· ὥσπερ δὲ ὅτε οἱ συσάται, οὓς ἔνδοξος τέκτων ἥρμοσε, τοῦ ὑψηλοῦ οἰκύματος, τὴν τῶν ἀνέμων ἴσχυν φυλαττόμενος, ἔτριξον δὲ τὰ νῶτα ὑπὸ τῶν εὐτόλμων καὶ ἴσχυρῶν χειρῶν ἐπισυρόμενα σφοδρῶς, κατέρρει δὲ ἐκ τῶν νῶτων ἴδρως

715 Ἐλκόμενα στερεῶς, κατὰ δὲ νότιος ρέεν ιδρῶς·
 Πυκναὶ δὲ σμάδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὕμους
 Αἴματι φοινικόεσται ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ¹
 Νίκης ιέσθιν, τρίποδος πέρι ποιητοῖο·
 Οὔτ' Ὄδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὐδεὶς τε πελάσσει,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δὲ ἔχει τοῖς Ὄδυσσος·
 'Αλλ' ὅτε δὴ ρὸν ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
 Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὄδυσσεϋ,
 Ὅτι μὲν ἀνάειρ', οὐδὲ γάρ σε· τὰ δὲ αὖ Διῆς πάντα μελήσει.
 725 "Ως εἰπὼν, ἀνάειρε· δόλου δὲ οὐ λύθετ' Ὄδυσσεύς·
 Κόψει δημιουρὸν τούτον, ύπελυσε δὲ γυῖα·
 Κὰδδ' ἐβαλ' ἐξοπίσω· οὐδὲ στήθεσσιν Ὄδυσσεύς
 Κάππεσσε· λαοὶ δὲ αὖ θηεῦντό τε, θάμβισάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὄδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δὲ ἄρα τυθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἀετερεν·
 'Εν δὲ γόνῳ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοις ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη·
 Καί νύ κε τὸ τρίτον αὐτὶς ἀναίξαντε πάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε·
 735 Μηκέτ' ἐρίδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
 Νίκη δὲ ἀμφοτέροισιν, αἴθλια δὲ τοῖσι ἀνελόντες
 "Ερχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι αἴθλεύωσιν Ἀχαιοί·
 "Ως ἔφαθ· οἱ δὲ ἄρατοῦ μάλα μὲν κλύον, οὐδὲ πίθοντο·
 Καὶ ρὸν ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλείδης δὲ αἰψύνης ἄλλα τίθει ταχυτῆτος αἴθλα,
 'Αργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἐξ δὲ ἄρα μέτρα
 Χάγδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἔπ' αἰαν

πλεῖσται δὲ μάλα περ καὶ οἰδίματα κατὰ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὠμοὺς αἴματι ἐρυθρὰ ύπανέστησαν, οὗτοι δὲ πάνυ ἀεὶ νίκης ἐπεθύμουν ἔνεκα τοῦ πεποιημένου τρίποδος· καὶ οὕτε ὁ Ὄδυσσεὺς ἐδύνατο παρατρέψαι καὶ προσπελάσαι τῷ ἐδάφει, οὕτε ὁ Αἴας ἐδύνατο, καρτερῶς γὰρ ἀντεῖχεν ἡ τοῦ Ὄδυσσεως δύναμις· ἀλλ' ὅπινίκα δὴ εἰς ἀνίαν ἥγον τοὺς εὔόπλους Ἐλλινας, τινικαῦτα δὴ εἰπε πρὸς αὐτὸν ὁ τοῦ Τελαμῶνος μέγας Αἴας. ³Ω ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενε ύιε τοῦ Λαέρτου πολύτροπε Ὄδυσσεῦ, ἢ ἄρον μὲ εἰς ὕψος, ἢ ἐγὼ σέ· τὰπὶ τούτοις δὲ πάντα διὰ φροντίδος τῷ Διὶ ἔσται. Οὕτως εἰπὼν ἀνεκούφισεν αὐτὸν· οὐκ ἐπελάθετο δὲ τοῦ δόλου ὁ Ὄδυσσεὺς, ἐπληξε γὰρ ὅπισθεν τὴν ἴγνυν ἐπιτυχῶν, ἀσθεῖν δὲ ἐποίησε τα μέλη, κατέπεσε δὲ εἰς τούπισμα, ἐν τοῖς σύθεσι δὲ Ὄδυσσεὺς κατέπεσεν· οἱ λαοὶ δὲ εθαύμαζόν (ἐθεῶντό) τε καὶ ἐξεπλάγυσαν· δεύτερος δὲ ἐπῆρεν ὁ καρτερικὸς ἐνδοξότατος Ὄδυσσεὺς, ἐκίνησε δὲ ὄλιγον ἀπὸ τῆς γῆς, οὐδέ γε ἀνεκούφισεν, ἐνέκαμψε δὲ τὸ γόνον, κατέπεσον δὲ ἀμφότεροι ἐπὶ τὴν γῆν ἐπάλληλοι, ἐμολύνθησαν δὲ ὑπὸ τῆς κόνεως· καὶ δὴ τὸ τρίτον πάλιν ἀνορμίσαντες ἐπάλαιον ἀν, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνέστη καὶ διεκάλυσε λέγων. Μηκέτι μάχεσθε μιδέ καταπονεῖτε κακοῖς ἑαυτοὺς, ἡ νίκη δὲ ἀμφοτέρων ἐστίν, ἐπαθλα δὲ ὅμοια ἀναλαβόντες πορεύεσθε, ἵνα καὶ ἄλλοι Ἐλλινες ἀγωνίσωνται. Οὕτως εἰπεν· οὗτοι δὲ αὐτοῦ πάνυ ἐπικουσαν καὶ ἐπεισθησαν καὶ δὴ ἀποτιναχάμενοι τὴν κόνιν ἐνεδύσαντο τοὺς χιτῶνας· Ο τοῦ Πηλέως δὲ ταχέως ἄλλα ἐθηκεν ἐπαθλα ταχυτῆτος ἀργυροῦν κρατῆρα κατεσκευασμένουν, ἐξ δὲ μέτρα εχώρει, ὡραιότερι δὲ ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν ἐνίκα τοὺς ἄλλους πολλῷ, ἐπειδὴ Σιδόνες οἱ πολλὰ ποικίλα ἐργαζόμενοι, καλῶς κα-

Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαιδαλοι εὗ ἦσκησαν,
Φοίνικες δὲ ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
745 Στῆσαν δὲ ἐν λιμένεσσι, Θάντι δὲ δῶρον ἔδωκαν.
Τίος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκε.
Πατρόκλῳ ἥραι Ἰησονίδης Εὔηνος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάροιο,
“Οστις ἐλαφρότατος ποσὶ κραυπνοῖσι πέλοιτο.
750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ.
‘Ημιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆ’ ἔθηκε,
Στὴ δὲ ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
“Ορυσθή, οἵ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
“Ως ἔφατ· ὥρνυτο δὲ αὐτίκ’ Οἰλῆνος ταχὺς Αἴας,
755 Άν δὲ Οδυσσεὺς πολύμητις, ἐπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
‘Αντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σύμμην δὲ τέρματ’ Αχιλλεὺς.
Τοῖσι δὲ ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὡκα δὲ ἐπειτα
“Εκφερ’ Οἴλιαδης· ἐπὶ δὲ ὥρνυτο δῖος Οδυσσεὺς
760 “Αγχι μάλ’, ως ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐῦζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅντ’ εὗ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πινίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δὲ τσχεί
Στήθεος· ως Οδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν αὐτὰρ ὅπισθεν
“Ιχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
765 Καὶ δέ ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῖ ἀυτμένα δῖος Οδυσσεὺς,
Αἰεὶ ρίμφα θέων· Υαχον δὲ ἐπὶ πάντες Αχαιοί
Νίκης ἰεμένω, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευνον.
‘Αλλ’ ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ’ Οδυσσεὺς
Εὔχετ· Αθηναίη γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν.
770 Κλῦθι, θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖσιν.

τεσκένασταν, φοίνικες δὲ ἄνδρες ἥνεγκαν διὰ τῆς σκοτοειδοῦς θαλάσσης, ἐστισταν (προσώρμισταν) δε ἐν τῷ λιμένι, τῷ Θόαντι δὲ ἐδωκαν αὐτὸν δῶρον· ὁ τοῦ Πριάμου δὲ υἱὸς Λυκάονος λύτρα ἐδωκε τῷ ἥρωι Πατρόκλῳ. Εὔνηος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, καὶ τοῦτον δὴ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐθικεν ἐπαθλον τοῦ ἑαυτοῦ φίλου. ὅστις κουφότατος ταχέσι ποσὶν ὑπάρχοι· τῷ δευτέρῳ δὲ βοῦν ἐθικε μέγαν καὶ λιπαρὸν πιμελῆ, ἥμισυ δὲ ταλάντου χρυσοῦ τῷ ἐσχάτῳ ἐθικεν. ἐστι δὲ ὄρθος καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶπεν. Ἀνάστιτε οἱ καὶ τούτου τοῦ ἀθλου πειραθήσεσθε. Οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ παραχρῆμα ὁ ταχύπους Αἴας τοῦ Ὁϊλέως· ἀνέστη δὲ καὶ ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεὺς μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ τοῦ Νέστορος υἱὸς Ἀντίλοχος, οὗτος γὰρ πάντας τοὺς νεόντας ἐνίκα τοῖς ποσίν· ἐστισσεν δὲ κατὰ τάξιν· ἐδίλωσε δὲ τὰ τέλη τοῦ δρόμου ὁ Ἀχιλλεὺς· τούτοις δὲ ἀπὸ τῆς ἀφετερίας ἐξετάθη ὁ δρόμος, ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα προέβανεν ὁ τοῦ Ὁϊλέως, ἐφώρμα δὲ ὁ ἐνδοξότατος Ὀδυσσεὺς ἐγγύθεν πάνυ. ὥσπερ ὅτε τις γυναικὸς καλλιζώνου ἐγγὺς τοῦ στήθους ἐστὶν ὁ ἴστουργικὸς κανὼν, ὃν ἀν πάνυ καλῶς ἐκτανύσῃ ταῖς χερσὶ τὸ ὑφασμα ἐξέλκουσα παρὰ τὸν μῆτον, ἐγγὺς δὲ κατέχει τοῦ σήθους· οὕτως ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτρεχεν ἐγγύθεν, ὅπισθεν δὲ τὰ ἵχνα φθάνων ἐτυπτε τοῖς ποσὶ, πρὶν κατενεχθῆναι τὴν κόνιν ἐπὶ τὸ ἵχνος, ἣν ὃ προτρέχων ἴσησι· κατὰ τῆς κεφαλῆς δὲ αὐτοῦ ἐχεεν ἀναπνοὴν ὁ ἐνδοξότατος Ὀδυσσεὺς, ἀεὶ τρέχων ταχέως· ἐπεβόησαν δὲ πάντες οἱ Ἑλλινες αὐτῷ νίκης ἐφιεμένῳ· πάνυ δὲ ἐπειγομένῳ καὶ σπουδάζοντι παρεκελεύοντο· ἀλλ' ὅπινίκα δὴ τὸ ἐσχατον τοῦ δρόμου ἡνυον, παραχρῆμα Ὀδυσσεὺς οὐχετο τῇ Ἀθηνῇ τῇ εὐοφθάλμῳ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ Φυχήν· Ἐπάκουσόν μου, ὡς θεὰ, ἐλθέ μοι ἀγαθὴ Βοηθὸς τῶν ποδῶν. Οὕτως εἶπε δεόμενος· τούτου δὲ ἐπήκουσεν ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ, πλ

"Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθηνα·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
 'Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον επαίξεσθαι ἀεθλον·
 "Ενθ' Αἴας μὲν ὅλισθε θέων, βλάψεν γὰρ Ἀθηνα,
 775 Τῷ δὲ βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὡκυς Ἀχιλλεύς·
 'Εν δ' ἔνθαυ βαέου πλῆτο στόμα τε, βῖνές τε·
 Κρητῆρα αὐτὸν ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὄδυσσεὺς,
 "Ως ἥλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας·
 780 Στῇ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
 "Οὐθον ἀποπτύων, μετὰ δὲ Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ω πόποι, οὐ μὲν βλαψε θεὰ πόδας, οὐ τοπάρος περ,
 Μήτηρ ὡς, Ὄδυσσῃ παρίσταται, οὐδὲ ἐπαρήγει·
 "Ως ἔφαθ· οἱ δὲ ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἥδυ γέλασσαν·
 785 'Αντίλοχος δὲ ἄρα δὴ λοισθῆιον ἔκφερ ἀεθλον,
 Μειδιόων, καὶ μῆθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Εἰδόσιν ὑμινέρεω πᾶσιν, φίλοι, ως ἔτι καὶ νῦν
 'Αθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖς ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τὸν ἀνθρώπων,
 'Ομογέροντα δὲ μιν φάστε ἔμμεναι· αργαλέον δὲ
 Ποστὶν ἐριδίσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
 "Ως φάτο· κύδην δὲ ποδάκεα Πιλείωνα·
 Τὸν δὲ Ἀχιλλεὺς μέθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 795 'Αντίλοχος, οὐ μέν τοι μέλεος εἰρίσεται αἶνος,
 'Αλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
 "Ως εἰπών, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ ἐδέξατο χάρων·
 Αὐτὰρ Πιλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος

μέλι δὲ αὐτοῦ ἐποίησε κοῦφα, τούς τε πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἀνωθεν. ἀλλ ὅπινίκα δὴ ταχέως ἔμελλον ἐπὶ τῷ ἐπαθλον ὄρμήσειν, τότε Αἴας μὲν σφίλας κατέπεσε τρέχων, ἐβλαψε γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐνθα ἦν κόπρος κεχυμένη βοῶν μεγάλως μυκωμένων ἀναρεθέντων, οὓς ἐπὶ τῷ Πατροκλῷ ἀπέκτεινεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς. ἐνεπληρώθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ αἱ ρίνες κόπρου βοείας. τὸν κρατῆρα δὲ ἀνέλαβεν ὁ καρτερικὸς ἐνδοξότατος Ὁδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἀφίκετο προφθάσας· οὗτος δὲ τὸν βοῦν ἐλαβεν ὁ λαμπρὸς Αἴας, ἐστὶ δὲ τὸ κέρας κατέχων ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἀγροδιάιτου βοὸς, κόπρον ἀποπτύων, εἰπε δὲ ἐν τοῖς Ἑλλησι· Φεῦ φεῦ, ὅντως που οὐ θεά ἐβλαψε τοὺς πόδας μου, καὶ πρότερον καθάπερ μήτηρ σύνεστι τῷ Ὁδυσσεῖ καὶ βοηθεῖ. Οὔτως εἶπεν· οὗτοι δε πάντες οὐδέως ἐγέλασαν ἐπ' αὐτῷ. ὁ Ἀντίλοχος δὲ τὸ ἐσχατον ἐπαθλον ἐλαβε μειδιῶν, καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶπεν. Ἐπισταμένοις ύμιν ἀπασιν ἐρῶ, ω φίλοι, ως ἔτι καὶ τῷ παρόντι οἱ αἰώνιοι θεοὶ τιμῶσι τοὺς πρεσβυτέρους ἀνθρώπους· οὐ Αἴας μὲν γὰρ ὀλίγον ἐμοῦ πρεσβύτερος υπάρχει. οὗτος δὲ προτερας ἥλικίας καὶ προγενεστέρων ἀνθρώπων ἐστίν, μήπω δὲ υπὸ γύρως καθεῖμένον αὐτὸν φασιν εἶναι χαλεπὸν δε τοῖς Ἑλλησιν ἐλθεῖν αὐτῷ εἰς ἀμιλλα ποδῶν, πλὴν Ἀχιλλέως. Οὔτως εἶπεν. Ὕψως δὲ ἐπαίνω τὸν ταχύποδα ύιὸν τοῦ Πιλέως. πρὸς τοῦτον δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς λόγοις ἀπόκρινόμενος εἶπεν. Ω Ἀντίλοχε, οὐδαμῶς σοι μάταιος ρίθησεται ὁ ἐπανος. ἀλλα σοι ἐγω ἔμισυ ταλάντου χρυσοῦ ἐπιδώσω. Οὔτως εἶπὼν ἐνέθηκε ταῖς χερσὶν, οὗτος δὲ ἐδέξατο ἀγαλλόμενος. Ο ύιὸς δὲ τοῦ Πιλέως δόρυ μακρὸν κατέθηκεν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐνέγκας. κατέθηκε δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ κράνος, ὅπλα τοῦ Σαρπηδόνος, ἀπερ

Θηκ' ἔς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα, καὶ τρυφάλεια,
 800 Τεύχεα Σαρπιδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπιύρα·
 Στῆ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοσιν ἔειπεν·
 "Αἰδρε δύω περὶ τῶνδε πελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 Τεύχεα ἐσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 'Αλλήλων προπάροιθεν ὄμίλου πειρηθῆναι·
 805 Οππότερος κεν φθῆσιν ὄρεξάμενος χρόα καλὸν,
 Φαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἴμα,
 Τῷ μὲν ἐγὰ δάσω τόδε φάσγανον ἀργυρόπολον,
 Καλὸν, Θρηίκιον, τὸ μὲν, 'Αστεροπαῖον ἀπιύρων·
 Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνῆια ταῦτα φερέσθων·
 810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίγησιν.
 "Ως ἔφατ· ὥρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 'Αν' δ' ἄρα Τυδείδης ὥρτο ιπατερὸς Διομήδης·
 Οιδ' ἔπειτο οὖν ἐκάτερθεν ὄμίλου Θωρῆχθησαν,
 'Ες μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μαχέσθαι,
 815 Δεινὸν δερκόμενοι, Θάμβος δ' ἔχε πάντας 'Αχαιούς·
 'Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴόντες,
 Τρὶς μὲν ἐπὶ ξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν·
 "Ενθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσες ἵστη
 Νύξ, οὐδὲ χρό· ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ύπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
 Αἰεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκακῆ·
 Καὶ τότε δὴ ρ' Αἴαντι περιδδείσαντες 'Αχαιοὶ,
 Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀεθλιαὶ ἵστη ἀνελέσθαι.
 Αὐτὰρ Τυδείδης δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
 825 Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ ἔυτμήτῳ τελαμῶνι·
 Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,

ἀφείλετο αὐτὸν ὁ Πάτροκλος· ἐστι δὲ ὄρθος καὶ λόγον ἐν τοῖς "Ελλησιν εἶπεν." Ανδρας δύο περὶ τούτων προτρέψωμεν, οἵτινές εἰσιν ἄριστοι, τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι, σωματοτόμον σίδηρον λαβόντες, ἀλλήλων πειραθῆναι ἐμπροσθεν τοῦ πλήθους· ὃς δὲ ἀν φθάσῃ πατάξας τὸ καλὸν σῶμα, αἴτιος δὲ τῶν μελῶν διὰ τῶν ὅπλων καὶ τοῦ μέλανος ἄματος τούτῳ μὲν ἐγὼ δώσω τοῦτο τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον ξίφος περικαλλές Θρακικὸν, τοῦτο(δ) δὴ ἀφειλόμην τὸν Ἀστεροπαῖον, τὰ ὅπλα δὲ ταῦτα κοινὰ λαβέτωσαν ἀμφότεροι· καὶ εὐωχίαν χριστὴν παραθίσομαι αὐτοῖς ἐν ταῖς σκηναῖς. Οὕτως εἶπεν. ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ὁ μέγας υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος Ἀιας· ἀνέστη δὲ καὶ ὁ τοῦ Τιδέως υἱὸς ὁ ἴσχυρὸς Διομήδης. Οὗτοι δὲ ἐπειδὴ ἐκατέρωθεν τοῦ πλήθους ἀπλίσθησαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων συνήρχοντο προθυμούμενοι πολεμεῖν, φοβερῶς ἀντιβλέποντες, ἐκπλιξεῖς δὲ κατεῖχε πάντας τοὺς "Ελλινας. ἀλλ' ὅπηνίκα δὴ πλησίον ἥσαν ἐπ' ἀλλήλους πορευόμενοι, τρὶς μὲν ἐφόρμησαν, τρὶς δὲ πλησίον ἐγένοντο. τότε Αἴας μὲν οὖν κατὰ τὴν ἀσπίδα τὴν κυκλοτερῆ ἐπλιξεῖν, οὐδὲ τὸ σῶμα κατέλαβεν· ἐπεῖχε γάρ ἐνδοθεν ὁ θώραξ· ὁ τοῦ Τιδέως δὲ μετὰ ταῦτα ὑπεράνω τῆς μεγάλης ἀσπίδος ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αὐχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος· καὶ τότε δὴ φοβηθέντες περὶ τοῦ Αἴαντος οἱ "Ελλινες λίξαντας τῆς μάχης ἐκέλευσαν αὐναλαβεῖν ἐπαθλα ἵσα· τῷ υἱῷ δὲ τοῦ Τιδέως ἔδωκε τὸ μέγα ξίφος ὁ ἥρως σὺν τῇ ξιφοθήκῃ φέρων καὶ τῷ καλῷ τετμημένῳ ἀναφορεῖ· Ο τοῦ Πηλέως δὲ ἐθικε δίσκον αὐτούχυτον· δν πρότερον μὲν ἐρρίπτει ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Ἡετίωνος, ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἀπέκτεινεν ὁ ταχύπους ἐν-

“Ον πρὶν μὲν ἐρίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·
‘Αλλ’ ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τὸν δ’ ἄγ’ ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.

830 Στῆ δ’ ὄρθος· καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔισπεν·

“Ορνυσθ’, οἵ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·

Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἄγροι,
“Εξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς

Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ, ἀτεμβόμενός γε σιδύρου,

835 Ποιμὴν, οὐδ’ ἀροτήρ, εἰσ’ ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

“Ως ἔφατ’· ὥρτο δ’ ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,

‘Αν δ’ Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·

‘Αν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοι·

‘Εξείης δ’ ἵσταντο· σόλον δ’ ἔλε δῖος Ἐπειός,

840 Ἡνε δὲ δινήσας· γέλασαν δ’ ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί·

Δεύτερος αὐτ’ ἀφέικε Λεοντεὺς, ὅζος Ἀρηος·

Τὸ τρίτον αὐτ’ ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας

Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σύματα πάντων·

‘Αλλ’ ὅτε δὴ σόλον ἔλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,

845 “Οσσον τίς τ’ ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,
“Ηδε θ’ ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·

Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ’ ἐβόνσαν·

‘Ανοτάντες δ’ ἔταροι Πολυποίτας κρατεροῖο,

Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλου·

850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆς τίθει ἰόεντα σίδηρον,

Καὶ δ’ ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ’ ἡμιπέλεκκα·

‘Ιστὸν δ’ ἔστισεν νηὸς κυανοπρώροιο

Τηλοῦ ἐπὶ θαμάθοιο· ἐκ δὲ τρίρων πέλειαν

Λεπτῆ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἥν ἀρ ἀνάγει

δοξότατος Ἀχιλλεὺς, αὐτὸν δὲ ἦγεν ἐν τοῖς ναυσὶ, μετὰ τῶν ἄλλων κτημάτων, ἐστι δὲ ὄρθος καὶ λόγον ἐν τοῖς Ἐλλησιν εἶπεν. Ἀνάστητε οἱ καὶ τούτου τοῦ ἀθλου πεῖραν λήφεσθε· εἴ γ' αὐτῷ καὶ πάνυ πολλῷ πόρρωθι εὐγειοι ἄγροι, ἔξει αὐτὸν καὶ πέντε κυκλοφορουμένους ἐνιαυτοὺς χρώμενος· οὐ γὰρ στερισκόμενος σιδήρου ὁ ποιμὴν αὐτοῦ, οὐδὲ ὁ γεωργὸς πορεύσεται εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ παρέσται δοῦναι. Οὔτως εἶπεν· ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πολεμικὸς καὶ ἀνδρεῖος Πολυποίτης· ἀνέστη δὲ ὁ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας καὶ ὁ ἔνδοξος Ἐπειός· ἀνέστη δὲ ἡ ἴσχυρὰ δύναμις τοῦ ἴσοθέου Λεοντέως· ἐστησαν δὲ ἐφεξῆς, ἔλαβε δὲ τὸν δίσκον ὁ ἔνδοξος Ἐπειός, ἀφῆκε δὲ συστρέψας, ἐπεγέλασαν δὲ πάντες οἱ Ἐλλινες· δεύτερος δὲ ἀφῆκε Λεοντεὺς ὁ κλάδος τοῦ Ἀρεος· τὸ τρίτον δὲ ἐρρίψεν ὁ μέγας υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος Αἴας ἀπὸ τῆς στερεᾶς καὶ ἴσχυρᾶς χειρὸς, καὶ ὑπερέβαλε τὰ σημεῖα πάντων· ἀλλ᾽ ὅπηνίκα δὴ τὸν δίσκον ἔλαβεν ὁ πολεμικὸς καὶ ἀνδρεῖος Πολυποίτης, ὅπόσον τις ἀνὴρ βουκόλος ἐρρίψε τὴν καλλὴν ρόπην ἔχουσαν, ράβδον· αὕτη δὲ συστρεφομένη φέρεται διὰ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν, τόσον ἐπέκεινα τοῦ ὄλου ἀγῶνος ἔβαλεν· οὐτοὶ δὲ ἀνεβόησαν, ἀναστάντες δὲ οἱ φίλοι τοῦ ἴσχυροῦ Πολυποίτου ἐφερον ἐπὶ τὰς κοίλας ναῦς τὸ ἀθλὸν τοῦ βασιλέως· Οὔτος δὲ τοξόταις ἐτίθει σίδηρον πρὸς ἵων κατασκευὴν ἐπιτίθειον (τὸν ἴδιον γεννωντα), κατετίθει δὲ δέκα μὲν πελέκεις, δέκα δὲ ἡμιπέλεκα, ἐστησε δὲ ἴστὸν νεώς μελανοπτώρου πόρρωθι ἐπὶ τῆς ἀμμου· περιστερὰν δὲ τρίρωτα ἔξηφεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς σχοινίῳ λεπτῷ, ἦν δὴ ἐκέλευσε τοξεῦσαι λέγων· "Ος μὲν ἀν τρώσῃ τὴν τρίρωτα περιστερὰν, πάντας ἀναλαβὼν τοὺς πελέ-

855 Τοξεύειν· δς μέν κε βάλη τρύρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίνδε φερέσθω·
 "Ος δέ κε μιρίνθοι τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτών,
 "Ησσων γάρ δὴ κεῖνος, οὐσετας ἡμιπέλεκκα.
 "Ως ἔφατ· ὥρτο δ' ἔπειτα βίν Τεῦχροιο ἄνακτος,
 860 'Αν δ' ἄρα Μιριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος·
 Κλύρους δ' εν κυνέῃ χαλκίρεῃ πάλλον ἐλόντες.
 Τεῦχρος δὲ πρῶτος κλύρω λάχεν· αὐτίκα δ' ίὸν
 "Ηκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἡπείλησεν ἄνακτι
 'Αρνῶν πρωτογοίων ρέξειν κλειτὴν ἐκατόμβιν.
 865 "Ορνίθος μὲν ἀμαρτε, μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 'Αυτὰρ ὁ μίρινθον τάμε πικρὸς οἴστος.
 'Η μὲν ἔπειτ' ἡΐξε πρὸς οὐρανὸν, οὐδὲ παρείθη
 Μίρινθος ποτὶ γαῖαν· ατὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί·
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μιριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
 Τόξον· ατὰρ δὴ οἴστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνε.
 Αὐτίκα δ' ἡπείλησεν ἐκηβόλω Ἀπόλλωνι
 'Αρνῶν προτογόνων ρέξειν κλειτὴν ἐκατόμβιν·
 "Τῷ δ' ὑπαὶ νεφέων εἰδε τρύρωνα πέλειαν,
 875 Τῇ δὲ ὅγε δινεύουστα πτέρυγος ὑπὸβάλε μέστην·
 'Αντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἀψὲπὶ γαῖη
 Πρόσθεν Μιριόνα πάγη ποδός· αυτὰρ ὅρνις
 'Ιστῳ ἐφεζομένη υπὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν·
 880 'Ωκὺς δὲ εἰ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δὲ αὖ θηρῦντό τε, θάμβησάν τε.
 'Αν δ' ἄρα Μιριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἀειρε,
 Τεῦχρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

κεις ἐπὶ τὴν σκηνὴν κομισάτω ὅς δ' ἀν ἀποτυχῶν τῆς ὄρνιθος τὸ σχοινίον βάλῃ, ἵττων γὰρ δὴ ἐκεῖνος, κομίσεται τὰ ἡμιπέλεκα. Οὕτως εἶπεν, ἀνέστη δὲ μετὰ ταῦτα ἡ ἴσχὺς Τεύκρου τοῦ βασιλέως· ἀνέστη δὲ καὶ Μιριόνης ὁ γενναῖος θεράπων τοῦ Ἰδομενέως, κλήρους δὲ λαβόντες ἐκίνουν εν περικεφαλαιᾳ χαλκῷ ἡρμοσμένη, Τεύκρος δὲ πρῶτος ἔτυχε κλῆρον. παραχρῆμα δὲ ὅιστὸν αφῆκεν ἰσχυρῶς, οὐδὲ ἡύξατο τῷ βασιλεῖ Ἀπόλλωνι ἀρνῶν πρωτοτόκων ποιήσειν θυσίαν ἐνδοξον. τῆς ὄρνιθος μὲν οὖν ἀπέτυχεν, ἐφθόνησε γὰρ αὐτῷ τούτον γε ὁ Ἀπόλλων, τὸ σχοινίον δὲ ἀπέκοψεν ὁ πικρὸς ἴος. αὐτη μέντοι μετὰ ταῦτα ὥρμησε πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὸ σχοινίον δὲ παραλυθὲν κατέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν· οἱ Ἑλληνες δὲ ἀνεβόησαν, σπεύδων δὲ ὁ Μιριόνης ἐξείλετο τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου τὸ τόξον· τὸ βέλος δὲ πάλαι κατεῖχεν, ἔως ἴθυνε καὶ ἐτόξευεν ὁ Τεύκρος. παραχρῆμα δὲ ἡύξατο τῷ πόρρῳθεν βάλλοντι Ἀπόλλωνι ἀρνῶν πρωτοτόκων ποιήσειν θυσίαν ἐνδοξον, ἐν ὕψει δὲ ὑπὸ τὰ νέφη ἐθεάσατο τὴν τρίτρων περιστερὰν, ἡ δὲ οὐτος περιστρεφομένην ἐπληξεν ὑπὸ τὸ μέσον τῆς πτέρυγος, εἰς τὸ ἀπαντικρὺ δὲ διεπέρασε τὸ βέλος. τοῦτο μὲν οὖν ὄπίσω (πάλιν) ἐπὶ γῆς ἐμπροσθεν τοῦ ποδος τοῦ Μιριόνου ἐπάγῃ, ἡ ὄρνις δὲ ἐπὶ τῷ ἴστῳ καθίσασα τῆς μελανοπρώρου νεώς ὑπεχάλασε τὸν τράχηλον· τὰ πυκνὰ δὲ καὶ συνεχῆ πτερὰ ἀπεκλιθησαν τὴν ἴδιαν ἀρμονίαν ἀφέντα, ταχέως δὲ ἐκ τῶν μελῶν ἡ φυχὴ ἀπέπτη καὶ ἡ φανίσθη, μακρὰν δὲ ἀπ' αὐτοῦ κατέπεσε, τὸ πλῆθος δὲ ἐθαύμαζόν τε καὶ ἐξεπλήττοντο, Μιριόνης δ' ἄρα πάντας τους δέκα πελέκεις ἀνέλαβεν, ὁ Τεύκρος δὲ τὰ ἡμιπέλεκα ἔφερεν ἐπὶ τὰς βαθεῖας ναῦς. Οὐαὶ

Αὐτὰρ Πηλείδης κατα' μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 Καδδὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμέντα
 Θῆκ' εἰς ἀγῶνα φέρων· καὶ ρ' ἵμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
 'Αν μὲν ἀρ' Ἀτρείδης εύρυκρείων Ἀγαμέμνων·
 'Αν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐν τοῖς Ἰδομενῆος
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 890 'Ατρείδη, ἵδμεν γὰρ, σον προβέβηκας ἀπάντων·
 'Ηδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἔιμασιν ἐπλευ ἄριστος·
 'Αλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἀεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 "Ερχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἵρωϊ πόρωμεν·
 Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
 895 "Ως ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἵρως·
 Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλές ἀεθλον·

δὲ τοῦ Πηλέως δόρυ μακρὸν κατέθηκε, κατέθηκε δὲ καὶ λέβητα, μάκρα εἰς πῦρ ἐμβληθέντα, ἀξιορβός, ἀνθηρὸν καὶ ποικίλον, εἰς τὸν ἀγῶνα ενέγκας. Καὶ δὴ αἱδρες ἀκοντισταὶ ἀνέστησαν. Ἀνέστη μὲν οὖτος ὁ υἱὸς τοῦ Αἰτρέως, ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων· αἱρέστη δὲ Μηριόνης ὁ γενναιός θεράπων τοῦ Ἰδομενέως· ἐν τούτοις δὲ καὶ εἰπεν ο ταχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· Ὡ οὐτὲ τοῦ Ἀτρέως, οἴδαμεν γαρ (πάιτως) ὅσον ὑπερέχεις, καὶ ὅσον ἴσχυΐ τε καὶ ἴματίοις υπάρχεις κράτιστος· ἀλλὰ σὺ μὲν τὸ ἐπαθλον τοῦτο ἔχων ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς πορέυουσαν· ἦρωϊ δὲ Μηριόνῃ τὸ δόρυ παράσχωμεν. εἴγε καὶ σὺ ἐν τῇ σαυτοῦ φυχῇ βουλῇ φημὶ γαρ ἔγωγε Οὐτως εἰπεν· ὑπάκουοσε δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ἔδωκε δὲ τῷ Μηριώνῃ τὸ χαλκοῦν δόρυ, αὐτὸς δὲ ὁ ἦρως Ταλθυβίω τῷ κύρους ἔδωκε τὸ ὄφαιον ἐπαθλον.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ω.

Λῦτο δ' αγῶν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἔκαστοι
 Ἐσκίδναντ' οἴεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 "Τπνου τε γλυκεροῦ ταρπίμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὅπνος
 5 "Ηρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτα τε καὶ μένος ήῦ·
 'Ηδ' ὅπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἀλγεα,
 'Ανδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινα τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἰβεν,
 10 "Αλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἀλλοτε δ' αὐτε
 "Τπτιος, ἀλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὄρθος ἀναστὰς
 Διηνέεσκε ἀλύων, παρὰ θῖν' ἀλός· οὐδέ μιν ήώς
 Φαινομένη λίθεσκεν ύπειρ ἀλα τ' ήιόνας τε·
 'Αλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξειεν ύφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Ω

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Διελύθη δὲ τὸ ἀθροισμα τῶν θεατῶν, τὸ πλῆθος δὲ ἀπαν ἐπὶ τὰς ναῦς διεμερίσθησαν πορεύεσθαι· οὗτοι μὲν οὖν δείπνου ἐβούλοντο ἀπολαῦσαι, καὶ ὑπνου ἥδεος, ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ἔκλαιε τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου μεμνημένος, οὐδὲ ὑπνος αὐτὸν κατελάμβανεν ὁ πάντα δαμαζῶν, ἀλλὰ περιεστρέφετο τῦδε κάκεισε, τὴν τοῦ Πατρόκλου ποθῶν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν γενναίαν ἴσχυν, καὶ ὅσα ἀπετέλεσε καὶ κατάρθωσε μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅσα ἐπαθε κακὰ, πολέμους τε ἀνδρῶν καὶ ἀλγεινὰ κύματα περῶν. Τούτων ἀναμιμνησκόμενος ἀκμαῖον κατέχεε δάκρυον, ἀλλοτε μὲν κατακείμενος ἐπὶ τὰς πλευρὰς, ἀλλοτε δὲ ἐπὶ τὰ μετάφρενα, ἀλλοτε δὲ ἐπὶ τὸ πρόσωπον· ποτὲ δὲ ἀναστὰς ὄρθος περιήρχετο ἀδημονῶν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης· οὐδὲ οὐ μέρα αὐτὸν παραγενομένη ὑπὲρ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐκλαθέσθαι ἐποίει, ἀλλ' οὗτος ἐπεὶ ἐζευξε ὑπὸ τοῖς ἄρμασι τοὺς ταχεῖς ἵππους, τὸν "Εκτορα κατέδησεν ἔλ-

15 "Εκτορα δ' ἔλκεσθαι δισάσκετο δίφρου ὅπισθεν·
 Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοίτιάδαο θανόντος,
 Αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔσκεν
 'Εν κόνι, ἔκτανύσας προπρινέα, τοιο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικείνη ἀπεχε χροῦ, φῶτ' ἐλεαίρων

20 Καὶ τεθυνότα περ· περὶ δ' Αἰγίδι πάντα καλύπτε
 Χρυσείη, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοις ἐλκυστάζων.
 "Ως ὁ μὲν "Εκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεάνων·
 Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες Θεοὶ εἰσορόωντες,
 Κλέφας δ' ὀτρύνεσκον ἐύσκοπον Ἀργειφόντιν·

25 "Ενθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἔνιδανεν, οὐδέ ποθ' Ἡρῷ,
 Οὐδὲ Ποσειδάνῳ, οὐδὲ Γλαυκώπιδι κούρῃ·
 'Αλλ' ἔχον· ὡς σφιν πρῶτον ἀπύχθετο Ἰλιος ἴρη·
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου εἴνεκ' ἄτης·
 "Ος νείκεσσε θεᾶς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,

30 Τὸν δ' ἔντοστ', ἦ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 'Αλλ' ὅτε δῆρ' ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γένετ' ἥτις,
 Καὶ τότ' ἀρ ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἐστὲ, Θεοὶ, διλήμονες· οὐ νῦ ποθ' ὑμῖν
 "Εκτωρ μηρί ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;

35 Τὸν νῦν εὐκ ἐτλιπτε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 "Η, τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεῖ ὦ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε τοῖς κέ μιν ὡκα
 'Εν πυρὶ καίσαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν.
 'Αλλ' ὄλοω Ἀχλῆϊ, Θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,

40 "Ω, οὐτ' ἀρ φρένες εἰσὶν ἐναισιμοι, οὕτε νόημα
 Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, δύρια οἰδεν,
 "Οστ' ἐπεὶ ἀρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ

κεσθαι δπισθεν τοῦ ὄχιματος· τρίς δὲ ἔλκύσας αὐτὸν περὶ τὸ μνῆμα τοῦ τεθνεῶτος ύιοῦ τοῦ Μενοτίου, αὐθις ἐν τῇ σκινῇ ἀπεπαύετο, αὐτὸν δὲ κατελίμπανεν ἐν τῷ χοῖ ἀπεκτείνας προνῆ καὶ ἐπὶ πρόσωπον· τάτη δὲ Ἀπόλλων ἐκ τοῦ σώματος πᾶσαν ὕβριν καὶ ἀσχημοσύνην ἀφηρεῖ το, ἐλεῶν τὸν ἀνδρα καὶ νεκρὸν ὅντα· πάντα δὲ περιεκάλυπτε τῇ Αἰγίδι τῇ χρυσῇ, ὅπως μὴ ἀποξέοις αυτὸν ἐπισύρων. Οὕτως οὐτος μὲν τὸν ἐνδοξότατον Ἐκτορα ὕβριζε παροξυνόμενος· τούτον δὲ ἥλεονοι οἱ μακάριοι θεοὶ καθορῶντες, κλεψυδρα δὲ προέτρεπον Ἐρμῆν τὸν καλὸν κατάσκοπον· τότε δὴ τοῖς ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἥρεσκεν, τῇ "Ηρα δὲ οὐδαμῶς, οὐδὲ τῷ Ποσειδῶνι, οὐδὲ τῇ ἐνοφθάλμῳ κόρῃ τῇ Ἀθηνᾷ· ἀλλὰ διέκειντο ὥσπερ αὐτοῖς ἐξ ἀρχῆς ἐμισεῖτο ή ἱερὰ Ἰλιος, καὶ ὁ Πρίαμος, καὶ ὁ δῆμος ἐνεκα τῆς βλάβης τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς ἔκρινε τὰς θεάς, ἥνικα αὐτῷ παρεγένοντο εἰς τὴν ὄρειν τὸν οἴκησιν, ταύτην δὲ επήνησεν, ἥτις αὐτῷ παρέσχεν τὴν ὄδυνηρὰν πορνείαν· Ἀλλ' ὅπινίκα δὴ ἐκ τουτου δωδεκάτη ἐγένετο ἡμέρα, τότε δὴ ἐν τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἔλεγεν Ἀπόλλων ὁ καθαρός· "Ἄδικοί ἔσε, ὡς θεοί, καὶ φθαρτικοί· οὐδύποτε ύμῖν ὁ" Ἐκτωρ ἔκαυσε μηροὺς βοῶν καὶ αἰγῶν τελέων; τοῦτον νυνὶ οὐκ ἡξιώσατε (ὑπεμείνατε) νεκρὸν γε ὅντα σῶσαι ἐλευθερώσαι τῇ ἑαυτοῦ γαμετῇ ὥστ' ἰδεῖν, καὶ τῇ μητρὶ, καὶ τῷ ἰδίῳ τέκνῳ, καὶ τῷ πατρὶ Πριάμῳ, καὶ τοῖς λαοῖς, οἱ ἀρ αὐτὸν ταχέως ἐν πυρὶ καύσειαν καὶ τὰ ἐντάφια ἐνταφιάσειαν, ἀλλὰ τῷ ὀλεθρίῳ Ἀχιλλεῖ βοηθεῖν βούλεσθε, ὡς θεοὶ, φτινι, οὕτε διάνοια ἔστι πρέπουσα, οὕτε λογισμὸς μεταβλητὸς ἐν τῷ σύθει· ὥσπερ δὲ λέων ἀγρια καὶ ἀπνῆ ἐπίσταται, ὅστις ἐπειδὴ τῇ μεγάλῃ ἰσχυῇ καὶ ὑπεριφάνῳ ψυχῇ ὑπεί-

Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῦτα λάβῃσιν·
 "Ως Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
 45 Γίγνεται, ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἢδ' ὄνινησι.
 Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 'Ηὲ κασίγνυτον ὄμογάστριον, ηὲ καὶ σιόν·
 'Αλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέπικε·
 Τλιτὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσσαν ἀνθρώποισιν.
 50 Αὐτὰρ ὅγ' "Εκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἥτορ ἀπιύρα,
 "Ιππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
 "Ελκει· οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον,
 Μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόιτι, νεμεσοσιθῷ μέν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὸν γὰρ δὴ γαῖαν ἀσκίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος "Ηρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, 'Αργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὄμην Ἀχιλῆι καὶ "Εκτορι θύσετε τιμόν·
 "Εκτωρ μὲν θυντός τε, γυναικά τε θύσατο μαζόν·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐστι θεᾶς γόνος, ἢν ἐγὼ ἀυτὴν
 60 Θρέψα τε, καὶ ἀτίταλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
 Πιλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
 Πάρτες δ' ἀντιάσασθε θεοὶ γάμου· ἐν δ' αὐτοῖσι
 Δαίνυ, ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ, αἰὲν ἀπιστε,
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη οὐφεληγερέτα Ζεύς·
 65 "Ηρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαιε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μή ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ" Εκτωρ
 Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
 "Ως γὰρ ἔμοι γ'· ἐπεὶ οῦτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
 Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσις,
 70 Λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

Σειε, πορεύεται ἐπὶ τὰ θρέμματα τῶν ἀνθρώπων, ὅπως λαβῇ τροφήν. Οὕτως ὁ Αχιλλεὺς οἵκτον μέντοι ἀπέβαλεν, οὐδέ τις αὐτῷ αἰσχύνη γίνεται, ἢ τις μεγάλως βλάπτει καὶ ὀφελεῖ τους ἄνδρας· ἔοικε μὲν τις που καὶ ἄλλον προσφιλέστερον ἀπολέσαι, ἢ ἀδελφὸν ὁμομήτριον, καὶ οὐδὲν. ἀλλ' οὐτος μὲν κλαύσας καὶ θρηνήσας ἐπαύσατο· αἱ γὰρ μοῖραι φυχὴν ἐνέθηκαν τοῖς ἀνθρώποις δυναμένην ἀπαντα φέρειν. οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἀφέλετο τὸν ἐνδοξότατον "Εκτορα τὴν προσφιλεστάτην φυχὴν ἐξόπισθεν τῶν ἵππων καταδήσας, περὶ τὸ μνῆμα τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου ἐπισύρει· οὐ μὴν αὐτῷ τοῦτο γε καλὸν, οὐδὲ ωφέλειμον, μὴ τι, ἀγαθῷ δύντι, ἀναξιοπαθήσαντες ὄργισθῶμεν αὐτῷ ἡμεῖς, ἀναίσθιτον γὰρ γῆν υβρίζει καὶ καταισχύνει παροξυνόμενος. Πρὸς τοῦτον δὲ ὄργισθεῖσα εἰπεν ἡ λευκοβραχίων "Ηρα· Εἴη ἀν καὶ τοῦτο λόγος σὸς, ὡς "Απολλογ λαμπρότοξε, εἰ δὴ ὁμοία τιμὴν θίσετε τῷ Αχιλλεῖ καὶ τῷ "Εκτορί, οἱ μέντοι "Εκτωρ φθαρτός τε ἐστὶ καὶ γυναικεῖον μαστὸν ἐθύλασεν, οἱ Αχιλλεὺς δὲ ἐστὶν θεᾶς γέννημα, ἢν ἐγὼ αὐτὴ ἀνέθρεψα καὶ ἐπαιδοτρόφησα, καὶ ἀνδρὶ ἔδωκα γαμετὴν τῷ Πηλεῖ, δις τὰ μάλιστα ἐκ φυχῆς φίλος ἐγένετο τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, πάντες δὲ οἱ θεοὶ μετείχετε τοῦ γάμου, ἐν αὐτοῖς δὲ εὐώχοι κρατῶν τὴν κιθάραν, ὡς φίλε κακῶν, ἀεὶ ἀπίστε. Πρὸς ταύτην δὲ ἀποκρινόμενος εἰπεν ὁ τὰς νεφέλας ἀθροίζων Ζεύς· "Ω "Ηρα, μὴ πάνυ γε ὄργιζου τοῖς θεοῖς, οὐδαμῶς γὰρ μία τιμὴ ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὁ "Εκτωρ προσφιλέστατος ἥντοῖς θεοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων οἱ ἐν τῷ Ἰλίῳ εἰσὶν, οὕτω γὰρ ἔμοι γε φίλος ἢν· ἐπειδὴ τῶν ἐπεράστων δώρων οὐδαμῶς ὑπερώρα, οὐδέποτε γὰρ μοι ὁ ναὸς ἢν ἐνδεής εὐώχίας κοινῆς καὶ θυσίας καὶ χοῖς· τοῦτο γὰρ ἔσχομεν εἰς τιμὴν ἥ-

‘Αλλ’ ἦτοι κλέψαι μὲν ἐδομεν, οὐδὲ πη ἐστὶ¹
 Λάθρη Ἀχιλλῆος, θρασὺν “Εκτορα· ἵ γάρ οἱ διεῖ
 Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὄμφης γύντας τε καὶ ἥμαρ·
 ‘Αλλ’ εῖτες καλέσειε Θεῶν Θέτιν ἀστον ἐμεῖο,
 75 “Οφρα τι οἱ εἴπω πυκνὸν ἔπος, ὡς κεν Ἀχιλλεὺς
 Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχη, ἀπό θ” Εκτορα λύσῃ.
 “Ως ἔφατ· ὥρτο δὲ Ἰρις δελλόπος ἀγγελέουσα·
 Μεσσηγῆς δὲ Σάμου τε, καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης,
 ‘Ευθορε μείλανι πόντῳ, ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη·
 80 Ή δὲ, μολυβδαίνη ἵκελη, ἐς βυσσὸν ὅρουσεν,
 “Ητε κατ’ ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 ‘Ερχεται ὡμηστῆσιν ἐπ’ ἵχθυσι κῆρα φέρουσα·
 Εὗρε δὲ ἐνὶ σπῆῃ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ’ ἀλλαι
 Εἴαθ’ ὄμηγερέες ἄλιαι Θεαί· ἥδ’ ἐνὶ μέσης
 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλε
 Φθίσεσθ’ ἐν Τροίῃ ἐριβώλαις, τηλόθι πάτρις.
 ‘Αγχοῦ δὲ ισταμένη προσέφη πόδας ἀκέα Ἰρις·
 “Ορσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἀφθιτα μίδεα εἰδάς.
 Τὴν δὲ ἡμείβετ’ ἐπειτα Θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε μὲ κεῖνος ἀνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ’ ἀθανάτοισιν, ἔχω δὲ ἄχε ἄκριτα θυμῷ.
 Εἴμι μὲν οὐδὲ ἄλιον ἔπος ἐστεται, ὃ ττι κεν εἴπη.
 “Ως ἄρα φωνήσασα, κάλυμμι ἔλε δῖα θεάων
 Κυάνεον, τοῦ δὲ οὔτι μελάντερον ἐπλετο ἐσθος.
 95 Βῆ δὲ ιέναι, πρόσθεν δὲ ποδάνεμος ἀκέα Ἰρις·
 ‘Ηγεῖτ· ἀμφὶ δὲ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
 Ακτὴν δὲ εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθύτην·
 Εὗρον δὲ εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δὲ ἄλλοι πάντες

μεῖς, ἀλλὰ τὴν μὲν περὶ τὸ κλέφαι *Βουλὴν* ἐάσω-
μεν, οὐδὲ ἔστι δύνατὸν κρύφα τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν
ἀτολμὸν "Εκτορα. ὅντας που γὰρ ἀεὶ αὐτῷ παρα-
κάθιται, ὁμοίως νύκτωρ καὶ μεθυμέραν, ἀλλ' εἴ τις
τῶν θεῶν καλέσεις τὴν Θέτιν πλησίον. ἐμοῦ, ὅπως
τι αὐτῷ εἴπω λόγον συιετὸν· ως ἀνὸν ὁ Ἀχιλλεὺς δῶ-
ρα ἐκ τοῦ Πριάμου σχῆ, καὶ ἀπολύσῃ τὸν "Εκτορα.
Οὕτως εἴπεν· ἀνέστη δὲ ἡ ταχύπους Ἰρις μηνύσου-
σα, μεταξὺ δὲ τῆς Σάρμου καὶ τῆς Ἰμβρου τῆς τρα-
χείας κατεπίδησεν εἰς τὸν μέλανα πόντον, ἐπίχνησε
δὲ ἡ Θάλασσα· αὕτη δὲ τῷ τοῦ ἀγκίστρου μολύβδῳ
ὁμοία ὥρμησεν εἰς τὸν βυθὸν, δις δὴ προσκείμενος
κατὰ τὸ κέρας τοῦ ἀγροδιάίτου βοὸς κατέρχεται, ἐπά-
γων μοῖραν θανατηφόρον τοῖς ὡμοβόροις ἰχθύσιν.
εὗρε δὲ ἐν τῷ κοίλῳ σπιλαίῳ τὴν Θέτιν, περὶ αὐτὴν
δὲ καὶ αἱ ἄλλαι καθῆντο συνιθροισμέναι αἱ Θαλάσ-
σιαι θεαὶ, αὕτη δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἔκλαιε τὸν Θάνατον
τοῦ ἑαυτῆς ἀμέμπτου ύιοῦ, δις ἔμελλεν αὐτῇ τεθνή-
ξεσθαι ἐν τῇ Τροίᾳ τῇ εὐγείῳ πόρρῳθι τῆς πατρίδος·
πλησίον δὲ στᾶσα εἴπε πρὸς αὐτὴν ἡ ταχύπους Ἰ-
ρις· Ἀνάστηθι, ὡ Θέτι, καλεῖ σε Ζεὺς ὁ πας ἀφθάρ-
τους (ἀμεταβλήτους) *Βουλᾶς* ἐπιστάμενος. Πρὸς ταύ-
την δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ἡ θεὰ ἡ λευκόπους
Θέτις. Τί δύποτε με ἔκεινος κελεύει ὁ μέγας θεός;
αἰσχύνομαι δὲ συμμίσγεσθαι καὶ παραβάλλειν τοῖς
ἀθανάτοις θεοῖς· ἔχω δὲ θλίψεις πλείστας ἐν τῇ Φυ-
χῇ· πορεύομαι μέντοι, οὐδὲ μάταιος λόγος ἔσται, ὃν
ἄν εἴπῃ· Οὕτω δὴ εἰποῦσα ἔλαβε τὴν καλύπτραν ἡ
ἐνδοξοτάτη τῶν θεῶν τὴν κυανήν· ταύτης δὲ οὐδέν τι
μᾶλλον μέλαν ύπάρχει ἔνδυμα· ὥρμησε δὲ πορεύ-
εσθαι, ἐμπροσθεν δὲ ἡ ἀνεμόπους ταχεῖα Ἰρις προσ-
εχώρει, περὶ αὐτὰς δὲ τὸ κῦμα τῆς Θαλάσσης ύπε-
χωρίζετο· ἀναβᾶσαι δὲ εἰς τὴν ἀκτὴν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν
ώρμησε, εὗρον δὲ τὸν μεγαλόφωνον ύιον τοῦ Κρόνου,
περὶ αὐτὸν δὲ πάντες οἱ ἄλλοι καθῆντο συνιθροισμέ-

Εἴαθ' ὁμηρέες μάκαρες Θεοὶ αὖν ἔοντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα πάρ Διὸς πατρὶ καθέζετο, εἰξε δ' Ἀθίνη.
 "Ηρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ Θῆκε,
 Καὶ ρύμενον ἐπέεσσι. Θέτις δ' ὥρεζε πιοῦσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἡρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 "Ηλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κιδομένη περ,
 105 Πίενθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἰδα καὶ αὐτός·
 'Αλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἶνεκα δεῦρο κάλεσσα·
 'Εννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὅρωρεν
 "Εκτορος ἀμφὶ νέκυῃ, καὶ Ἀχιλλῆς πτολιπόρθῳ·
 Κλέφαι δ' ὀτρύνεσκον ἡύσκοπον Ἀργειφόντην.
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆς προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
 Αἴφα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ νιέῃ σῷ ἐπίτειλον
 Σκύζεσθαι οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἐξοχα πάντων
 'Αθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μανομένησιν
 115 "Εκτορὲ ἔχει παρὰ νησὶ κορωνίσιν, οὐδὲ ἀπέλυσεν·
 Αἴκεν πάς ἐμέ τε δείση, ἀπό θεοῦ Ἐκτορα λύση·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλύτορι Ἰριν ἐφίσω,
 Λύσασθαι φίλον νιὸν, ιόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆς φερέμεν, τά κε θυμὸν ἴηνη.
 120 "Ος ἔφατ· οὐδὲ ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρπίνων αἰξασα·
 "Ιξεν δ' ἐς κλισίνν οὐ νιέος, ἐν δ' ἄρα τόν γε
 Εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφὶ αὐτὸν ἐταῖρος
 'Εσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' ὅις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἴερευτο·
 "Η δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ·

νοι οι μακάριοι αιώνιοι θεοί· αὕτη δὲ αἱ παρὰ τῷ Διὶ τῷ πατρὶ ἐκάθισεν, ὑπεχώρησε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ· ἡ "Ηρα δὲ χρυσοῦν περικαλλές ποτέριον ἐθικεν ἐν τῇ χειρὶ, καὶ λόγοις ἔτερπεν αὐτὴν καὶ παρεμυθεῖτο, ἡ Θέτις δὲ ἐκτίνασα ἐπιεν· Ἐν τούτοις δὲ λόγων ἡρ-Ξαπό ὁ πατήρ τῶν αἰδρῶν καὶ τῶν θεῶν· Ἡλθεσ εἰς τὸν Ὀλυμπὸν, ὡς θεὰ Θέτι, καίτοι λυπουμένη, πένθος δειπνὸν καὶ ἀνεπίλιπτον ἔχουσα ἐν τῇ διακοίφ· ἐπί-σταμαι καὶ ἐγὼ, αὐλαὶ καὶ οὕτως ἐρῶ, τίνος χάριν ἐνταῦθα σε μετεπεμψάμην· Ἐπὶ ἐννέα δὲ ἡμέρας φι-λονεικία πλέορθη ἐν τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς περὶ του νε-κροῦ τοῦ Ἐκτορος καὶ Ἀχιλλέως τοῦ τὰς πόλεις πορ-θοῦντος, ὑφελεσθαι δὲ προέτρεπον· Ἐρμῆν τὸν καλέσ-κατάσκοπον, ἐγὼ δὲ ταῦτην τὴν δόξαν τῷ Ἀχιλλεῖ προσάπτω καὶ παρέχομαι, τὴν σὺν φιλίαιν καὶ τὸ ἀξίωμα τὸ μετὰ ταῦτα τυρῶν· ταχέως πάνυ ἐλθε-εις τὸν στρατὸν καὶ τῷ σῷ υἱῷ ἐπίταξον· ὄργιζεσθαις αὐτῷ εἰπὲ τοὺς θεοὺς, ἐμὲ δὲ μάλιστα πάντων τῶν ἀθανάτων θεῶν ὄργισθῆναι, διότι παράφροτι λογισ-μοῖς κατέχει τὸν Ἐκτορα παρὰ τὰς καμπυλοπρυμ-ναῖς ναυσὶν, οὐδὲ ἡλευθέρωσεν· εάν πως (ὅπως) ἐμέ τε φοβηθῇ, καὶ τὸν Ἐκτορα ἀπολύσῃ· ἐγὼ δὲ Πριάμῳ τῷ μεγαλοφύχῳ τὴν Ἰριν ἐντολὰς δους ἐπιπέμψω, λυτρώσασθαι τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν, πορευθένθαι ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, ἀπέρ ἀν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εὑφράναι. Οὕτως εἰπεν· ὑπίκουσε δὲ ἡ θεὰ ἡ λευκόπους Θέτις· ἐπορεύθη δὲ ὄρμήσατα ἐκ τῶν ἔξοχῶν τοῦ ὀλύπου, ἀφίκετο δὲ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ, εὗρε δὲ αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἀδιαλείπτως στενάζοιτα, περὶ αὐτὸν δὲ οἱ ἀγα-πητοὶ φίλοι σπουδαίως ἐνήργουν καὶ παρεσκέυαζον ἀ-ριστον, τούτοις δὲ κριός μέγας δασύθριξ ἐν τῇ σκηνῇ ἐσφακτο, αὕτη δὲ πάνυ πλησίον αυτοῦ ἐκάθισεν ἡ σεβαστὴ μήτηρ, χειρὶ τε αὐτοὺς κατέψησεν καὶ λόγον

Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἐπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὄνόμαζε·
 Τέκινον ἐμὸν, τέο μέχρις ὁδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Σὴν ἔδεσει κραδίνη, μεμυημένος οὐδέ τι σίτου

130 Οὕτ' εὐηῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
 Μίσγεσθ· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλά τοι ἥδη
 Ἀγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταμή.
 Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὡκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
 Σκύζεσθαί σοι φοιτὶ θεοὺς, ἐε δ' ἔξοχα πάντων

135 Αθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἐκτορὸς ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἀλλ' ἀγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἀποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς
 Τῇδ' εἴη ἡς ἀποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,

140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὄλύμπιος αὐτὸς ἀνάγει.
 "Ως οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρες μάτηρ τε καὶ νιὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἐπεια πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἰριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἰλιον ἴριν·

Βάσκ' Ἰθι, Ἰρι, ταχεῖα λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμποιο,

145 Αγγειλον Πριάμῳ μεγαλύτορι, Ἰλιον ἐίσω,
 Λίσασθαι φίλον νιὸν, ιόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κεν θυμὸν ἴγυν,
 Οίον, μιδέ τις ἀλλος ἀμα Τρῷών ἵτω ἀνήρ·
 Κύριξ τις οἱ ἐποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰθύνοι

150 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐῦτροχον, ήδὲ καὶ αὐτις
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἀστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μιδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μιδέ τις τάρβος.
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 "Ος ἀξει, εἴως κεν ἀγῶν Ἀχιλλῆϊ πελάσση.

εἶπε, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει. Ὡς τέκνον ἐμὸν, μέχρι τίνος θρηνῶν καὶ λυπούμενος τὴν σαυτοῦ κατέδη καρδίαν, οὐδοτιοῦν μεμνημένος τροφῆς οὔτε κοίτης; αὐτὸν δὲ γυναικί γε ἐν ὄρεξει μίξεως μίγνυσθαι. οὐ γάρ μοι ἐπὶ πολὺ ζήση· ἀλλ᾽ ἵδη σοι ἐγγὺς παρέστηκεν ὁ θάνατος, καὶ οὐ ισχυρὰ μοῖρα. Ἀλλά μου ἐπάκουουσον ταχέως, Διὸς δέ σοι μηνυτὶς τυγχάνω· ὄργιζεσθαι σοι φησὶ τοὺς θεοὺς, ἐσυτὸν δὲ μάλιστα πάντων τῶν αἰθανάτων θεῶν ὄργισθηναι, διότε παράφροσι λογισμοῖς τὸν "Ἐκτορα κατέχεις παρὰ ταῖς καμπυλοπρύμναις ναυσὶν, οὐδὲ ἀπέδοσο· ἀλλ᾽ ἄγε δὴ ἀπόλυσον, λύτρα δὲ τοῦ νεκροῦ λάβε· Πρὸς ταύτην δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς· Ἐνταῦθα παραγένοιτο ὃς ἀν τὰ λύτρα ἐνέγκαε καὶ τὸν νεκρὸν ἀγάγοι, ἐπειδὴ προθύμῳ φυχῇ ὁ οὐράνιος αὐτὸς κελεύει. Οὕτως οὖτοι ἐν τῷ αθροίσματε τῶν νεῶν μάτηρ καὶ υἱὸς πολλοὺς πρὸς ἀλλήλους λέγους ταχεῖς ἔλεγον· Τὴν Ἰριν δὲ προὔτρεφεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου εἰς τὸ ἱερὸν Ἰλιον λέγων· "Ἄγε πορεύου, ὡς Ἰρι, ταχέως καταλιποῦσα τὸ ἔδαφος τοῦ Ὄλύμπου, ἀπάγγειλον τῷ μεγαλοφύχῳ Πριάμῳ εἰς τὸ Ἰλιον, λυτρώσασθαι τὸν αγαπητὸν υἱὸν, πορευθέντα ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, αἱ δὲ εὐφράνωσι τὴν φυχὴν αὐτοῦ, μόνον, μιδέ τις ἀλλος σὺν αὐτῷ τῶν Τρώων πορευθῆται ἀνήρ· κίρυξ τις αὐτῷ ἀκολουθείτω γέρων, δις δὲ εὐθύνοι τὰς ήμιδνους καὶ τὴν καλῶς τρέχουσαν ἄμαξαν, καὶ αὐθίς τὸν νεκρὸν κομίζοι πρὸς τὴν πόλιν, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς· μιδέ τις αὐτῷ θάνατος ἐν φροντίδι ἔστω καπὲ διάνοιαν, μιδέ τις φόβος, τοιςύτον αὐτῷ ὁδηγὸν παρέξομεν τὸν Ἐρμῆν, ὃς ἀπάξει ἔως ἀν ἄγων τῷ Ἀχιλλεῖ παραστήσῃ·

155 Αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίν 'Αχιλῆος,
Οὗτ' αὐτὸς κτανέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὕτε γάρ ἔστ' ἄφρων, οὗτ' ἄσκοπος, οὗτ' ἀλιτήμων·
'Αλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ικέτεω πεφρίσεται ἀνδρός.
"Ως ἔφατ· ὥρτο δὲ Ἰρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·

160 Ἰξεν δὲ ἐς Πριάμοιο κίχεν δὲ ἐνοπήν τε γόνον τε,
Παιδες μὲν πατέρες ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὅ δὲ νέος μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπάς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴν
Κόπρος ἐν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,

165 Τὴν ρά κυλινδόμενος καταχείστατο χερσὶν ἔησε·
Θυγατέρες δὲ ἀνὰ δώματ', ιδὲ νυοί, ὡδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἵ δὲ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς σλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, οὐδὲ προσηύδα,

170 Τυτθὸν φθεγξαμένη, τὸν δὲ τρόμος ἐλλαβε γυῖα·
Θάρσει, Δαρδανίδην Πριάμε, φρεσὶ, μιδέ τι τάρβει·
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσοιμένη τόδ' οἰκάνω,
'Αλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελος εἴμι,
"Ος σευ, ἀνευθεν ἐών, μέγα κιδεταί, οὐδὲ ἐλεαίρει·

175 Λύσασθαι σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος" Εκτορα δῖον,
Δῶρα δὲ Ἀχιλλῆι φερέμεν, τά κε θυμὸν ιγήνη,
Οἶον, μιδέ τις ἄλλος ἀμα Τρώων ἵτω ἀνήρ.
Κίρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ιθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐύτρεχον, οὐδὲ καὶ αὗτις

180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκταιε δῖος Ἀχιλλεύς·
Μιδέ τι τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μιδέ τι τάρβος·
Τοῖος γάρ ται πομπὰς ἀμὲ ἔψεταις Ἀργειφόντης,

ἐπειδὰν δὲ ἀγάγῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως, οὗτε αὐτὸς ἀποκτενεῖ, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας διακωλύσει, οὗτε ἔστιν ἀνότος, οὗτε ἀπερίσκοπος, οὗτε ἀλιτάνευτος καὶ ἀπαράκλιτος, ἀλλὰ πάνυ ἐπιμελῶς φέρεται ἀνδρὸς ἴκετου. Οὗτος εἰπεν· ἀνέστη δὲ οὐδὲν τοῦ Πριάμου, εὗρε δὲ θόριβόν τε καὶ θρῆνον. Παῖδες μὲν περὶ τὸν πατέρα καθίμενοι ἐν τῷ αὐλῇ δάκρυσι τὰ οἰμάτια ὑγραυνον (ἔβρεχον), οὗτος δὲ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ γέρων ἐντυπωδῶς χλαινῇ ἐγκεκαλυμένος, ὡς διὰ τῆς σκέπης μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι· πολὺς δὲ περιῆν χοῦς τῇ τε κεφαλῇ καὶ τῷ τραχýλῳ τοῦ γέροντος, ὃν δὴ κυλιόμενος ἐπεσπάσατο ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν, αἱ θυγατέρες δὲ καὶ αἱ γυναικεῖς τῶν υἱῶν κατὰ τὰ οἰκήματα ὠλοφύροντο τουτῶν ἀναμιμνησκόμεναι, οἱ δὲ πολλοί τε καὶ ἀγαθοὶ ἔκειντο ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Ἑλλήνων τὰς ψυχὰς ἀπολέσατες. ἔστι δὲ παρὰ τὸν Πριάμον οὐδὲν ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὸν μικρὸν καὶ οὐσύχως λαλήσασα· τοῦτον δὲ τρόμος κατέλαβε κατὰ τὰ μέλη. Θάρρει κατὰ διάνοιαν, ὡς Πριάμε ἔχοντε τοῦ Πριάμου, μηδέ τι φοβοῦ οὐδαμῶς γάρ σοι ἐγὼ κακὸν απαγγέλλουσα ἐλήλυθα δεῦρο, ἀλλ' ἀγαθὰ διανουμένη· ἐκ τοῦ Διὸς δέ σοι ἄγγελος ἔρχομαι, ὅσις πόρρωθεν ὡν, μεγάλως σου φροντίζει καὶ ἔλεει σελυτρώσασθαι σε ἐκέλευσεν οὐράνιος τὸν ἐνδοξότατον· Ἐκτορα, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, αἱ δὲ εὐφράνωσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, μονον, μηδέ τις ἄλλων τῶν Τρώων αὐτῷ πορευεῖται σὺν σοί· κηρύξ τις ἀκολουθεῖται σοι γέρων, δις ἀν εὐθύνοις τὰς ἡμιόνους καὶ τὴν εὐκόλως τρέχουσαν ἀμαξαν· καὶ αὐθὶς τὸν νεκρὸν ἀγάγοι πρὸς τὴν πόλιν, ὃν ἀπέκτεινεν οὐδοξότατος Ἀχιλλεὺς· μηδέ σοι θάνατος διὰ φροντίδος ἔσω κατὰ διάνοιαν, μηδέ τις φόβος· τοιοῦτος γάρ σοι ὁδηγὸς συνέφεται οὐρανὸς, οὓς σε ἀπάξει, ἐως ἀν ἀγων

Ος σ' ἀξεῖ, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλῆς πελάσσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἐσω κλισίν Ἀχιλῆς,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὕτε γὰρ ἔστ' ἀφρων, οὐτ' ἀσκοπος, οὐτ' ἀλιτήμων
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἵκετεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 'Η μὲν ἀρ ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἰρις.
 Αὐτὰρ ὅγ' οἵας ἄμαξαν εὔτροχον ἡμιονέιν
 190 Οπλίσαι πνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς Θάλαμον κατεβήσετο κιώντα,
 Κέδρινον, υφόροφον, δις γλύνεα πολλὰ κεχάνδη,
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φάνησέν τε.
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὄλύμπιος ἄγγελος ἥλθε,
 195 Λύσασθαι φίλον νιὸν, ἵδντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆς φερέμεν, τὰ κε Θυμὸν ἴηνη.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τίτοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
 Αἰρῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' εἶναι, ἐπὶ νῆας ἐσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 "Ως φάτο· κώκυσεν δὲ γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ."
 "Ω μοι· πῦ δή τοι φρένες οἴχονθ', ἵς τὸ πάρος περ
 "Ἐκλέ ἐπ' αὐθράπους ξείνους, ἵδοισιν ἀνάστεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὄφθαλμοὺς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 γίέας εξενάριξε; σιδήρειον νύ τοι ἥτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἴρησει καὶ ἐσόφεται ὄφθαλμοῖσιν
 Ὄμηστής καὶ ἀπιστος ἀνήρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσεις,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· τοῦ δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 "Ημενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποθι Μοῖρα κραταὶ"
 210 Γειρομένῳ επένησε λίνῳ, ὅτε μητέκον αὐτὴ,

παραστήσῃ τῷ Ἀχιλλεῖ. εἰπειδαν δὲ ἀγάγῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως, οὔτε αὐτὸς ἀποκτενεῖ, καὶ τοὺς ἀλλούς πάντας διακαλύσει, οὔτε γάρ αἰνοτός ἐσιν, οὔτε ἀπερίσκοπος, οὔτε ἀλεπάνευτος καὶ ἀπαράκλιτος, ἀλλὰ πάνυ ἐπιμελῶς φείσεται ἀνδρὸς ἵκέτου καὶ παρακλήτορος. Αὕτη μὲν οὕτως εἰποῦσα ἀπῆλθεν ἡ ταχύπους Ἰρις. οὕτος δὲ τοὺς υἱοὺς τὴν εὐχερῶς τρέχουσαν ἡμιονείαν ἀμαζῶν ἔτοιμάσαι ἐκέλευσεν, ὑπερτυρίαν (πλινθίον) δὲ ἐπ' αὐτῆς κατα(περι) δῆσαι· αὐτὸς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ εὐώδες δῶμα, τὸ ἐκ κέδρων κατεσκευασμένον, δὴ πολλὰ λαμπρὰ καὶ ἀξιοθέατα ἐχώρει καὶ ἐμπεριεῖχε. ἐκάλεσε δὲ ἔνδον τὴν γαμέτην Ἐκάβην καὶ εἶπεν. Ὡ μακαρία, ἐκ Διός μοι οὐράνιος μηνυτής ἀφίκετο λυτρώσασθας τὸν υἱὸν, πορευθέντα ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων, χάριτας δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φέρειν, αἱ δὲ εὐφράνωσιν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. ἀλλ' ἄγε μοι τοῦτο εἰπὲ, τί σοι κατὰ διάνοιαν δοκεῖ εἶναι; ὑπερβαλλόντως γάρ με αὐτὸν ἡ προθυμία καὶ ἡ ψυχὴ κελεύει ἐκεῖσε πορευθῆναι ἐπὶ τὰς ναῦς, εἰς τὸν πλατύν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων. Οὕτως εἶπεν. ὠλόλυχε δὲ ἡ γυνὴ, καὶ ἀπεκρίνατο λόγω. Οἴμοι· ποῦ δὴ σοι ἡ διάνοια φέρετο· γὰρ τὸ πρόσθεν ἐδοξάζου παρὰ ξένοις ἀνθρώποις καὶ ὡν βασιλεύεις· πῶς βούλει ἀφικέσθαι εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων μόνος εἰς ἀνδρὸς ὄφθαλμοὺς, δῆς δὴ σοι πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινε, σιδηρὰ δὴ σοι ψυχὴ ὑπάρχει· εἰ γάρ σε θεάσεται τοῖς ὄφθαλμοῖς καὶ κρατήσει ὁ ἄγριος καὶ αἰμοπότης καὶ ἀβέβαιος ἀνὴρ οὗτος, οὐκ ἐλεῖσει σε, οὐδέ τί σε αἰδεσθήσεται· νῦν δὲ κλαίωμεν πόρρωθεν καθίμενοι ἐν τῷδε τῷ οἴκῳ..... ὥσπερ που ἡ ἴσχυρὰ Μοῖρα γεννωμένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ, ήνίκα αὐτὸν ἔτεκον

'Αργίποδας κύνας ἀσται, ἐῶν ἀπάνευθε τοκήων,
 'Ανδρὶ παρὰ κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἥπαρ ἔχοιμι
 'Εσθέμεναι προσφῆσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὐέτι ἐκαίζομενόν γε κατέκτα,
 215 Αλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρῶϊάδων βαθυκόλπων
 'Εσταότ', οὔτε φόβου μεμνυμένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·
 Μή μ' ἐθέλοντ' οἴεινει κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴν
 "Ορνις ἐν μεγάροισι κακὴ πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 "Η, οἵ μάντιες εἰσι, Θυσκόοι, οὐδὲν οὐρῆς,
 Φεῦδός κεν φάμεν, καί νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
 Νῦν δ', αὐτὸς γάρ ἀκουσα Θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
 Εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται· εἰ δέ μοι αἴστα
 225 Τεθνάμεναι παρὰ νησὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτένειν Ἀχιλλεὺς,
 'Αγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν οἰδόν, ἐπὶν γόου ἐξ ἔρον εἴνη.
 "Η, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.
 "Ενθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαιίνας, τόσους δὲ τάπτας,
 Τόσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 'Εκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 'Εκ δὲ δέπας περικαλλέας, δοὶ Θρῆνες πόρον ἄνδρες
 235 'Εξ εσίνην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ
 Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· περὶ δ' ἥθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον οἰδόν· ὁ δὲ Τρώας μὲν ἀπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἐπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

έγω ταχύποδας κύνας κορέσαι πόρρωθεν τῶν ἔαυτοῦ γονέων, παρ' ἀνδρὶ ἀποτόμῳ καὶ σκληρῷ, οὐδὲν ἔγω εἴθε ἔχοιμι τὸ μέσον τοῦ ἥπατος ἐσθίειν προσβαλλοῦσα τὸ στόμα· τότε γένοιτο ἀν ἔργα ἀντιτιμώρητα τοῦ ἐμοῦ ὑιοῦ ἐπειδὴ οὐκ ἀπέκτεινεν αὐτὸν δειλιῶντα, ἀλλὰ πρὸ τῶν Τρώων καὶ τῶν Τρωάδων τῶν μεγαλοκόλπων ἐστῶτα καὶ προπολεμοῦντα, οὔτε φυγῆς μεμνημένον, οὔτε ἀναχωρήσεως. Πρὸς ταύτην δὲ εἶπε γέρων Πρίαμος ὁ θεῖον εἶδος ἔχων· Μή με βουλόμενον πορεύεσθαι κάτεχε, μιδὲ σὴ μοι ὄρνις κακὴ ἐν τοῖς οἴκοις ἔσται, οὐδὲ (γάρ) καταπείσεις με· εἰ μὲν γάρ τις ἄλλος με τῶν ἐπιγείων ἐκέλευεν, ἢ οἵτινες μάντεις εἰσὶ τοῖς θυμιαμασὶ προσέχοντες· ἢ ιερεῖς καὶ διὰ σπαχχων μαντευόμενοι· φεύδεσθαι ἀν αὐτὸν ἔφημεν καὶ ἀφιστάμεθα μάλιστα· νῦν δὲ, αὐτὸς γάρ ἦκουσα θεοῦ, καὶ φανερῶς ἔώρακα, πορεύομαι, καὶ οὐ μάταιος ἐσται ὁ λόγος· εἰ δέ μοι μοῖρα ἀποθανεῖν παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ελλήνων τῶν σιδηροθωράκων, ἐθέλω δὴ· παραχρῆμα γάρ με ἀποτίνειεν· Αχιλλεὺς λαβόντα εἰς τὰς αγκάλας τὸν ἐμὸν υἱὸν, ἐπὰν τὸν τοῦ θρίνου ἔρωτα πληρώσαμι· Εἶπε· καὶ τῶν κιβωτίων πὲ περικαλλῆ σκεπάσματοι ζε, δθεν δώδεκα μὲν ἀραιὰ περιβλήματα γυναικῶν ἔξεβαλε, δώδεκα δὲ ἀπλᾶ περιβλήματα κλίνης· τόσους δὲ τάπιτας, τοσαύτας δὲ ἐσθῆτας περικαλεῖς· ἐπὶ τούτης δὲ τοσαῦτα ἐνδύματα ἀνδρῶν· χρυσοῦ δὲ ζυγοσατήσας τάλαντα δέκα τὰ πάντα ἔφερεν· ἔξεβαλε δὲ δύο τρίποδας πυροειδεῖς τέσσαρας δὲ λέβητας, ἔξεβαλε δὲ ποτήριον ἀραιὸν, ὅπερ ἔδωκαν αὐτῷ ἀνδρες Θράκες ἐπὶ δημοσίαν ἐκπομπὴν, ἦτοι πρεσβείαν, πορευθέντι (ἀφικομένῳ), κτῆμα μέγα, οὐδὲ τούτου γε ἔφεισατο (κεῖσθαι) ἐν τοῖς οἴκοις ὁ γέρων· πάινος δὲ ἔβουλετο κατὰ φυχὴν λυτρώσασθαι τὸν αγαπητὸν υἱὸν· οὗτος δὲ πάντας μὲν τοὺς Τρώας τῆς προστρέψου ἀπῆλασε, λόγοις κακοῖς ἐπιπλήττων, καὶ

Ἐρρέτε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες· οὐ νυ καὶ υμῖς·
 240 Οἶκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μὲν λληθετε κιδνίσοντες;
 Ἡ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἀλγεῖ ἔδωκε,
 Παιᾶδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; αὐτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμμες·
 Ρηίτεροι γαρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνειῶτος, ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
 Ὁφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίνον δόμουν Ἀϊδος εἰσω,
 Ἡ, καὶ σκηπανίῳ δίεπτ' αἰνέρας· οἱ δὲ ἵσται ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος· οἱ δὲ οἰάσιν οἴσιν ὄμοκλα
 Νεικείων, Ἐλενόν τε, Πάριν τ'· Ἀγάθωνά τε δῖον,
 250 Πάρμυμονά τ', Ἀντίφορον τε, βοῖν αγαθὸν τε Πολίτην,
 Δηίφορον τε, καὶ Ἰππόθοον, καὶ δῖον Ἀγαυόν.
 Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιός ὄμοκλήσας ἐκέλευσε. (τες
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἄμα πάν·
 Ἔκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ, θοῆς ἐπὶ νησὶ πεφάσθαι·
 255 Ὁ μοι ἔγω πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἄριστους
 Τροίγενες εὐρείμ, τῶν δὲ οὔτινα φημὶ λελεῖθαι·
 Μίστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωῖλον ἵππιοχάρμην,
 Ἔκτορά θ', δις θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔώκει
 Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Ταῦταν ἀπώλεστος Ἀρις, τὰ δὲ λέλειπται
 Φεῦσταί τ', ὄρχισταί τε, χοροιτυπίγσιν ἄριστοι,
 Ἀργων ἱδὲ ἐρίφων ἐπιδύμιοι ἀρπακτῆρες.
 Οὐκ ἀν δὲ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
 Ταῦτά τε πάντα ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὄδοιο;
 265 Ὡς ἔφαθ' οἱ δὲ ἀρά πατρὸς υποδδείσαντες ὄμοκλην
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἀειραν ἐῦτροχον ἡμιονείνην,

λοιδορῶν· Απέλθετε μετὰ φθορᾶς φεῦσται ἐπονείδισοι· οὐτὶ δὴ καὶ ὑμῖν θρῆνος ἐν τοῖς οἶκοις ἔστιν, ἀλλ' ἔ-
κετε ἐμοὶ συμπεισόμενοι καὶ παραμυθησόμενοι, ἢ
ἀφελεῖσθε διότι μοι Ζεὺς ὁ τοῦ Κρόνου λύπας ἔδωκε
ἀπολέσαι τὸν ἄριστον ὑιὸν; ἀλλὰ μαθήσεσθε καὶ ὑ-
μεῖς πάσχοντες, εὐκαταγωνιστέροι γὰρ μᾶλλον
τοῖς "Ελληνσι νῦν ἔσεσθε, ἐκείνους ἀποθανόντος, πρὸς
ἀναίρεσιν· ἐγὼ δὲ πρὸ τοῦ τὴν πόλιν ἐκπορθουμένην
καὶ κατατεμνομένην θεάσασθαι τοῖς ὄφθαλμοῖς, ἀπ-
έλθομι ἀν εἰς τὸν οἶκον τοῦ "Αἰδου· Ἐιπε, καὶ τῷ
σκηνήτρῳ διεργε καὶ διίστα τοὺς ἄνδρας, οὗτοι δὲ
ἐπορεύοντο ἔξω ἐπείγοντος τοῦ γέροντος, αὐτὸς δὲ τοῖς
ἔαυτοῦ ὑιοῖς παρεκελεύετο ὄνειδίζων τὸν τε "Ελενον
καὶ τὸν Πάριν, καὶ τὸν ἔνδοξον Ἀγάθονα, καὶ τὸν
Πάδμονα καὶ τὸν Ἀντίφονον, καὶ τὸν καπα πόλεμον
ἀγαθὸν Πολίτην, καὶ τὸν Δηίφορον καὶ Ἰππόθοον,
καὶ τὸν ἔνδοξον Ἀγαυὸν· ἐννέα τούτοις ὁ γέρων πα-
ρεκελευσάμενος ἐπέταξε· Ἐπιταχύνεσθε μοι, ω τέ-
κνα κακὰ, μαλακοί τε καὶ ἐπονείδιστοι, εἰθε ὄμοι
σύμπαντες ὥφλετε ἀναιρεθῆναι παρὰ ταῖς ταχείαις
ναυσὶν ἀντὶ τοῦ "Εκτορος· Οἱ μοι, εγὼ ὁ δυστυχέσα-
τος, ἐπειδὴ ἐγέννησα ὑιοὺς ἄριστους ἐν τῷ εὐρυχώρῳ
Τροίᾳ, τούτων δὲ οὐδένα οἴομαι ὑπολελεῖθαι· Μή-
στορα τὸν ἰσθεον, καὶ Τρωίλον τὸν ἐφιππον πολε-
μιστὴν, καὶ "Εκτορα δς ἢν θεὸς ἐν τοῖς ἀνδράσιν, οὐ-
δὲ ἐδόκει εἶναι ὑιὸς ἀνδρὸς θυντοῦ, ἀλλὰ θεοῦ, τού-
τους μὲν ἔφθειρεν ὁ "Αρης (πόλεμος), ταῦτα δὲ ὄνειδη
πάντα ὑπολέλειπται, φεῦσται καὶ κωμασταὶ καὶ χο-
ρείαις βέλτισοι, ἀρνῶν καὶ ἐρίφων δημόσιοι ἀρπαγεῖς.
οὐκ ἀν νῦν μοι ἀμαξα εὐτρεπίσαιτε ὡς τάχος, καὶ
ταῦτα πάντα ἐπιθείτε, ἵνα διερχώμεθα την ὄδον;
Οὕτως εἰπεν· οὗτοι δὲ πάντες τὴν τοῦ πατρὸς φο-
βιθέντες ἀπειλὴν, ἀμαξα μὲν ἀναλαβόντες ἔξηνε-
γκαρ, εὐπετῶς τρέχουσα, ἡμιονείαν, περικαλλῆ,

Καλὴν, πρωτοπαγῆ· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
 Καὶ δός ἀπὸ πασταλόφιν ζυγὸν ὕρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὄμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἀριρός.

270 Έκ δὲ ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῷ ἐννεαπιχυ·
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκας ἐϋξέστῳ ἐπὶ ρύμῳ,
 Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἐστορι βάλλον·
 Τρὶς δὲ ἐκάτερθεν ἐδησαν ἐπ' ὄμφαλόν· αὐτὰρ ἐπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, υπὸ γλωχῖνα δὲ ἔκαμψαν.

275 Έκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστης ἐπ' ἀπίνυις,
 Νήεον Ἐκτορένις κεφαλῆς ἀπερείσι ἀποινα·
 Ζεῦξαν δὲ ἡμιόνους κρατερῶνυχας, ἐντεσιουργούς,
 Τούς δέ ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 "Ιππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιός

280 Αὐτὸς ἔχων αἰτίαλλεν ἐϋξέστης ἐπὶ φάτνῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν υψηλοῖσι
 Κίρυξ καὶ Πρίαμος, πυκνὰ φρεσὶ μήδε ἔχοντες.
 Αγχίμολον δέ σφ' ἥλθ' Ἐκάβη τετιπότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῷ·

285 Χρυσέω ἐν δέπαῃ, δῆρα λείψαντε κιοίτην·
 Στῇ δὲ ἵππων προπάροιθεν, ἐπος τ' ἔφατ', ἐκτὸνόμαζε
 Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχεο οἴκαδ' ἵκεσθαι
 *Αὐτὸν δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἀρ σέ γε θυμὸς
 Ὄτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούστις.

290 Αλλ' εὐχευ σύ γ' ἐπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 Ιδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὄραται·
 Αἴτει δὲ οἰωνὸν ταχὺν ἀγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· δῆρα μιν αὐτὸς, ἐν ὄφθαλμοῖσι νοίσας,

νεωστὶ κατεσκευασμένην, πλινθίον δὲ ἐπὶ αὐτῆς περιέδησαν, ἐλαβον δὲ ἀπὸ τοῦ πασσάλου, τὸν τῶν ἡμίονων ζυγὸν ἐκ πύξου ὅντα ὄμφαλοὺς ἔχοντα (όμφαλὸν ἔχοντα φῶ προσδεῖται ὁ ρύμος, ὑπεροχάς τινας ἐν μέσῳ), καλῶς τοῖς κρίκοις ἐφηρμοσμένον, διὶ ὧν διείρονται αἱ ονίαι· ἐξήνεγκαν δὲ σὺν τῷ ζυγῷ ζυγόδεσμον ἐννέα πάχεων, καὶ τοῦτον μὲν καλῶς κατέθηκαν ἐπὶ τῷ εὐ εξεσμένῳ ρύμῳ ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἀκρῷ. ἐπέβαλον δὲ τῷ κατὰ τὸ ἀκρον τοῦ ρύμου ἐμπεπιγότι πασσάλῳ τὸν κρίκον· τρὶς δὲ ἐκατέρωθεν περιέδησαν παρὰ τὸν ὄμφαλον (ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ). μετὰ ταῦτα δὲ ἐφεξῆς κατέδησαν, ὑπὸ δὲ τὴν γωνίαν τὴν γεγονοῦσαν ἐκ τοῦ ρύμου καὶ τοῦ ζυγοῦ ἀπετερμάτισαν τὰ ἀκρα τοῦ ἴμαντος· ἐξενέγκαντες δὲ τοῦ δώματος ἐπὶ τῆς καλῶς κατεσκευασμένης ἀμάξης ἐπεσώρευσαν τὰ πλεῖστα λύτρα τῆς κεφαλῆς τοῦ "Εκτορος. ἐζευσαν δὲ τὰς(οὓς) ἴσχυρώνυχας ὑποζυγίους ἡμίονους, τὰς ἑτοίμους πρὸς τὰ ἔργα, ἃς (οὓς) δὴποτε τῷ Πριάμῳ οἱ Μυσοὶ ἐδωκαν δῶρα λαμπρᾶ, ἵππους δὲ τῷ Πριάμῳ ἕγαγον ὑπὸ τὸν ζυγὸν, οὓς δὲ γέρων αὐτὸς ἔχων ἀνέτρεφε παρὰ τῇ καλῶς κατεσκευασμένῃ φάτνῃ· οὗτοι μὲν οὖν ἐζέγνυντο (τούτοις μὲν οὖν διὰ τῶν Πριαμιδῶν τὸ ζεῦγμα παρακατεσκευάζετο) ἐν τοῖς υἱοῖς οἰκύμασιν, ὅτε κῆρυξ καὶ Πριάμος πυκνὰς καὶ συνετὰς βουλὰς κατὰ διάνοιαν ἔχοντες πλησίον δὲ αὐτοῦ ἦκεν ή Ἐκάβη τεθλιμένη καὶ λελυπημένη φυχῇ, οἵνον κατέχουσα προστηνῇ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ποτηρίῳ χρυσῷ, ἵνα σπείσαντες πορεύοιντο. ἐστὶ δὲ ἐμπροσθεν τῶν ἵππων, καὶ λόγον εἶπε καὶ ἐξ ὄνοματος ελάλει. Λάβε δὴ σπεῖσον Διὶ τῷ πατρὶ, καὶ εὐχου εἰς οἶκον ἀφικέσθαι ὀπίσω ἐκ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν, ἐπειδή σε ή φυχὴ προτρέπει ἐπὶ τὰς ναῦς ἐμοῦ γε μὴ βουλομένης, ἀλλ' εὐχου σύ γε τῷ σκοτεινερεῖ υἱῷ τοῦ Κρόνου τῷ τιμωμένῳ ἐν^{τῷ} Ιδῃ· οἵ γε κατὰ πᾶσι τὴν Τροίαν ὄραται· αἴτει δὲ οἰωνὸν ἀγγελιαφόρον ταχὺν ὃς γε αὐτῷ προσφιλέσατος τῶν ὄρνέων ἐστί, καὶ

295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας Ἰης Δαναῶν ταχυπόλων.

Εἰ δέ τοι οὐ δώτεις ἐὸν ἄγγελον εὐρύσπα Ζεὺς,

Οὐκ ἀν ἔγωγέ σ' ἐπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην

Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἴεναι, μάλα περ μεμαῶτα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πρίαμος θεοειδῆς.

300 Ω γύναι, οὐ μέν τοι τέδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.

Ἐσθλὸν γάρ Διῆς χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεῖση.

Ὡς δέ, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὥτρυν ὁ γεραῖος

Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦσαι ἀκύρατον· οὐδὲ παρέστη,

Χέρνιβον ἀμφίπολας, πρόχοον θ' ἄμα, χερσὶν ἔχουσα,

305 Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο οὐδὲς ἀλόχοιο.

Εὐχετέπειτα στὰς μέσω ἐρκεῖ, λεῖβε δὲ οἶνον,

Οὐρανὸν εἰσανιδών. καὶ φωνήσας ἐπος πῦδα·

Ζεῦ πάτερ, Ἰδιθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, οὐδὲ ἐλεεινόν.

310 Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, δοστε σοι αὐτῷ

Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ οἱ κράτος ἐστὶ μέγιστον,

Δεξιόν· ὅφρα μιν αὐτὸς, ἐν ἐφθαλμοῖσι νοῆσας,

Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας Ἰω Δαναῶν ταχυπόλων.

“Ως ἔφατεν εὐχόμενος· τοῦ δὲ ἔκλιε μητίετα Ζεύς·

315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετενῶν,

Μορφηὸν, θυρητῆρ, οὐν καὶ Περκνὸν καλέουσιν.

“Οσπι δὲ ὑφορόφοιο Θύρη Θαλάμοιο τέτυκται

Ανέρος ἀφνειοῦ ἐϋκληῆς ἀραριῖα·

Τόσος' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἐσαν πτερά· εἴσατο δέ σφι

320 Δεξιὸς ἀλέξας ὑπὲρ ἀστεος· οἱ δὲ ιδόντες

Γίθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Σπερχόμενος δὲ ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφροι

Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπίννην,
 325 Τὰς Ἰδαιος ἔλαυνε δαῖφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 "Ιπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
 Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἂμα πάντες ἐποντο,
 Πόλλα' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
 Οι δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 Οι μὲν ἀρ ἄφορροι ποτὶ Ἰλιον ἀπονέοντο,
 Παιδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ
 Ν' ἐς πεδίον προφανέντε· ίδων δ' ἐλέησε γέροντα.
 Αἰψα δ' ἀρ Ἐρμείαν, νιὸν φίλον, ἀντίον πῦδα.
 "Ἐρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
 335 Ἀιδρὶ ἐταυρίσσαι· καὶ τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα,
 Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 "Ως ἄγαγ, ὡς μήτ' ἀρ τις ἴδῃ, μήτ' ἀρ τι νοίσῃ
 Τῶν ἀλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ικέσθαι.
 "Ως ἔφατ· οὐδ' ἀπιθησε διάκτορος Ἀργειφόντις·
 340 Αὐτίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδίσατο καλὰ πέδιλα,
 'Αμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
 'Ηδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἂμα πνοιῆς ἀνέμοο·
 Εἴλετο δὲ ράβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.
 "Ων ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντις.
 Αἰψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἐλλήσποντον ἴκανε·
 Βῆ δ' ιέναι, κούρῳ αἰσυπτῷρι ἐσικώς,
 Πρῶτον ὑπηρῆτη, τοῦπερ χαριεστάτη Ἱβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα πάρεξ Ἰλοιο ἔλασσαν.
 350 Στῆσαν ἀρ ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὅφρα πίοιεν

προθύρων, καὶ τῆς μεγαλοκτύπου προστάσου· Ἐμπροσθεν μὲν οὖν αἱ ἡμίσους εἴλου τὴν τετράτροχον ἄμαξαν, ἃς ὁ Ἰδαῖος ἥλαυνεν ὁ συνετός, ὅπισθεν δὲ οἱ ἵπποι, οὓς ὁ γέρων ἐλαύνων τῇ μάστιγι προῦτρεπε ταχέως διὰ τῆς πόλεως· ἄμα δὲ πάντες οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι ἥκολούθουν πολλὰ ὀδυρόμενοι αὐτὸν, ὥσπερ εἰς θάνατον ἀπιόντα· Ἐπεὶ οὖν οὗτοι κατέβισαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ εἰς τὸ πεδίον παρεγένοντο· οἱ μὲν δὴ ὀπισθόρμητοι πρὸς τὸ Ἱλιον ὑπέστρεψαν οἱ ύιοι καὶ γαμβροί· Οὗτοι δὲ οὐκ ἔλαθον τὸν μεγαλόφωνον Δία, κατὰ τὸ πεδίον φανέντες, θεασάμενος δὲ ὥκτειρε τὸν γέροντα, ταχέως δὲ ἔλεγεν ἐναντίον πρὸς Ἐρμῆν τὸν ἀγαπητὸν ύιὸν· Ὡ Ερμῆ, σοὶ γὰρ μάλιστα προσφιλέστερον ὑπάρχει ἀνδρὶ συνοδοιπορῆσαι, καὶ ἥκουσας ὡς ἀν εἴθελης, ἄγε πορεύου, καὶ Πρίαμον ἐπὶ τὰς βαθείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων οὕτως ἀγαγε, ὡς μήτε τινὰ ἰδεῖν, μήτε τι νοῆσαι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πρὶν ἀφικέσθαι πρὸς τὸν ύιὸν τοῦ Πηλέως· Οὕτως εἶπεν· ὑπίκουσε δὲ ὁ καθαρὸς φόνου ἀγγελος Ἐρμῆς, παραχρῆμα δὲ ὑπεδίσατο τοῖς ποσὶ τὰ περικαλλῆ ὑποδήματα τὰ θεῖα καὶ χρυσᾶ, ἀπέρ αὐτὸν ἔφερον κατὰ τε θάλασσαν, καὶ κατὰ τὴν ἀπειρον τῇν, ἵσα καὶ πνοᾶς ἀνέμου, ἥγουν ὡς τάχιστα· ἔλαβε δὲ τὴν ρᾶβδον, ἥ ἐξαπατᾶ τους ὄφθαλμους τῶν ἀνθρώπων ὡν βουλεται, τινὰς δὲ καὶ ὑπνοῦντας ἀνίστησι, ταύτην ἐν ταῖς χερσὶ κατέχων, ἐπέτετο ὁ δυνάστης Ἐρμῆς, ταχέως δὲ εἰς τὴν Τροίαν καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἀφίκετο, ὥρμησε δὲ πορεύεσθαι ὄμοιος νέω, φυλακικῷ τοῦ δικαίου, νῦν πρῶτον πωγωνοφυοῦντι· οὐδὲ δὴ γε ἱδίστη ή ἥλικια ἔστιν· Ἐπεὶ οὖν οὗτοι τὸ μέγα μνῆμα τοῦ Ἱλiou παρῆλαξαν, ἔστισαν δὴ τὰς ἡμίσους καὶ τους ἵππους ἵνα πίωσιν ἐν τῷ ποταμῷ· ἥδη γὰρ καὶ σκό-

Ἐν ποταμῷ· δὴ γάρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἥλυθε γαῖα·
Τὸν δὲ ἐξ ἀγχιμόλειο ἴδων ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἐρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώποσέρ τε·

Φράζεο, Δαρδαίδη· φραδέος νόσου ἔργα τέτυκταε·
355 Αιδρὸς ὄρος, τάχα δὲ ἀμμει διαρράσσεσθαι ὅτι·

Ἄλλ' ἀγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων· οὐ μη ἐπειτα
Γούνων ἀφάμενοι λιτανεύσομεν, αὐτὸν ἐλεπίση·

“Ως φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δὲ αἰνῶς
Ορθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·

360 Στῖ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δὲ Ἔριούνιος ἐγγύθει ἐλθὼν·
Χεῖρα γέροντος ἐλῶν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῦ, πάτερ, ὁδὸς ἵππους τε καὶ ἡμέρους ιθύνεις
Νύκτα δὲ ἀμβροσίν, ὅτε θεοῦ διὰ πύκτα μέλαιναν,
Οὐδὲ σύ γέ ἀδειστας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,

365 Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔστιν;
Τῶν εἴτις σε ἴδοστο, θεοὺς διὰ πύκτα μέλαιναν,
Τοσσάδ' οἰείατ' ἄγοντα, τίς ἀν δὲ τοι νόος εἴη;
Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὐτος ὀπιδεῖ,
“Αιδρὸς ἀπαμάνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήγη·
370 Αλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ρέξω κακὸν, καὶ δέ κερ ἀλλοι
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐίσκω.

Τὸν δὲ ήμείβετε ἐπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·
Οὐτω πῦ τάδε γέ ἐστι, φίλον τέχος, ὡς ἀγορεύεις·
Αλλ' εἴτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,

275 “Ος μοι τοιόνδ' ήκεν ὄδοιπόρον αἴτιβολῆσαι,
Αἴσιον, οἵος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσταί τε νόσου, μακάρων δὲ ἐξ ἐσσὶ τοκήων·

Τὸν δὲ αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

τος ἐπῆλθε τὴν γῆν· Τοῦτον δὲ ἐκ τοῦ σύνεγγυς θεασάμενος κατενόσεν ὁ κῆρυξ τὸν Ἐρμῆν· εἶπε δὲ πρὸς τὸν Πρίαμον, καὶ ἐφώνησε· Κατανόει, ὃ ἔκγονε τοῦ Δαρδάνου, συνετοῦ νοῦ ἔργα γέγονεν (γίνεσθαι δεῖ), ἀνδρα ὄρῳ, ταχέως δὲ ἡμᾶς ἀναιρίσεσθαι υπολαμβάνω· ἀλλ' ἀγε δὴ φεύγωμεν ἔφιπποι, ἢ αὐτοῦ λαβόμενοι τῶν γονάτων ἵκετεύσωμεν ὅπως οἰκτείρη· Οὕτως εἶπεν· τῷ γέροντι δὲ συνεχύθη καὶ ἐταράχθη ὁ νοῦς, ἐφοβεῖτο δὲ σφόδρα, ὄρθαι δὲ αἱ τρίχες ἐστησαν ἐν τοῖς καμπτοῖς αὐτοῦ μέλεσι, ἔστι δὲ ἐκπλαγεῖς, αὐτὸς δὲ ὁ Ἐρμῆς πλησίον γενόμενος, τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος λαβὼν, ἥρωτισε· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν· Που, ὡς πάτερ, οὕτως εὐθύνεις τούς τε ἵππους καὶ ἡμίόνους κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας νυκτὸς, οὐκίκα υπνώτουσιν οἱ ἀλλοι ἀνθρώποι· οὐδὲ σύ γε ἐφοβιθής τοὺς εὐτόλμους ἴσχυος πνέοντας "Ελληνας, οἱ σοι ἐχθροὶ καὶ ἀνάρμοστοι τὴν γυνώμαν, ἥγουν ἐναντίοι, πλησίον εἰσὶν· τούτων εἴ τις σε θεάσαιτο κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ταχείας μελαίνης νυκτὸς, τοσαῦτα ἐπωφελῇ ἄγοντα, τίς ἀν δή σοι νοῦς εἴη; καὶ τί διανοῆσῃ καὶ πράξεις; οὔτε σὺ νέος εἶ, γέρων δέ σοι καὶ ὅτος ἀκολουθεῖ, ἀνδρὶ ἀντιμάχεσθαι, ὅταν τι πρότερος ἐνοχλήσῃ καὶ βλάψῃ· ἀλλὰ ἐγὼ οὐδὲν κακόν σε ποιήσω· καὶ δὴ καὶ ἀλλοι σοῦ ἀποσοβήσαιμι ἀν, ἀφομοιῶ γάρ σε τῷ ἀγαπητῷ πατρί· Πρὸς τοῦτον δὲ μετὰ ταῦτ' ἀπεκρίνατο ὁ θεοειδῆς γέρων Πρίαμος· Οὕτω που ταῦτα ἔχει, ὡς προσφιλέστατον τέκνου, ὥσπερ λέγεις, ἀλλ' ὅντως καὶ ἐμοῦ χεῖρα υπερέσχε τίς τῶν θεῶν, ὃς μοι τοιοῦτον ὄδοιπόρον ἐπεμψειν ὥστ' ἀπαντῆσαι, δεξιὸν καὶ ὀφέλιμον, οἵος δὴ σὺ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν θαυμαστὸς εἶ, καὶ νῷ ἐφρενωμένος, ἐκ μακαρίων δὲ γονέων υπάρχεις· Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόρου καθαρὸς ἀγγελος Ἐρμῆς· Ναὲ

Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
 380 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 'Ηέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 'Ανδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμηγ;
 *Η ἦδη πάντες καταλείπετε Ἰλιον ἵρην
 Δειδίστες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὥριστος ὅλωλεν
 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ· Ἀχαιῶν·
 Τὸν δ' ἡμείβετ· ἐπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκίων,
 "Ος μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 390 Πειρᾶς ἐμεῖο, γεραιὲ, καὶ εἴρεαι Ἔκτορα δῖον·
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχη ἔνι κυδιανείρη
 'Οφθαλμοῖσιν ὅπωπα· καὶ εὗτ' ἐπὶ νησὶν ἐλάσσας
 'Αργείους κτείνεσκε, δαιζῶν ὀξεῖ χαλκῷ·
 'Ημεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 395 Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼν θεράπων, μία δ' ἦγαγε νηῦς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί· πατήρ δέ μοι ἐστὶ Πολυπτωρ·
 'Αφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ· γέρων δὲ, ὡς σύ περ ὁδε·
 "Εξ δὲ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἐβδομόδες είμι·
 400 Τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχων ἐνθάδ ἐπεσθας·
 Νῦν δ' ἥλθον πεδίονδ' αὐτὸν ηῶν· ἥλθεν γὰρ
 Θύσονται περὶ ἄστυ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί·
 'Ασχαλόωσι γὰρ οἴγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 "Ισχειν ἐσυμένους πολέμου βασιλῆς Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἡμείβετ· ἐπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

δὴ ταῦτα πάντα, ὡς γέρον, καπά τὸ πρέπον εἰπεῖς, ἀλλ' ἄγε τοῦτο μοι εἰπὲ, καὶ ἀλιθῶς ἐρμήνευσον· ἀρά που ἐκπέμπεις κτύματα πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἰς ἄνδρας ἑτέρας γῆς, ἵνα σοι ταῦτα σῶα μενωσιν, ἢ πάντες ἥδη καταλείπετε τὸ ἱερὸν⁷ Ἰλιον φοβούμενοι; τοιοῦτος γάρ αὐτὸς ἀριστος ἀπάλετο ὁ σὸς υἱὸς, οὐ μὴν γάρ τι ἐν τῇ μάχῃ ἤττατο τῶν Ἐλλήνων. πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα ὁ τὴν μορφὴν ὄμοιος τοῖς θεοῖς γέρων Πρίαμος· Τίς δὲ σὺ εἶ, βέλτιστε; ἐκ τίνων δὲ γονέων ὑπάρχεις, ὃς μοι καλῶς τὸν ὄλεθρον τοῦ δυστυχοῦς υἱοῦ εἰπεῖς; Πρὸς τοῦτον δὲ εἰπεῖν ὁ φόνου καθαρὸς ἀγγελος Ἐρμῆς· Αποπειρᾶ ἐμοῦ, γέρον, καὶ ἐρωτᾶς περὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου Ἑκτορος· τοῦτον μέν τοι ἐγὼ πάνυ πολλάκις εἰς τῷ τοῦς ἄνδρας δοξάζοντι πολέμῳ ἐθεασάμεν τοῖς ὄφθαλμοῖς, καὶ ἡνίκα παρὰ τὰς ναῦς ἐπιδιώξας τοὺς Ἐλληνας ἀπέκτεινε διχοτομῶν σιδήρῳ ὄξει, ἡμεῖς δὲ ιστάμενοι ἐθαυμάζομεν, οὐ γάρ τοι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀφίει(η) πολεμεῖν ὄργιζόμενος τῷ υἱῷ τοῦ Ἀτρέως. τούτου γάρ ἐγὼ θεράπων εἰμί, μία δὲ ναῦς εὐ⁸ κατεσκευασμένη ἔγαγεν, ἐκ τῶν Μυρμιδόνων δὲ εἰμί, πάτηρ δέ μοι ἐστὶ Πολυπύτωρ, πλούσιος μὲν οὗτος ὑπάρχει, γέρων δὲ οὕτως, ὥσπερ σὺ· ἔξ δὲ αὐτῷ υἱοὶ ὑπάρχουσιν, ἐγὼ δὲ αὐτῷ ἔβδομος τυγχάνω, μεθ' ᾧν κληρούμενος, ἔλαχον κλήρῳ πορευθῆναι εἰταῦθα, υννὶ δὲ ἀφικόμην εἰς τὸ πεδίον ἀπὸ τῶν νεῶν· ἔωθεν γάρ ποιήσονται περὶ τὴν πόλιν μάχην οἱ εὐόφθαλμοι⁹ Ἐλληνες, δυσχεραίνουσι γάρ καὶ ἀγανακτοῦσιν οὗτοι καθήμενοι οὐδὲ δύνανται κατ(επ) ἔχειν αὐτοὺς ἐφορμῶντας, ἀπὸ τοῦ πολέμου οἱ βασιλεῖς τῶν Ἐλλήνων· Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνετο μετὰ ταῦτα ὁ θεοειδῆς γέρων Πρίαμος· Ἐπειδὴ θεράπων Ἀχιλλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως ὑπάρχεις,

Εἰς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείνν κατάλεξο,

΄Η ἔτι πάρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, οὐέ μιν ἦδη

΄Ηισι κυσὶν μελεῖστι ταμὼν προῦθηκεν Ἀχιλλεύς

410 Τὸν δὲ αὐτὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

΄Ω γέρον, οὐπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδὲ οἰωνοί·

΄Αλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆς παρὰ νηὶ

Αὔτως ἐν κλισίγας· δυωδεκάτη δέ οἱ ἡώς

Κειμένω, οὐδέ τι οἱ χρώς σύπεται, οὐδέ μιν εὐλαῖ

415 Έσθουσ', αἴ δά τε φῶτας ἀρηφάτους κατέδουσιν.

΄Η μέν μιν περὶ σῆμα ἕοῦ ἐτάροιο φίλοιο

΄Ελκει ἀκιδέστως, ἡώς ὅτε δῖα φανείν·

Οὐδὲ μιν αἰχύνει· Θειοῖο κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,

Οἶον ἐεργάνεις κεῖται, περὶ δὲ ἀῖμα τένιπται·

420 Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δὲ ἐλκεα πάντα μέμυκεν,

΄Οσσ' ἐτύπη πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν·

΄Ως τοι καίδονται μάκαρες Θεοὶ υἱος ἐνος,

Καὶ νέκυος περ ἐόντος ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι·

΄Ως φάτο· γάθησεν δὲ ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

425 ΈΩ τέκος, οὐράγαθὸν καὶ ἐναισιμα δῶρα διδοῦνται

΄Αθανάτοις· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἐν γε,

Λάθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ολυμπον ἔχουσι·

Τῷοις οἱ ἀπερμήσαντο καὶ ἐν Θανάτοιο περ αἰσχυ

΄Αλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἀλειστον·

430 Αὐτὸν τε, ρῦσαι, πέμψον δὲ με, σὺν γε Θεοῖσιν,

΄Οφρα κεν ἐς κλισίν Πηλοπίαδεω ἀφίκωμαι.

Τὸν δὲ αὐτὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Πειρὰς ἐμεῖο, γεραίε, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·

΄Ος με κέλῃ σέο δῶρα παρεξ Ἀχιλλῆς δέχεσθαι·

φέρε δή μοι πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν κατειπε. ἀρ̄ ἔτι παρὰ ταῖς ναυσὶν ὁ ἐμὸς υἱὸς μένει. ἦ ἦδη αὐτὸν ταῖς ἑαυτοῦ κυσὶ κατὰ μέλος διακόφας προέθηκεν ὁ Ἀχιλλεύς. Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόνος καθαρὸς ἄγγελος Ἐρμῆς. Ὡ γέρον, οὐ πω τοῦτον γε κύνες ἔφαγον οὐδὲ ὅρνεα. ἀλλ ἔτι ἐκεῖνος κεῖται παρὰ τῇ νηὶ τοῦ Ἀχιλλέως, οὐτως ἐν ταῖς σκηναῖς, δωδεκάτη δὲ αὐτῷ ἡμέρα κειμένω, οὐδέ τι αὐτῷ σύπεται καὶ διαρρέει τὸ σῶμα, οὐδέ σκώληκες αὐτὸν ἐσθίουσιν, οὐ δὴ τοὺς ἐν πολέμῳ πεφονευμένους ἄνδρας κατατράγουσιν. ὅντως μὲν αὐτὸν περὶ τὸ μνῆμα τοῦ ἑαυτοῦ ἀγαπητοῦ φίλου ἐπισύρει ἀνηλεῶς, ἵνικα φανῇ ἡ ἐνδοξοτάτη ἡμέρα, οὐ καταισχύνει δὲ αὐτὸν. Θαυμάσεις ἀν καὶ αὐτὸς παραγενόμενος, ὅπως δεδροσισμένος καὶ διερρός κεῖται, περιένιπται δὲ καὶ περιγρέθη τὸ ἀμμα, οὐδὲ ποι μεμολυμένος ἐστί. πάντα δὲ τὰ τραύματα περιεστάλη καὶ συνεκλείσθη ὅσα ἐβλήθη· πολλοὶ γὰρ ἐν αὐτῷ σίδηρον διεπέρασαν· οὐτως σοι φροντίζουσιν οἱ μακάριοι θεοὶ τοῦ ἀγαθοῦ υἱοῦ, καὶ νεκροῦ γε ὅντος ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀγαπητὸς ἦν ὡς μάλιστα κατὰ τυχήν. Οὕτως εἶπεν· ἐχάρι δὲ ὁ γέρων καὶ ἀπεκρίνατο λόγῳ. Ὡ τέκνον, ὅντως δὴ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἐναισίμως καὶ εὐτεβῶς δῶρα διδόναι τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, ἐπειδὴ οὐδεπώποτε ὁ ἐμὸς υἱὸς, εἶποτε ἦν, ἐπελάθετο ἐν τοῖς οἴκοις τῶν θεῶν, οὐ τὸν Ὀλυμπὸν οἴκουσι. δὶ δὲ αὐτῷ ἀπεμνημόνευσαν καὶ ἐν τῇ τοῦ θανάτου γε μοῖρα. Ἀλλ ἄγε· δὴ τοῦτο ἀπόδεξαι παρ ἐμοῦ τὸ περικαλλὲς ποτήριον, ἐμὲ τε σῶσον, πέμψον δέ με σὺν τοῖς θεοῖς ὅπως ἀν εἰς τὴν σκηνὴν ἀφίκωμαι τοῦ υἱοῦ τοῦ Πιλέας. Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ φόνος καθαρὸς ἄγγελος Ἐρμῆς. Ἀποπειράθη ἐμοῦ, ὡς γέρον, νεωτέρου· οὐ καταπείσεις δέ με, ὃς με κελεύεις σὰ δῶρα δέχεσθαι παρὰ γνώμην τοῦ Ἀχιλλέως. Τοῦτον μὲν οὖν ἐγὼ φοβοῦμαι,

435 Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρε
Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἀν ἐγὼ πομπὸς καὶ κεκλυτὸν Ἀργος ικοίμιν,
Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῷ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
Οὐκ ἄν τίς τοι, πομπὸν ὄνοστάμενος, μαχέσαιτο.

440 Ἡ, καὶ ἀνατίξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν.
Ἐν δ' ἐπινευστὸν ἵπποισι καὶ ἥμιόνοις μένος οὕ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοιτο,
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,

445 Τοῖσι δ' ἐφ' ὑπνον ἔχειν διάκτορος Ἀργειφόντης
Πᾶσιν· ἀφαρ δ' ὥιξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχηας,
Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἄγλαὰ δῶρα ἐπ' ἀπήνης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίν Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Τυφλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,

450 Δοῦρο ἐλάτις κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψα
Λαχνίεντροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοῖς,

455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα Θυράων
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἀρ ἐπιρρήστεσκε καὶ οἰος.
Διά ρα τόδ' Ἐρμείας ἐριούνιος φίξε γέροντι,
Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκει Πηλείωνι,
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φάνησέν τε·

460 Ὡ γέρον, ἥτοι ἐγὼ θεδς ἀμβροτος εἰλίλουθα
Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἀμα πομπὸν ὅπασσεν.
Ἄλλ' ἥτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος

καὶ αἰδοῦμαι τὰ μάλιστα κατὰ Φυχὴν συλὰν καὶ
ὑφαιρεῖσθαι μή τι κακὸν μετὰ ταῦτα μοι γένηται,
σοὶ δὲ ἐγὼ ὁδηγὸς καὶ μέχρι τοῦ ἐνδόξου Ἀργούς
ἀφικοίμην ἀν ἐπιμελῶς ἐν ταχείᾳ νῦν, ἢ πεζὸς συιο-
δοιπορῶν· οὐκ ἀν τίς σοι τὸν ὁδηγὸν μεμφάμενος εἰς
μάχην κατασταίν. Εἰπε, καὶ ἀναπιδίσας εἰς τὸ
ἄρμα (ὅχημα) καὶ τοὺς ἵππους ὁ πολυωφελὺς Ἐρ-
μῆς, ταχέως τὴν μάστιγα καὶ τὰς ἡνίας ἔλαβε ταῖς
χερσὶν, εὐέπνευσε δὲ τοῖς ἵπποις καὶ τοῖς ἡμιόνοις
προθυμίᾳ ἀγαθήν. ἀλλ ὄπινίκα δὴ εἰς τοὺς πύρ-
γους (τὸ τεῖχος τῶν νεῶν), καὶ τὴν τάφρον ἀφίκοντο· οἱ
φύλακες δὲ νεωστὶ περὶ τὸ δεῖπνον ἐπονοῦντο, καὶ
ἔδειπνοποιίσαντο, τούτοις ἐπέχεεν ὑπνον ὁ φόνος κα-
θαρὸς ἄγγελος Ἐρμῆς, πᾶσι, ταχέως δὲ τὰς πύλας
ἀνέωξε, καὶ ἀπέρριψε τοὺς μοχλοὺς, εἰσῆγαγε δὲ
τὸν τε Πριάμον καὶ τὰ λαμπρὰ δῶρα ἐπὶ ἀμάξης.
Ἀλλ ὄπινίκα δὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ οἴοι
τοῦ Πιλέως, τὴν υἱολήν, ἥν οἱ Μυρμιδόνες κατε-
σκέυασαν τῷ βασιλεῖ ξύλα ἐλάτης κοφαντες, υπερ-
άνωθεν δὲ ἐπέθηκαν καὶ ἐίγασαν ὄροφὴν δασεῖαν, ἐκ
λειμῶνος θερίσαντες, πέριξ δὲ μεγάλην αὐλὴν ἐποί-
ησαν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ, πυκνοὶς ξύλοις ὄρθοῖς καὶ
οξέσιν, τὴν θύραν δὲ συνεῖχεν μόνος μοχλὸς εἰς ἐλά-
της, τοῦτον τρεῖς μὲν Ἐλλινες ἐπέκλειον, τρεῖς δὲ
ἥνοιγον τὸν μέγαν μοχλὸν τῶν θυρῶν, ἀπὸ τῶν ἄλ-
λων, Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ μόνος ἐπέκλειε. Τότε δὴ οὖν
ὁ πολυωφελὺς Ἐρμῆς ἥνοιξε τῷ γέροντι, εἰσῆγαγε
δὲ τὰ ἐνδόξα δῶρα τῷ ταχύποδι Ἀχιλλεῖ, ἀπέβη
δὲ ἐκ τῶν ἵππων εἰς γῆν καὶ εἰπεν. Ὡ γέρον, ἐγὼ
μὲν θεὸς ἀφθαρτος ἐλίλυθα Ἐρμῆς, σοὶ γάρ με ὁ
πατήρ ὁδηγὸν παρέσχετο· ἀλλ ἐγὼ μέντοι εἰς τού-
πισω πορεύσομαι, οὐδὲ εἰς τοὺς Ἀχιλλέως ὄφθαλ-

Οφθαλμούς εἴσειμι· νεμεσητὸν δέ κεν εἴη,
Αθάνατον θεὸν ὁδε βροτούς ἀγαπαζέμεν ἀντιν.

465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λάβε γούνατα Πιλείωνος,
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡὐχόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν Θυμὸν ὄρίνης.

“Ως ἄρα φωνίσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
Ἐρμείας· Πρίαμος δ' ἔξ ἵππων ἀλτο χαμαζε,
470 Ιδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ο δὲ μίμνεν ἐρύκων
“Ιππους ἡμίόνους τε· γέρων δ' ιθὺς κίεν οἴκου,
Τῇ δέ Αχιλεὺς Ἰζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εῦρ· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τῷ δὲ δύ' οἵω
“Ηρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἀλκιμός ὅζος Ἀρης,
475 Ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
“Εσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
Τάς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας ἄγχι δ' ἄρα σᾶς,
Χερσὶν Αχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἴ οἱ πολέας κτάνοντιον οἴας.
480 Ως δ' ὅταν ἀνδρὸς ἀτη πυκνὴν λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλον ἔξικετο δῆμον,
Ανδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, Θάμβος δ' ἔχει εἰσοροφῶντας.
“Ως Αχιλεὺς θάμβησεν, ίδων Πρίαμον Θεοειδέα.
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο
485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῆθον ἔειπε·

Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Αχιλλεὺς,
Τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὄλοῳ ἐπὶ γύραος οὐδῷ.
Καὶ μέν που κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἔσντες
Τείρουσ’, οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιχὸν ἀμῦνας.
490 Αλλ’ οἵτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,

μοὺς ἀφίξομαι, μεμπτὸν γὰρ ἀν̄ ἔιπ καὶ ἀνάξιον, ἀ-
θάνατον θεὸν οὔτως ἀνθρώπους θυτοὺς ἀγαπᾶν φα-
νερῶς· σὺ δὲ εἰσελθὼν, λαβοῦ τῶν γονάτων τοῦ
ὑιοῦ τοῦ Πιλέως, καὶ πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς καλ-
λικόμου αὐτὸν ἵκετευσον, καὶ τοῦ τέκνου, ὥπας αὐ-
τοῦ τὴν φυχὴν συνταράξῃς. Οὕτω δὴ εἰπὼν ἀπῆλ-
θεν ἐπὶ τὸν ψυλὸν Ὀλυμπὸν ὁ Ἐρμῆς· ὁ Πρίαμος
δὲ κατεπέδησεν ἐκ τῶν ἵππων ἐπὶ τὴν γῆν, τὸν Ἰ-
δαῖον δὲ κατέλιπεν αὐτόθι, οὐτος δὲ ἔμενε κατέχων
τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἵμιονους· ὁ γέρων δὲ εὐθὺς
τοῦ οἴκου ἐπορεύετο, ἔνθα δὴ Ἀχιλλεὺς καθῆστο ὁ
φίλος τοῦ Διὸς, ἐνδον δὲ αὐτὸν εῦρεν, οἱ φίλοι δὲ
πόρρωθεν καθῆντο· οὐτοι δὲ οἱ δύο μόνοι ὁ γέρως Αὐ-
τομέδων, καὶ Ἀλκιμέδων ὁ τοῦ Ἀρεος κλάδος ὑπ-
ηρέτοιν παρόντες (ἐνδον ὄντες), νεωστὶ δὲ ἀπεπαύετο
τῆς τροφῆς ἐσθίων καὶ πίνων, ἔτι καὶ ἡ τράπεζα
παρέκειτο· τούτους δὲ ἐλαθεν εἰσελθὼν ὁ μέγας Πρί-
αμος, πληπίον δὲ σπάς ἐλάβετο ταῖς χερσὶ τῶν γο-
νάπων τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἐφίλησε τὰς χεῖρας τὰς οὐ-
βεράς καὶ ἀποκτεινούσας τοὺς ἄνδρας· αὐτὸν δὲ ἀνεῖ-
λον πολλοὺς υἱοὺς αὐτοῦ· Ὁσπερ δὲ ὅταν ἄνδρα
βλάψῃ πυκνὴ καὶ μεγάλη καταλαβῇ, ὅστις ἐν τῷ
πατρίδι ἄνδρα φονεύσας ἀφίκετο εἰς δῆμον ἄλλων,
εἰς οἰκίαν ἄνδρὸς πλουσίου, ἐκπληξίς δὲ πάντας
κατέχει τοὺς θεωμένους· οὕτως ἐξεπλάγη ὁ Ἀχιλ-
λεὺς θεασάμενος Πρίαμον τὸν ἔχοντα θεῖον εἶδος, ἐξ-
επλάγησαν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι· πρὸς ἄλληλους δὲ ἀπέ-
βλεψαν· πρὸς τοῦτον δὲ καὶ ἵκετεύων ὁ Πρίαμος εἶπε
λόγον. Μνύσθητι τῷ σοῦ πατρὸς, ὡς ὅμοιε τοῖς θεοῖς
Ἀχιλλεῦ, ποιούτου, οἵος περ ἐγὼ τυγχάνω ἐν τῷ
βατῆρι τοῦ γέρως, καὶ μάνη που κάρενον οἱ περίοικοι
κύκλωθεν (κεχωρισμένοι τῇ γηώμῃ καὶ ἐναντίοι) ὄν-
τες καταπονοῦσιν, οὐδέ τις ὑπάρχει ἀποσεβῆσαι τὴν
κατάραν καὶ τὸν ὅλεθρον, ἀλλ᾽ ἐκεῖνός γε μὲν σοῦ
ζῶντος ἀκούων, ἀγάλλεται ἐν τῇ φυχῇ καὶ ἐλπίζει

Χαίρει τ' ἐν Θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἡματα πάντα
 "Οψεσθα φίλον υἱὸν, ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίη ἐν εὐρέιγ, τῶν δ' οὐτινα φημὶ λελεῖφθαι.

495 Πεντήκοντά μοι ἥσαν, ὅτ' ἥλυθον υἱες Ἀχαιῶν·
 'Εννεακατάδεκα μὲν μοι ἵης ἐκ υπδύος ἥσαν,
 Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναικες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θεῦρος Ἀρις ὑπὸ γουνατ' ἔλυσεν
 "Ος δέ μοι οῖος ἐνν, εἴρυτο δὲ ἀστυ καὶ αὐτοὺς,

500 Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 "Εκτορα· τοῦ νῦν εἴνεχ' ἵκανω υἱας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι ἄποινα.
 'Αλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτὸν τ' ἔλεπον,
 Μυησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλλεεινότερός περ,

505 "Ετλην δ', οἵ οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 'Ανδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ορέγεσθαι·
 "Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὥρσε γόοιο,
 'Αφάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἥκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μυησαμένῳ, οὐ μὲν "Εκτορος αὐδροφόνοιο,

510 Κλαῖ ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείσ·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὸν πατέρ, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὄρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἡ α γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ οἱ ἀπὸ πρωπίδων ἥλθ' ἵμερος, οὐδὲ ἀπὸ γυίων,

515 Αὐτίχ' ἀπὸ θρόνου ὥρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἐπεια πτερόεντα προσπύδα·
 "Αδεῖλ', οὐδὲ πολλὰ κάκ' ἀνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν.

πάσας τὰ ἡμέρας θεάσασθαι πὸν ἀγαπητὸν υἱὸν παραγεόμενον ἐκ τῆς Τροίας· ἐγὼ δὲ διστυχέστατος, ἐπειδὴ ἐγέννησα υἱούς βελτίστους ἐν τῇ εὐρυχωρῷ Τροίᾳ, τούτων δὲ οὐδένα ὑπολελεῖθαι ὑπολαμβάνω· πεντήκοντά μοι ἥσαν υἱοὶ, ὅτε ἥλθον οἱ υἱοὶ τῶν Ἐλλήνων δέκα καὶ ἐννέα μέν μοι ἥσαν ἐκ μιᾶς κοιλίας, τοὺς ἄλλους δέ μοι, ἔτεκον ἐν τοῖς οἴκοις αἱ γυναικεῖς· τούτων μὲν τῶν πολλῶν ὁ ὄρμπτιας· Ἀρις διέλυσε καὶ ἐνέκρωσε τὰ γόνατα· ὃς δέ μοι μόνος ἦν, ἔσωζε δὲ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας, πῦτον σὺ πρὸ μικροῦ ἀνέλεις ἀντιμαχόμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τὸν Ἐκτορα· τούτου ἔνεκα νῦν παρεγενόμην εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἐλλήνων λυτρωσόμενος αὐτὸν παρὰ σοῦ, φέρω δὲ ἀπειρα λύτρα· ἀλλ' αἰδοῦ καὶ σέβου τοὺς θεούς, ὡς Ἀχιλλεῦ, καὶ ἐμὲ οἰκτειρού, μνησθεὶς τοῦ σοῦ πατρός· ἐγὼ δὲ σικτρότερος καὶ ἀθλώτερός είμι· πέποιθα δὲ, οἵα οὐδείς πω ἐπίγειος ἄλλος ἀνήρ· ἐκτείνειν τὴν χεῖρα πρὸς στύμα ἀνδρὸς ἀποκτείναντος τὸν ἐμὸν παιδία (υἱόν)· Οὕτως εἰπε, τούτῳ δὲ διήγειρεν ἐπιθυμίᾳ θρήνου χάριν τοῦ πατρὸς· λαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ἀπεωθῆσατο ἥρεμα τὸν γέροντα· οὗτοι δὲ ἀναμνησθέντες, ὁ μὲν Ἐκτορος τοῦ τοὺς ἀνδρας ἀποκτείνοντος, ἔκλαιειν ἀδιαλείπτως, ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν πῦ· Ἀχιλλέως παραλιθεὶς (κουφισθεὶς) καὶ πεσών· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ἔκλαιει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, ἄλλοτε δὲ πάλιν τὸν Πάτροκλον, τούτων δὲ σόνος κατὰ τὰ οἰκήματα ἥγερθι· ἐπεὶ δὲ θρήνου ἀπέλαυσεν ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς καὶ αὐτῷ ἀπὸ τῆς διανοίας ἀνεχώρισεν ἡ ἐπιθυμία, καὶ απὸ τῶν μελῶν· παραχρῆμα ἀπανέστη τοῦ θρόνου· τὸν γέροντα δὲ ἀπὸ τῆς χειρὸς ἀνέστησεν ἐλεῶν τὸν τε λευκὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν λευκὸν πώγωνα, καὶ φωιήσας πρὸς αὐτὸν ἔλεγε λόγους ταχεῖς· Ὡ οὐθίλιε, οὗτας δὴ πολλὰ δεινὰ ὑπέμεινας κατὰ τὴν σαυτοῦ φυχῆν· πῶς

Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἵος,
 520 Ἀνδρὸς ἐς ὄφθλάμους, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλούς
 Τίέας ἔξενάριξα; σιδήρειον νύ τοι ἥτορ.
 Ἀλλ' ἀγε δὴ κατ' ἄρε τὸν ἔζευ ἐπὶ θρόνου ἀλγεα δέ μηπης
 Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόδοιο.
 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο Θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκιδέες εἰσί.
 Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδεὶς
 Δάρων, οἵα δίδωσι, κακῶν· ἔτερος δὲ, ἐάων.
 Ὡς μὲν κακμίξας δῶν Ζεὺς τερπικέραυνος,
 530 Ἀλλοτε μὲν τε κακῷ δῆγε κύρεται, ἀλλοτε δέ ἐσθλῷ·
 Ὡς δέ κε τῷν λυγρῷν δῶν, λωβητὸν ἔθικε.
 Καί εἰ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.
 Φοιτῷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμημένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πιλῆι Θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 . Ὁλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἀναστε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
 Καί οἱ Θυντῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἀκοιτιν·
 Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτε
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὶ γένετο κρείοντων,
 540 Ἀλλ' ἐν παιδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τὸν γε
 Γιράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τιλόθι πάτρις
 Ἡμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κύδων, οὐδὲ σὰ τέκνα.
 Καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν δλβιον εἶναι,
 "Οσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος ἐντὸς εἴργει,
 545 Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἐλλήσποντος ἀπείρων.
 Τῷν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.

ηνέσχου παρεγενέσθαι· μόνος εἰς τὰς γαῖς τῶν Ἐλλήνων εἰς αὐδρὸς ὄφθαλμοὺς, ὃς σοι πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ψίους αἴπεκτεινα; σιδηρὰ δὴ σοι φυχὴ ἔνεσιν. ἀλλ’ ἄγε δὴ κάθιστον ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὰς λύπας δὲ ὄμοιῶς ἐν φυχῇ μένειν καταλίπωμεν καί περ ἀλγοῦντες καὶ πάσχοντες οὐ γάρ τις πρᾶξις καὶ μικανή (ἀνυσίς) ὑπάρχει τοῦ χαλεποῦ θρόνου· οὕτω γάρ ἐπεμοίρωσαν καὶ εἰμαρμένον ἐποίησαν οἱ θεοὶ τοῖς ἀθλίοις αἰνθρώποις, ζῆν λυπουμένους καὶ ἀλγοῦντας· αὐτοὶ δὲ ἄλυποι καὶ εὐθυμοὶ τυγχάνουσιν. δύο γάρ πίθοι κατάκειται ἐν τῷ οἰκύματι τοῦ Διὸς δομαπων, ὃν ὁ μὲν ἐνέχυρα δίδωσι κακῶν, ὁ ἔτερος δὲ ἀγαθῶν· ὃ τινι μὲν οὖν καταμίξας καὶ ἐνάσας δῶ ὁ Ζεὺς ὁ τρέπων τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ ποτὲ μὲν οὗτος γε κακοῖς διατρίβεται ποτὲ δὲ ἀγαθοῖς· ὃ τινι δ’ ἀντὶ τῶν δεινῶν μόνον δῶ βεβλαμμένον ἐποίησε, καὶ μεγάλη ἀνία καὶ λύπη αὐτὸν διώκει κατὰ τὴν ἔνδοξον γῆν, περιέρχεται δὲ οὕτε ὑπὸ Θεῶν τιμώμενος, οὕτε ὑπὸ ἀνθρωπῶν· οὕτω δὴ καὶ τῷ Πηλεῖ ἔδωκαν οἱ θεοὶ δῶρα λαμπρὰ ἐκ γενέσεως· ὑπὲρ (εἰς) πάντας γάρ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεκόσμητο (έδοξάζετο) φρονήσει τε καὶ παιδεύσει καὶ πλούτῳ, ἐβασίλευσε δὲ τῶν Μυρμιδόνων καὶ θυητῷ ὅντι αὐτῷ, θεὰν ἐποίησα γαμετὴν, τὴν Θέτιν διλονότι· ἀλλ’ ἐπέθυκεν αὐτῷ ὁ θεὸς δεινὸν, ὅτι αὐτῷ οὕτε τέκνων ἐν τοῖς οἰκοῖς γόνος ἐγένετο ἡγεμονούντων. ἀλλ’ ἔντα υἱὸν ἐγέννησε παντελῶς ἄωρον, οὐδέ γε αὐτὸν γηρῶντα γηροτροφῶ· ἐπειδὴ πάνυ πόρρωθεν τῆς πατρίδος κάθημαι ἐν τῷ Τροίᾳ σέ τε λυπῶν (κακῶν) καὶ τοὺς σοὺς παῖδας· καὶ δὴ καὶ σὲ, ὡς γέρον, τὸ πρότερον μὲν ἀκούομεν εὐδαίμονα εἶναι, καθ’ ὅσον ἡ Λέσβος ἀνέιργει καὶ δι(περι)ορίζει ἐντὸς τὸ ἔδαφος τοῦ Μάκαρος· καὶ ἡ Φρυγία ὑπερανθεν καὶ ὁ ἐπιμήκης Ἐλλήσποντος τάπτων πάντων, ὡς γέρον, πλούτῳ καὶ υἱοῖς φασί σε προέχειν· ἐπεὶ δέ σοι τήνδε τὴν βλάβην ἐπήνεγκαν

Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἔγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἀστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·

"Αισχεο, μηδ' ἀλίαστον ὁδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.

550 Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱος ἔησ, Οὐδέ μιν ἀνστίσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων, Πρίαμος θεοειδῆς·

Μή μέ πωές θρόνον ἴζε, διοτρεφες, ὅφρα κεν" Εκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίγσιν ἀκιδίς ἄλλα τάχιστα

555 Λῦσον, ἵν' ὄφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τάτοι φέρομεν· σὺ δέ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὄραειν φως οὐλίοιο. (λεύς)

Τὸν δ' ἀρ ὑπόδρα ἴδων προσέφη πόδας ὥκυς Ἀχιλ-

560 Μηκέτι νῦν μὲν ἐρέθιζε, γέρον, νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
"Εκτορά τοι λῦσαι· Διέθεν δέ μοι ἄγγελος ἥλθε,
Μήτηρ, οὐ μὲν τεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος·

Καὶ δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με ληθεῖς,
"Οττι θεῶν τίς σ' ἔγε θοας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

565 Οὐ γάρ κεν τλαίν βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' οὐβῶν,
Ἐς στρατόν οὐδὲ γὰρ ἀν φυλάκους λάθη, οὐδέ κ' ὄχης
Ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων οὐμετεράων.

Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρίνης,

Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίγσιν ἐάσω,

570 Καὶ ἴκέτην περ ἔόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι εφετμάς.

"Ως ἔφατ· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.

Πιλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥσ, ἀλτο θύραζε,

Οὐκ οἶσ· ἄμα τῷ γε δύω θεράποντες ἔποντο,

"Ηρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, οὓς ρά μάλιστα

οι ἐπουράνιοι, ἀεὶ σοι περὶ τὴν πόλιν πόλεμοι καὶ φόνοι ἀνδρῶν ὑπόμενε, μιδὲ ἀπαύστως ὁδύρου καὶ θρήνει κατὰ τὴν σαυτοῦ ψυχήν· οὐ γάρ τι πράξεις λυπούμενος ἔνεκα πῦ ἀγαθοῦ υἱοῦ, οὐδὲ ἀναστίσεις αὐτὸν πρὶν ἀν καὶ ἄλλο κακὸν πάθης. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ὁ θεοειδῆς γέρων Πρίαμος· Μη πω με εἰς θρόνον κάθιξε, ὡς ἐνδοξότατα τεθραμμένε, ἔως ἀν ὁ Ἔκτωρ κέπται ἐν ταῖς σκηναῖς ἄμοιρος κηδείας καὶ ἐνταφιασμοῦ, ἀλλ' ὡς τάχος ἐλευθέρωσον, ὅπως αὐτὸν θεάσωμαι τοῖς ὄφθαλμοις· σὺ δὲ ἀπόδεξαι τὰ λύτρα πολλὰ ἀ σοι φέρομεν· σὺ δὲ τούτων ἀπολαύσειας εἰς ὀφέλειαν, καὶ παραγένοιο εἰς τὴν σὴν πατρίδα γῆν, ἐπειδί με τὴν ἀρχὴν εἴσασας ζῆν τε καὶ ὄραν τὸ φῶς τοῦ ἥλιου· Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος εἶπεν ὁ τάχυπους· Ἀχιλλεὺς· Μηκέτι νῦν με παρόξυνε, ὡς γέρον, διανοοῦμαι δὲ καὶ ἐγὼ ἐλευθερῶσαι σοι τὸν Ἔκτορα, ἐκ Διὸς δέ μοι ἀγγελος παρεγένετο ἡ μῆτιρ, ἥτις με ἔτεκεν, ἡ θυγάτηρ τοῦ θαλασσίου γέροντος· καὶ δὴ καὶ σὲ ἐπίσταμαι, ὡς Πρίαμε, καπά διάνοιαν, οὐδὲ λανθάνεις με ὅτι σὲ τις τῶν θεῶν ἥγαγεν ἐπὶ τὰς ταχείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων; οὐ γάρ ἀν ἀνάσχοιτό τις ἄιθρωπος ἐλθεῖν, οὐδὲ πάντα ἀκμάζων, εἰς τὸν στρατὸν· οὐ γάρ ἀν δὴ τοὺς φύλακας λάθοι, οὐδὲ ἀν τοὺς μοχλοὺς ράδιας παρακινήσει τῶν θυρῶν τῶν ἡμετέρων· διὸ δὲ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν λύπαις τὴν ψυχὴν ταράξης, μήποτε, ὡς γέρον, οὐδὲ σὲ αὐτὸν ἐν ταῖς σκηναῖς καταλίπω, καὶ περ ὅντα παρακλήτορα, τοῦ Διὸς δὲ ἀθετήσω τὰς ἐντολάς· Οὗτος εἶπεν· ἐφοβήθη δὲ ὁ γέρων καὶ ἐπείσθι τῷ λόγῳ· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Πιλέως ὡσπερ λέων ἐκ τοῦ οἴκου ἐπήδησεν ἔξω οὐ μόνος, σὺν αὐτῷ δύο θεράποντες εἶποντο, ὁ ἥρως Αὐτοκέδων καὶ Ἀλκιμός, οὓς δὴ μάλιστα τῶν ἑταίρων ἐτίμα καὶ ἐφίλει ὁ

575 Τῇ Ἀχιλεὺς ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.

Οἳ τέθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,

Ἐς δ' ἄγαγον κῆρυκα καλύτορα τοῦ γέροντος.

Καὶ δὲ ἐπὶ δίφρου εἶσαν· εὑξέστου δ' ἀπ' ἀπίνης

Ἡρεον Ἐκτορένης κεφαλῆς ἀπερείσι ἀποινα.

580 Καὶ δὲ ἔλιπον δύο φάρε, ἐῦνητόν τε χιτῶνα,

Οφρα νέκυν πυκάσας δῷν οἰκόνδε φέρεσθαι.

Δμωὰς δὲ ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,

Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἵδη οἰδύ.

Μὴ ὁ μέν ἀχνυμένη κραδία χόλον οὐκ ἐρύσαιτο.

585 Παῖδα ἴδων, Ἀχιλῆς δὲ ὄρινθείη φίλον ἥτορ,

Καὶ ἐκατακτείνει, Διὸς δὲ ἀλίτηται ἐφετμάς.

Τὸν δὲ ἐπεὶ οὖν δμωὰ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,

Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον, ἥδε χιτῶνα,

Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,

590 Σὺν δὲ ἔταροι ἔτειραν εὑξέστην ἐπ' ἀπίνην.

Ωμωξέν τ' ἀρ ἔπειτα, φίλον δὲ ὄνόμηνεν ἔταιρον.

Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμανέμεν, αὐκε πύθαι.

Εἰν Ἀΐδαος περ ἐών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα

Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἀποινα.

595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δὲ ἀποδάσσομαι, ὅστ' ἐπέοικεν.

Ἡρά, καὶ ἐς κλισίν, πάλιν ἥιε δῖος Ἀχιλλεύς·

Ἐζετο δὲ ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἐιθεν ἀνέστη,

Τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάγο μῆθον.

Τιὸς μὲν δῆ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες·

600 Κεῖται δὲ ἐν λεχέεσσος, ἄμα δὲ ποῖ φαινομένηφι

Οψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.

Καὶ γάρ τ' ἥπκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,

Αχιλλεὺς μετὰ τὸν ἀποθανόντα Πάτροκλον· οἱ τότε ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἔλυσυ τοὺς ἵππους καὶ τὰς(οὺς) ἡμίόνους, εἰσῆγαγον δὲ τὸν εὐφυχὸν κύρικα τοῦ γέροντος, ἐκάθισαν δὲ ἐπὶ πῦ δίφρου, ἀπὸ δὲ τῆς εὐξέστου καὶ καλῶς εἰργασμένης ἀμάξης ἐλάμβανον πὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ "Ἐκτορος πλεῖστα λύτρα, κατέλιπον δὲ δύο ἴματια, καὶ καλῶς εἰργασμένον χιτῶνα, ὅπως τὸν νεκρὸν εἰλύσας καὶ (περι)καλύψας δῶ ἐνεγκεῖν εἰς τὸν οἶκον, τὰς δούλας δὲ καλέσας ἔξω, λοῦσαι προσέταξε καὶ περιαλεῖψαι πορρωτέρω ἐνεγκούσας ἵνα μὴ ὁ Πρίαμος θεάσηται τὸν υἱὸν, μὴ οὐτος μὲν λελυπημένη καρδίᾳ τὸν θρῆνον οὐκ ἐπίσχοι θεασάμενος τὸν υἱὸν, τῷ Ἀχιλλεῖ δὲ ταραχθείν ἡ προσφιλὴς φυχὴ καὶ φονεύσειν αὐτὸν, τοῦ Διοῖς δὲ ἀθετήσειε τὰς ἐντολὰς. Τοῦτον δὲ ἐπειδὴ αἱ δοῦλαι ἔλουσαν καὶ ἔχρισαν ἐλαῖῳ, περιέβαλον δὲ αὐτὸν φάρος περικαλέσ καὶ χιτῶνα, αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦτον ἐπὶ τῶν(ῆς) δεμνίων (στρωμνῆς) ἔθικε κουφίσας (ἄρας), συνανεκούφισαν δὲ καὶ οἱ ἐταῖροι, ἐπὶ τὴν καλῶς εἰργασμένην ἀμάξαν. στέναξας δὲ ἐβόησε μετὰ ταῦτα, καὶ τὸν ἀγαπητὸν φίλον ὠνόμασε λέγων· Μή μοι, ὡς Πάτροκλε, ὄργιζου ἐὰν ἀκούσῃς, καίπερ ἐν "Αἰδου γε ἀν, ὅτι τὸν ἐνδοξότατον" Εκτορα ἐλευθέρωσα τῷ ἀγαπητῷ πατρί· ἐπειδὴ οὐκ ἀπρεπῆ λύτρα μοι ἔδωκε, σοὶ δὲ ἐγὼ καὶ τούτων ἀπομερίσομαι, ὅσα προσήκει. Ἐιπε δὴ καὶ εἰς τὴν σκηνὴν ὅπίσω ἐπορεύθη ὁ ἐνδοξότατος Ἀχιλλεὺς, ἐκάθισε δὲ ἐν καθέδρᾳ ποικιλωτάτῃ, ὅθεν ἀνέστη, ἀπὸ τοῦ ἔξ οναντίας τοίχου· εἰπε δὲ πρὸς τὸν Πρίαμον λόγον· Ό υἱὸς μὲν οὖν σοι ἐλευθέρωται, ὡς γέρον, καθάπερ παρεκάλεις, κεῖται δὲ ἐν τῇ στρωμνῇ, ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ φανομένῃ θεάσῃ συ ἄγων· νυνὶ δὲ μνημονεύσωμεν δείπνου, καὶ δειπνήσωμεν, καὶ γάρ καὶ οὐ καλλίκομος Νιόβη ἐμνήσθη τροφῆς καὶ ἔφαγε, ἥγε δώδεκα παιδες· ἐν τοῖς

Τῇ περ δώδεκα παιδες ἐνὶ μεγάροισιν ὅλοντο,
Ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' οἱές οἴβωντες.

505 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο Βιοῖο,
Χαόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἀρτεμις ιοχέαιρα,
Οὐτεν ἄρα Λητοῖ ισάσκετο καλλιπαρήσ.
Φῇ δοιῶ τεκέειν, οὐδὲν δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς.
Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἔοντ', ἀπὸ πάντας ὅλεσσα.

610 Οἱ μὲν ἄρεν ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις οὐεν
Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων.
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσσα.
Νῦν δέ που εν πέτρυσιν, ἐν οὐρεσσιν οἰοπόλοισιν,
615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς
Νυμφάων, αὗτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἐνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κύδεα πέσσει.
Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶι μεδώμεθα, διε γεραῖ,
Σίτου, ἐπειτά κεν αὐτε φίλον παιδα κλαίσθα,
620 Ἠλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

Ἡ καὶ ανατέξας διν ἄργυρον ὀκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ· ἔταροι δ' ἐδερόν τε καὶ ἄμφεπον εῦ κατὰ κόσμον,
Μίστυλλόν τ' ἀρ ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὄβελοῖσιν,
Ὦπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα,
625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλῶν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεὺς.
Οἱ δ' ἐπ' ὄνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἔντο,
Ἡτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
630 Ὅσσος ἔην, οἵος τε θεοῖσι γάρ ἀντα ἐώκει.

οῖκοις ἀπέθανον. ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δὲ υἱοὶ ἀκμάζοντες, τούτους μὲν ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν ἀπὸ τοῦ ἀργυροῦ πόξου, ὥργισθεὶς τῇ Νιόβῃ, ταύτας δὲ, ἵ τοις οἰστοῖς χάιροντα "Ἄρτεμις, διοτί δὴ τῇ Λητοῖ ἔξισοῦτο τῇ ὠραιοπάτῃ· ἔφη γὰρ δύο τεκεῖν, αὐτὴ δὲ ἔτεκε πολλοὺς, οὗτοι δὲ καίπερ ὄντες δύω, ἀπώλεσαν ἀπαιτας. Οὗτοι μὲν οὖν ἐννέα ήμέρας ἔχειντο εν ὧ τόπῳ ἐφονεύθησαν, οὐδέ τις ἦν καταθάψαι, τὸν δῆμον δὲ λίθους ἐποίησεν ὁ υἱὸς τῷ Κρόνου, πύτους δὲ τῇ δεκάτῃ ἔθαψαν οἱ ἐπουράνιοι θεοί, ἀυτὸν δὲ τροφῆς ἐμνήσθη, ἐπειδὴ κέκμικε δακρυρροῦσα· νῦν δέ που εν πέτραις εν ὅρεσιν, ἐρήμοις αὐθρώπων, καὶ ἐν οῖς μόνος τις ἀναστρέφεται, ἐν Σιπύλῳ πόλει τῆς Λυδίας, ὅπου φασὶν εἶναι τὰς κοίτας (διατριβᾶς) τῶν θεῶν τῶν νυμφῶν, αἴτινες περὶ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ ὠρχήσαντο ἐρράμενοι· ἐνθα καίπερ οὐσα λίθος, ἐκ θεῶν λύπας πεπάνει καὶ διαφέρει· Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ήμεις φροντίσωμεν, ἐνδοξότατε γέρον, τροφῆς· μετὰ ταῦτα δ' ἀν κλαύσειας τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἀγαγὼν εἰς τὸ Ἰλιον, πολύκλαυστος δέ σοι ἔσται· Εἰπε καὶ ἀναστάς κριὸν λευκὸν ὁ ταχὺς Ἀχιλλεὺς ἔσφαξε, οἱ ἑταῖροι δὲ ἔξεδερον τε καὶ ἐνήργουν καλῶς καὶ κοσμίως, ἔκοψάν τε δὴ εἰς μικρὰ ἐμπείρως καὶ διεπερόνησαν τοῖς ὄβελοῖς, καὶ ὥπτησαν συνετῶς, καὶ ἔξείλκυσαν ἀπωτα· ὁ Αὐτομέδων δὲ ἄρτους λαβὼν, διαμερίσας ἐπέθηκε τῇ τραπέζῃ ἐν περικαλλέσι κανικίοις, τὰ κρέατα δὲ διεμέρισεν ὁ Ἀχιλλεὺς· οὗτοι δὲ επὶ τὰ πρόχειρα(ως) κείμενα βρώματα τὰς χεῖρας ἔβαλλον· ἐπεὶ δὲ τῆς πόσεως καὶ βρώσεως τὸν ἔρωτα ἐπλήρωσαν, ὁ μὲν ἔκ(ἀπό)γονος τοῦ Δαρδάνου Πρίαμος ἐθάύμαζε τὸν Ἀχιλλεα ὅσος ἦν, καὶ οἶος· ἀντικρυς γὰρ θεοῖς ἦν

Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
Εἰσοροῶν ὅτιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν εἰς ἀλλήλους ὄροωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·

635 Λέξον οῦν με τάχιστα, διοτρεφὲς, δῆρα καὶ ἕδη
“Τηνῶ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες·
Οὐ γάρ πω μῦσαν ὅσσε ύπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὖ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὠλεσε θυμόν·
Ἄλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,

640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμνη, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέπικα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμιν.
“Η ρ̄· Ἀχιλλεὺς δὲ ἐτάροισιν, ἵδε δμωῆσι κέλευσε,
Δέμηνί ύπ' αἴθουσῃ θέμεναι, καὶ ρίγεα καλὰ·

645 Πορφύρε ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι· οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
Αἱ δὲ ἵσαν ἐκ μεγάροι, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἱ τα δὲ ἀρ ἐστόρεσαν δοιαὶ λέχε ἐγκονέουσαι.
Τὸν δὲ ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·

650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μάτις Ἀχαιῶν
Ἐνθαδὲ ἐπέλθησιν βουληφόρος, οἴ τέ μοι αἰεὶ¹
Βουλαὶς βουλεύουσι πάριμενοι, ἢ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴτις σε ἵδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἀν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,

655 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένυται.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέ μεν “Ἐκτορα δῖον,
Ορρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

ὅμοιος· τὸν ἔκγονον δὲ τοῦ Δαρδανοῦ Πρίαμον εθαύ-
μαζεν ὁ Ἀχιλλεὺς θεώμενος αὐτὸν καὶ κατὰ ὁρίν α-
γαθὸν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ἀκούων· Ἐπεὶ δὲ εὐ-
φράνθισαν πρὸς ἀλλήλους ὄρῶντες, πρὸς τοῦτον πρό-
τερον εἶπεν ὁ θεοειδῆς γέρων Πρίαμος· Κοίμησον γῆν
με ὡς τάχος, ὡς ἐνδοξότατα τεθραμμένε, ὅπως ἀν-
δην καὶ ὑπνῳ ἥδιστῳ εὐφρανθῶμεν ὑπνώσαντες, οὐ-
πω γάρ ἐκάμυσαν οἱ ὄφθαλμοὶ ὑπὸ τοῖς ἐμοῖς βλε-
φάροις, ἐξ οὐ ὑπὸ τῶν σῶν χειρῶν απώλεσε τὸν ψυ-
χὴν ὁ ἔμος υἱός· ἀλλ' αἱ τενάξω καὶ λύπας ἀν-
ριθμήτους πεπαίγω ἐν τῇ τῆς αὐλῆς εὐρυχωρίᾳ κυ-
λιόμενος κατὰ τὴν γῆν· νυνὶ δὲ καὶ τροφῆς εγευσά-
μην, καὶ οἵνον θερμὸν διὰ τοῦ λαιμοῦ καθῆκα καὶ
ἐνέβαλον· πρότερον γε μὴν οὐδὲν προσπνευκάμην·
Εἶπε δέ· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ τοῖς ἑταίροις καὶ ταῖς δού-
λαις προσέταξε, στρωμὴν ὑπὸ τῷ προσταώ ποιῆ-
σαι, καὶ περικαλλῆ ιμάτια (στρωματα) βεβαμιένα
πορφυρᾶ ἐμβαλεῖν, καὶ στρῶσαι τάπιτας ἀνωθεν,
καὶ καλύπτρας ἐνθεῖναι ἀπαλᾶς ἀνωθεν ὥστε εἰλιθῆ-
ναι, καὶ περιβληθῆναι, αὐτας δὲ ἐξήλθοσαν τοῦ οἴ-
κου, φῶς ἐν χερσὶ κατέχουσαι, ταχέως δὲ ἐστρωσαν
δύο κοίτας ἐνεργοῦσαι καὶ πονοῦσαι· Πρὸς τοῦτον δὲ
παραλογίζόμενος εἶπεν ὁ ταχύπονος Ἀχιλλεὺς· Ἐξω
μὲν οὖν κοιμήθητι, ἀγαπητέ γέρον· μὴ τις τῷ· Ἐλ-
λήνων ἐνταῦθα ἀφίκηται γνωμοδότης, οἱ δέ μοι αἱ
βουλᾶς ποιοῦνται παρακαθίμενοι, οἵα πρέπον ἐστὶ·
τούτων εἴ τις σε θεάσαιτο κατὰ τὴν ταχεῖαν σκοτει-
νὴν γύντα, παραχρῆμα ἀν αναγγείλας Αγαμέμνονι
τῷ βασιλεῖ τοῦ στρατοῦ, καὶ γένοιτο ἀν αναβολῇ καὶ
ὑπέρθεσις τῆς ἐλευθερίας τοῦ νεκροῦ· ἀλλ' ἄγε εἰπέ
μοι τοῦτο, καὶ ἀλιθῶς ἐρμήνευσον· πόσας οὐέρας
προθυμῇ ἐνταφιάζειν τὸν ἐνδοξότατον· Ἐκτορα· Ἰν εἰν
τούτῳ εγώ τε παραμένω καὶ τὸν στρατὸν διακαλύψω
καὶ κατέχω· Πρὸς τοῦτον δὲ μετὰ ταῦτα ἀπεκρί-

Τὸν δ' ἵμείβετ' ἐπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδῆς·

660 Εἰ μὲν δὴ μὲν ἰθέλεις τελέσαι τάφον "Εκτορὶ δίψ,

"Ωδέ τέ μοι ρέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.

Οἰσθα γὰρ, ὡς κατὰ ἀστυ ἑέλμεθα, τηλόθι δ' ὅλη,

"Αξέμεν εἴξ ὅρεος· μάλα δὲ Τρῷες δεδίσιν,

"Εννῦμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάσιμεν,

665 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτο τε λαός·

"Ειδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,

Τῇ δὲ διωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὐτε προτέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

"Εσται τοι καὶ ταῦτα, γέρων Πρίαμο, ὡς σὺ κελεύεις.

670 Σχίσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἀνωγας.

"Ως ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος

"Ελλαβε δεξιερῆν, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.

Οἱ μὲν ἀρέν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο

Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκνὰ φρεσὶ μήδε ἔχοντες·

675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εῦδε μιχῷ κλισίνς ἔϋπηκτου·

Τῷ δὲ Βριστῆς παρελέξατο καλλιπάργος.

"Αλλοι μέν ράθεοί τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ

Εῦδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὅπνῳ·

"Αλλ' οὐχ Ἐρμείαν ἐριούνιον ὅπνος ἔμαρπτεν,

680 Ορμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα

Νιῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.

Στῇ δ' ἀρέπερ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῆθον ἔειπεν·

"Ω γέρον, οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακόν· οἶον ἔθ' εῦδεις

"Ανδράσιν ἐν δηίοισιν, ἐπεὶ σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς·

685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δὲ ἔδωκας·

Σεῖο δὲ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἀποινα

νατο ὁ θεοειδῆς γέρων Πρίαμος· εἴ με δὴ βουλεῖ ἐκτελέσαι ἐπιτάφια τῷ ἐνδοξοτάτῳ Ἔκτορι, οὕτως ἀν μοι πραττῶν, ὡς Ἀχιλλεῦ, τὰ πρὸς χάριν ποιήσεται· οἰδας γάρ ὅτι κατὰ τὴν πόλιν ἐγκεκλείσμεθα· πόρρωθι δὲ ὁ δρυμὸς ὥστε ἀγαγεῖν ἐκ τοῦ ὄρους· πάνυ δὲ οἱ Τρῷες φοβοῦνται· Εννέα μὲν οὖν ημέρας αὐτὸν ἐν τοῖς οἴκοις κλαιόμεν ἀν, τῇ δεκάτῃ δὲ θάπτομεν ἀν, καὶ ὁ λαὸς ευαχοῖτο· τῇ ἐνδεκάτῃ δὲ μνῆμα ἐπ' αὐτῷ ποιήσαμεν ἀν, τῇ δωδεκάτῃ δὲ πολεμήσομεν εἰς ἔστιν ἀνάγκη· Πρὸς τοῦτον δὲ εἰπεν διαχύπους ἐνδοξότατος Ἀχιλλεύς· Ἐσαι σοι καὶ ταῦτα, ὡς γέρον Πρίαμε, καθάπερ σὺ λέγεις· ἐπισχήσω γάρ καὶ διακαλύσω ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τὸν πόλεμον, ὅσον ἐκέλευσας· Οὕτω δὴ εἰπὼν τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος παρὰ τῷ καρπῷ ἐκράτησε τὴν δεξιὰν, ἵνα μὴ φοβηθῇ ἐν τῇ ψυχῇ· οὕτω μὲν οὖν ἐν τῇ προστώῳ τοῦ οἴκου αὐτῷ ἐκοιμήθησαν ὅπε καῦξεν καὶ ὁ Πρίαμος πυκνὰ καὶ συνετὰ βουλεύματα κατὰ διανοιαν ἔχοντες· ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ὑπνωσεν ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς καλῶς εἰργασμένης σκυνῆς· παρ' αὐτῷ δὲ ἡ τοῦ Βρισέως θυγάτηρ ἡ περικαλλῆς κατεκλιθη· Οἱ δὲ λλοι μὲν οὖν θεοὶ καὶ πολεμισταὶ ἄνδρες ὑπνωτῶν διὰ ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀπαλῷ ὑπνῷ κεκρατημένοι· ἀλλ' οὐ τὸν πολυαφελῆ Ἐρμῆν ὑπνος κατελάμβανε, διανούμενον κατὰ ψυχὴν ὅπως Πρίαμον τὸν βασιλέα, τῶν νεῶν ἐκπέμψει καὶ ἀπαγάγοιεν, λαθὼν τοὺς ἱεροὺς φύλακας τῶν πυλῶν, ἐστὶ δὲ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ εἰπε πρὸς αὐτὸν λόγον· Ὡς γέρον, οὐδέν σοι ἐν φροντίδι ἐστὶ τὸ δεινόν· ὡς πῶς ἔτι καθεύδεις ἐν πολεμίοις ἀνδράσιν, ἐπειδή σε εἴασε ζῆν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ νῦν μὲν τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν ἐλυτρώσω, πολλὰ δὲ ἔδωκας, σοῦ δὲ ζῶντος, καὶ τρὶς ποσαῦτα δοῖεν ἀν λύτρα οἱ μετὰ ταῦτα σοι ὑπο-

Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γνοίν σ' Ἀτρείδης, γνώστι δὲ πάντες Ἀχαιοῖ.

"Ως ἔφατ· ἔδδεστεν δ' ὁ γέρων, κύρικα δ' ἀνίστη.

690 Τοῖσι δ' Ἐρμείας ζεῦξ ἵππους ήμιόνους τε·
"Ρίμφα δ' ἀρ αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω·
"Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἵξον ἐϋρρέος ποταμοῖο
Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπὸν,
"Ηὰς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἷν·

695 Οἱ δὲ εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῷ τε στοναχῷ τε
"Ιππους, ήμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
"Εγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
"Αλλ' ἄρα Καστάνδρα, ἵκελη χρυσῷ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσσα, φίλον πατέρ' εἰσενόστεν

700 Ἐσταότ' ἐν δίφρῳ, κύρικα τε ἄστυβοώτην·
Τὸν δὲ ἀρ ἐφ' ήμιόνων ἵδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσέν τ' ἀρ ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
"Οφεσθε, Τρωεῖς, καὶ Τρωϊάδες, "Εκτορ' οἴντες,
Εἴ ποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι

705 Χαίρετ· ἔπει μέγα χάρμα πόλεις τὸν, παντὶ τε δῆμῳ.
"Ως ἔφατ· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνί· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
"Αγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἀγοντι·
Πρῶται τῷ γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πόνια μήτηρ

710 Τιλλέσθην ἐφ' ἀμαξαν ἐύτροχον αἴξασσα,
"Απτόμεναι κεφαλῆς κλαίων δὲ ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ εἰς ήέλιον καταδύντα
"Εκτορα δακρυχέοντες ὁδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἀρ ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·

λειφθέντες υἱοὶ, ἐὰν Ἀγαμέμνων ἐπίστηται σε ὁ ποῦ
 Ἀτρέως, γνωσι δὲ καὶ πάντες οἱ Ἐλλινες. Οὗτος
 εἰπεν· ἐφιβούθη δὲ ὁ γέρων, τὸν κύρικα δὲ ἀνέστη-
 σε, τούτοις δὲ Ἐρινῆς ἔχευξε τοὺς ἵππους καὶ τὰς
 ἡμίονας, ταχέως δὲ αὐτὸς ἦγε κατὰ τὸν στρατὸν,
 οὐδέ τις ἐνόησεν, ἀλλ ὀπινίκα δὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν
 διάβασιν τοῦ καλῶς ρέοντος ποταμοῦ, ὁ μὲν Ἐρινῆς
 μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὸν υψηλὸν οὐρανόν· Ἡ ἡ-
 μέρα δὲ ἡ τὸ κροκοειδὲς ἴματιον ἔχουσα διεχύθη ἐπὶ¹
 πᾶσαν τὴν γῆν, οὗτοι δὲ εἰς τὴν πόλιν ἡλαυνον σὺν
 στεναγμῷ καὶ θρύνω τοὺς ἵππους, αἱ ἡμίονοι δὲ τὸν
 νεκρὸν ἔφερον, οὐδέ τις ἄλλος ἐνόησε πρότερον τῶν
 τε ἀνδρῶν καὶ τῶν περικαλλεῖς ζώνας ἔχουσῶν γυ-
 ναικῶν, ἀλλὰ ἡ Καστάνδρα ἡ ὄμοια τῇ Χρυσῇ Α-
 φροδίτῃ, ἀναβάσα εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὸν σγαπτὸν
 πατέρα ἐθεάσατο ἐστῶτα ἐπὶ τοῦ ὄχιματος, καὶ τὸν
 κύρικα τὸν κατὰ τὴν πόλιν βιωτα, ποῦτον δὲ ἐπὶ¹
 τῶν ἡμίονων ἐθεότατο κείμενον ἐν τῇ στρωμνῇ ὠ-
 λόλυξε γοῦν μετὰ ταῦτα καὶ ἐφάνησε κατὰ πᾶσαν
 τὴν πόλιν. Ἰδετε, ὡς Τρῳες, καὶ Τρωάδες, τὸν Ἔ-
 κτορα ἐλθόντες, εἴποτε καὶ ζῶντι ἐκ τῆς μάχης υ-
 ποστρέψαντι ἔχαίρετε. ἐπειδὴ μεγάλη χαρὰ τῇ τε
 πόλει ἦν καὶ παντὶ τῷ δῆμῳ. Οὕτως εἰπεν οὐδέ τις
 αὐτοθι ἐν τῇ πόλει ἀνήρ ὑπελείφθη οὐδὲ γυνὴ πάν-
 τας γάρ ἀκάθεκτον πένθος κατέλαβε, ἐγγὺς δὲ τῶν
 πυλῶν συνέβαλον ἄγοντε τὸν νεκρὸν. πρώται αὐτῷ
 ἡ ἀγαπητὴ γαμετὴ καὶ σεβαστὴ μήτηρ τὰς τρίχας
 ἀνέσπων, ἐπὶ τὴν εὐπετῶς τρέχουσαν (καλοὺς τρό-
 χους ἔχουσαν) ἀμαξῖν ὄρμησασαι, ἀπτόμεναι τῆς κε-
 φαλῆς, κλαίων δὲ περιστατο ὁ λαός. Καὶ δὴ ἀν
 πᾶσαν τὴν ἡμέραν μέχρι τῆς καταδύσεως τοῦ ἡλίου
 τὸν Ἔκτορα κλαίοντες εθρίνουν, ἐμπρόθεν τῶν πυλῶν,

715 Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὶν αὐγάγοιμι δόμουνδε.
 "Ως ἔφαθ· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἴξαν απίνυ·
 Οἱ δὲ ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δὲ εἰσαν ἀοιδοὺς
 720 Θρήνων εἰξάρχουσ', οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
 Οἱ μὲν ἀρέ εἰθρήτεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες.
 Τῆσιν δὲ Ἀιδρομάχη λευκώλενος ἥρχε γόοιο,
 "Εκτορος ἀιδροφόνου οἵρη μετὰ χερσὸν ἔχουσα·
 "Αγερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὥλεο, καὶ δέ με χύρην
 725 Λείπεις ἐν μεγάροισι· πάσις δὲ ἔτι νήπιος αὔτως,
 "Ον τέκομεν σύ τὲ ἔγω τέ δυσάρμοροι, οὐδὲ μιν οἴω
 "Ηβην ἔξεσθαι· πρὶν γὰρ πέλις ἥδε κατέ ἀκρις
 Πέρσεται· ἢ γὰρ ὠλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
 'Ρύσκευ, ἔχεις δὲ ἀλόχους κεδνάς, καὶ νήπια τέκνα,
 730 Αἱ δὲ τοι τάχα νηυσὶν ὄχισονται γλαφυρῆσι,
 Καὶ μὲν ἔγω μετὰ τῆσι· σὺ δὲ αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 "Εψει, ἔνθα κεν ἔργα δειπέα ἐργάζοιο,
 'Αθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
 'Ρίψει, χειρὸς ἐλῶν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὅλεθρον
 735 Χωρίμενος φέτινε δήπου αδελφεὸν ἔκτανεν" Εκτωρ,
 "Η πατέρ, οὐ καὶ νιόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 "Εκτορος ἐν παλάμησιν ὁδαῖς ἔλον ἀσπετον οῦδας·
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δαῖ λυγρῆ·
 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὄδύρονται κατὰ ἀστυ·
 740 Ἀριτὸν δὲ τοκεῦσι γόδον καὶ πένθος ἔθηκας,
 "Εκτωρ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείφεται ἀλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὅρεξας·

εὶ μη' ἄρα ἐκ τοῦ ὄχιματος ὁ γέρων ἐν τῷ πλήθει
εἴπεν· Ὑποχωρῆσατέ μοι τοῖς ἡμίοσι διελθεῖν, με-
τὰ ταῦτα δὲ εἰπλησθήσεσθε κλαυθμοῦ, ἐπὰν ἀγά-
γοιμι αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον. Οὕτως εἴπεν· οὗτοι δὲ
διεχωρίσθησαν καὶ ὑπεχώρησαν τῷ ἀμάξῃ, οὗτοι δὲ
ἐπειδὴ εἰσῆγαγον εἰς τὰ ἔνδοξα οἰκήματα, τοῦτον
μὲν μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς τετρημένοις λέχεσιν ἔθηκαν·
παρεκάθισαν δὲ θρηνῶδους, οἵ τῶν θρύνων ἡγοῦνται
καὶ τῆς τῶν στεναγμῶν ὠδῆς. Οὗτοι μὲν οὖν ἐθρή-
νουν, ἐπεστέναζον δὲ αἱ γυναικεῖς ταύταις δὲ οἱ λευ-
κοβραχίων· Ἀνδρομάχη ἤγειτο τοῦ θρύνου, τοῦ ἀνδρο-
κτονοῦ· Ἐκτερος τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχουσα.
Ωἱ ἀνερ, νέος εἰξεκόπης τῆς ζωῆς, εμὲ δὲ χύρων
καταλείπεις ἐν τοῖς οἴκοις, οἱ παῖς δὲ ἔτι βρέφοις οὐ-
πως εἴστιν, ὃν ἐγενήσαμεν σὺ τε καὶ ἐγὼ οἱ δυστυ-
χεῖς καὶ ἀθλιοί, οὐδὲ οἴομαι αὐτὸν εἰς ἥλικίαν ἐλεύ-
σεσθαι· πρότερον γάρ οὐδὲ οἱ πόλις κατὰ κορυφῆς (κα-
τακράτος) ἐκπορθήσεται. ὅντας γάρ ἐφθάρης οἱ ἐφόρος
καὶ φύλαξ σὺ, ὃς αυτὴν ἔσωζες, κατεῖχες δὲ καὶ
συνετύρεις τὰς σεμνὰς γαμετὰς καὶ τὰ νεογυνὰ τέκνα
αἱ δή σοι ταχέως ἐν ταῖς κοίλαις ναυσὶν ἐποιχήσον-
ται καὶ ἐν αυτοῖς πορεύσονται, καὶ δὴ καὶ ἐγὼ με-
τὰ τούτων· σὺ δὲ, ὡς τέκνουν, οἱ ἐμοὶ αὐτῷ ἀκολου-
θήσεις, ὅπου ἔργα ἀπρεπῆ ἔργαζοι ἀν ταλαιπω-
ρῶν ἐμπροσθεν κυρίου ἀπινοῦς, οἱ τις τῶν Ἐλλή-
νων ρίπτήσει, ἀπὸ τῆς χειρὸς κρατήσας, ἐκ τοῦ πύρ-
γου (τείχους) θάνατον χαλεπὸν ὄργιζόμενος· ὡτιγε
δή που οἱ ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν οἱ Ἐκταροί πατέρα οἱ καὶ
οἱ οἱόν· ἐπειδὴ πάνυ πολλοὶ τῶν Ἐλλήνων ἐν ταῖς πα-
λάμαις τῷ Ἐκτερος τοῖς ὁδοῦσιν ἐλαβον τὸ μέγα ἔδα-
φος, οὐ γάρ προσνήσεις καὶ ἥμερος οὐδὲ ο σὸς πατήρ ἐν τῷ
χαλεπῷ μάχῃ, δι' οἱ καὶ οἱ λαοὶ μὲν θρηνοῦσιν αὐτὸν
ἐν τῷ πόλει, ἐπιβλαβεῖς δὲ καὶ ἐπάρατον πένθος καὶ
θρῦνορ ἐποίησας τοῖς γονεῦσιν, οἱ Ἐκταροί, ἐμοὶ δὲ
μᾶλλον καταλειφθήσονται λύπαι χαλεπαι· οὐ γάρ

Οὐδέ τί μοι εἴπεις πυκνὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ¹
Μεμνύμην νύκτας τε καὶ ὥματα δακρυχέοισα.

745 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες.
Τῦσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόδιο.

"Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλατε παίδων,
Ἡ μέν μοι ζώσ περ ἐών, φίλος ἡσθα θεοῖσιν,
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κιδούντο καὶ ἐν Θανάτοιο περ αἴσγη.

750 Ἀλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρινασχ, δύντιν ἐλεσκε, πέριν ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σάμον, ἐς τὸ Ἰμβροῦ καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο Φυχὴν τανακέῃ χαλκῷ,
Πολλὰ ρύταζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμα ἑτάροιο,

755 Πατρόκλου, τὸν ἐπεφνεις· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδὲ ὡς.
Νῦν δέμοι ἐρσίεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἵκελος, δύντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἰς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.

"Ως ἔφατο κλαίουσα, γόδον δ' ἀλίαστον ὅρινε.

760 Τῦσι δ' ἐπειδ' Ἐλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόδιο.

"Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλατε πάντων
Ἡ μέν μοι πάσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδῆς,
Οἱ μὲν ἀγαγε Τροίηνδ· ὡς πρὶν ὥφελλ' ἀπολέσθαι.
Ἡδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν,

765 Ἐξ οὐ κεῖθεν ἐβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρις.
Ἀλλ' οὐπω σεῦ ἀκουσα κακὸν ἔπος, οὐδὲ ἀσύφιλον.
Ἀλλ' εἴτις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοις
Δαέρων, ἢ γαλδῶν, ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Ἡ ἐκυρὴ· ἐκυρὸς δὲ πατήρ ὡς, ἢ πιος αἰεὶ,
770 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,

μοι ἀποθνήσκων ἐκ τῆς στρωμνῆς τὰς χεῖρας ἐξέτεινας, οὐδέ τινά μοι εἴπας λόγου πυκνού καὶ συνετὸν οὐ γ' ἀν ἀεὶ ἐν μνήμῃ ἔχοιμι, νύκτωρ καὶ μεθημέραν δακρύουσα. Οὕτως εἴπε κλαίουσα, ἐπεστέναζον δὲ αἱ γυναικεῖς ταύταις δὲ πάλιν. Εκάβη συχνοῦ θρήνου ἥγειτο. Ὡς Ἐκτορ, πολλῶ προσφιλέστατε πάντων τῶν οὐιῶν τῇ ἐμῇ φυχῇ, ὅντας μέν μοι ὅτε ἔζης προσφιλῆς ἐτυγχανες τοις θεοῖς· οὐτοὶ δέ σου ἐφρόντιζον καὶ ἐν τῇ μοίρᾳ γε τοῦ θανάτου· τους ἀλλούς μέν γάρ ἐμοὺς οὐιοὺς ὁ ταχύπους Ἀχιλλεὺς ἐπέρα καὶ διεβίβαζεν ὅντινα ἐλαμβανεν, πέρας τῆς ἀκαταπονήτου (ἀκάρπου) θαλάσσης εἰς τὴν Σάμον, καὶ εἰς τὴν Ἰμβρον, καὶ τὴν Λῆμνον τὴν ἀπόσμικτον (ομιχλώδη). σου δὲ ἐπειδὴ ἐξείλετο τὴν φυχὴν ἐπιμήκει σιδήρῳ, πολλάκις ἐπέσυρε περὶ τὸ μνῆμα τοῦ ἐαυτοῦ εταίρου Πατρόκλου, ὃν ἀπέκτεινας, οὐδὲ οὕτως δὲ αὐτὸν ἀγέστησε· νυνὶ δέ μοι ἐνδροσος καὶ χλωρὸς ἐν τοῖς οἴκοις κεῖσαι, τούτῳ ὅμοιος, ὃν ὁ καλλίτοξος Ἀπόλλων τοῖς ἐαυτοῦ πραέτι βέλεσιν ἐπελθὼν ἐφόνευσεν. Οὕτως εἴπε κλαίουσα, θρῆνον δὲ ἀπαυστον ἥγειρε. Ταύταις δὲ πάλιν Ἐλένη τρίτη θρῆνου ἥγειτο. Ὡς Ἐκτορ· τῇ ἐμῇ φυχῇ πολλῶ προσφιλέστατε πάντων τῶν ἀνδραδέλφων, ὅντας μέν μοι ἀνήρ ἐστιν Ἀλέξανδρος ὁ θείας μορφὴν ἔχων, ὃς με ἥγαγεν εἰς τὴν Τροίαν, ὡς εἴθε πρὶν ὥφλε φθαρῆναι, ἥδη γάρ μοι νῦν τοῦτο εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν, ἐξ οὐ ἐκεῖθεν ἀνεχώρισα, καὶ τῆς ἐμῆς ἀπῆλθον πατρίδος· ἀλλ' οὐδαμῶς σου γε ἥκουσα λόγον κακὸν, οὐδὲ ἀπαίδευτον, ἀλλ' εἴ τις μέν καὶ ἄλλος ἐν τοῖς οἴκοις ἐλοιδώρει τῶν ἀνδραδέλφων, ἢ τῶν ἀνδραδέλφων, ἢ τῶν εὐειματοδοσῶν συνύμφων, ἢ ἡ πενθερά· ὁ γάρ τοι πενθερὸς ἀεὶ προσηνῆς καὶ πρᾶός ἐστιν, ὥσπερ πατήρ, ἀλλὰ σὺ τοῦ-

Σῇ τ' ἀγανοφρεσύνῃ, καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.

Τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.

Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἀλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείη

"Ηπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.

775 "Ως ἔφατο κλαίουσ". ἐπὶ δὲ ἔστενε δῆμος ἀπείρων.

Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῆθον ἔειπεν.

"Ἄξετε τοῦν, Τρῶες, ξύλα ἀστυδε, μιδέ τι θυμῷ

Δείσιπτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον. Ηγάρ 'Αχιλλεὺς

Πέμπων μὲν ὁδὸν ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,

780 Μή πρὶν πυμανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλυ ήώς.

"Ως ἔφαθ' οι δὲ υπ' ἀμάξισιν βέας ήμιόνους τε

Ζεύγνυσαν· αἰψία δὲ ἐπειτα πρὸ ἀστεος ἥγερέθουντο.

"Εννῦμαρ μέν τοι γε ἀγίνεον ἀσπετον ὅλην·

'Αλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φασίμβροτος ήώς.

785 Καὶ τότ' ἀρέξεφερον θρασὺν "Εκτορα δακρυχέοντες

'Εν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δὲ ἐβαλον πῦρ.

'Ημος δὲ ἥριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ήώς,

Τῆμος ἀράμφῳ πυρὴν κλυτοῦ "Εκτορος ἥγρετο λαός.

Αὐτὰρ ἐπειρρόντος ἥγερθεν, διμηγερέες τ' ἐγένοντο,

790 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθοπὶ οἴνῳ
Πάσαν, ὁπόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἐπειτα.

'Οστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἔταροι τε,

Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.

Καὶ τὰ χρυσεῖν οὐκέτι λάρυγκα θῆκαν ἐλόντες.

795 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·

Αἰψία δὲ ἐστοιχίην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθε

Πυκνοῖσιν λαεσσοις κατεστόρησαν μεγάλοισι.

'Ρίμφα δὲ σῆμα ἔχειν, περὶ δὲ σκοποὶ εἴσατο πάντη,

τον λόγοις παραπέδας διεκώλυες καὶ κατεῖχες τὴν σῆμα φιλοφροσύνη καὶ τοῖς σοῖς ἡμέροις καὶ προσινέσι λόγοις· δι' ὃ σέ τε ἄμα κλαίω καὶ ἐμὲ τὴν δυστυχίην, λυπουμένη κατὰ φυχήν· οὐδεὶς γάρ μοι ἔτι ἀλλος ἐν τῇ εὐρυχώρῳ Τροίᾳ πρᾶος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με μισοῦσι καὶ ἀπεχθῶς ὄρωσιν. Οὕτως εἰπε κλαίουσα, ἐπεστέναζε δὲ ὁ πλεῖστος λαὸς, ἐν τῷ πλήθει δὲ Πρίαμος ὁ γέρων εἰπε λόγον· Ἀγάγετε νῦν, ὁ Τρωες, ξύλα εἰς τὴν πόλιν, μηδὲ τι ἐν τῇ φυχῇ φοβηθῆτε λόχον πυκνὸν τῶν Ἑλλήνων· ὅντως γάρ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποπέμπων μὲν δεῦρο ἀπὸ τῶν μελαίνων νεῶν ὑπισχνεῖτο μὴ πρότερον θλάψειν, πρὶν ἂν δωδεκάτῃ ἡμέρα ἀφίκηται· Οὕτως εἰπεν. οὗτοι δὲ ὑπὸ ταῖς ἀμάξαις τοὺς βόας καὶ τοὺς ἡμίονους ἐζέυγνυσαν· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα πρὸ τῆς πόλεως συνιθροίσθησαν· ἐννέα μὲν οὖν ἡμέρας οὗτοι συνῆγον πολλὰ ξύλα, ἀλλ' ὅπνικα δὴ εφάνη ἡ δεκάτη ἡμέρα ἡ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις παρεχομένη, καὶ τότε δὴ ἐξήνεγκαν τὸν εὔτολμον "Εκτορα δακρύοτες, ἐν τῷ ἐσχάτῳ (μέσῳ) δὲ τῆς πυρᾶς τὸν νεκρὸν κατέθηκαν, ἐνέβαλον δὲ πῦρ· οὐκέτι δὲ εφάνη ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα ρῦδοχρούς καὶ περικαλλῆς ἡμέρα, τηνικαῦτα δὲ περὶ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ ἐνδόξου "Εκτορος ἡθροίσθη ὁ λαός· ἐπεὶ δὲ συνήλθοσαν καὶ ἀθρόοις ἐγένοντο, πρῶτον μὲν τὴν πυρκαϊὰν κατέσβεσαν οἴγων θερμῷ πᾶσαν, ὅσον περιέσχεν ἡ δύναμις τοῦ πυρὸς, μετὰ ταῦτα δὲ τὰ λευκὰ ὅστα συνέλεγον οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἑταῖροι κλαίοντες, ἀκμαῖον δὲ δάκρυον κατεχεῖτο ἐκ τῶν παρειῶν (γνάθων). καὶ ταῦτα μὲν εἰς χρυσὴν θήκην ἔθηκαν λαβόντες, πέπλοις (ἱματίοις) πορφυροῖς μαλακοῖς περικαλύψαντες· ταχέως δὲ εἰς βαθὺ δρυγυμα κατέθηκαν, ἀναθεν δὲ λίθοις πυκνοῖς κατέστρωσαν εὔμεγέθεσιν, ευθέας δὲ μνῆμα ἔχειν,

Μὴ πρίν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

800 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὗ τ' ἀναγειρόμενοι, δαίισντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
"Ως οὖγ' ἀμφιέπον τάφον" Εκτορος ἵπποδάμοιο.

πανταχοῖ δὲ καπάσκοποι περικαθῆντο ἵνα μὴ πρότερον ἐφορμήσειαν οἱ εὔοπλοι Ἑλλινες· χέαντες δὲ τὸ μνῆμα εἰς τουπίσω ἐπορεύθησαν· μετὰ ταῦτα δὲ καλῶς συναθροισθέντες εὐωχοῦντο πολυτελῆ καὶ περίδοξον εὐωχίαν ἐν τοῖς οίκοις τοῦ Πριάμου, τοῦ ἐνδοξότατα τεθραμμένου βασιλέως. Οὕτως οὖτοι περιεῖπον, καὶ διενήργουν τὸ ἐπιτάφιον δεῖπνον τοῦ ἵππικου καὶ πολεμικοῦ Ἐκτορος.

Ο ΜΗΡΟΤ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

Αρχόμενος πρώτως, Μουσῶν χορὸν εἴξ Ἐλικῶνος
 Ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἥτορ ἐπεύχομαι, ἔινεκ' ἀοιδῆς.
 Ἡν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γουνασι θῆκε,
 Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον "Αρνος,
 5 Ευχόμενος μερόπεσσιν ἐς ὄνata πᾶσι βαλέσθαι.
 Πῶς μῆες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
 Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων,
 Ως λόγος ἐν Θητοῖσιν ἔην. Τοίνι δ' ἔχον ἀρχήν.
 Μῆς ποτε διφαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
 10 Πλησίον ἐν λίμνῃ πίνων παρέθηκε γένειον,
 "Γδατι τερπόμενος μελιτιδέη, τὸν δὲ κατεῖδε
 Αιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον.
 Ξεῖνε, τίς εἰ; πόθεν ἥλθες ἐπ' ἥιόνα; τίς δὲ σ' ὁ φῦσας;
 Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ φευδόμενόν σε νοίσω.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Αρχὴν τίνει ποιουμένος, προηγουμένως τὸν τῶν Μουσῶν σύλλογον ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος ἀφικέσθαι εἰς τὴν ἐμὴν Φυχὴν εὔχομαι, χάριν ἀδīς καὶ ἐμμελείας ποιητικῆς. ἦν νοωστὶ ἐν πινακιδίοις καὶ χάρταις ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς γόνασιν ἔθηκα, μάχην ἀπειρον, καὶ πλείστην, ἔργον πολυτάραχον πολέμου, δεόμενος εἰς τὰ ὡτα πάντων ἀνθρωπῶν ἐμβάλλειν κατὰ τίνα τρόπον οἱ μῆνες κατὰ βατράχων ἀνδραγαθίσαντες ἀπῆλλαξαν, τὰς τῶν ἐκ Γῆς γεννηθέντων ἀνδρῶν Γιγάντων πράξεις μιμούμενοι, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀνθρωποις λόγος ἐστί. Τοιαύτην ἀρχὴν εἶχεν οὐ μάχη. Μῆς ποτὲ ὑπερδιψῶν γαλῆς κίνδυνον διαφυγῶν, καὶ διασωθεὶς, πλησίον ἐν λίμνῃ πίνων ἐνέβαλε τὴν σιαγόνα, ὅπατι εὐφραινόμενος ἴδει καὶ χαρίεντι· τοῦτον δὲ ἐθεάσατο οὐ κατέ λίμνην χαίρων πολύφημος, λόγον δὲ εἶπε τοιοῦτον. Ὡ φίλε, τίς εἰ; πόθεν ἐλπίλυθας ἐπὶ τὸν αἰγαλὸν; τίς δὲ ἐστὶν οὐ γεννήσας σε; πάντα δὲ ἀληθῶς εἰπὲ, καὶ ὅπως μὴ Φεύδεα λέγοντά σε ἐνιοίσω. εἰ γάρ σε κατανοπτω φιλίας ἀξιοῦ,

15 Ἐι γάρ σε γνόιν φίλον ἄξιον, ἐσ δόμον ἄξω,
 Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ, καὶ ἐσθλά.
 Ἐιμὶ δὲ ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγγαθος, ὃς κατὰ λίμνην
 Τιμῶμ' ἐν βατράχοις, ἡγούμενος ἦματα πάντα.
 Καὶ με πατήρ Πηλεὺς ἀνεθρέψατο, Ὅδρομεδούσῃ
 20 Μιχθέτις ἐν φιλότητι παρ' ὅχθας Ἡριδανοῦ.
 Καὶ σε δὲ ὄρῳ καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων
 Σκηπτοῦχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
 "Εμμεναι· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐν γενεὴν ἀγόρευε.
 Τὸν δὲ αὖ Ψιχάρπαξ ἡμείβετο, φάνησέν τε·
 25 Τίπτε γένος τουρμὸν ζυτεῖς, φίλε; δῆλον ἄπασιν
 'Ανθρώποις τε, Θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοις πετεννοῖς·
 Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλίσκομαι, ἐιμὶ δὲ κοῦρος
 Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλύτορος· ἡ δέ νυ μάτηρ
 Λειχομύλη, Θυγάτηρ Πτερνοτρώκτου βασιλῆος·
 30 Γείνατο δὲ ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς
 Σύκοις, καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
 Πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, τὸν εἰς φύσιν ὄυδὲν ἔμοιον;
 Σοὶ μὲν γάρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασιν, ἀντὰρ ἔμοι γε
 "Οσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος· ὄυδὲ με λύθει
 35 "Αρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' ἐυκύκλου κανέοιο,
 "Ουτε πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολὺ σπισμότυρον,
 'Ου τόμος ἐκ πτέρυνς, ὄυχὶ ἦματα λευκοχίτωνα,
 'Ουδὲ τυρὸς νεόπικτος ἀπὸ γλυκεροῦ γάλακτος,
 'Ου χριστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ Μάκαρες ποθέουσιν,
 40 'Οιδὲ ὄσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
 Κεσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
 'Ου τρώγω ράφανας, ὃν κράμβας, ὃν κολοκύντας,

εἰς τὸν οἶκόν σε ἀξώ, χάριτας δέ σοι δωρίσομαι ξενίας καὶ φιλίας, πολλάς τε καὶ ἀγαθάς. Εἰμὶ δὲ ἐγὼ Φυσίγναθος ὁ Βασιλεὺς, διὸ κατὰ τήνδε τὴν λίμνην τιμῶν ἀξιοῦμαι, ἐν τοῖς βατράχοις ἡγεμονεύων πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ με Πιλεὺς πατήρ ἀνέθρεψεν, Ὅδρομεδούσῃ μηγεὶς, καὶ συνδυασθεὶς ἐν ἐπιθυμίᾳ, παρὰ ταῖς ὅχθαις τοῦ Ἡριδανοῦ ποταμοῦ· καὶ δὴ καὶ σε βλέπω εὐειδῆ τε, καὶ ἴσχυρὸν διαφερόντως τῶν ἀλλῶν, σκηπτοφόρον βασιλέα, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις πολεμιστὴν εἶναι· ἀλλά γε τάχιον λέγε τὴν σαυτοῦ γενεάν. Πρὸς τοῦτον δὲ ὁ Φιχάρπαξ ἀπεκρίνετο, καὶ εἶπε· Τί δύποτε τὸν ἐμὸν γένος ἔξατάζεις, ὡς φίλε; φανερόν ἐστιν ἀπασι τοῖς τε ἀνθρώποις, καὶ τοῖς Θεοῖς, καὶ τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ· Φιχάρπαξ μὲν ἐγὼ ὄνομάζομαι, εἰμὶ δὲ υἱὸς Τρωξάρτου πατρὸς μεγαλοφύχου, καὶ γενναίου, οὐ δέ γε μήτηρ ἐστὶ Λειχομύλη, οὐ θυγάτηρ πῦ Βασιλέως Πτερυνοτράχτου· ἔτεκε δέ με ἐν καλύβῃ, καὶ ἔθρεψέ με ἐν τοῖς μάλιστα βρασίμοις σύκοις τε, καρύοις τε, καὶ ὄφοις παντοίοις· τίνα δὲ τρόπον ποιεῖς φίλον ἐμὲ, τὸν κατὰ φύσιν μὴ δῆτα σοι ὄμοιον; σοὶ μὲν γάρ ὁ βίος ἐστὶν ἐν τῷ ὕδατι, ἐμοὶ δὲ ἔθος ἐσθίειν ὅσα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνει, οὐ γάρ με λανθάνει ἄρτος πολυκοπάνιστος ἀπὸ κυκλοτεροῦς πινακίου, οὐτε πέμμα εὐρύπλαστον ἔχον πολλὴν σισαμίδα, καὶ τυρὸν τετριμμένον, οὐ τριμματα ἐκ κοπιδίου, οὐχ ἕπατα, λίπος λευκὸν, οἶον χιτῶνα, περιβεβλημένα, οὐ τυρὸς νεωστὶ πεπιγμένος ἀπὸ γλυκέως γάλακτος, οὐ μελίτωμα ἀγαθὸν, δὴ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ποθοῦσιν, οὐδὲ ὅσα πρὸς εὐωχίαν ἀνθρώπων κατασκευάζουσιν οἱ μάγειροι σκευάζοντες, καὶ ἄρτυοντες τὰς χύτρας ἱδύσμασι παντοίοις. οὐκ ἐσθίω μὲν ῥαφάνιδας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύνθας, οὐδὲ ἐν πράσοις χλωροῖς βόσκομαι, οὐδὲ ἐν σελίνοις· ταῦτα γάρ οὐ μέτε-

Ουδὲ πράσοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις
ταῦτα γὰρ υμέτερ ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.

45 Ουδέποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον αὐτὴν,

Ἄλλ' εὐθὺς μετὰ μᾶλον οἰών προμάχοισιν ἐμίχθυν.

Αινθρωπὸν οὐ δέδια, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα,

Ἄλλ' ἐπὶ λέκτρον οἰών, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω,

Καὶ πτέρινς λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἴκανεν ἄνδρα.

50 Νίδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὑπνος, δάκνοντος ἐμεῖο.

Ἄλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαι ἐπ' αἰαν,

Κίρκον καὶ Γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσι,

Καὶ Παγιδα στονόεσσαν, ὅπου δολοείς πέλε πότμος.

Πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια ἥτις ἀρίστη,

55 Ἡ καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τραγλην ἐρεείνει.

Πρὸς τάδε μειδύσας Φυσίγγαθος ἀντίον ἔιδα.

Ζεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ οὐδὲν

Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.

Αμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,

60 Σκιρτῆσαι κατὰ γαῖαν, καὶ ἐν ὅδαις σῶμα καλύψαι,

Στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναίειν.

Εἰ δὲ θέλεις καὶ ταῦτα δακτύμεναι, ἐυχερεῖς ἔστι.

Βαῖνε μοι ἐν γάτοισι· κράτει δέ με, μή ποτ ὅληαι,

“Οππας γηδόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον ἐισαρίκηαι.

65 Ὡς ἀρ ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου, οἱ δὲ ἔβαινε τάχιστα

Χεῖρας ἔχων τρυφεροῖο κατ' αὐχένος ἀλματὶ κούφῳ.

Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ἔρμους,

Νιῆει τερπόμενος Φυσιγγάθου· ἀλλ' ὅτε δὴ ρέ

Κόμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων

70 Ἀχριστον μετάνοιαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας,

ρα ὅτα ἔστι τῶν κατὰ λίμνην ἀναστρεφομένων. οὐδὲ πώποτε δειλιάσας ἀπέφυγον τὴν κακὴν βοὺν τοῦ πολέμου, ἀλλὰ παραχρῆμα ἐπὶ τὴν συμπλοκὴν ἀφικόμενος τοῖς πρωταγωνισταῖς συνέμιξε. ἄνθρωπον οὐ φοβοῦμαι, καὶ ταῦτα σῶμα μέγα ἔχοντα, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν κλίνην ἐρχόμενος πὲ ἀκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ δάκνω, καὶ τῆς τοῦ ποδὸς πτέρυνς ἐλαβόμην τῷ στόματι, καὶ ὁδύνη οὐ κατέλαβε τὸν ἄνδρα, οὐδὲ ὅμινος καὶ δυσαπάλλακτος ὑπνος ἀπέστη, δάκνοντος εμοῦ. ἀλλὰ δύο πάντα ταῦτα φοβοῦμαι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, ιέρακα καὶ γαλῆν, οἵ μοι μεγάλην συμφορὰν ἐπιφέρουσιν, καὶ παγίδα, τῶν πολλῶν στεναγμῶν αἵτιαν, ἔνθα ὁ ἀπατεών καὶ ἐπίκρυπτος θάνατός ἔστι. μάλιστα δὲ τὴν γαλῆν δέδοικα, ἵνα τις βελτίστη ἔστιν, ἵνα δή με καὶ εἰς τὴν μωξίαν εἰσερχόμενον, κατὰ αὐτὴν ἔτι τὴν μωξίαν, ἐπιζητεῖ λαβεῖν. Πρὸς ταῦτα δὲ ἐπιγελάσας ὁ Φυσίγναθος ἐναντίον ἐλεγεν· Ὡ φίλε, σφόδρα μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ τῇ γαστρὶ, ἔστι δὲ ἄρα καὶ οὐδὲν πολλὰ καὶ ἐν λίμνῃ, καὶ ἐπὶ γῆς θαυμαστὰ ἰδεῖν· διττὴν γάρ δίαιταν ἔδωκε τοῖς βατράχοις ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς, καὶ διττὸν βίον, χορεῦσαι καὶ τέρπεσθαι κατὰ γῆν, καὶ ἐν τῷ ὄδατι τὸ σῶμα καλύψαι, στοιχείοιν δυοῖν κεχωρισμένα οἰκύματα κατοικεῖν. Εἰ δὲ βούλει καὶ ταῦτα καταμαθεῖν, ράδιον καὶ εὐπετές ἔστιν. Ανάβιθι ἐπὶ τὰ ἐμὰ νῶτα, ἔχου δέ μου, μήποτε καταπεσὼν ἀπόλλη. Ἰνα χαίρων, καὶ ἀγαλλόμενος εἰς τὸν εμὸν οἶκον ἀφίκη. Οὐτῷ δὴ εἰπεν, καὶ τὰ νῶτα παρεῖχεν· οὐτος δὲ ἀνέβαινεν ὅτι τάχος πιδύματι ἐλαφρῷ καὶ εὐορμήτῳ ἵσχυντὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ τρυφερῷ καὶ απαλῷ αὐχένι· καὶ τὸ μὲν πρώτον ἔδετο καὶ εὐφρανε, ἵνικα ἐώρα πλησίον τὰ πρόσγεια τῆς λίμνης, χαίρων καὶ αγαλλομένος τῇ νήσει, καὶ πορείᾳ τοῦ Φυσιγνάθου. ἀλλ᾽ ἵνικα δὴ κύμασι πορφυροῖς καὶ μέλασι κατεβρέχετο, σφόδρα κλαίων, ἀνόντα μεταγοῶν γιττάτο, καὶ κατεγίνωσκεν ἐαυτοῦ, ἀνέσπα δὲ τὰς τρί-

Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος, ἐν δέ οἱ ἥτορ
Πάλλετ’ αἰθείῃ, καὶ ἐπὶ χθὸνα βούλεθ’ ικέσθαι.
Δεινὰ δ’ ὑπεστονάχιζε, φόβου κριθεντος ἀνάγκη.

Οὐρὴν μὲν πρώτισον ἐν ὕδασιν, πέντε καπνῷ

75 Σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ικέσθαι,
Κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων.

Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ’ αἰγόρευεν.

Οὐχ’ οὕτω νάτοισιν ἐβάσταξε φόρτον ἔρωτος

Ταῦρος, ὅτ’ Ἔυρώπην διὰ κύματος ἥγεν ἐπὶ Κρήτην,

80 Ως νῦν ἀπλάσας ἐπὶ νάτιον ἥγεν ἐς οἴκον
Βάτραχος, οὐφάσας ὡχρὸν δέμας ὕδατι λυκῷ.

Τοῦτος δὲ ἔξαιφνης ἀνεφεύνετο, δειγὸν ὄραμα

Αμφοτέροις ὄρθὸν δὲ ὑπὲρ ὕδατος εἰχε τράχηλον.

Τοῦτον ἴδων κατέδυ Φυσίγναθος, οὕτι τούσας

85 Ὄιον ἐταῖρον ἐμελλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν,
Δῆ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆραχμέλαιναι.
Κεῖνος δὲ ὡς ἀφέθη, πέσεν ὅπτιος ἐυθὺς ἐς ὕδωρ,
Χεῖρας δὲ ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.

Πολλάκις μὲν κατέδυνεν ἐφ’ ὕδατι, πολλάκις δὲ ἀυτε-

90 Λακτίζων ἀνέδυνε, μόρον δὲ οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.

Δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον Βάρος ἦν ἐπ’ αὐτῷ.

Τούσας δὲ σὲλλούμενος, τοίους ἐφθέγξατο μύθους.

Οὐ λήσεις γε Θεοὺς Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,

Ἐει λίμνην μὲν ρίφας ἀπὸ σώματος, ὡς ἀπὸ πέτρης.

95 Οὐ γάρ μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἥσθα, κάκιστε,
Παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον, ἀλλ’ ἀπατή-
Εις ὕδωρ μὲν ἐρρίφας ἔχει Θεὸς ἔκδικον δύμα. (σας
Ποιηὴν, ἀντέκτισιν τὸ ὄρθην ὅς καὶ ἀποδώσει.

χας, καὶ τοὺς πόδας συνεῖχε, καὶ ἐσφιγγεν ὑπὸ τὴν γαστέρα, ἔνδον δεὶς ἡ Φυχὴ αὐτοῦ ἐκινεῖτο αἴθως, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἥθελεν ἀφικέσθαι· χαλεπῶς δὲ ἀνεσέναζεν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ Φυχροῦ δέους. Οὐρὰν μὲν τὰ πρῶτα ἐν τῷ ὕδατι καθαπέρ κάπιν ἐπισύρων, καὶ εὐχόμενος τοῖς θεοῖς πρὸς τὴν γῆν ἀφικέσθαι, κύμασι πορφυροῖς καὶ μέλασιν κατέβρεχε σφόδρα κλαίων, καὶ λόγου εἰπε τοιοῦτον, ἀπὸ σόματος δὲ ἐλάλει. Οὐχ οὕτως ἐπὶ τῶν νάτων ἐβάστασε φορτίον ἐρωτοῖς ὁ Ταῦρος, ἵνικα τὴν Εὐρώπην ἥγε διὰ θαλάσσης ἐπὶ τὴν Κρήτην, ὥσπερ νῦν ἀνελόμενος καὶ ἐφαπλώσας ἐπὶ τῶν νότων ἐμὲ ἄγει εἰς τὸν οἶκον ὁ βάτραχος, ἄρας καὶ ἐπικουφίσας τὸ χλωρὸν αὐτοῦ σῶμα ἐπὶ τῷ λευκῷ ὕδατι. Τυρός δὲ αἰφνιδίως ἀνεφάνη, θέαμα φοβερὸν ἐκατέρῳ, ὅρθὸν δὲ τὸν τράχιλον εἶχεν ὑπεράνω τοῦ ὕδατος· τοῦτον θεασάμενος ὁ Φυσίγναθος κατεβαπτίζει, ωκέτι λογισάμενος ὅποῖον φίλον ἀπολούμενον ἐμελλε καταλείπειν, κατέβη δὲ εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης, καὶ ἐξέφυγε τὴν θανατηφόρον ἀνιαράν μοῖραν. Ἐκεῖτος δὲ ἐπειδὴ κατελείφθη ἐπεσε παραχρῆμα ὑπτιος εἰς τὸ ὕδωρ, ἐσφιγγε δὲ καὶ συνεῖχε τὰς χεῖρας, καὶ ἀπολούμενος διεγόγγυζε. καὶ πολλάκις μὲν κατεβαπτίζετο εἰς τὸ ὕδωρ, πολλάκις δὲ πλάνττων τοῖς ποσὶν ἀνεφέρετο, τὸν θάνατον δὲ οὐκ ἥν δυνατὸν ἐκρυγεῖν. Βρεχόμεναι δὲ αἱ τρίχες μέγιστον βάρος ἥσαν ἐπὶ αὐτῷ· ὕδατι δὲ ἀπολούμενος τοιούτους λόγους ἐφθέγξατο· Οὐ λίστεις τοὺς Θεοὺς, ὡς Φυσίγναθε, ταῦτα πεποιηκώς, εἰς τὴν λίμνην με ἀποβίβας ἄγωθεν ἀπὸ τοῦ σώματός σου, ὥσπερ ἀπό τινος πέτρας υψηλῆς· οὐκ ἀν μου κατὰ γῆν κρέσσων ἐτύγχανες, ὡς πονηρότατε, παγκρατίωτε, καὶ πάλι, καὶ εἰς δρύμον, ἀλλ' ἀπατήσας καὶ θευσάμενος ἐρρίψας με εἰς τὸ ὕδωρ· ἔχει ὁ Θεὸς τιμωρητικὸν ὄφθαλμόν, καὶ κόλασιν καὶ ἀνταπόδοσιν δικαίαν, δις δὴ ἀποδώσει σοι,

Τοῖς τίσουσί σε μυῶν στρατὸς ἀνδρὸς ὑπαλύξεις.

100 Ὡς εἰπὼν, ἀπέκνευσεν ἐν ὕδασι· τὸν δὲ κατεῖδε
Δειχοπίναξ ὅχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσι·
Δεινὸν δὲ ἔξολόλυξε, δραμὼν δὲ πηγγειλε μύεσσιν.
Ὦς δὲ ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἀπαντας,
Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπὸ δρθον

105 Κηρύσσειν ἀγορίνδ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
Πατρὸς δυστήνου Φιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
Τυπτιος ἔξηπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρὸχθας
Ἡν ἥδη τλήμων, μέσσῳ δὲ πενήχετο πόντῳ.
Ὦς δὲ ἥλθον σπεύδοντες ἀμύνοι, πρῶτος ἀνέστη

110 Τρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἰπέ τε μῦθον.
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Ἐκ βατράχων, ἀλλ' οὐ πεῖρα πάντεσσι τέτυκται.
Εἰμὶ δὲ νῦν ἐλεεινὸς, εἰπεὶ τρεῖς παιδας ὅλεσσα·
Καὶ τὸν πρῶτον μὲν ῥά κατέκτανεν ἀρπάξασα

115 Ἐχθίστη γαλέη, τρώγλης ἔκτοσθε λαβοῦσα
Τὸν δὲ ἄλλον πάλιν ἀνδρες ἀπινέεις εἰς μόρον ἥξαν,
Καινοτέρας τέχναεις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
Ἡν Παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.
Ο τρίτος δὲ ἦν ἀγαπητὸς ἐμὸς καὶ μητέρι κεδνῆ,

120 Τοῦτον ἀπέπνιξεν βάτραχος κακὸς ἐς βιθὸν ἀξας.
Ἄλλ' ἀγεθ' ὄπλιστώμεσθα, καὶ εἰξέλθωμεν ἐπ αὐτοὺς,
Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντετι δαιδαλέοισι·
Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἀπαντας.

Κυνιδας μὲν πρῶτα περὶ κυνιμῆσιν ἔθηκαν,
125 Ρίξαντες κυάμους χλωροὺς εὖ δὲ ἀσκήσαντες,
Οὓς αὐτὸς διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.

Διὰ ταῦτα τιμωρίσονται σε ὃ τῶν μυῶν στρατός, οὐ δὲ διαδράσσεις. Οὗτως εἰπὼν ἐξέπνευσεν εἰν τῷ ὕδατι ἔθεαστο δὲ αὐτὸν Λειχοπίναξ ἐπὶ ταῖς μαλακαῖς ὅχθαις καθίμενος. Θρηνῶν δὲ τραιῶς ἀνεβόησε, καὶ δραμῶν ἀπίγγειλε τὸ γεγονὸς τοῖς μυσίν. Ἐπεὶ δὲ ἦκουσαν τὸν θάνατον, ὅργη ἔχαλεπή ἐξῆφεν ἀπαντας, καὶ τινικαῦτα τοῖς ἔστων κύριοιν ἐκέλευσαν ἔωθεν μάλα πιρύττειν, καὶ συγκαλεῖν ἀγορὰν εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ Τρωξάρτου, ύιοῦ πατρὸς τοῦ ἀθλίου Φύλαρπαγος, ὃς εὐ τῇ λίμνῃ ἐξήπλωτο ὑπτιος σῶμα νεκρὸν, οὐδὲ παρὰ τὰς ὅχθας ἔκειτο ἕδη ὁ ταλαιπωρος, ἀλλ' εὐ τῷ μέσῳ τῆς λίμνης ἐφέρετο. Ἐπεὶ δὲ παρεγένοντο ἐπειγόμενοι ἀμα τῷ πρωὶ, ἀγέστη πρῶτος Τρωξάρτης ἔνεκα τοῦ παιδὸς ὄργιζόμενος, καὶ εἰπε λόγον. Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μόνος ἐγὼ πολλὰ δεινὰ ἐπαθον ὑπὸ τῶν βατράχων, ἀλλ' ἦγε προσβολὴ καὶ ἐπιχείρησις κατὰ πάντας ἐγεγόνει. εἰμὶ δὲ νῦν ἀθλίος καὶ οἰκτρὸς, ἐπειδὴ τρεῖς ύιοὺς ἀπώλεσα, καὶ τὸν μὲν πρῶτον ἀπέκτηνεν ἀρπάσσασα ἡ μισητοτάτη γαλῆ, ἐξω τῆς μυωξίας καταλαβοῦσα αὐτὸν, τὸν ἄλλον δὲ πάλιν ἀνδρες, ὡμοί τε, καὶ ἀγνώμονες εἰς θάνατον εἴλκυσαν νεωτέρας τέχναις καὶ ἐπιβουλαῖς, ξύλινόν τινα δόλον καὶ μηχανημα ἐξευρόντες, ἢν Παγίδα ὄνομαζουσι, μυῶν θανατηφόρον οὖσαν. ὁ τρίτος δὲ ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ, καὶ τῇ αγαθῇ μητρὶ, τοῦτον ἀπέπνιξεν ὁ βάτραχος κακὸς, εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης ἀπαγαγών. ἀλλ' ἀγετε καθοπλίζεσθε καὶ ἴωμεν κατ' αὐτῶν, τὰ σώματα περιστείλωτες ὅπλοις ποικίλοις. Ταῦτα εἰπὼν, κατέπεισεν ἀπαντας ἐνόπλους γενέσθαι. Κνημῖδας μὲν οὖν πρῶτον περὶ τὰς κνήμας ἔθηκε, σχίσαντες χλωροὺς κυάμους, καὶ καλλῶς κατεκνεάσαντες, οὓς αὐτοὶ νύκτωρ ἐπελθόντες κατέφαγον.

Ασπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δέ νὺ λόγχη,

Ευμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον Ἀριος·

Ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.

130 Θώρικας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βύρσων,
Οὓς, γαλένη δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.

Οὕτω μὲν μῆες ἥσαν ἔνοπλοι· ὡς δ' ἐνόπαν

Βάτραχοι, εἰξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἐνα χῶρον
Ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.

135 Σκεπτομένιοι δ' ἀυτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἡ τίς ὁ θρῦλλος,
Κῆρυξ ἐγγύθεν ἥλθε, φέρων ράβδον μετὰ χερσὶ,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλύτορος Ἐμβασίχυτρος,
Ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν· εἰπέ τε μῆθον.

Βάτραχοι, μῆες ὑμμιν ἀπειλήσαντες ἔπειμαν
140 Εἰπεῖν, ὄπλιζεσθαι ἐπὶ πόλεμον τε μάχην τε.

Εἶδον γάρ καθ' ὕδωρ Ψιχάρπαγα δὲν κατέπεφνεν
Τμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
Οἴτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆς γεγάστε.

“Ως εἰπὼν ἀπέφην· λόγος δ' εἰς οὐατα πάντων
145 Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.

Μεμφομένων δ' ἀυτῶν Φυσίγναθος εἰπεν ἀναστάς·

“Ω φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
Ὀλλύμενον, πάντας ἐπνίγη παῖςων παρὰ λίμνην,

Νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι

150 Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· Ἀλλ' ἄγε βουλὴν
Ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μῆας εἰξολέσωμεν.

Τοιγάρ εγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα·

Σώματα κοσμήσαντες ἔνοπλοι στῶμεν ἀπαντες

“Ἀκροις παρὰ χείλεσσιν, ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος,

ἀσπὶς δὲ ἦν ὁ τοῦ λύχνου μέσος ὄμφαλὸς πὰ δόρα-
τα δὲ ἦσαν βελόναι μακραὶ, στερεώτατον ἔργον σι-
δύρου· τὸ κράνος δὲ ἦν ἐπὶ τοῖς κροτάφοις καρύου
φλοιὸς, θώρακας δὲ εἶχον ἀπὸ καλῶν καὶ τεθραμ-
μένων δερμάτων, οὓς γαλῆν ἐκδείραντες ειτίχνως
καὶ συνετῶς κατασκεύασαν· οὕτω μὲν μῆες καθω-
πλισμένοι ἐτύγχανον. ἐπεὶ δὲ ἐμαθον ταῦτα οἱ βά-
τραχοὶ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, εἰς ἓντα δὲ τόπον
συνελθόντες, συνῆγον βουλὴν πολέμου κακοῦ καὶ δε-
νοῦ· σκοπουμένων δὲ αὐτῶν πόθεν ὁ πόλεμος, καὶ
τίς ἡ φύμη, κῆρυξ ἐγγὺς ἀφίκετο, ἐχων ἐν ταῖς
χερσὶ ράβδον, Ἐμβασίχυτρος ὁ ὑιὸς τοῦ μεγαλοφύ-
γου καὶ γενναίου Τυρογλύφου μηνύων πολέμου καὶ
μάχης κακοῦ ἀγγελίαν, καὶ εἶπε λόγον. Ὡς βά-
τραχοί, οἱ μῆες διαγγεῖλαι πὰ χείρω ὥπερ μέ-
ντιν φάναι καθοπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμον καὶ μάχην.
ἔθεασαντο γὰρ ἐν τῷ ὕδατι Φιχάρπαγα ὃν τινα ἐ-
φόνευσεν Φυσίγναθος ὁ ὑμέτερος βασιλεὺς. ἀλλὰ πο-
λεμεῖτε, ὅσοι ἐν τοῖς βατράχοις ἀριστεῖς καὶ ἀν-
δρεῖοι γεγόνατε. Οὕτως εἰπὼν τὸ πρᾶγμα ἐνεδείξατο.
ὁ λόγος δὲ εἰς πὰ ὡτα πάντων εἰσδὺς ἐκίνησε πὰς
διανοίας τῶν ἀνδρείων καὶ ἀλαζόνων βατράχων. αἰ-
τιωμέρων δὲ καὶ κατηγορούντων αὐτῶν Φυσίγναθος
ἀναστὰς ἔφη. Ὡς φίλοι, οὐκ ἀπέκτεινα ἐγὼ μὲν, οὐ-
δὲ ἔθεασάμην αὐτὸν ἀπολλύμενον· ἐπνίγη διλαδὴ
παιζῶν παρὰ τὴν λίμνην, μικρούμενος πὰς νίξεις καὶ
τὰς καθ' ὕδωρ πορείας τῶν βατράχων· οὕτοι δὲ οἱ
πονηρότατοι νῦν αἰτιῶνται εἰμὲ τὸν ἀθῶν καὶ μιδενὸς
ὄντα. ἀλλ' ἄγετε βουλὴν συζητήσωμεν εὐρεῖν, ὅπως
τοὺς κακοτρόπους καὶ ἐπιβούλους μῆας ἀφανίσωμεν.
Τοιγαροῦν ἐγὼ λέξω καθάπερ μοι φαίνεται μάλιστα
ἔχειν· τὰ σωματα στολίσαντες καθωπλισμένοι σῶμεν
ἀπαντες παρὰ τοῖς ἀκροῖς τῶν χειλέων τῆς λίμνης,
ἔνθα ὁ τόπος κρημνώδης καὶ πρηνής ἐστιν· ὅπόταν

155 Ἡνίκα δ' ὄρμιθέντες ἐφ ἡμέας ἐξέλθωσι,
 Δραξάμενοι κορύθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
 Εἰς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἔντεσιν εὔθυ βάλωμεν.
 "Οὐτω γάρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
 Στίσομεν ἐυθύμως τὸ μυοκτόνον ὥδε τρόπαιον.

160 "Ως εἰπὼν συνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἄπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλάχων κνήμας ἐὰς ἀμφεκάλυψαν,
 Θώρακας δ' εἰχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
 Φύλλα δὲ τῶν κράμβων εἰς ἀσπίδας ἔν τοισκησαν,
 "Εγχος δ' ὁξύσχοινος ἐκάστῳ μακρὸς ἀρίρει,

165 Καὶ ρά κοχλιῶν λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 Φρδξαμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὅχθαις ὑψηλῷσι,
 Σείοντες λόγχας. Θυμοῦ δ' ἔπληπτο ἐκαστος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστεροέντα,
 Καὶ πολέμου πλιθὺν δείξας, κρατερούς τε μαχητὰς

170 Πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἦγ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας.
 "Ως βατράχων στρατὸς εὗτ' ἐγέμοιτο γυγάντων.
 Κενταύρων μεγαλαύχων μῦες δ' ἥσαν ὅμοιοι.
 "Οιος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται οὐδὲ γυγάντων.
 "Ηδὺ γελῶν ἐρέειν τίνες βατράχοισιν ἀρωγὸι,
 175 "Η μυσὶ τειρομένοις, καὶ Ἀθηναίν προσέειπεν.
 "Ω θύγατερ, μυσὶν ἀρα βοιθίσουσα πορεύσῃ;
 Καὶ γάρ σου κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἄπαντες,
 Κνίσγη τερπόμενοι, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.

180 "Ως ἀρ ἔφη Κρονίδης. τὸν δὲ προσέειπεν ἀθήνην.
 "Ω πάτερ· οὐκ ἀν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 Ἐλθοίμην ἐπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μὲν ὄργα,
 Στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἴνεκ' ἐλαῖου.

δὲ ἐφορμήσαντες ἐφ ἡμᾶς ἔλθωσιν, ἡμεῖς δραξάμενοι τῶν περικεφαλαιῶν καὶ ἀρπάσαντες, διὸ ἀν εἴγυς ἐναντίον παραγένοιτο, εἰς τὴν λίμνην αὐτοὺς αὐταῖς περικεφαλαιάς παραχρῆμα ἐμβάλωμεν. οὐ πογάρ καταποντίσαντες καὶ πνίξαντες ἐν τῷ ὕδατι τὰς ἴδιώτας καὶ ἀπείρους τοῦ νεῖν, στίγμοιν περιχέρως οὐτω τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν μυῶν τρόπαιον. Οὕτως εἰπὼν κατέπεισεν ἄπαντας ἐν ὅπλοις γενέσθαι· φύλλοις μὲν οὐν μαλάχων τὰς κνήμας περιεκάλυψαν, θώρακας δὲ εἴγον ἀπὸ τεύτλων χλωρῶν καὶ πλατυτέρων· τὰ φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ασπίδας καλῶς κατεσκεύσαν· δόρυ δὲ ἐκάστῳ ἐφίρμοσο σχοῖνος ὁξὺς καὶ μακρὸς, καὶ δὴ κέρα κοχλιών λεπτοτέρων περιεκάλυπτε τὰς κεφαλαῖς αὐτῶν· καθοπλισθέντες δὲ ἔστησαν ἐπὶ ταῖς ύψηλαῖς ὁχθαῖς, κινοῦντες τὰ δόρατα, ὄργης δὲ ἐκάστος ἐπληροῦτο. Ζεὺς δὲ συγκαλέσας τοὺς Θεοὺς εἰς τὸν τοὺς αστέρας ἔχοντα οὐραγὸν, καὶ δείξας τὸ πλήθος τοῦ πολέμου καὶ τοὺς ἀνδρείους πολεμιστὰς πολυπληθεῖς δύντας καὶ εὐμεγέθεις, καὶ δόρατα ἐπὶ μάχῃ ἔχοντας, ὅπως ὁ τῶν βατράχων στρατὸς καλῶς ἥν πλήρης γιγάντων· καὶ οἱ μῆνες ἐτύγχανον ὅμοιοι κενταύρων μεγαλοφόνων καὶ ἀλαζόνων· οἷον δὴ τὸ κενταύρων καὶ γιγάντων πορεύεται στράτευμα· ιδέως γελῶν ἥρετο τίνες βατράχοις βοηθοί, ἢ τοῖς μυστὶ καταπονουμένοις εἰσὶ, καὶ πρὸς τὴν Ἀθηνῶν εἰπεν. Ὡ θύγατερ ἡ που βοηθήσουσα μυστὶν ἀπέρχη; καὶ γὰρ ἐν τῷ σῷ ναῷ χορεύουσιν ἄπαντες ἀεὶ λίπει εὐφρανόμενοι, καὶ ὅφοις διαφόροις τε καὶ πολλοῖς. Οὕτω δὴ εἰπεν ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς· πρὸς αὐτὸν δὲ εἰπεν ἡ Ἀθηνᾶ. Ὡ πάτερ, οὐδέποτε ἀν ἐγὼ τοῖς μυστὶν οικομένοις καὶ καταπονουμένοις παραγενοίμην βοηθός, ἐπειδὴ πολλὰ δεινά με εἰργάσαντο, τοὺς στεφάνους καὶ τὰ διαδίματα καταλύοντες καὶ τοὺς λίχνους χάριν τοῦ ἐλαίου· τοῦτο

Τοῦτο δέ μοι λίνη ἔδακε φρένας· οἵα μ' ἔρεξαν·
 Πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα

185 Ἐκ ρόδαινης λεπτῆς, καὶ στύμονα λεπτὸν ἔνησα,
 Καὶ τρώγλας ἐτέλεσαν· ὁ δὲ ἥπιτής μοι ἐπίστη,
 Καὶ πολύ με πράσσει, τούτου χάριν ἐξώρυγμασse.
 Χρισταμένη γὰρ ἔνησα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι,
 Καὶ πράσσει με τόχον, τόγ' ἐρίπονον ἀθανάτοισιν.

190 Ἀλλ' οὐδὲ ὡς βατράχοισιν ἀρηγέμεναι βουλήσω,
 Ἐισὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὸις φρένας ἔμπεδοι, ἀλλά με πρώτη
 Ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίνη ἐκοπώθην,
 Ὑπνου δευομένην, οὐκ εἰσασσαν Θορυβοῦντες
 Οὐδὲ ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δὲ ἀϋπνος κατεκείμην,

195 Τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἔως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 Ἀλλ' ἀγε παυσάμεσθα, Θεοὶ, τούτοισιν ἀρήγειν,
 Μή κέ τις ἡμείων τρωθῇ βέλεις ὀξυόεντι·
 Μή τις καὶ λόγχῃ τυπῇ δέμας ἡὲ μαχαίρᾳ.
 Εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰς θεοὺς ἀντίον ἔλθοις·

200 Πάντες δὲ ὄυρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὄρωντες.
 Ὡς ἀρ ἔφη· τῇ δὲ αὐτε πεπείθοντο θεοὶ ἀλλοι
 Πάντες, οὐμῶς δὲ ἀολλέες ἥλυθον εἰς ἔνα χῶρον.
 Καὶ δὲ ἥλυθον κύρικε τέρας πολέμιο φέροντε·
 Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες

205 Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον· ὄυρανόθεν δὲ
 Ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.
 Πρῶτος δὲ Ὑψίβοας Λειχήνορα ὅυτασε δουρὶ,
 Ἐσταότ' εὐ προμάχοις κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἥπαρ·
 Καὶ δὲ ἐπεσεν πρηνής, ἀπαλὰς δὲ ἐκόνιστεν ἐθείρας·

210 Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα.

θέλιας ἔπληξε τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὡς οἵα με εἰργάσαντο, τὸν πέπλον μου κατέφαγον δὲν πονήσασθα ὑφαντα ἐκ κρόκης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτον ἐκλωστα, καὶ τρύπας ἐποίησαν, ἡ ράπτης δέ μοι παρεγένετο, καὶ ἀπαιτεῖ με πολὺ τούτου ἔνεκα ἐθυμώθην, δακεισαμένη γάρ ἐκλωστα, καὶ νῦν οὐκ ἔχω ἀποδοῦναι, καὶ ἀπαιτεῖ με τόκον καὶ γινόμενον, τὸ δὴ φοβερὸν ἐστὶ τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς. Οὐ μὴν ἀλλ’ οὐδὲ σύτως τοῖς βατράχοις βοηθεῖν ἔθελήσω· οὐδὲ γάρ αὐτοὶ εἰσὶ βέβαιοι τὸν νοῦν, ἀλλά με πρότερον ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανερχομένην ἐπειδὴ σφόδρα κόπου ἔπλησθην, ὅπιν δεομένην οὐκ ἀφῆκαν, θόρυβον καὶ ταραχὴν ποιοῦντες, οὐδὲ ἐπὶ μικρὸν ἐπικλίναι καὶ καταμύσαι τὰ βλέφαρα· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνος κατεκείμην, τὴν κεφαλὴν ὀδυνωμένη, ἔως ἐφώνησεν ὁ ἀλεκτρυών. Ἀλλ’ ἀγετε λήξωμεν, ὡς Θεοὶ, τούτοις βοηθεῖν μή τις ἡμῶν πληγὴ βέλει ὥξει καὶ τμητικῷ, μή τις καὶ δόρατι τὸ σῶμα τραβῇ ἢ ξίφει, εἰσὶ γάρ οἵοι ἐκ τὰ σύνεγγυς μάχεσθαι, εἰ καὶ ὁ θεὸς ἐναντίον παραγένοιτο, πάντες δὲ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν μάχην θεωμένοι εὐφρανώμεθα καὶ ἀγαλλώμεθα. Οὕτως εἶπεν· ταύτη δὲ ἐπείσθησαν οἱ ἄλλοι θεοὶ· σύμπαντες δὲ οἱ ὄμόθεν ἀθρόοι συνῆλθον εἰς ἕνα τόπον. Κατῆλθον δὲ οἱ κήρυκες τὸ πολέμου σύνθημα φέροντες· καὶ τότε δὴ κάνωπες μεγάλας σάλπιγγας φέροντες φοβερὸν ἐσάλπιζον κτύπον πολέμου καὶ μάχης, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δὲ Ζεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐβρόντησε σημεῖον πολέμου χαλεποῦ. Πρῶτος δὲ Τυφίβοας δόρατι ἔτρωσεν Λειχήνορα, ἐστάτα τὸν τοῖς πρωταγωνισταῖς, παρὰ τὸν γαστέρα εἰς τὸ μέσον τοῦ ἥπατος κατέπεσε δὲ ἐπὶ πρόσωπον, τὰς ἀπάλαδας δὲ τρίχας ἐνέφυρε τῇ κόνη. Τρωγλοδύτης δὲ μετ’ αὐτὸν ἔβαλε τὸν Πηλέως υἱὸν, ἔπηξε δὲ ἐν τῷ

Πῆξεν δὲ ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ, τὸν δὲ πεσόντα
 Ἐιλε μέλας θάνατος, φυχὴ δὲ ἐκ σώματος ἔπτη.
 Σευτλαῖος δὲ ἀρ ἐπεφνε βαλῶν κέαρ Ἐμβασίχυτρον
 Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύφεν.

215 Ἡριπε δὲ πρινής, φυχὴ δὲ μελέων ἔξεπτη.
 Διμνόχαρις δὲ ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
 Τρωγλοδύτην ἀπαλοῖο δι αὐχένος τρῶσεν ἐπιστὰς
 Πέτρῳ μυλοειδέᾳ, τὸν δὲ σκότος δόσσ' ἐκάλυψε.
 Τρωγλοδύτης δὲ ἀρ ἐπεφνε Βρεκακίστα ἐσθλὸν αἰξας,
 220 Ωκιμίδην δὲ ἄχος εἶλε, καὶ ἥλασεν ὀξεῖς σχοίνῳ,
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐσπασεν ἔγχος, ἐφώρμησαν δὲ ἐπ' ἀντῷ.
 Όυ δὲ αὐτὸν ὅ γε ἔγχος εὐαντίον, ἥριπε δὲ ἐυθὺς.
 Λειχήνωρ δὲ ἄρα Κωστοφάγοιο τιτύσκετο δουρὶ.
 Όυτος δὲ ὡς ἐνόστεν φεύγων ἐμπεσεν δχθαῖς,
 225 Ἀλλ' οὐδὲ ὡς ἀπέληγεν, εἰν ὕδασι δὲ ἥλασεν αὐτὸν.
 Κάππεσε δὲ, οὐδὲ ἀνένευσεν ἐβάπτετο δὲ αἵματι λίμνη
 Πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ ἥιον ἔξετανύσθι,
 Χορδαῖσι λιπαραῖσιν ἐπορύμενος λαγόνεσσι.
 Τυρογλύφον δὲ ἐπ' ὁχθαῖς Διμνίσιος ἔξενάριξε.
 230 Πτερυγολύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος εἰς βάθος ἥλθε,
 Ἡλατο δὲ ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ρίψας.
 Φιτραῖον δὲ ἀρ ἐπεφνεν ἀπύμων Ἐμβασίχυτρος.
 Τδρόχαρις δὲ ἐπεφνε πτερυοφάγον βασιλῆα.
 Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος ἐγκέφαλος δὲ,
 235 Ἐκ ρίνῶν ἐσταζε, παλάσσετο δὲ αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δὲ ἐκτενεν ἀμύμονα Βορβορκοίτην,
 Ἔγχει ἐπαίξας τὸν δὲ σκότος δόσσ' ἐκάλυψε.
 Πρασσοφάγος δὲ ἐσιδῶν, ποδὸς εἴλκυσε νεκρὸν ἐόντα

στίθει τὸ στερεὸν δόρυ, πεσόντα δὲ αὐτὸν κατέληφεν ὁ σκοτεινὸς θάνατος, οὐ φυχὴ δὲ ἀπέπτη, καὶ φῆχετο ἐκ τοῦ σώματος. Σευτλαῖος δὲ τρώσας Ἐμβασίχυτρον παρὰ τὴν καρδίαν ἀνεῖλεν· Ἀρτοφάγος δὲ ἐπλιξεῖ κατὰ τὴν γαστέρα Πολύφωνον, ἐπεσε δὲ ἐπὶ πρόσωπον, οὐ φυχὴ δὲ ἀπέπτη καὶ φῆχετο ἀπὸ τῶν μελῶν. Λιμνόχαρις δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὸν Πολύφωνον ἀνηρημένον, ἐπελθὼν ἐπλιξεῖ τὸν Τρωγλοδύτην κατὰ τὸν ἀπαλὸν τράχιλον λίθῳ στρογγύλῳ τε καὶ τραχεῖ, σκότος δὲ αὐτὸν κατὰ ὄφθαλμοὺς περιεκάλυψε. Τρωγλωδύτης δὲ ἐφορμήσας ἀπέκλεινε Βρεκαίκιστα ἀγαθὸν καὶ ἀνδρεῖον· Όχιμίδην δὲ κατέληψε λύπῃ μεγάλῃ, καὶ ἐβαλε τῷ ὄξεῖ σχοίνῳ, ἀλλ' οὗτος ἐσπασε μὲν τὸ δόρυ, ὥρμησαν δὲ ἐπ' αὐτὸν οὐδὲ αὐθὶς ἀφῆκεν οὗτός γε ἐναντίον τὸ δόρυ παραχρῆμα γάρ τοι κατέπεσε. Λειχήνωρ δὲ Κωστοφάγου κατεστοχάζετο δόρατι· οὗτος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο, φεύγων ἐνέπεσε εἰς τὰς ὅχθας, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐπαύετο αὐτὸς· ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι ἐτρώσεν αὐτὸν. κατέπεσε δὲ, οὐδὲ ἀνέκυψεν ἔτι, ἐβάπτετο δὲ οὐ λίμνῃ τῷ αἷματι τῷ πορφυρῷ· αὐτὸς δὲ ἐπὶ τὴν παρειὰν πεσὼν ἐξήπλωτο, ἐπὶ χολάσι πίστιν ἐπισταλεύων τοῖς λαγόσιν. Τυρογλύφον δὲ παρὰ ταῖς ὅχθαις Λιμνήσιος ἀπέκτεινεν, Πτερυνογλύφον δὲ θεασάμενος ὁ Καλαμίνθιος κατέδυε εἰς τὸ βάθος, ἐπῆδησε δὲ εἰς τὴν λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ἀπορρίψας. Φυτραῖον δὲ ἀπέκτεινεν ὁ βέλτιστος Ἐμβασίχυτρος· Τρόδοχαρις δὲ ἀνεῖλε Πτερυνοφάγον τὸν βασιλέα, παίσας αὐτὸν λίθῳ χειροπλιθεῖ κατὰ τὸ ὑπερμετώπιον· οὐ ἐγκέφαλος δὲ κατεστάλαξεν ἀπὸ τῶν ρινῶν· διεβρέχετο δὲ καὶ ἐφύρετο οὐ γῆ τῷ αἷματι. Λειχόπιναξ δὲ ἀνεῖλε τὸν ἀμεμπτον Βορβοροκοίτην δόρατι ἐφορμήσας· σκότια δὲ αὐτὸν κατὰ τοὺς ὄφθαλμοὺς περιεκάλυψεν. Πρασοφάγος δὲ θεασάμενος εἴλκυσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς νεκρὸν δύτα, καὶ κατέθηκεν ἐν

Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέθηκε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.

240 Φιχάρπαξ δ' ἦμυν' ἐτάρων περὶ τεθνεώτων,

Καὶ βάλε Πρασσοφάγον, μήπω γαίης ἐπιβάντα,

Πίπτε δέ οἱ πρόσθεν· Φυχὴ δ' Ἀϊδόςδε βεβίκει·

Πιλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πιλοῦ δράκα ρίφεν ἐπ' αὐτῷ,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἔξετύφλου παρὰ μικρὸν.

245 Ωργίθη δ' ἄρετενος, ἐλῶν δέ γε χειρὶ παχείη

Κείμενον ἐν γαίῃ λίθον ὅβριμον, ἄχθος ἀρούρης,

Τῷ βάλε Πιλοβάτην ὑπὸ γούνατα, πᾶσα δὲ ἐκλάσθη

Κνίμη δεξιτερὴ, πέσε δὲ ὑπτιος ἐν κονίησι·

Κραυγασίδης δὲ ἦμυνε, καὶ οὕτω βαῖνεν ἐπ' αὐτῷ·

250 Τύφε μέσην δὲ αὐτὸν κατὰ γαστέρα, πᾶς δέ οἱ ἔστω

Οξύσχοινος δῦνε· χαμαλ δὲ ἔχυντο ἀπαντα

Ἐγκατ' ἐφελκομενῷ ὑπὸ δουρατι χειρὶ παχείη·

Σιτοφάγος δὲ ᾧς εἶδεν ἐπ' ὅχθησιν ποταμοῖο,

Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δὲ αἰνῶς·

255 Ἡλατο δὲ ἐς τάφρον, ὅππας φύγῃ αἰπὺν ὅλεθρον.

Τρωξάρτης δὲ ἐβαλεν Φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον·

Ἐσχατος δὲ ἐκ λίμνης ἀνεδύσατο, τείρετο δὲ αἰνῶς·

Πρασσαῖος δὲ ᾧς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,

Ἡλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὁξεῖς σχοίνῳ·

260 Οὐδὲ ἐρρίξει σάκος, σχέτο δὲ αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.

Τοῦ δὲ ἐβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα, καὶ τετράχυτρον

Δῖος Ὁρηγανίων μιμούμενος αὐτὸν· Ἀρπα,

Ος μόνος ἐν βατράχοισιν αρίστευεν καθ' ὅμιλον.

Ωρμησαν δὲ ἄρετεν αὐτὸν· ὁ δὲ ᾧς ἰδεν ὄυχ ὑπέμεινεν

265 Ἡρωας κραταιους, ἀλλ' ἐδυ βένθεα λίμνης.

Ἡν δέ τις ἐν μύεσσι νέος παις ἔξοχος ἄλλων,

τῇ λίμνῃ περιλαβών τὸν τένοντα αὐτοῦ τῇ χειρὶ. Ψιχάρπαξ δὲ ἐπεβούθει μαχόμενος ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων φίλων, καὶ ἔτρωσε τὸν Πρασοφάγον μήπω εἰς γῆν ἐλθόντα ἐπεσε δὲ ἔμπροσθεν, αὐτοῦ δὲ οὐ ψυχὴ ὡχετο ἔξω. Πιλοβάτης δὲ θεασάμενος πῦλοῦ ὅσον δράξαι τῇ χειρὶ, ἔρριψεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ ἔχρισε τὸ μέτωπον, καὶ παρ ὀλίγον ἔξετύφλωσεν. ἐθυμάθι δὲ ἐκεῖνος, καὶ λαβὼν τῇ παχείᾳ καὶ ἴσχυρῷ χειρὶ λίθον κείμενον ἐν τῇ γῇ, μέγα βάρος γῆς, Τούτῳ ἐπαυσε τὸν Πιλοβάτην κατὰ τὰ γύνατα πᾶσα δὲ συνετρίβη οὐδεξιὰ κνήμη, ἐπεσε δὲ ἐπὶ τὰ μετάφρενα ἐν τῇ κόνει. Κραυγασίδης δὲ ἐπεβούθει, καὶ οὐτως ἐπῆλθε κατ' αὐτοῦ ἐπαισε δὲ κατὰ τὸ μέσον τῆς γαστρὸς αὐτοῦ πᾶς δὲ αὐτῷ εἰς τὸ ἔνδον οὐδεξί σχοινος εἰσῆλθεν. ἐπὶ τὴν γῆν δὲ ἔξεχύθη πάντα τὰ ἐντὸς ὑπὸ τοῦ δόρατος ἀποσπωμένου χειρὶ παχείᾳ καὶ ἴσχυρῷ. Σιτοφάγος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ ὄρμῳ ἐκ τοῦ πολέμου ἀνεχώρει, κατεπονεῖτο δὲ χαλεπῶς. ἐπίδησε δὲ εἰς τὴν πάφρον, ἵνα διαφύγῃ τὸν ἀφανιστικὸν θάγατον. Τραξάρτης δὲ ἔτρωσε τὸν Φυτίγναθον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς τελευταῖος δὲ ἐκ τῆς λίμνης ἀνέβη, κατεπονεῖτο δὲ χαλεπῶς. Πρασσαῖος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο προπεσόντα ἔτι τὰ τελευταῖα πνέοντα, ἐπορεύθη διὰ τῶν πρωταγονιστῶν, καὶ ἔβαλε σχοινῷ οὔξει. οὐδὲ ἔσχισε τὴν ἀσπίδα, ἀλλ ἐπεσχέθη αὐτόθι οὐ τοῦ δόρατος αἷχμῃ. τούτου δὲ ἀμώμητον καὶ τετράχυτρον ἐπαυσε κράνος οὐ ἔνδοξος Ὁριγανίων, μιμούμενος τὸν "Αρεα αὐτὸν τὸν Θεόν, ὃς δὴ μόνος ἐν τοῖς βατράχοις ἐνδραγάθει κατὰ τὸν στρατὸν." Ορμησα δὴ οὖν ἐπ' αὐτὸν οὐτος δὲ ἐπειδὴ ἐθεάσατο οὐκ ἔτλι καρτερῶν τοὺς ἀνδρείους ἥρωας. ἀλλὰ κατέβη εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης ἵν δὲ τις ἐν τοῖς μυστὶ νέος διαφέρων τῶν ἀλλων δόρατι μαχόμενος ἀεὶ, οὐδὲς ἀγαπητὸς τοῦ

Αγχέμαχος, φίλος νίος ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου,
Μεριδάρπαξ ὄρχαμος αἰνῷ ἵσος Ἀρης.

Ος ραὶ ἀν πολέμοιο μετασχεῖν παῖδ' ἐκέλευσεν.

270 Άυτὸς δ' ἐστίκει μεγαλοφρονέων κατὰ λίμνην.

Οὗτος ἀναρπάξαις βατράχων γένος ἐπιπτείλει
Καὶ ρίξας καρύου μέσσην ράχην ἐις δύο μέρη
Φράγδην ἀμφοτέροισιν ἐν ὥμοισι χερσὶν ἔθηκε.

Οἱ δε τάχος δείσαντες ἔβαρ πάντες κατὰ λίμνην,

275 Καὶ νύ κεν ἔξετέλεσσεν, ἐπὲι μέγα οἱ σθένος ἦν,
Εἰ μὴ ἀρ ὁξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καὶ τότ' ἀπολλυμένους βατράχους φάκτειρε Κρονίων.
Κνήσας δὲ κάρη, τοίνυν δ' ἐφθέγξατο φωνῆν.

Ω πόποι, οὐ μέγα ἔργον ἐν ὄφθαλμοῖσιν ὄρῶμαε,
280 Οὐ μικρὸν μὲν ἔπληξε Μεριδάρπαξ, δις κατὰ λίμνην
Ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων· ἀλλὰ τάχιστα
Ααλλάδα πέμψαμεν πολεμόκλονον, οὐδὲ καὶ Ἀρης,
Οὐ μιν ἀποσχέσουσι μάχης κρατερόν περ ἔοιτα.

Ως ἀρ ἔφη Κρονίδης· Ἀρης δ' ἀπαμέιβετο μύθῳ.

285 Οὐτ' ἀρ Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος· οὐτε Ἀρης
Ισχύσεις βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.

Αλλ' ἄγε πάντες ἵωμεν ἀρηγόνες, οὐ τὸ σὸν ὄπλον
Κινείσθω, οὕτω γάρ αἰλώσεται ὃς κεν ἀριστος·

Ως Τιτᾶνάς ποτε πέφνεις ἀρίστους ἔξοχα πάντων,

290 Ωςποτε κατὰ νῆα κατέκτανες ὄβριμον ἀνδρα,

Καὶ Κελάδοντ' ἐπέδησας ιδ' ἀγρια φῦλα γιγάντων

Ως ἀρ ἔφη· Κρονίδης δ' ἔβαλε φολόεντα κεραυνὸν.

Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλύτιξεν Ολύμπον,

Άυταρ ἐπειτα κεραυνὸν, δειμαλέον Διὸς ὄπλον

βελτίστου Ἀρτεπιβούλου, Μεριδάρπαξ ἡγεμὼν ὅμοιος τῷ φοβερῷ Ἀρει, ὃς δὴ ἐπελθὼν ἐκέλευσε τὸν υἱὸν μετασχεῖν τοῦ πολέμου, αὐτὸς δὲ ἵστατο μέγα φρονῶν καὶ ἐπαιρόμενος κατὰ τὴν λίμνην, οὗτος ἀφανίσαι τὸ γένος τῶν βατράχων διετείνετο, καὶ σχίσας ἀναμεσὸν τὴν ράχην τοῦ καρύου εἰς δύο μέρη, ἔθικε ταῖς χερσὶν ἐπίφραγμα ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὠμοῖς. οὗτοι δὲ παραχρῆμα φοβηθέντες ἔδραμον πάντες πρὸς τὴν λίμνην, καὶ δὴ ἐτέλειώσεν ἀν τὸ ἔργον ἐπειδὴ μεγάλη αὐτῷ δύναμις ἦν, εἰ μὴ τάχεως εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν Θεῶν, καὶ τότε δὴ ἀπολλυμένους τοὺς βατράχους ἐλέπτεν ὁ τύκρονος υἱὸς. κινήσας δὲ τὴν κεφαλὴν, τοιαύτην ἀφῆκε φωνὴν. Φεῦ φεῦ· ὅντως που μέγα θαῦμα τοῦτο θεῶμαι τοῖς ὄφθαλμοῖς, οὐ μετρίως με δάκνει καὶ λυπεῖ Μεριδάρπαξ, ὃς παρὰ τὴν λίμνην ἀποκτείνειν τοὺς βατράχους γαυρίᾳ καὶ ἐπαίρεται· ἀλλ' ὅτι τάχος Παλλάδα ἀποστείλωμεν τὴν πολεμικὴν, καὶ τὸν Ἀρεα, οἱ ἀποστῆσουσιν αὐτὸν τοῦ πολέμου καί περ ὅντα ἰσχυρὸν καὶ γενναῖον· οὕτω δὴ εἰπεν ὁ τοῦ τύκρου υἱὸς· ὁ Ἀρης δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· οὐχ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς δύναμις, ὡς υἱὲ τοῦ Κρόνου, οὐδὲ τοῦ Ἀρεος δυνήσεται βοηθῆσαι τοῖς βατράχοις καὶ ἀποσοβῆσαι τὸν χαλεπὸν θάνατον ἀλλ' ἀγετε πάντες πορευθῶμεν εἰς βοῆθειαν, ἢ τὸ σὸν ὅπλον κινηθῆτω· οὕτω γὰρ κρατιθήσεται ὅστις ἀν κράτιστος ἔν, ὡσπερ καὶ τοὺς Τιτάνας τὸ πάλαι ἀνεῖλες κρατίστους ὅντας ὑπὲρ ἄπαντας, ὡσπερ καὶ ἐν νητῷ τῷ πάλαι απέκτενας ἄνδρα ἰσχυρὸν, καὶ Κελάδοντας ἐδέσμευσας καὶ τὰ ἄγυρα γένη τῶν Γιγάντων. Οὕτω δὴ εἰπεν· ὁ τοῦ τύκρου δὲ υἱὸς αφῆκε κεραυνὸν καυστικόν. Πρῶτον μὲν οὖν ἐβρόντισε, καὶ τὸν μέγαν οὐρανὸν συνετάραξεν, ἐπειτα δὲ κεραυνὸν φοβερὸν ὅπλον Διὸς αφῆκε,

295 Ἡκ' ἐπιδινήσας, ὁ δὲ ἐπτάτο· χειρὸς ἀνακτος·

Πάντας μὲν ρ' ἐφόβησε βαλῶν βατράχους τε μῆδες τε·

Ἄλλ' οὐδὲ ὁμοίαπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

*Ἐλπετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,

*Ἐι μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε Κρονίων,

300 *Ος τις τειρομένοισιν ἀραγοὺς αὐτὸς ἐπεμψεν·

*Ηλθον δὲ ἐξαίφνις Νωτάκμονες, Ἀγκυλοχῆλαι,

Λοξοβάται, Στρεβλοί, Φαλιδόστομοι, Οστρακόδερμοι,

*Οστοφεῖς, Πλατύνωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὁμοῖσι,

Βλαισσοί, Χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,

305 Οκτάποδες, Δικάρπινες, Ἀχειρέες, οἱ δὲ καλεῦνται

Καρκίνοι· οἵ τα μυῶν ὄυρας στομάτεσσιν ἐκοπτον,

Ηδὲ πόδας καὶ χεῖρας, ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.

Τους δὲ ὑπέδδεισαν μῦες ἀπαντες, οὐδὲ ἐτέλειαν

*Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύετο δὲ ἥλιος ἥδη,

310 Καὶ πολέμου τελετὴ μονοκύμερος ἐξετελέσθη.

συστρέψας· οὗτος δὲ ἀπέπτη ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως· Πάιτας μὲν οὖν εἰς φόβον ἐνέβαλε κεραυνώσας ἐπὶ μόνους τοὺς μύας· οὐ μὴν, ἀλλ' οὐ δ' οὐ πως ἀπεπταύετο ὁ σρατὸς τῶν μυῶν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἥλπιζε· ἀφανίσειν τὸ γένος τῶν βατράχων τῶν πολεμιστῶν· εἰ μὴ ἐξ οὐρανοῦ ἥλεισε τοὺς βατράχους ὁ τοῦ Κρόνου υἱός· ὃς τις καταπονουμένοις βοηθοὺς αὐτὸς ἀπέττειλεν. ἀφίκοντο γὰρ αἴφνιδίως τινὲς νῶτα ἔχοντες ὅμοια ἄκμασι καὶ καμπύλους ὄνυχας, πλαγίως πορευόμενοι, σκολιοὶ, φαλιδόσομοι, καὶ ἔχοντες δέρματα στερεὰ καὶ ὀστρακώδη, ὀστρώδεις τὸ ὄλον σῶμα, εὐρεῖς τὰ νῶτα, μαρμαίροντες ἐν τοῖς ὄμοις, σρεβλόποδες, χεῖρας ἐκτεταμένας ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ σκένους ὄρῶντες, ὀκτὼ πόδας ἔχοντες, δύο κεφαλάς, πολλὰς χεῖρας· οὗτοι δὲ ὄνομαζονται Καρκίνοι· οἱ δὲ τὰς οὐρὰς τῶν μυῶν ἔτεμνον τοῖς στόμασιν, καὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ἐκάμπτοντο δὲ καὶ κατερρίγυνυντο τὰ δόρατα, τούτους δὲ ἐφοβύθησαν ἀπαντες οἱ μῦες, οὐδὲν ἔτι παρέμειναν, εἰς φυγὴν δὲ ἐτράπησαν· ὁ ἥλιος δὲ ἔδυνε, καὶ τὸ τοῦ πολέμου τέλος εἰς μίαν ἡμέραν ἐτελεσισυργήθη.

Αναπλήρωσις τοῦ κειμένου
ἐκ τῶν δύο Ἀντιγρ. 3.
καὶ 10. τοῦ Plut. 32.

ΣΙΧ. Τ

155 - - - - -

Αναπλήρωσις τῆς πα-
ραφράσεως ἐκ τῆς τοῦ
Φελλοῦ.

Τ

οδὲ ζεὺς ἐφ' ὅψει καθίμε-
νος ἔκέλευε.

475 - - - - -

λαβὴν ἔχοντι.

Φ

71 ἀνταρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν
έλων ἐλλίσσετο γουρῶν

λαβόμενος τῶν γονάτων ἐ-
λιτάνευε, τῇ δὲ ἀλλῇ
τῶν ἀνδρῶν δεῖ δέ σοι βό-
ηθοῦσιν οἱ θεοὶ αὐτοῖ.

215 ἀνδρῶν. αἱεὶ γάρ τοι
ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί.

τῇ Ἐκτορος πειραν λαβεῖν
σὺ δὲ αὐτὸς γνώσῃ
ἔφυετο
ἔλαβον

Χ

102 - - - - -

όλεθρίαν

509 - - - - -

φάγοιται.

Χ

Ψ

85 - - - - -

τοῦ Ὄποῦντος

122 - - - - -

καὶ τῶν συνεχῶν φριγάνων

296 - - - - -

ἥσυχως ἐπὶ τὰ ἀριξερά τά-
των τὸν δὲ δεξιὸν ἵππον
καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἔκτείνε-
ται πάντι ταχύτατα
τοὺς ἵππους
αἱ ταχύποδες.

336 - - - - -

ἐντεῦθεν λείπει πλέον ἡ

403 - - - - -

παράφρασις τοῦ Φελλοῦ

426 - - - - -

Ω

425 - - - - -

698 - - - - -

Ω

73 - - - - -

192 - - - - -

209 - - - - -

312 Δεξιόν. ὅφρα μιν αὐ-
τὸς ὀφθαλμοῖσι νοῆσας,

Τὸ κείμενον τὸν Ἀντιγράφον

Τὸ κείμενον τοῦ Ηεύπε

τ

τ

51χ.

11 ἐφίζαγον
 16 ἀγορὴν δὲ ἐκάλεσας
 42 τέως Ἀχαιοὶ
 — μέγι ἐκιδαγον
 57 ἐνερθε
 59 πολυπιδάκου
 64 φανείη
 84 ἀς
 77 γε
 95 οὐδὲ ἐκέλ...
 135 οὐμεν
 147 αλέαιτο
 156 ἐλάμπετο
 155 ὥκνεον
 195 σ' ἐρύ...
 218 πολυπιδάκου
 212 ἐξαπονέεσθαι
 228 ὅτε δὴ
 247 ἐκατόντυγος
 240 δὲ τέχ
 254 ἀγυιὰν
 272 χρυσῆν
 312 λείπει

370 τῷ δ'
 384 Ὑλης
 392 ως ἐφατ' ἐυχόμ...
 419 ἐρύσσατο

ἐνίζανον
 ἀγορὴν δὲ καλεσας
 τέως ἀρ Ἀχαιοί
 μέγα κύδανον
 νέρθε
 πολυπιδακος.
 φανήη
 τας
 έ
 οὐδὲ κέλ...
 ειμέν
 αλέοιτο
 λάμπετο
 ὥκνεον
 σὲ ρύ...
 πολυπιδακος
 ἐξ ἀπονέεσθαι
 ὅτε δε
 ἐκατότυγος
 δε τέχ
 ἀγυιαι
 χρυσένη
 Πιλειδη Ἀχιλῆι δαμάστε-
 ναι εσθλὸν εόντα
 τροῦδ'
 Ὑδης
 ως φατ' ἐπευχόμ...
 ερύσσατο

51χ.

453 νῦν δὺ τοὺς ἄλλους νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπι-
ἐπιείσ...

485 πνεύμονι

είσ ...
νηδύς

Φ

Φ

4 οἱ ἄλλοι	Ἄχαιοι
12 ὑπαὶ	ὑπό
33 κατακτάμεναι	δαΐζεμεναι
38 ἔρπικας	ὄρπικας
42 δ' ἔδωκεν	δὲ δῶκεν
78 μ' ἐπ...	μὲ π...
87 ὑπὸ	ἐπὶ
101 τίμοι	δέρμοι
105 συμπάντων	καὶ πάντων
106 αὐτῶς	οὗτῶς
110 κάμοι	καὶ ἔμοι
111 δείλη	δείλης
112 ἄρη	ἄρει
122 ὠτειλῆς	ὠτειλῆν
141 Ἀξιός	Ἀξιός
157 ἐμὴ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ	ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ
158 Ἀξιοῦ	Ἀξιοῦ
176 ἐρύσσασθαι	ἐρύσσεσθαι
210 Θράσιον τε	Θρασίον τε
235 ἄλις ἔσαν	ἔσασ ἄλις
248 θεὸς μέγας	μέγας θεὸς
251 ἐρωὴν	ἐρωὴ
279 τέτραφ	γ' ἔτραφ
282 ἐρχθεντ	ἐρχθέντ
301 δαικταμένων	δαικταμένων
323 τυμβοχοῖς	τυμβοχοῖς
357 ἴσοφαρίζειν	ἀντιφαρίζειν

σιχ.

394 κωόμυια
411 ἴσοφαρίζεις
414 ἀρήγεις
416 φιλομιδής
421 κυνόμυια
427 προστύδα
434 λείπει

454 ἀποκόφειν
462 πτολεμίζω
479 λείπει

496 γάρ
508 λείπει

521 δ' ἔθηκε
522 κῆδε ἔθηκε
526 γίνεθ'
527 ὅτρυνέων
533 ἀληται
578 πρόσθ' ἔσχετο
600 στρέψας
605 πόλεως
607 ἀσπασίως

κυνάμυια
ἀντιφαρίζεις
ἀμύνεις
Διὸς Θυγάτηρ
κυνάμυια
ἀγόρευε
“Ως φάτο· μήδησεν δὲ Θεά
λευκώλενος” Ήρι.

ἀποκοφέμεν
πτολεμίζω
Νείκησεν Ιοχέαραν ὄνει-
δίοις ἐπέεσι

δὲ
Μαγιδίως ὠσεί τε κακὸν
ρέζουσαν ἐνοπῇ;
δὲ θῆκε
κέδεα θῆκε
γίγνεθ'
ὅτρύνων
ἀληται
πρόσθε σχέτο
τρέψας
πόλιος
ἔσσυμένως.

X

13 κτανέεις
28 ἀστρασί^ς
51 ὄνομάκλυτος
85 ἵων
113 ἀντίον
117 τ'

X

κτενέεις
ἀστράσι
ὄνομα κλυτός.
ἵων
ἀντίος
δ'

51X.

126 μὴν
 164 ἕππος
 346 ἀνεῖν
 357 ἐνδοθεὶς
 386 ἀκλαυστος
 400 ἀκοντε
 — ῥ'
 402 πίλησιτο
 414 δὲ ἐλλιτάνευε
 479 υπὸ Πλάκω
 480 μὲν ἐτρεφε

μὲν
 ἦ τρίπος
 ἀνηγ
 εὐ φρεσὶ
 ἀκλαυτος
 αἴκοντε
 δ'
 πίτναρτο
 δὲ λιτάνευε
 Ὑποπλάκω
 μὲ τράφε

Ψ

Ψ

26 ἔκαστοι
 45 χεῦσαι
 61 κλύζεσκεν
 82 Ἰφιδάμαντος
 89 με δεξάμενος
 90 ἐτρεφε
 120 διαπλήσσοντες
 198 τ' ἐσσεύε ...
 240 διαγιγνώσκοντες
 243 μὲν ἐν
 244 Ἀΐδος
 264 δύο καὶ εἰκοσί μετρον
 280 ἥνιοχησ
 283 ἐσταότε
 287 ἐγερθεν
 288 Ἔυμιλος
 327 ὄργυι
 334 εὐχριμφας
 338 εὐχριμφθήτω

ἔκαστος
 χεῦσαι
 κλύζεσκον
 Ἰφιδάμαντος
 μὲ, δεξάμενος
 ἐτραφε
 διαπλήσσοντες
 τε σεύε ...
 διαγιγνώσκοντες
 μὲν
 Ἀΐδι
 δυοκαιεικοσίμετρον
 ἥνιόχοιο
 ἐσταότες
 ἐγερθεν
 Ἔυμιλος
 ὄργυι
 εὐχριμφας
 εὐχριμφθήτω

91χ.
 354 δ' ἔλαχε
 362 ἵπποιν
 376 Αἰφρητιάδαο
 391 κοτέουσ' ἐβεβήκει
 436 ἀνατρέψειαν
 440 φαμέν
 483 νείκει
 554 χερσὶ¹
 568 χερσὶ¹
 581 εἰ
 614 τάλαντα, τέταρτος
 ώς

622 ἐνδύσεαι
 623 ἐπεισιν
 678 Ταλαιονίδαο
 693 ἐπι
 733 ἀραιέσαντ' ἐπάλαιον
 750 λοισθῆ¹
 772 δ' ἔθηκε
 777 σόματε ρῖνές τε
 797 δ' ἐδέξεπο
 800 Σαρπιδοντος
 810 παραθείσομαι
 866 ἀντάρ ὁ μήρινθον τά-
 με πικρὸς οἴστος

δὲ λάχε
 ἵπποισι
 αἱ Φηρητιάδαο
 κοτέουσα βεβήκει
 ἀναστρέψειαν
 φάμεν
 νείκος
 χείρεσσι
 χειρὶ¹
 αἱ
 τάλαντα τέταρτος, ώς

ἐσδύσεαι
 ἐπείγει
 Ταλαιονίδαο
 ἐν
 ἀναιέσαντε πάλαιον
 λοισθῆ¹
 δὲ θῆκε
 στόματε ρῖνάς τε
 δὲ δέξατο
 Σαρπιδοντος
 παραθείσωμαι
 αντάρ ὁ μήρινθον βάλε
 πάρ πόδα, τῇ δεδετ¹
 ὄρης
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον
 τάμε πικρὸς οἴστος

Ω

20 τεθηνάτα
 26 Ποσιδάωνι

Ω

τεθειότα
 Ποσιδάων¹

51χ.		
39 ὡτρύνεσκον	οτρύνεσκον	
48 ὁδυρόμενος	οδυράμενος	
79 ἐπεστονάχησε	ἐπεστενάχησε	
109 ὡτρύνεσκον	οτρύνεσκον	
175 σ' ἐκέλευσεν	σὲ κέλευσεν	
179 ἄμαξαν	ἄμαξαν (κ. τ. λ. οὕτω)	
270 ἐκ δ' ἔφερον	ἐκ δὲ φέρον	
316 μορφιον	μόρφιον	
320 ὑπὲρ ἀστεος	καπάλ ἀστεος	
331 Ζῆ — Ν' εἰς	Ζῆν' Ες	
344 ἐθέλει	ἐθέλη	
347 ἀισυμητῆρε	αἰσυμητῆρι	
370 καὶ δὲ	ηδὲ	
385 παῖς ἐπεδεύετ'	παῖς ἐπιδεύετ'	
388 ὅς μοι	ῶς μοι	
397 Πολυκτωρ	Πολύκτωρ	
403 οἵ γε	οἵδε	
411 τόν δε	τόν γε	
417 φαιείη	φαιηή	
418 θειοῖο	θηοῖο	
428 ἀπεμνήσαντο	ἐπεμνήσαντο	
793 κασίγνητοι ἔταροι τε	κασίγνητοι θ' ἔταροι τε	
801 τ' ἀναγειρόμενοι	συναγειράμενοι	

Εἰς τρία, τέσσαρα μέρη ή παράφρασις διαφωνεῖ ἀπὸ τοῦ κείμενον, ἀλλ' οὕτως εὑρίσκεται ἐν τῷ ἀντιγράφῳ, καὶ οὕτως ἐφυλάχθη· μάλιστα δὲ ὅτι οὐδὲς ἀμφοτέρως ἔρρωται.

Τῶν σφαλμάτων τοῦ κειμένου διόρθωσις.

σοιχ. σίχ.	Γράφε
Τ 9 ποίηντα	ποιήντα
17 ἦ	ἦν
104 ἀλλά γε	ἀλλ' ἄγε
161 δὲ ἐπεβίκει	δὴ ἐβεβίκει
171 ἔε	ἔε
263 δὲ λ	διελ . . .
438 πνοιῇ Ἀχιλῆος	πνοιῇ, Ἀχιλῆος
489 βαθέ	βαθέ
501 απ̄	ἀπ̄
Φ 106 τίν	τίν
172 μεσοπαλέες	μεσοπαγέες
261 κελαρυζει	κελαρυζει
349 φλόβα	φλόγα
353 οἱ	οἱ
391 οὐτε	οὐκέτι
536 Τρώων	Τρώων
Χ 87 τέκος	θάλος
104 ἀτασθαλίγσιν	ἀτασθαλίγσιν ἐμῆσιν
190 ἄγκεα	ἄγκεα
273 δολιχόσκον	δολιχόσκον
275 ἔγχος	ἔγχος
Ψ 27 ἐριαύχενας	ὑψηχέας
42 στυγερῶς	στερεῶς
47 ἵλετ	ἵξετ
272 Ἀτρεῖδη	Ἀτρεῖδαι
102 συμπλατάγ	συμπλατάγ . . .
199 μετάγγελος	μετ' ἄγγελος
219 ἔχων	ἔλων
573 οἱ	ὅτι οἱ
801 Ἀργείοσιν	Ἀργείοισιν
Ω 267 πρωτοπαγῆ	πρωτοπαγῆ
312 ἐφθαλμοῖσι	οφθαλμοῖσι
377 νόον	νόω

Τῶν σφαλμάτων τῆς Παραφράσεως διόρθωσις.

σελ. σιχ.		Γράφε
123	13 ἀνδρὸς ὁ Ἀσυ...	ἀνδρὸς, ὁ Ἀσυ...
239	26 ἡγεμονούντων	ἡγεμονευούντων

Γίνεται γνωστὸν εἰς τοὺς ἀγροαστὰς τῆς παρουσίας ὁμιλικῆς ἐκδόσεως ὅτι ἀκολουθήσει καὶ εἰς τόμος εἰνεῖς συντόμου λεξικοῦ, περιέχων τὸ ἐν τῇ Ἰλιάδι Μυθολογικὰ καὶ Ἰστορικὰ μετὰ καὶ Γεωγραφικοῦ πινάκος, ἀλλ' ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἔσται ἴδια.